

Giới thiệu Bộ Hạ, Không Thể!!

Thể loại : Cao H, Cổ đại, Cung đình, 1 vs 1, Song khiết (tức nam nữ 9 đều sạch(?)), 21+,...

Editor: Han (chương 1- 24), Kua Kua (Ái Vũ)(chương 25- hết)

Tên khác: Dừng Tay Đi, Bộ Hạ!

Nhiệm Diên vốn là nữ nhân sống ở thời hiện đại vậy mà trong lúc vô tình lại xuyên không vào cuốn sách lịch sử mà mình đang đọc vào hai năm trước. Nàng xuyên về thời "Xuân Thu - Chiến Quốc", được Yến Vương bắt gặp mang về kinh phong nàng làm Trinh Hoa phu nhân. Nhưng Yến Vương lại lâm trọng bệnh mà trong sách sử có ghi, sau khi Yến Linh Công băng hà, người kế vị tiếp theo chính là Tử công tử Trọng Tuyên. Vì để có thể ở loạn thế Chiến quốc sống cho thật tốt, Nhiệm Diên rất nhanh liền xác định đứng ở trận doanh của Công tử Trọng Tuyên, an ổn ôm đùi.

Nhưng liệu mọi chuyện có theo như kế hoạch mà nàng cố gắng dàn dựng hay không?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Trinh Hoa phu nhân

Edit: Han

Trong vòng ba tháng, tin tức quân vương lâm bệnh nặng sắp băng hà đã truyền khắp trên dưới Yến Quốc.

Bàng Cung hoa đào rực rỡ, nhưng Nhiệm Diên lại không có tâm trạng thưởng thức, bàn tay run rẩy cầm bức thư thiếu chút nữa té ngã ở dưới cây đào, xuân hoa sáng lạn đầy trời, trong mắt nàng lại là một mảnh trời đất quay cuồng.

"Phu nhân, Phu nhân không sao chứ?"

"Không sao."

Vẫy tay ý bảo cung nhân đang tiến lên lui xuống, Nhiệm Diên hít sâu vài hơi mới có thể cố gắng giữ vững thần trí, xuân hàn se lạnh lui đông lạnh(??), cung trang đầy đặn trên người cũng không ngăn được nàng đổ một thân mồ hôi lạnh.

[Vương đã triệu Công tử Quý Thịnh hồi kinh]

"Nữ Âm, lập tức đi qua chỗ Công tử Trọng Tuyên, nói gờ Dậu ta sẽ ở Vọng Nguyệt đài chờ hần."

Bước trên hành lang quay về Trường Hoa Điện, Nhiệm Diên cảm giác thấy bắp chân còn ần ần có chút nhũn ra. Sách sử ghi lại, Yến Vương băng hà vào mùa xuân tháng tư, thời gian từ giờ đến lúc đó còn không đến một tháng, Yến Vương thế nhưng lại vào lúc bệnh nặng này triệu hồi Công tử Quý Thịnh, dụng ý trong việc này không khó để phỏng đoán.

Vào tầm điện, Nhiệm Diên liền ném dải lụa trọng sa choàng nơi cổ tay, ngay cả ngọc bội ngọc tổ rung động bên hông cũng ném xuống trên mặt đất, may mà đã sớm cho cung nhân lui hết ra ngoài, bằng không thấy lần khác thường này của nàng chỉ sợ lại truyền ra là nàng bị bệnh điên đi.

"Sách của ta, sách của ta! Xong đời!"

Tráp bát bảo trang trí xa cừ mã não, nàng rút cuộc tìm được quyển sách vẫn luôn bị chính mình cất giấu - "Xuân Thu - Chiến Quốc"

Hai năm trước, nàng chính là ôm quyển sách này xuyên đến nơi đây, bị Yến Vương đi săn quay về gặp, nhìn trúng nên mang về cung, phong làm Trinh Hoa phu nhân, có thể nói là một bước lên trời. Khó có được một lần xuyên qua, Nhiệm Diên phá lệ vô cùng yêu quý tính mạng.

Sách sử có ghi, sau khi Yến Linh Công băng hà, người kế vị tiếp theo chính là Tử công tử Trọng Tuyên. Vì để có thể ở loạn thế Chiến quốc sống cho thật tốt, Nhiệm Diên rất nhanh liền xác định đứng ở trận doanh của Công tử Trọng Tuyên, an ổn ôm đùi.

Lúc đó Công tử Trọng Tuyên vì tranh trừ (tranh ngôi vương), quả thực là bốn bề giáp địch, bát phương gặp nạn, trong sáu người con của Yến Vương, y chưa hẳn đã là lựa chọn số một cho vương vị, tỷ như đệ đệ của y – Công tử Quý Thịnh, vô luận là văn tài võ nghệ, hay thủ đoạn trị quốc đều luôn ở phía trên y.

Mất công Nhiệm Diên phải dùng kế, làm Yến Vương sinh ra tâm chán ghét với Quý Thịnh, đem hần đuổi ra khỏi kinh, lúc này Trọng Tuyên mới có cơ hội.

Nàng vẫn còn nhớ rõ ngày ấy Quý Thịnh rời kinh, Nhiễm Diên không kéo lại vô tình tương ngộ hân, ánh mắt kia, cơ hồ là không hề gợn sóng như mặt nước phẳng lặng, thế nhưng không hề ảnh hưởng đến việc nàng nhìn ra bên trong đó là sát ý.

Cũng chính bởi một cái liếc mắt ấy, dọa đến Nhiễm Diên bị hoảng loạn nửa tháng ròng, may mà biết được Quý Thịnh sẽ không có ngày quay về kinh, thêm nữa Trọng Tuyên lại hứa sẽ dành Thái Hậu chi vị cho nàng, lúc ấy mới dần dần an tâm xuống.

Chỉ là, hiện tại thời điểm Yến Vương bệnh nặng sắp chết vô cùng quan trọng này, thế nhưng lại muốn đem Quý Thịnh triệu hồi về.

Nhìn giấy trắng mực đen giản thể của hiện đại, mặt trên rõ ràng viết Trọng Tuyên kế vị, Nhiễm Diên nghĩ có lẽ là do chính nàng sầu lo quá độ, Quý Thịnh người này tuy lợi hại, có điều sử sách đã ghi, sau này hắn sẽ bị bệnh sốt rét mà chết.

"May mắn may mắn, ông trời, ngàn vạn lần cũng không thể để Quý Thịnh lên làm vương nha....."

Hắn nếu làm vương, nhất định sẽ là một cái bạo quân tàn nhẫn thị huyết!

Han: Ở đây giải thích một chút cho các nàng hiểu rõ để tránh nhầm lẫn

Chương này nhắc đến "Vương" – Tức là Vua nha, không phải là vương gia hay gì đâu

Vương (hay vua) có chút khác biệt với Hoàng đế (hay Đế)

- Hoàng đế: là chủ của cả một quốc gia rộng lớn, cai quản cả thiên hạ, cũng vì thế mà được gọi là Thiên tử. (nôm na là Vua to)

- Vương: chỉ là làm chủ một vùng, về mặt tính chất thì nhỏ hơn Hoàng đế. (được coi là Vua nhỏ)

Bối cảnh trong truyện là thời buổi loạn thế, phân chia thành nhiều nước nhỏ, Yến Quốc là một nước nhỏ trong đó nên vua xưng là Vương. Có lẽ vì thế mà các con của Vương cũng chỉ được tác giả đặt danh xưng "Công tử" chứ ko phải là Hoàng tử chẳng?? ^^~

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Công tử Quý Thịnh

Edit: Han

Công tử Quý Thịnh là do Yến Vương Trịnh phi sinh ra, Trịnh phi xuất thân từ Trịnh Quốc công thất, nổi danh tuyệt sắc, tuổi trẻ được Yến Vương vô cùng sủng hạnh, sau khi sinh nhi tử lại càng được lòng Yến Vương.

Quý Thịnh bị hâm hại phải ly khai kinh đô vào năm hai mươi tuổi có lẽ, khi ấy đã được xưng là quân tử phi như ngọc, kế thừa dung nhan tuyệt sắc của Trịnh phi cùng nét anh tuấn mạnh mẽ của Yến Vương. Công tử Thịnh có thể nói là mỹ sắc nhất thượng kinh cũng chẳng sai.

Nếu không phải người này quá mức cường thế lợi hại, Nhiễm Diên cũng không làm ra kế sách hạ lưu như vậy, đem hắn đuổi khỏi kinh.

Lại xem Công tử Trọng Tuyên trước mắt, như lời ghi trên sách sử, cũng là cái mỹ nam tử hiếm có, nhưng luận về khí thế, y vẫn hơi kém Quý Thịnh một bậc, bất quá Nhiễm Diên lại phá lệ thích loại ôn nhu này của y.

"Lần này truyền thư muốn gặp công tử, là vì muốn thương nghị một chuyện. Lúc trước Quý Thịnh còn ở thượng kinh, ta đã bảo ngài phái người đi giết hắn, ngài lại nhân từ nương tay, hiện giờ hắn lại được triệu về kinh, ngài bây giờ mới bắt đầu sốt ruột."

Khoảng cách tới Thái Từ chi vị chỉ còn kém Trọng Tuyên có nửa bước, sao y có thể không vội vàng. Gió trên đài cao thổi phần phật, y đưa mắt nhìn về phía mặt Nhiễm Diên, nữ nhân này so với dung mạo của Trịnh Phi còn mỹ hơn, cùng lắm mới chỉ có hai mươi tuổi, thế nhưng thủ đoạn mưu kế căn bản đã không phải ở mức của một phụ nhân bình thường.

Năm đó khi nàng muốn y giết Quý Thịnh, lúc ấy còn chưa tròn mười chín tuổi.

"Lúc trước Trọng Tuyên không nghe theo lời của phu nhân, giờ đã hối hận không thôi, hiện tại vương đệ quay về, còn phải thỉnh phu nhân chỉ điểm cho."

Nhiễm Diên nghe vậy cười khẽ một tiếng, lắc lắc quạt khổng tước trong tay, thân quạt khảm đá quý rạng rỡ, chuỗi quạt treo tua hoa lệ đong đưa.

"Đại Mẫn thành cách thượng kinh khoảng vài trăm dặm đường. Quý Thịnh nếu ở trên đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn.... Nói vậy, vậy Bệ Hạ cũng không có thời gian đi trách cứ ai đi."

Thanh âm nữ nhân mềm mại trong trẻo, nhàn nhạt hòa vào làn gió rồi biến mất, Công tử Tuyên trong phút chốc mắt liền sáng lên, đối với Nhiễm Diên

chấp tay nói: "Trọng Tuyên đã minh bạch ý tứ của phu nhân, phu nhân cứ yên tâm, đợi sau khi Tuyên ta kế vị, nhất định Trường Nhạc Điện sẽ là của người."

Trường Nhạc Điện của Yến Quốc, chính là nơi tượng trưng cho vị trí Thái Hậu.

"Vậy đa tạ công tử."

Nhìn thân ảnh cao dài của Trọng Tuyên tức tốc bước xuống Vọng Nguyệt đài, ngay tức khắc vẽ mặt của Nhiễm Diên liền biến thành đưa đám, ôm lấy tượng kỳ lân ngọc bên người, làm gì còn chút nào phong thái ung dung chi tư vừa rồi, ngửa mặt lên trời thở dài: "Ta đây là đang tạo ra cái nghiệt gì a."

Làm sao lại càng ngày càng có thêm mấy tình tiết giống như yêu phi Đất Kỳ vậy?

"Mặc kệ, nhất định không thể để Quý Thịnh trở về, lúc trước hại hấn như vậy, hấn nếu còn sống trở về...." Nhất định sẽ xé xác nàng.

Công tử Trọng Tuyên người này khuyết điểm lớn nhất đó là do dự không quyết đoán, nhân từ nương tay, cũng không biết trong lịch sử y làm Yến Vương như thế nào. Cũng may ba ngày sau, tin tức của Trọng Tuyên truyền tới, nhìn thấy trên giấy viết thư đề hai chữ "Việc thành", Nhiễm Diên liền hoàn toàn an tâm.

Tin tức Mẫn thành quân trên đường bị ám sát bỏ mình rất nhanh đã truyền tới tại Yến Vương, rốt cuộc vẫn là nhi tử của mình cùng sủng phi ngày xưa, đột nhiên nghe tin Quý Thịnh chết, lão Yến Vương bệnh nặng thể nhưng lập tức thanh tỉnh như hồi quang phản chiếu.

"Tra, lập tức đi tra cho Quả nhân, đến tột cùng là do ai làm! Khụ khụ!"

Nhiễm Diên bụng được đứng hầu ở bên sườn, nhìn Trịnh Phi khóc lóc, tư vị trong lòng hỗn tạp đến khó có thể miêu tả, chỉ thầm khẩn cầu Trọng Tuyên làm việc sạch sẽ một chút, đừng để lại dấu vết gì, nếu thật là bị điều tra ra, phòng chừng ngay cả nàng cũng đều trốn không thoát tử tội."

Đáng tiếc, người tính không bằng trời tính, Nhiễm Diên rốt cuộc là đã quá xem trọng Trọng Tuyên.

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Trở thành tù binh

"A! Đây là cái gì!"

Không rảnh để lo đau đớn quanh thân, Nhiễm Diên kinh hoàng lôi kéo võng lưới trên người, giấy lụa càng thêm loạn, chỉ nghe thấy bên sườn có một trận tiếng bước chân truyền đến, ánh sáng của đuốc lửa chiếu tới, nàng liền thấy rõ người cầm đầu.

"Người là ai?"

Người nọ ăn mặc hắc y, cơ hồ hòa cùng bóng đêm, sát khí nơi mi tâm nồng đậm, tay cầm trường kiếm bên sườn eo, cười lạnh nhìn về phía nàng dưới võng lưới.

"Trình Hoa phu nhân, lâu rồi không gặp."

Trong chớp nhoáng, Nhiễm Diên nhớ tới người này, Công tử Quý Thịnh từng là vương tử mà Yến Vương sủng ái nhất, môn hạ thực khách ba ngàn, người tài ba dị sĩ càng không ít, trong đó Triệu gia tam huynh đệ vì hấn cố hiến, thậm chí nổi danh mấy quốc.

Người này chính là Triệu Lịch – kiếm khách tiếng tăm lẫy lừng.

"Như thế nào, như thế nào lại là người!"

Nếu Triệu Lịch ở đây, vậy Công tử Quý Thịnh chẳng phải là.....

Người đi theo Quý Thịnh sợ là không có mấy người không hận Nhiễm Diên, từ sớm đã đem nàng coi là một Đất Kỳ khác, chỉ hận không thể diệt trừ cho sáng khoái, ngay như tên Triệu Lịch này, trường kiếm trong tay rút ra lại thả về, trong mắt bắn ra hung quang.

"Yêu phi, mấy lần hãm hại công tử nhà ta, nếu không phải công tử đã sớm đề phòng, chỉ sợ là thật sự đã đúng ý người!"

Nàng đáng lẽ phải sớm dự đoán được, nhân vật như vậy sao có thể dễ như trở bàn tay đã chết, không thể phủ nhận một điều Công tử Quý Thịnh quả là một đối thủ mạnh mẽ, nếu không phải trong sách sử ghi lại người kế vị không phải hấn, thì có cho Nhiễm Diên trăm cái gan hùm mật gấu, nàng cũng không dám hạ độc thủ với hấn.

Nhìn tình thế trước mắt xem ra, sợ là hắn đã sớm có đề phòng, có thể đã luôn chờ bọn họ đi giết hắn, rồi tương kế tựu kế bức Trọng Tuyên tạo phản, tới nay mà qua, người thắng đã định.....

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Lễ vật của Công tử Thịnh

Edit: Han

Nhiễm Diên cảm thấy chính mình bị bắt, bị loại sách lịch sử kia chơi cho một vô đầu.

Cũng không biết là do thiên mệnh đã sửa, hay vẫn là do nàng trợ giúp Trọng Tuyên quá mức, Công tử Thịnh chết đi sống lại, trở về triều dẹp yên cung loạn, người vốn nên kế vị - Công tử Tuyên trong khoảnh khắc liền biến thành loạn đảng, bị bắt vào đại lao, ngay cả nàng cũng trở thành tù nhân.

Ngồi ở Trường Hoa Điện, Nhiễm Diên suy sụp đem cuốn sách "Xuân Thu - Chiến Quốc" kia từng tờ từng tờ xé xuống, ném vào trong bếp lò, đây là đồ vật duy nhất nàng mang đến từ hiện đại, hoàn cảnh bây giờ tất yếu không thể lưu lại.

"Sớm biết thế liền không làm loạn....."

Điểm này không thể oán trách xã hội, nàng đáng nhẽ phải sớm nên mình bạch lịch sử là lịch sử, hiện tại là hiện tại, Quý Thịnh như lang như hổ sao có thể khuất phục dưới trướng Trọng Tuyên, là nàng ôm sai đuôi rồi, áp dụng sai cách rồi.

Lập Chính Điện phái người tới, Nhiễm Diên đã có chuẩn bị, sau cung biến ba ngày, Quý Thịnh cũng đã đến lúc trông thấy địch thủ ngày xưa là nàng, muốn chém muốn giết như thế nào là tùy ý hắn.

"Phu nhân mau đi thôi, đừng để Công tử chờ lâu."

Cung nhân chấp tay hành lễ, thu lại kinh diễm trong mắt, Trình Hoa phu nhân lại lịch không người nào biết, chỉ dựa vào khuôn mặt này của nàng liền trở thành Phu nhân được sủng ái nhất Yên cung, mỹ mạo này ngay cả tân Trịnh đệ nhất mỹ nhân năm đó cũng không sánh bằng, hiện giờ nàng lại ở đầu hai mươi, đúng là lúc khuynh thành nhất, đừng nói đến nam nhân, ngay cả thái giám hắn đây cũng động tâm không thôi.

Không dám nhìn nhiều, thế nhân không thấu được sự hủy hoại của mỹ sắc Đất Kỷ, cung nhân đoán rằng, sợ là Nhiễm Diên đây cũng sánh kịp đi.

Yên cung cực lớn, kiến trúc xa hoa lãng phí dị thường, cung điện lầu các san sát, hành lang dài sân phơi vu hồi, người đã trở thành tù nhân như Nhiễm Diên tự nhiên không có được tư cách ngồi liễn kiệu như ngày xưa, chỉ đành phải theo cung nhân đi bộ về hướng Lập Chính Điện.

Nhiễm Diên từng ảo tưởng qua ngày tái kiến Công tử Thịnh, lúc đó nàng định là an ổn ngồi trên ghế phượng của Thái Hậu, từ trên cao nhìn xuống, đắc ý dào dạt, tuyệt đối không phải chật vật giống như hôm nay.

Trên bậc thềm son son thiếp vàng, máu tươi sau trận cung biến đã bị tẩy đi, chỉ còn lại trong gió xuân ấm áp, tựa hồ còn kèm theo vài tia huyết tinh. Bên trong đại điện tĩnh mịch, vòng qua đồng đỉnh đốt trầm hương khói bay lượn lờ, Nhiễm Diên nhìn thấy thân ảnh tuần tũ phía trên thềm ngọc kia.

Ước chừng một năm không thấy, nam nhân này lại cao lớn hơn không ít.

"Đã lâu không gặp, phu nhân."

Người dân Yên Quốc đều biết, Công tử Quý Thịnh tuần mỹ vô song, phong thần diệt lệ, tuy ít khi nói cười, lại là đối nhân ôn hòa hữu lễ, chỉ riêng mình Nhiễm Diên biết, tất thảy kia đều chỉ là biểu hiện giả dối.

Một thân long bào màu đen thêu nhật nguyệt tinh tú làm hắn thoát nhìn cực kỳ cuồng ngạo, nhân nhiên dạo bước mà đến, ngọc bội hoa lệ bên hông đang đưa tạo ta tiếng "đong đong" dễ nghe, mặt mang theo nét mỉm cười khiến hắn thoát nhìn càng thêm mê người, chỉ là cặp mắt tràn đầy tà khí kia, lại làm bấp chần Nhiễm Diên tức khắc nhũn ra.

"Công, công tử, đã lâu không gặp nha, ha ha, ngài thể nhưng càng ngày càng anh minh thần võ."

Có nói "duỗi tay không đánh người đang cười", vì bảo toàn mạng nhỏ, Nhiễm Diên cảm thấy da mặt dày một chút cũng không sao.

Công tử Thịnh hơi cau mày, nét âm trầm ngưng kết ở trên trán nhan cuối cùng cũng hơi tan một chút, nhìn bước chân Nhiễm Diên hơi run lúi về phía sau, hắn cười to một tiếng.

"Phu nhân sợ hãi sao?"

Hỏi câu vô nghĩa! Nhiệm Diên cố nén run rẩy, eo liễu đụng phải đồng đỉnh phía sau, dừng bước chân, trơ mắt nhìn Công tử Thịnh càng ngày càng gần, trong lòng bàn tay mồ hôi nóng tụ đầy.

Nam nhân ngón tay thon dài hữu lực, từ từ vén lên một chút tóc đen của nàng, hơi mân mê trong lòng bàn tay, cuối cùng còn để sát vào mũi nhẹ ngửi, tóc dài mượt mà như thủy tựa hồ tràn đầy hương vị thuộc về nàng, thanh hương thật là mê người.

Sau đó, hần thê nhưng vươn đầu lưỡi, liếm liếm tóc lụa mượt kia.

"Thật thơm"

Nhiệm Diên hoàn toàn bị chấn kinh rồi, nhất thời không đứng vững, trực tiếp ngã ngối ở trên mặt đất, cung trang tố tuyết tiêu váy giống như hoa thược được thật mạnh quăng xuống mặt đất, một đoạn tóc đen dài kia cũng từ trong tay Công tử Thịnh thoát ly, hần từ trên cao nhìn chăm chú xuống nữ nhân bị dọa đến ngốc.

Lộ ra một chút nụ cười có thể nói là ôn nhu.

"Đừng sợ, bốn quân lâu ngày không thấy phu nhân, thực tưởng niệm, hôm nay gặp được vui mừng không thôi, cố ý chuẩn bị một phần hậu lễ, muốn đưa cho phu nhân."

Dứt lời, hần vỗ vỗ tay, giấy lát liền có người ôm một cái tráp mạ vàng đi đến, trực tiếp đưa tới bên cạnh Nhiệm Diên, buông xuống rồi nhanh chóng rời đi.

"Nhìn thử xem, phu nhân nhất định sẽ thích."

Nhiệm Diên mới vừa rồi bị cử chỉ biến thái của Công tử Thịnh làm cho kinh hách chưa lui, tim đập như nổi trống, tay chân đều có chút run rẩy, lễ vật của hần, nàng thật sự không dám ảo tưởng đến thứ gì tốt đẹp.

"Mở ra."

Thanh âm hần lạnh lẽo, đã lộ ra mệnh lệnh áp bách, Nhiệm Diên bị dọa nhip tim không đồng đều, ngón tay ngọc mảnh khảnh run run hướng đến hộp gấm, đem nắp hộp hơi cầm lấy.

Hương vị máu tươi ập vào trước mặt.....

Hộp mới mở một nửa, nàng liền kinh hãi mở to hai mắt.

"A a!!!!"

Nàng thất thanh hét đến chói tai, theo bản năng tay chân cùng nhau sử dụng lùi về phía sau, giày đập lung tung, không ngờ đá vào một bên của hộp gấm, hộp bị lật đổ, đồ vật được đặt bên trong liền lóc cộc lăn ra, máu tươi tràn lan trên nền gạch, đầu người kia đánh vài vòng mới dừng lại, kẻ này chết không nhắm mắt, đôi mắt mở to ấy trực tiếp đối diện với Nhiệm Diên.

"A!!"

Đó chính là lễ vật mà Công tử Thịnh đưa cho nàng.

Đầu của Trọng Tuyên.

Bạn đang đọc truyện *Bê Hạ, Không Thê!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Độc được

Edit: Han

Đại điện yên tĩnh, ánh sáng không nhiều lắm, cơ hồ ngưng kết trong không khí, chỉ nghe được hô hấp dồn dập hoảng sợ do bị kinh hách quá độ của Nhiệm Diên, Công tử Thịnh cười nhạo một tiếng đến gần, để giày màu đen thêu bàn long tùy ý đá đá đầu người trên đất.

"Hần muốn giết phu nhân, ta giúp phu nhân giết hần, chẳng nhẽ phu nhân không cao hứng sao?"

Máu tươi trên đầu người bị đao kiếm chém xuống còn chưa hoàn toàn khô lại, hiển nhiên là mới chặt bỏ không lâu, khuôn mặt ôn nhu mà Nhiệm Diên thường ngày hay tán thưởng lúc này cực kỳ dữ tợn, không khó để hình dung ra trước khi chết là cỡ nào phẫn nộ cùng tuyệt vọng.

Nhiễm Diên há miệng thở dốc, lại phát không ra một tia thanh âm, nàng quá mức sợ hãi, cả người ngẩn không được run rẩy, phát ngốc mà nhìn đầu người trên mặt đất, tựa hồ như quên mất phải dời đi tầm mắt.

Tiếp theo người mà hấn muốn giết, đó là nàng đi.....

Công tử Thịnh lần thứ hai đến gần Nhiễm Diên, mỹ lệ như nàng, giờ phút này nhu nhược giống như hoa bị vùi dập, làm người ta nhìn không được muốn hái, nắm ở trong tay tùy ý chà đạp.

"Ta không phải người mà thiên mệnh đã chọn, phu nhân liền trăm phượng ngàn kẻ muốn giết ta, hiện tại ta đã trở về, phu nhân lại nói thử xem, cái gì là thiên mệnh?"

Hắn ngồi xổm bên cạnh người nàng, tay phải bóp trụ hàm dưới của nàng bỗng nhiên nâng lên, thương thức thật gần hoa nhan khuynh thành tái nhợt không còn chút máu, nhìn không được dùng lòng bàn tay trái ở trên gò má nàng du抚, tham lam cảm xúc da thịt nàng tinh tế trơn mềm.

Hắn nghiễm nhiên trở thành địa ngục Tu La, từng chút từng chút phá hủy nàng.

Đại não Nhiễm Diên trống rỗng, hốc mắt dâng lên lệ nóng ảm áp, trong gang tấc tất cả đều là hơi thở cuồng đại áp bách của nam nhân xa lạ, nhìn đến cặp mắt tràn đầy sát ý tàn nhẫn của Quý Thịnh càng làm nàng run rẩy hơn.

Nàng cho rằng thiên mệnh là Trọng Tuyên...

"Sai rồi, ta sai rồi, đừng giết ta, đừng giết ta."

Hàm dưới bị Quý Thịnh véo đến đau nhức, Nhiễm Diên hiểu rõ tầm quan trọng của giờ phút này, nàng run giọng khẩn cầu, mắt đẹp lệ nóng giống như trân châu rơi xuống trên mặt.

Quý Thịnh tựa hồ phá lệ hưởng thụ nàng mềm yếu vô lực như vậy, lòng bàn tay vuốt ve trên mặt nàng cũng dần trở nên nhẹ nhàng yêu thương hơn, có trời mới biết, hấn mơ ước nàng đã bao nhiêu lâu rồi, tựa hồ là lần đầu tiên nhìn thấy nàng, tâm tư luôn trầm tĩnh liền trở nên cuồng động khô nóng.

Chỉ là, nàng lại lựa chọn Trọng Tuyên, mà muốn giết hấn.

"Bảo bối không ngoan, là phải chịu trừng phạt."

Môi hấn áp chế, hôn thật mạnh lên đôi môi phấn hồng run rẩy không thôi của nàng, kiều nộn mềm mịn, so với tương tượng của hấn còn muốn thơn ngọt hơn nhiều, trong nháy mắt này, hấn liền bị mê hoặc.

Hai lỗ tai Nhiễm Diên ù ù, hơi thở nóng bỏng thuộc về nam nhân tránh cũng không thể tránh được phát vào má nàng, mang theo mấy phần điên cuồng đem nàng quán quanh không lối thoát, ngay khi hấn ý đồ muốn đem đầu lưỡi chui vào trong miệng nàng, nàng nổi điên đẩy hấn ra.

"Ngươi! Ngươi muốn làm gì!"

Tính đến cuối cùng, Nhiễm Diên cũng không dám nghĩ đến, Quý Thịnh thế nhưng sẽ nổi lên tâm tư xấu xa với nàng!

"Ngươi đừng quên, ta hiện tại vẫn là phi tử của phụ vương ngươi."

Nói xong những lời này, ngay cả chính Nhiễm Diên cũng cảm thấy thấy không có mấy tác dụng, thời kỳ Xuân Thu chiến loạn cũng không quá coi trọng nhân luân, cha cùng con dâu, con cùng phụ phi, ở các quốc gia công thất đều có rất nhiều, chỉ cần ngươi đủ cường đại, thủ đoạn đủ lợi hại, trong loạn thế liền có thể muốn làm gì thì làm.

Quả nhiên, Quý Thịnh không kiềm chế được trầm giọng cười nhạt,捏 lại đôi mắt hàn quang đáng sợ, chậm rãi đứng dậy.

"Rất nhanh, liền không phải."

Lập Chính Điện là địa phương mà các đời Yến Vương xử lý chính vụ, tẩm cung quân vương ở ngay nhà ảm trong nhị điện phía sau, Nhiễm Diên bị Quý Thịnh kéo tới nhà ảm trong điện, cung nhân hầu điện đều cúi đầu im miệng không nói.

"Buông ta ra! Buông ta ra!"

Tuy là âm thanh la hét sắc nhọn, nhưng giọng của Nhiễm Diên vẫn cực kỳ dễ nghe như cũ, lão Yến Vương ở trên giường bệnh rất mau liền nghe được động tĩnh, ho khan kịch liệt ghé mắt ra xem, chỉ thấy nhi tử út của lão đang túm tiểu phụ nhân tuổi trẻ mỹ mạo.

"A, A Diên.....Khụ khụ!"

"Đại Vương! Đại Vương cứu ta~"

Lão Yến Vương phần nộ muốn đứng dậy, lại ngã một cái thật mạnh trở về long sàng, phun ra một ngụm máu tươi, gân xanh trên thái dương đều nổi lên, đôi mắt vẫn đục hung tợn trừng Quý Thịnh.

"Nghịch, nghịch tử! Ngươi, ngươi muốn làm gì!"

Quý Thịnh không nói mà cười lạnh, bắt lấy thân mình nhỏ xinh của Nhiễm Diên, không tốn chút sức lực nào đã đem nàng đẩy về phía long sàng, ôm lấy eo thon của nàng, kiểm chế thân thể nữ tử đang vùng vẫy, sợ hãi giãy giụa không cam chịu, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói.

"Ngoan, đã đến lúc trừng phạt."

Rất nhanh, Nhiễm Diên liền biết vì sao Quý Thịnh gọi là trừng phạt, nhìn người hầu bưng bàn son mà đến, chén thuốc mạ vàng cùng nước thuốc màu đen còn tan ra từng đợt từng đợt khói nóng, Quý Thịnh tiếp nhận chén thuốc liền nhét vào trong tay Nhiễm Diên.

"Phụ vương tựa hồ bệnh càng ngày càng nặng, phụ nhân còn không mau cho người dùng được."

Hắn hết sức thân mật dán vào tai nàng, nhiệt khí trầm nóng thổi qua vành tai phẫn nộ của nàng, tay to cầm sẵn đôi tay nàng mảnh khảnh, không để nàng làm nghiêng đổ chén thuốc.

"Đây, đây là cái gì?" Nhiễm Diên tránh không thoát được, cả người bị Quý Thịnh ôm vào trong ngực, tay phải bị hắn khống chế cầm lấy muống ngọc mức canh được, đút về phía lão Yến Vương.

"Độc được a"

Hắn cười hôn lên gò má nàng, dùng khẩu khí vô cùng nhẹ nhàng trình bày sự thật tàn nhẫn nhất.

"Không! Không thể!"

Nhiễm Diên khủng hoảng liều mạng giãy giụa, nhưng chung quy vẫn không đo được với sức lực của Quý Thịnh, mắt thấy chén thuốc đã tới gần bên miệng của lão Yến Vương, nước thuốc màu đen lại bị lão Yến Vương đẩy ra.

"Nghịch tử không thể, không thể sống!"

Quý Thịnh âm trầm rũ mắt, trên khuôn mặt tuấn mỹ thần sắc đậm nhiên, rất nhanh có cung nhân tiến lên, mỗi bên trái phải đè lão Yến Vương lại, ở trong tiếng thét chói tai bất lực của Nhiễm Diên, nắm tay nàng, rót cuộc đem một muống độc được đổ vào trong miệng quân vương.....

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Chiếm hữu nàng! Lộng khốc nàng!

Edit: Han

Nhiễm Diên ngã ngồi ở giữa sàn, trơ mắt mà nhìn lão Yến Vương giãy giụa hấp hối, ông ấy vốn là thọ mệnh không nhiều, nhưng chén độc được này đã trực tiếp kết thúc sinh mệnh ngắn ngủi ấy, cánh tay gầy khô túm chặt chẽ lấy màn lụa hoàng sắc, tựa hồ thống khổ trong nháy mắt này dâng lên, khi màn lụa thêu rồng bay âm âm rơi xuống, người trên long sàng rốt cuộc không còn chút động tĩnh.

Quý Thịnh vẫn luôn khoanh tay đứng ở trước giường rốt cuộc quay đầu, nhìn đến Nhiễm Diên ngây ngốc thất thần trên mặt đất, đáy mắt hiện lên tình quang lộng lẫy làm người ớn lạnh sồn tóc gáy.

Đây là sự trừng phạt đối với nàng.

"Phụ nhân, người chính là tội nhân của Yến Quốc ta." Thanh âm hần điềm nhiên lạnh băng, dấu điểm lửa cháy quỷ dị.

Độc sát lão Yến Vương, tội danh ngập trời như vậy, đừng nói là Yến Quốc, nhìn khắp thiên hạ sợ là không có nơi nào để nàng ẩn thân, trừ bỏ phụ thuộc vào hắn, nàng đã không còn có sự lựa chọn nào khác.

Quý Thịnh tàn nhẫn mà chặt đứt hết cây đường lui của nàng.

"Đại Vương tàn thiên!" (dạng như một loại hô vạ tuế??)

Năm 431 trước Công Nguyên, lão Yến Vương bệnh nặng băng hà, thụy hào Linh Công, con trai út Quý Thịnh kế vị xưng Vương, chính thức kéo ra màn che Chiến quốc tranh bá.

Đã qua hơn nửa tháng, Nhiễm Diên bị giam lỏng ở Trường Hoa Điện, ngay cả bên trong Bàng Cung cũng không được đi lại, mỗi ngày chỉ có thể nghe

cung nhân thuật lại Tần vương thủ đoạn tàn nhẫn nóng nảy thế nào, chỉ cần nhắc tới cũng làm người biến sắc.

"Đại Vương sai người đem loạn đảng đến thắt đài, trước mặt triều thần cùng chư hầu, ném vào vạc dầu, lăng trì....."

Còn chưa nói xong, đã có người nôn ra, ngay cả Nhiễm Diên cũng có bóng ma tâm lý, Quý Thịnh hoàn toàn bất đồng với Trọng Tuyên từ tâm, hẳn tuyệt đối là một người tàn nhẫn độc ác, giết người không chớp mắt.

Khi lão Yến Vương còn tại vị, từng hành hình lăng trì một lần, tội nhân kia bị trói ở trên cọc gỗ, từng miếng từng miếng thịt bị cắt đến huyết nhục mơ hồ, tiếng gào thê lương xuyên thấu thẳng đài, Nhiễm Diên cùng đông đảo đại thần đương trường liền bị dọa đến ngây người, chỉ có Quý Thịnh một mình một người vẫn đạm phong khinh, cứ theo lẽ thường cụp mi uống rượu.

Lúc ấy, Nhiễm Diên bỗng ngộ ra người này không thể làm quân vương, bởi nếu hắn làm vương, tất sẽ trở thành một tân đế hạ diệt chi bạo lưu.

(* Hạ diệt chi bạo lưu: chỉ vị vua tàn bạo)

Lúc chàng vạng, sau khi Nhiễm Diên dùng bữa liền bị vài vị ma ma mang đến bể tắm nước nóng, ngâm mình ở trong nước ấm tắm đầy tinh dầu và cánh hoa hồng, tâm nàng càng thêm bất an, chẳng lẽ.....

"Phu nhân an tâm tắm gội đi, Đại Vương rất nhanh sẽ qua đây."

Hắn muốn sủng hạnh nàng!

Nhiễm Diên nhất thời bị kinh sợ, nước ấm bốc hơi lên sương mù mờ mịt lượn lờ, nàng lại cảm giác như có hàn khí thấm da.

Ngày tái kiến, Quý Thịnh không chút nào che dấu dục vọng chiếm hữu đối với nàng, hiện giờ lão Yến Vương đã chết, hắn cũng không cần cố kỵ, Nhiễm Diên nghiễm nhiên thành vật trong tay hắn, dù muốn trốn cũng trốn không thoát.

Đợi đến khi tắm gội xong, Nhiễm Diên chỉ mặc một thân váy lụa áo khoác mỏng liền bị đưa về tắm điện, Quý Thịnh còn chưa tới, cung nhân thay nàng đem tóc dài búi thành kiểu bàn vân ở sau đầu, thanh lụa huyền sắc mềm nhẵn, trâm ngọc thượng đẳng sáu tác là lược cố định, càng làm nổi bật vẻ đẹp kiều mị tuyệt luân của nàng.

"Phu nhân mỹ mạo như thế, Đại Vương nhất định sẽ sủng ái người."

Các nàng tựa hồ đều lựa chọn lãng quên, nàng vốn là Trình Hoa phu nhân của lão Yến Vương.

Nhiễm Diên cúi mắt nhìn vào trong gương mà cười, thật là châm chọc, ngón tay tổ bạch đưa về phía đá quý được khảm lên bàn trang điểm, mặt gương lạnh lẽo làm nàng tức tốc lùi tay về, nàng trong gương, vừa bắt lực lại đáng thương.

"Đại Vương đến!"

Thật không thể ngờ được, Quý Thịnh đã cuồng vọng tới mức này, đem nàng vốn là phu nhân của tiên quân, quang minh chính đại muốn sủng hạnh.

Cung nhân tấp nập tức tốc rời khỏi điện, lưu lại dạ minh châu chiếu sáng đại điện giống như ban ngày, Quý Thịnh tự vén rèm châu đi vào, mảnh sa mỏng hoa văn hồng phượng buông xuống thật mạnh, nữ nhân làm hắn vừa yêu vừa hận kia, đang ngồi trước bàn trang điểm cách đó không xa, bóng hình xinh đẹp yếu điệu, xu lệ mỹ người.

Tiếng bước chân trầm ổn đập lên trên thảm cũng không tạo ra âm thanh lớn, Nhiễm Diên lại giống như nghe thấy bùa đòi mạng, không thể phủ nhận, nàng là thực sự sợ hãi.

Phòng chùng là bất cứ ai cũng không nghĩ đến, vào Yến cung hai năm, Trình Hoa phu nhân – người được lão Yến Vương hết mực sủng ái, cư nhiên vẫn là thân xử nữ.....

Bàn tay to của nam nhân dừng ở trên đầu vai lạnh run run rẩy của Nhiễm Diên, cách áo khoác đơn bạc là làn da trắng nõn mịn màng dùng mắt thường cũng có thể thấy được, đôi mắt đen thẳm của Quý Thịnh nhìn Nhiễm Diên cúi đầu im miệng không nói trong gương, trực tiếp mở ra hai tay, từ phía sau đem người nàng ôm vào trong ngực.

"A!"

Nhiễm Diên kinh hô ngược mắt, liền đối diện với đôi mắt nam nhân trong gương đang mỉm cười, cánh tay giống như thiết ôm nàng đến gắt gao, phảng phất như muốn đem nàng dung nhập vào cơ thể hắn, Nhiễm Diên ăn đau lại vô lực tránh thoát.

"Đừng lộn xộn, ta thích nàng ngoan ngoãn một chút."

Hôm nay Quý Thịnh vẫn chưa thay long bào mũ miện quân vương đã tới đây, làm như cố ý để Nhiễm Diên chứng kiến hắn mới là người được thiên mệnh lựa chọn, long bào thêu mười hai hình kim long, giấu đi chút ôn hòa ít ỏi của hắn thường ngày, lúc này hắn chân chính là quân lâm thiên hạ.

Hai má liền kề, hắn tìm môi nàng, sau nhiều lần nhẹ mỗ, mới hôn thật mạnh lên, bất đồng với cái hôn lướt qua ở Lập Chính Điện ngày ấy, lúc này đây hắn bá đạo đem đầu lưỡi xâm nhập vào trong miệng thơm, gặm cắn, liếm mát vô cùng thô bạo.

"Ngô ngô!!"

Nhiễm Diên bản năng kháng cự sự áp bách của hắn, trong miệng lan tràn hương vị lạnh lẽo xa lạ, đang từng chút từng chút cắn nuốt nàng, cảm giác hít thở không thông làm nàng thậm chí có loại ảo giác sắp bị hắn nuốt mất.

Quý Thịnh chế trụ hàm dưới của nàng, không cho phép nàng có nửa phần trốn tránh, không ngừng gia tăng tàn nhẫn hôn nàng, thanh âm hôn mút ái muội vang lên quanh quẩn trong không trung, giờ khắc này, Quý Thịnh cảm thấy bản thân hưng phấn đến máu nóng sôi trào, vô số ý niệm điên cuồng lóe lên.

Muốn nàng! Chiếm hữu nàng! Lộng khóc nàng! Bắn đầy nàng!

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cường bách sung hạnh

Edit: Han

Sau nụ hôn cuồng bạo đáng sợ kia, Nhiễm Diên từ giữa cánh tay Quý Thịnh mềm mại xụi xuống trên đài trang, gấp gáp hô hấp, sức lực quanh thân trong khoảnh khắc như bị rút đi, thất thần phủ ở trên đài gỗ trầm hương, trong miệng lưỡi bị hôn đến đau nhưng vẫn cố nhịn không rơi lệ.

Đây là nụ hôn đầu tiên của nàng...

Quý Thịnh đem mũi miện trên đầu ném lên đài trang, chuỗi ngọc trên mũi đập vào mặt bàn, tiếng vang giòn tan, thân mình mảnh mai của Nhiễm Diên chấn kinh run lên, dưới ánh sáng dạ minh châu, chỉ thấy nửa má nàng trắng mịn như bột mì, mỹ lệ điểm đậm, khuôn mày cong cong đẹp như yên như họa, môi nhỏ anh đào đỏ bừng trong suốt, trên mặt còn lưu lại nước miếng của hắn.

"Nơi này sung lên rồi."

Ngón tay thon dài thương tiếc mà vỗ về môi nàng, nơi đó kiều nộn làm hắn yêu thích không buông tay.

Nhiễm Diên trừng mắt đẹp nhìn về phía hắn, trên ống tay long bào huyền sắc thêu từng con kim long, dữ tợn giống như hắn, làm nàng khủng hoảng.

"Chúng ta.....Không thể."

Hơi thở nàng không đều, kiều âm nhỏ nhẹ nhu nhu, tràn đầy không cam lòng cùng sợ hãi. Quý Thịnh câu môi cười, dạ quang sáng ngời chiếu lên trên khuôn mặt hắn tuấn mỹ lạnh lùng, trong mắt lại toát ra lửa nóng hung ác nham hiểm, thêm vào vài phần tà tứ làm lòng người kinh sợ.

Hắn không chờ được nữa rồi.

Bàn tay to cường thế giữ ở sau cổ Nhiễm Diên, thoáng dùng sức liền đem nàng xách lên toàn bộ, nâng khối thân thể ôn hương nhuyễn ngọc mềm mại của nàng chặn ngang ôm ở giữa cánh tay, liền từng bước từng bước một đi về phía giường trường có mái vòm khắc kim hoa giữa nội điện.

"A!"

Nhiễm Diên bị Quý Thịnh trực tiếp ném lên đệm gấm mềm thêu hoa lê, huân hương nhàn nhạt làm nàng khôi phục vài phần khí lực, biết được kế tiếp hắn muốn làm gì, bản năng liền muốn trốn đi.

"Muốn đi nơi nào?"

Quý Thịnh cười lạnh bắt lấy mắt cá chân nàng, tay to không cần dùng nhiều sức kéo một cái, Nhiễm Diên liền bị kéo trở về giữa giường lớn, ngay tức khắc Quý Thịnh đã đem nàng đè chặt chẽ ở dưới thân.

"Không cần!"

Thân hình hắn cao lớn dị thường, lại còn từ trên cao nhìn xuống ánh nhìn áp chế, bóng ma đáng sợ bao phủ lên người nàng, gò má Nhiễm Diên trở nên trắng bệch, tràn ngập sợ hãi.

"Vì sao không cần? Phụ vương chưa bao giờ sung hạnh qua nàng, phụ nhân chẳng nhẽ không nghĩ ném thử tư vị tình dục?"

"Ngươi, sao ngươi biết được?"

Ngón tay hơi lạnh nhẹ nhàng chậm chạp du tẩu trên ngũ quan tinh xảo của nàng, phác họa thần sắc ngạc nhiên của Nhiễm Diên, một đôi mắt trong trẻo

long lạnh như nước hồ thu, đông từ tối tắm lại hơi cơ lại chứa đựng đều là nỗi sợ hãi với hắn, Quý Thịnh chỉ cảm thấy một cổ khô nóng kỳ diệu ở giữa bụng chậm rãi lan tràn.

Hắn yêu cực kỳ đáng về này của nàng.

"Việc Phụ vương không thể giao hợp được, chính là do ta cho người đi hạ được.... Tất cả chỉ bởi vì nàng."

Vì nàng, hắn khiến Phụ vương mình không thể sung hạnh cung phi; vì nàng, hắn thậm chí ngay cả cơ nghiệp vương tử cũng đều không muốn tiếp nhận; vì nàng, hắn giấu tài trở về đoạt vị, chỉ vì có thể đem nàng ôm vào trong ngực.

Hiện tại, nàng rốt cuộc đã trở thành của hắn, để tùy ý hắn sung ái.

Quý Thịnh cầm lấy ngón tay nhỏ nhắn của nàng ngậm vào trong miệng, môi lưỡi ướt át nhẹ mát, ngón trở mảnh khảnh non mịn làm hắn mê muội, tựa hồ như trên người nàng mỗi một chỗ đều tán ra loại ma lực làm hắn điên cuồng.

Ngón tay đau nhức khiến Nhiễm Diên phục hồi lại tinh thần, dùng ánh mắt như nhìn kẻ điên xem hắn, nhìn Quý Thịnh biến thái mà liếm ngón trở nàng đến đỏ bừng, hắn thiếu chút nữa đã cắn đứt đầu ngón tay nàng, Nhiễm Diên đau đến hít một hơi, không thể nhìn được nữa.

"Thật hối hận lúc trước đã không giết ngươi!"

Đáng lẽ ngay lúc hắn đi Đại Mẫn thành, Nhiễm Diên không nên dung túng Trọng Tuyên nương tay nhân từ mới phải, nếu là khi đó giết Quý Thịnh, hôm nay nhất định nàng đã trở thành Thái Hậu của Yên Quốc, mà không phải như bây giờ, bị hắn tùy ý đè xuống dưới thân, cưỡng bách sung hạnh!

Quý Thịnh mảy kiếm hiên ngang hơi nhú, nhả ngón tay sắp chảy máu của Nhiễm Diên ra, bàn tay với các đốt cứng cáp bắt đầu thông thả ung dung cời bỏ ngọc đai quân vương bên hông, xiêm y rườm rà cùng ngọc bội rơi xuống đất không ngừng phát ra tiếng vang, giấy lát sau vương bào và mười hai lớp áo đều đã bị trừ bỏ hết, chỉ còn lại vạt áo lót thấu du long nửa mờ, lộ ra lồng ngực cứng rắn tinh trắng của hắn.

Toàn bộ quá trình, hắn đều nhìn Nhiễm Diên.

"Hối hận? A Diên, lựa chọn Trọng Tuyên là sai lầm lớn nhất của nàng, nhớ kỹ, từ nay về sau...." Hắn đem đôi tay chống ở hai bên sườn, cúi người kề sát lên người nàng, bốn mắt nhìn nhau, chỉ nghe giọng hắn trầm thấp lạnh lẽo: "Bỏn vương chính là nam nhân của nàng, nàng chỉ có thể là nữ nhân của ta."

Nhiệt tức nóng rực cuồng vọng phun lên mặt nàng, mắt thấy đôi môi nam nhân hướng môi nàng hôn tới, Nhiễm Diên ngoảnh mặt tránh đi, bạc môi liền dán lên trên má.

Quý Thịnh không khỏi bật cười, tiếng cười đầy bá đạo bất tuân.

Hơi nâng thân lên, hắn dùng một tay lột mở áo khoác mỏng của Nhiễm Diên, ở khoảnh khắc vai ngọc gầy ngọc tuyết trắng đến lóa mắt lỏa lồ trong không khí, sau khi Quý Thịnh thất thần mấy giây ngẩn ngui, ánh mắt liền rực lên lửa nóng hung quang thiêu đốt.

"Tránh ra! A!"

Nhiễm Diên thét đến chói tai, nhưng vẫn không ngăn cản được bàn tay hắn luồn ra sau cần cổ nàng loại bỏ nút thắt yếm ngực....

Mồ tác giả: Nam chủ là người bá đạo, muốn nhất thống thiên hạ, đồng thời còn cuồng sùng thê (^o^)/

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thê!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Ngực nhũ A Diên

Edit: Han

Yếm mỏng thấu sen trắng bị Quý Thịnh cời bỏ, thân trên của Nhiễm Diên đã hoàn toàn quang lỏa, nàng hoảng sợ dùng cánh tay ngó sen ôm lấy bộ ngực sữa lỏa lồ, lại thấy Quý Thịnh cảm yếm của nàng đưa lên mũi nhẹ ngửi.

"Thật thơm, là hương vị của A Diên."

Yếm ngực mang theo mấy phần nhiệt độ cơ thể tràn đầy mùi hương mê người, đó là mùi thơm thuộc về cơ thể Nhiễm Diên, Quý Thịnh nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, cảm xúc mê luyến đến biến thái đã ngấm vào tận huyết mạch, khi mở mắt ra, đáy mắt hắn liền lóe lên tinh quang nguy hiểm.

Bắt lấy cổ tay nhỏ nhắn của Nhiễm Diên đang che đây trước ngực, hắn thoáng dùng sức liền kéo lên, áp chế ở trên đầu, cặp vú non mềm kiêu diễm bị đẩy lên cao, hoàn toàn lọt vào tầm mắt Quý Thịnh, trong khoảnh khắc hô hấp hắn trở nên thô nặng.

Giữa làn da ngọc trắng mịn là hai luồng ngực nhũ cao chót vót, tròn trịa kinh người, trong trắng lộ ra hồng, câu dẫn hấn nhin không được muốn nếm thử một ngụm.

"Buông ta ra! Không cần xem!"

Ánh mắt hấn phiếm u quang như lang sói, tựa hồ ngay giây tiếp theo là có thể đem nàng cắn lấy xé nát, Nhiễm Diên cảm thấy thẹn lại buồn bực nên không ngừng gãi gãi, nhưng chẳng thể biết rằng nàng càng vặn vẹo chỉ càng khiến cho cặp ngực sữa là lướt cũng rung động dồn dập theo, đầu vú đỏ bồng lác lác lay động đến tâm Quý Thịnh.

Hấn vốn định lực vững vàng như núi Thái Sơn, chung quy lại vẫn là thua ở trên người Nhiễm Diên, hấn thuận tay túm lấy dải lụa choàng mềm mại, bóp trụ hai cổ tay mảnh khảnh của Nhiễm Diên trôi trụ từng vòng từng vòng, ở giữa tiếng kêu kháng cự của nàng, hấn còn đem sa mỏng trôi tay nàng cột lên trên thành giường.

"Làm thế này, A Diên sẽ ngoan hơn."

Hấn nhàn nhạt cười nhẹ, tuấn nhan đẹp đẽ như ngọc đầy thông dong, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt tức giận đến ửng đỏ của Nhiễm Diên, sau đó không chờ nổi mà gấp gấp đi thường thức hai luồng tròn trịa.

Đôi tay bị trôi chặt, hai đùi cũng bị Quý Thịnh kẹp ở dưới háng, Nhiễm Diên hoàn toàn trở thành vật trong tay hấn: "Quý Thịnh...ngươi, tên vương bát đản này! Biến thái! Một ngày nào đó ta muốn giết ngươi!"

Xoa nắn ngực sữa kiêu nộn mềm mại trong tay, Quý Thịnh tỏ ra mất diết tại ngơ với lời hồ ngôn của Nhiễm Diên, nắm lấy hai khóa mịn màng co dãn chậm chậm vuốt ve, hấn thể mới biết, lột sạch Nhiễm Diên, có thể tìm được nhiều thứ so với mặt nàng còn mỹ hơn.

"Ngực nhũ của A Diên quả nhiên đẹp như ngọc, mềm như cao, làm Bỏn vương yêu thích không nỡ buông tay."

Quý Thịnh người này trời sinh bản năng biến thái từ trong xương cốt, đôi tay âu yếm nhũ ngực dần trở nên thô bạo, vui vẻ mạnh mẽ chà đạp nhũ thịt mềm mại, thẳng đến khi xoa nắn làm Nhiễm Diên nhin không được nhẹ ngấm ra tiếng.

"Ngô!"

Nhiễm Diên nhú chặt mi tâm hoảng loạn, nam nhân vỗ về chơi đùa cùng với tự mình ngày thường sờ nắn hoàn toàn bất đồng, lòng bàn tay hơi lạnh còn mang theo chút tàn bạo, trừ bỏ hơi đau, thể nhưng còn có một loại cảm giác tê dại khó nói thành lời....

Nàng bản năng muốn chống cự lại cổ điện lưu quý dị này.

Quý Thịnh được một tắc lại càng muốn tiến lên một thước, cúi người dùng môi mỏng nhẹ mổ đôi môi đang cắn chặt của Nhiễm Diên, nhin thoáng qua vẻ mặt nàng quật cường, liền cười thấp đem môi dờn xuống, gáy ngọc của giai nhân như thiên nga vượn cổ, đẹp đến liêu nhân, Quý Thịnh đã sớm không chờ được mà cắn lên, lại mút từng cái từng cái tạo thành một đạo dấu vết ái muội.

"A ~ đau.., ngươi, ngươi đừng cắn!"

Đầu lưỡi ẩm áp linh hoạt cực kỳ, trong tiếng tiêm hô của Nhiễm Diên, phút chốc liền biến thành nhu tình mật ý, nhẹ nhàng mút hôn xương quai xanh tinh xảo của nàng, thân thể mềm mại tản ra hương thơm nhất thời cứng đờ, chiếc lưỡi ướt át rất mau liền đi tới vú nàng, liếm láp ở trên nhũ thịt tuyết nộn phiếm hồng, tạo ra một mảnh ánh nước.

Khi đầu lưỡi cường hấn quán lấy hai quả anh đào cứng rắn, thân thể Nhiễm Diên trong trạng thái căng cứng đã lâu cuối cùng cũng nhin không được rung mình, yêu kiều rên rỉ ra tiếng.

"Ân a ~"

Thanh âm rên rỉ mềm mại, nghe vào tai Quý Thịnh phá lệ xôn xao, răng khể cắn đầu vú, một phen giữ lấy eo liễu, gắng gượng dùng hạ thân đỉnh lộng chân tâm nóng bỏng của nàng.

Váy lụa đơn bạc khó khăn lắm mới che đầy được ở giữa hai chân, cự vật nóng cứng nguy hiểm cực kỳ kia đâm loạn làm địa phương kiêu nộn của Nhiễm Diên sinh đau, khiến nàng không khỏi khủng hoảng, phải là đồ vật hung mãnh thế nào, mới có thể lợi hại như vậy!

"Ngô ~ không cần đỉnh, ngươi đâm ta đau quá ~ mau lấy ra!"

Mất đẹp lộng lẫy nhiễm thủy quang, thanh âm thiếu đi một phần quật cường, lại nhiều hơn một phần sợ hãi với nam nhân, cổ tay không thoát khỏi được trôi buộc, làm nàng tựa như con thú nhỏ rơi vào bẫy rập, vô pháp thoát khỏi, Quý Thịnh câu môi thoáng nâng thân lên, dùng lòng bàn tay xoa lên bụng nhỏ bằng phẳng trắng mịn của nàng, cảm thụ được nữ nhân dưới thân run rẩy một trận.

"Đã thực cứng, A Diên muốn nhin sao?"

Nụ cười tà tứ, giữa môi răng tựa hồ tràn đầy hương vị nhũ thịt nàng, dư vị vô tận.

Chương 9: Huyệt nhi róc rách mặt dịch

Edit: Han

Nhiễm Diên có nằm mơ cũng không ngờ tới, một ngày kia mình sẽ cùng kinh dịch chi thủ - Quý Thịnh dây dưa như thế, một đêm kỳ quái.....

Cởi bỏ vương bào, thân thể nam nhân vô cùng cường tráng, đôi khi Quý Thịnh đem món xiêm y cuối cùng trên người ném xuống, Nhiễm Diên thế nhưng đã xem đến đỏ mặt, không thể phủ nhận một điều, Quý Thịnh sinh ra đã tuần mỹ vô trù, dáng người cũng là theo tiêu chuẩn tỷ lệ hoàng kim, cơ ngực cứng rắn, đường cong hữu lực lan tràn đến ti quần hơi mỏng đội lên một khối lều lớn làm cho người giặt mình.

"Phu nhân vừa lòng?"

Thằng nhãi này cố tình tìm góc độ ánh sáng tốt nhất để phơi bày ra thân thể hoàn mỹ của chính mình, nhìn Nhiễm Diên mờ ám nuốt nước miếng, Quý Thịnh liền cười tà mị, búng búng núm vú óanh mềm đỏ thắm đã đứng lên ngạo nghễ của nàng.

"Nha~ chờ, chờ một chút!" Nhiễm Diên ăn đau, mi tâm nhúu chặt, hai cổ tay bị cột cao trên đầu giường nhức mỏi không thôi, hai chân càng là bị Quý Thịnh kẹp đến chết lặng, kiều nhiệt thờ dốc.

Ti quần Quý Thịnh đã cởi đến xương hông, chỉ cần buông lỏng tay, mãnh thú kiềm chế lâu ngày trong đó sẽ hoàn toàn thoát khỏi lồng hấp.

"A Diên còn muốn nói cái gì? Có điều, vô luận nàng nói cái gì, đêm nay ta đều sẽ không bỏ qua cho nàng."

Hắn làm liều khiến Nhiễm Diên tuyệt vọng, mắt đẹp mờ mịt hơi nước hung hăng trừng hắn: "Người như vậy sẽ chỉ làm ta càng thêm hận người!"

Không ngờ rằng, một lời này lập tức làm Quý Thịnh tức giận, lạnh lùng câu môi: "Vậy liền hận đi."

Cự long giận dữ dâng trào, đánh vào giữa hai chân Nhiễm Diên, nàng liền gắt gao nhắm mắt lại rùng mình không ngừng, rất mau quần lót của nàng liền bị Quý Thịnh kéo xuống, lực đạo mạnh mẽ, tỏ rõ sự phẫn nộ của hắn.

Giữa hai chân một trận mát lạnh, Nhiễm Diên theo bản năng khép lại ý đồ che đậy nơi tư mật, Quý Thịnh lại càng không theo mong muốn của nàng, bàn tay hắn bắt lấy hai chân ngọc mở ra thật rộng.

"A a!"

Nhiễm Diên vận vẹo loạn tránh, nhưng một chút cũng không ảnh hưởng đến Quý Thịnh xem xét địa phương thần bí nhất của nữ thể.

"Nơi này của A Diên, cũng thật mỹ....."

Chân tâm óanh bạch đầy đặn, lại hơi có điểm phẫn hồng kiều nộn, âm mao mềm mại thừa thốt, hoa huyết còn chưa từng bị nam nhân đụng chạm qua như nụ hoa khép chặt, hai mảnh âm môi no đủ mê người, tựa như ngọc trai đội người đến mờ, chỉ cần đẩy ra đâm vào, liền có thể tìm được mình châu đẹp nhất.

Quý Thịnh nhìn không được duỗi tay vỗ về chơi đùa, huyết khẩu kiều diễm phong tình vô hạn, lòng bàn tay hơi lạnh khẽ chạm vào, kiều môi giống như cánh hoa liền run rẩy lợi hại, mới đẩy ra một bên, chỉ thấy thịt non đỏ búng ướt át câu hồn.

"Tránh ra tránh ra! Ngô!"

Thân trên không thể tránh thoát, Nhiễm Diên chỉ có thể đá chân lung tung, địa phương tư mật nhất bị nam nhân nhìn rồi vuốt ve, khiến nàng cảm thấy thẹn đến hai lỗ tai nổ tung, mới động động vài cái, liền bị Quý Thịnh nắm lấy tiêu âm để non nót, vân vê một chút, nàng liền run run xụi lơ.

"Không, không cần ~"

So với xoa ngực cảm giác còn muốn tê dại hơn, trực tiếp từ hoa huyết truyền đến tâm, đây là thứ cảm xúc tình dục xưa nay chưa từng có đánh sâu vào, hai mắt Nhiễm Diên ngập nước bất lực nhìn Quý Thịnh, thân thể tuyết trắng run rẩy không ngừng.

"Nơi này của A Diên còn chưa từng bị nam nhân sờ qua đi? Nhìn một cái liền ướt."

Hắn qua lại moi lộng ở giữa hoa huyết, ngón tay linh động, nhẹ chọc hoa môi phì nộn, từ trong cơ thể tràn ra mặt dịch trong suốt lộng ướt đầu ngón tay hắn.

"Người người!" Nhiễm Diên trong đầu trống rỗng, kiều duyên ban thắng hai chân, chỉ cảm thấy tim như nổi trống, một cổ khô nóng kỳ dị lan tràn khắp thân, trên khuôn mặt nhỏ nổi lên sắc hồng như hoa đào, mồ hôi mỏng lượn lờ.

Nàng chưa bao giờ hưởng qua tình dục, nghiêng nhiên theo bản năng động tình.

Kiều huyết phần nộn càng bị trêu đùa, tiết ra mật nước càng thêm kinh người, không bao lâu liền làm chân tâm ướt đầm một mảng. Quý Thịnh nhìn đến miệng khô lưỡi đắng, đôi mắt tối tăm lóe lên dị quang, cường chế hai chân Nhiễm Diên đặt lên khuỷu tay, ôm lấy ngọc mông vênh cao nâng lên trên.

"Người làm cái gì! Không, không thể! Ngô a ~"

Thân mình Nhiễm Diên vốn kiều mềm, hạ thân bị nâng lên cao dễ như trở bàn tay, khi Quý Thịnh đem môi mông dán lên trên hoa phùng, nàng kém chút đều trở nên điên cuồng, lưỡi to linh hoạt thể nhưng trực tiếp chui vào trong tiểu mật động.

"Ân ha ~ Buông ra.....Không cần hút ~"

Hoa huyết chưa bao giờ bị dị vật xâm nhập trở nên nóng bùng, lưỡi Quý Thịnh xoay tròn liếm láp ở trong đó, dùng sức bú hút đâm thủy ở chỗ sâu nơi u huyết, môi răng lưu luyến thịt non mềm nộn thom ngọt, cơ hồ làm Quý Thịnh đỏ mặt.

Tê lưu, tê lưu ~

Âm thanh liếm mút đâm mị không ngừng vang lên, Nhiễm Diên từ hoảng hốt kinh hô đã biến thành trầm thấp nức nở, tình dục xa lạ giống như lửa nóng mãnh liệt thiêu đốt nàng, môi hân bú hút, răng hân khê cắn, lưỡi hân liếm láp trêu đùa, toàn bộ âm hộ đều là nhiệt khí thô nặng mà hân thở ra, mùi thẳng cao ngất đê ở trên tiểu âm để sung huyết, theo động tác của hân không ngừng day lộng. Nhiễm Diên cảm thấy chính mình sắp nhịn không nổi.

Nàng thể nhưng trơ mắt nhìn hân, dùng đầu lưỡi liếm láp âm mao chính mình! Lúc tầm mắt giao nhau, nàng từ trong mắt hân thấy được dục hóa yêu dị.

"Mật thủy của A Diên thom ngọt vạn phần, thích bị liếm láp như vậy?"

"Không được, không được ~ mau buông ra!"

Loại an ủi tha thiết như vậy không phải thứ nàng có thể thừa nhận, khó nhịn vạn vẹo gãy giữa, cuối cùng ở trước một giây khi nhiệt nóng trong cơ thể muốn bùng nổ, nàng bị Quý Thịnh ném về lại giường.

"A!"

Phân mông như chì như ngọc trực tiếp ngã ở trên cặp đùi cường tráng của hân, nhiệt độ cơ thể hân cực nóng làm Nhiễm Diễm lạnh run, còn chưa kịp nhúc nhích, eo thon liền bị Quý Thịnh nắm chặt, nàng hoảng sợ ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy giữa háng hân có một cái đại đồ vật đáng sợ, hướng đến chân tâm chính mình đè lên....

Đó là thứ đáng sợ nhất mà Nhiễm Diên từng gặp qua, cùng với bề ngoài phong thần tuấn mỹ của Quý Thịnh hoàn toàn đối lập, màu đỏ tím dữ tợn trên thân còn nổi gân xanh nhin động, thô tráng như cánh tay trẻ con làm người kinh hãi.

"Không thể!!"

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Côn thịt lớn thao động ở huyết nhi

Edit: Han

Nhiễm Diên tiêm hô thê lương đến cực điểm, cợ xát ở huyết khẩu mềm yếu bỗng nhiên ngừng lại, chỉ thấy Quý Thịnh đang vận sức chờ phát động lại đem nàng thả ra, mông nhỏ dựa vào chấn gấm, cả người nàng giống như tìm được đường sống trong chỗ chết, kẹp chặt hai chân vội đem hạ thân hướng đến bên trong giường trốn đi.

Tựa hồ còn có chút không thể tin tưởng hân lại dễ dàng buông tha cho nàng như vậy.

Buông tha nàng? Đương nhiên không có khả năng.

Đội Quý Thịnh từ một bên quần áo hỗn độn tìm thấy một thứ, rất nhanh liền trở về giường, đỉnh mày tuấn dật khẽ nhíu, cầm trong tay một tấm lụa trắng mờ ra để ở trên giường, nhất cử nhất động đều là ưu nhã đến cực điểm, thẳng đến khi đùa nghịch đủ rồi mới duỗi cánh tay dài ra tàn nhẫn mà bắt lấy chân ngọc của Nhiễm Diên.

"Buông ta ra~ buông ra!"

Nửa người dưới một lần nữa bị túm trở về, dưới móng vuốt là tấm lụa trắng kia, Nhiễm Diên giãy giụa lung tung, móng nhỏ liền bị Quý Thịnh đánh lên vài tiếng thanh vang, nhất thời cũng không dám lộn xộn nữa.

"A!"

"A Diên, ngoan ngoãn một chút, rất nhanh thôi sẽ thấy lạc hồng* của nàng."

(* lạc hồng: máu tử nữ)

Hắn cười, khẽ dùng lòng bàn tay xoa xoa máng máng nàng bị vỗ đến ửng đỏ, tay lớn cứng cáp giãy lát liền nắm lấy bắp chân mảnh khảnh của Nhiễm Diên, nâng âm hộ lên, đem cự long cực nóng để ở trên hoa khẩu.

"Người, người! Tên biến thái này!"

Nhiễm Diên cảm thấy thẹn đến không chịu nổi, hắn tìm đến tấm lụa trắng thế nhưng là để lưu lại huyết tử nữ của nàng. Còn không đợi nàng chống cự, hoa môi khép chặt đã bị Quý Thịnh dùng ngón tay hướng hai bên tách ra, đầu cự vật đáng sợ liền nhờ mặt nước mà trượt tiến vào, sắc mặt Nhiễm Diên cũng đồng thời thay đổi.

"Không muốn không muốn! Đau quá...aa!"

Quý Thịnh nhũ mào, hoa huyết Nhiễm Diên quá mức non nớt, nhỏ hẹp, nhất thấy quy đầu bị hoa môi hấp thụ sâu về phía trong động huyết, thật vất vả mới tiến vào được huyết khẩu nhỏ nhỏ lại bị thịt non nóng ướt kẹp đến không thể nhúc nhích được, mồ hôi ả ả từ giữa trán hắn nhỏ giọt ở trên bụng phẳng của Nhiễm Diên, người không hề có kinh nghiệm thực chiến là hắn, giờ phút này chỉ có thể dựa vào bản năng nguyên thủy.

"Thả lỏng một chút, nàng kẹp quá chặt, hừm~"

Nhiễm Diên đau đến không thở nổi, địa phương yếu ớt nhất đang bị dị vật mạnh mẽ căng ra, đại quy đầu chậm rãi đỉnh nhập, ma sát huyết khẩu một mảnh nóng rát, nếu không phải đôi tay bị trói chặt thì nàng thế nào cũng phải chém Quý Thịnh đến ngàn lần.

"Lui, mau lui ra ngoài! Đau muốn chết ~ ô ô!!"

Âm thanh khóc lóc của nàng nhu mềm bất lực, quy đầu đông cứng cũng đã chui toàn bộ vào huyết nhĩ, để ở trước tầng lá chắn mỏng manh thánh khiết, sau thời gian dừng lại ngắn ngủi là chờ đợi một đợt công kích bắt đầu.

"Phải nhớ kỹ nỗi đau này, là ta cho nàng."

Quý Thịnh cúi người, duỗi tay rút trâm ngọc trên búi tóc của Nhiễm Diên, tóc đen bóng mượt như nước rơi tán loạn dưới thân, mỹ mạo mê người, xu lệ tuyệt luân. Hắn làm lơ tiếng nức nở ai oán bị thương của nàng, hé miệng ngậm lấy đôi môi nàng, hung hăng đẩy thẳng thẳng xuống, thúc một cú thật sâu.

"Aaa!!!"

Nhiễm Diên cảm nhận được một cổ đau nhức đến tâm tê liệt phé, toàn bộ tiếng hét chói tai của nàng đều bị nụ hôn của Quý Thịnh giam cầm ở yết hầu, thân thể mềm mại vô thức run rẩy lên, mồ hôi lạnh tuôn ròng ròng, nàng thống khổ nắm chặt dải lụa trói trụ đôi tay.

Đau đớn như vậy, nàng đời này khả năng đều không quên được.....

Cự long tiến quân thần tốc vẫn luôn đánh vào trên hoa tâm, động tác mới đình chỉ, đôi tay Quý Thịnh chống ở bên cạnh người Nhiễm Diên, hít một hơi thật dài, bộ phận thuộc về hắn đã hoàn toàn cắm vào trong cơ thể nàng, cùng nàng làm việc thần mật nhất kháng khí nhất.

"Nàng rốt cuộc là của ta."

Thanh âm hắn trầm thấp tràn đầy áp lực dục vọng, yêu thương vượt ve khuôn mặt có chút nhợt nhạt của Nhiễm Diên, bên dưới bắt đầu trỗi động, trời mới biết, u huyết nóng ướt chặt chẽ kia, cơ hồ hút hắn đến sắp phát cuồng.

Khi cự long thô tráng lui ra lôi kéo theo thịt non ra ngoài hoa huyết, một giọt lại một giọt vết máu dừng lại ở trên lụa trắng, Quý Thịnh liếc mắt nhìn thấy cảnh đó hô hấp liền cứng lại, mặt huyết nhỏ xinh gian nan bao hàm lấy phân thân hắn đang ra ra vào vào, trên cơn thịt dử tợn, dính đầy thủy dịch màu trắng hòa cùng màu đỏ của lạc hồng.

"A diên ~ A Diên ~ Ta ở bên trong nàng, ngoan, rất mau sẽ liền thoải mái."

Lúc này Quý Thịnh nói không nên lời cố chấp biến thái, Nhiễm Diên đau đến hoàn toàn không phát ra tiếng, hoa kinh bị cự long chậm rãi căng đến tràn đầy, nàng thậm chí có thể cảm giác được, trên cơn thịt nảy lên gân xanh, cọ xát ở vách trong huyết thịt, mị thịt theo bản năng xoắn chặt, căn bản là không ngăn cản được cự vật tiếp tục va chạm.

"Ngô ~"

Trong cổ họng tràn ra tiếng rên rỉ dồn dập, nàng thống khổ nhìn lên người nam nhân đang không ngừng pháp phòng, tốc độ thọc vào rút ra cũng bắt đầu biến hóa rõ ràng.

Đưa phân thân vào trong hoa huyết sâu kín, Quý Thịnh bị mị thịt Nhiễm Diên hút bực đến vui sướng không thôi, cùng với nỗi đau của Nhiễm Diên hoàn toàn bất đồng, tứ chi tám hài của hắn đều là điện lưu nhảy động, dục vọng sôi trào, không chế thân thể mềm mại là lướt của nàng, hắn khẽ sát lên, một lần lại một lần dùng môi lưỡi ân cần an ủi.

Cổ trắng, xương quai xanh, vú đầy đều bị hắn từng cái nối nhau ấn lên dấu vết cực nóng, ngậm lấy núm vú liếm lộng, bên tai truyền đến thanh âm Nhiễm Diên kiều mị thờ dốc, chỉ một tiếng "um" này trực tiếp thiêu đốt chút lý trí còn tồn tại của hắn không thừa một mảnh.

"A Diên, hảo hảo cảm thụ đi."

Bóp chặt lấy eo thon mềm mại, hắn bắt đầu dùng côn thịt va chạm lung tung trong cơ thể nàng, vừa thô bạo lại hung ác từng chút từng chút thao nhập đến nơi sâu nhất, khi quy đầu chôn sâu vào mị thịt nơi hoa tâm, hắn chỉ có duy nhất một ý niệm.

Hắn muốn cho nàng biết, từ nay về sau, nàng hết thảy, toàn bộ đều thuộc về hắn, chỉ có hắn mới có thể yêu thương nàng như vậy, chỉ có hắn mới có thể cho nàng cực hạn vui thích nhất!

"Kêu ra! A Diên, kêu ra tới!"

Nhiễm Diên bị đâm đến hoa cả mắt, hai chân bị Quý Thịnh nâng lên đặt ở đầu vai, toàn bộ âm hộ đều nhắm ngay côn thịt lớn dưới háng hắn, không biết bắt đầu từ khi nào, vách trong hoa kính biến dần dần thành lửa nóng ươn ướt, huyết thịt trơn mềm bị cự long thô trắng lấp lại ma sát, theo tần suất hắn thao lộng mưa rền gió dữ, ngọc thể tuyết trắng kịch liệt run rẩy như lá rụng trong gió thu.

"A a ~ nhẹ ~ nhẹ chút ~ ngô a!" Nàng kiều khóc điên cuồng lắc đầu, âm thanh nhu mềm bị hắn đâm cắm làm đứt quãng.

Phần eo dưới bị Quý Thịnh nắm giữ, côn thịt lớn chặt chẽ thao lộng ở huyết nhi, càng thêm kiên quyết đáng sợ, hung hăng đánh vào hoa tâm, đau đớn do xé rách đã sớm tiêu tán, lúc này mặt huyết chỉ còn lại loại tê dại khó tả làm Nhiễm Diên hoảng hốt.

Lời mỗ tác giả: Ha ha, Đại Vương là xử nam a ~

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cầu ta rút ra, đợi chút lại cắn nàng

Edit: Han

Dài lụa trói buộc cổ tay Nhiễm Diên bị Quý Thịnh cởi ra, trong va chạm xóc nảy hung tàn, ngón tay ngọc ngà dùng sức bấm chặt vào đầu vai hắn, ở trên lưng hắn để lại một đạo vết máu.

"Úc ~"

Quý Thịnh gầm nhẹ một tiếng, vòng eo tinh tráng pháp phòng càng thêm cuồng loạn, đầu đón ở trên lưng rõ ràng đã kích thích dục hỏa của hắn, đè nặng nữ thể là lướt tuyết trắng, phân thân cắm ở huyết động tư mật trực tiếp đụng vào nơi sâu nhất.

Nhiễm Diên tiêm hô gương cao cổ, tựa như trân châu thượng phẩm chìm trong ánh sáng mỹ lệ mà tuyệt vọng, côn thịt xâm chiếm trong cơ thể đình nhập đến chiều sâu xưa nay chưa từng có, thân mình run lên kịch liệt, cổ tử cung theo bản năng cần hút.

"Không, không cần.....Không cần tiến vào nơi đó ~ ô ô!"

Khuôn mặt tuấn mỹ của Quý Thịnh khẽ sát gương mặt hồng thắm của nàng, mồ hôi nóng rùng rùng giao hòa, giữa sự thâm nhập không ngừng, môi mỏng nhẹ nhàng chậm chạp liếm láp thanh lệ chảy xuống từ mắt nàng, rõ ràng là ôn nhu đến cực điểm, công kích nơi hạ thân lại hung bạo đến mức làm lòng người sợ hãi.

"Ta muốn tiến vào, cắn chặt bản đày nơi đó, A Diên sẽ có hài nhi của ta."

Côn thịt của hắn không ngừng khuếch đại lại còn thô dài, đột phá tầng nếp gấp thịt mềm dâm nị, thao tiến từ cung hoàn toàn không phải việc khó, cự bồng kia hung hăng đâm cắm, kích thích đến toàn bộ sống lưng Quý Thịnh đều cứng còng, tê dại.

Thái y nói qua, chỉ cần cắm đủ sâu, bắn đủ nhiều, nàng nhất định sẽ hoài thai hài tử của hắn.

Nhiễm Diên đã bị độ sâu đáng sợ kia làm cho choáng váng, hai chân ngọc thon dài gắt gao quấn quanh ở bên hông Quý Thịnh, nỗ lực phụ họa hắn, hoa

Kính gài giữa mặt thủy, nơi tương giao giữa hai chân hai người đều là một mảnh ướt át dầm dề, trứng cầu hơi lạnh thỉnh thoảng đánh ở trên mông khiến Nhiễm Diên cổ cổ tỏ ngửa.

"Không, không thể!"

Nàng sao có thể hoài thương hải tặc của hân!

Quý Thịnh cũng không giận nàng, chỉ là động tác giữa háng càng thêm mãnh liệt vài phần, dùng sức đem quy đầu cắm vào tử cung, bóp chặt eo liễu Nhiễm Diên, hàm răng đều đặn cắn lên nhũ thịt non mềm cao ngất.

"A!"

Một cổ đau nhức hòa cùng sóng triều khoái cảm trực tiếp đem Nhiễm Diên đẩy lên cao trào, hoa huyết kịch liệt hút lấy côn thịt lớn đang thâm nhập trong bụng, nàng run run xụi lơ dưới thân Quý Thịnh.

Trước mắt là một mảnh bạch quang!

Vách trong hoa huyết trong khoảnh khắc càng thêm chặt chẽ nóng ướt, dâm thủy tiết ra bị cự long chắn ở huyết nhi, túm lấy hai chân run rẩy vì khoái cảm của Nhiễm Diên, Quý Thịnh không quan tâm đến lửa nóng ở mị thịt mà trừu động lên.

"Đừng cảm...Ồ a ~ thật là khó chịu ~"

Rất nhanh nàng liền bị lôi trở lại chìm vào trong trận tính ái mãnh liệt này, dư vị cao trào còn xoay chuyển, kiều huyết mẫn cảm nhất bị côn thịt dữ tợn đâm ra tiếng nước "bach bach" rung động, Nhiễm Diên đã không còn phân rõ được là khuấy khóa hay vẫn là thông khổ nữa, cánh tay nhỏ bé suy yếu loạn đâm lên người Quý Thịnh, hân càng lúc càng thao lộng nhanh thế nhưng khiến nàng sinh ra loại xúc động muốn bài tiết.

Cuối cùng bị va chạm đến hơn trăm phát, lần sau so với lần trước còn mạnh hơn, tựa hồ như muốn thao hồng hoa huyết nàng, Quý Thịnh hai mắt đỏ hồng đem Nhiễm Diên đang thét chói tai kiềm chế dưới thân.

"Tới rồi, mau tới rồi! A Diên ~ "

Cực hạn vui sướng tràn ngập toàn thân, Quý Thịnh xuất ra đòn trí mạng cuối cùng, cực đại quy đầu trực tiếp đánh vào vách trong tử cung, tinh dịch nóng bỏng ở khoảnh khắc liền phun trào ra, ôm lấy thân thể Nhiễm Diên hơi lạnh run run, hân liên tục bắn tinh thật lâu.

"Ồ ô....."

Nhiễm Diên thừa nhận tinh dịch phun sâu, đó là loại kích thích xưa nay chưa từng có, khoái cảm đáng sợ cơ hồ đem nàng cắn nuốt, nằm ở đầu vai Quý Thịnh nàng ai uể uải khóc ra tiếng, tiếng khóc dâm mị cực kỳ bất lực.

Quý Thịnh hơi thở hỗn hển nặng nề, đại chương giữ lấy ột Nhiễm Diên, nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng đen nhánh mềm mại như thủy, môi mòng hôn lấy miệng nhỏ mấp máy, cường thế liếm hút.

Nước miếng, tinh dịch, tất cả đồ vật thuộc về hân, hân đều muốn cho nàng, để nàng tiếp thu toàn bộ.

Nhiễm Diên quả thật mỹ mạo vô cùng, hai năm trước khi nàng vừa mới xuất hiện đã không ngừng mê hoặc lão Yên Vương, còn bắt lấy tâm của Quý Thịnh làm tù binh, hân trốn ở trong cung chú ý đến nàng lâu thật lâu, đã gặp qua biết bao nhiêu phong tư tuyệt mỹ của nàng, nhưng đều không thể sánh được với lúc này.

Nàng ở dưới thân hân, bị hân sủng ái, tựa như hoa đào tươi đẹp nở rộ rực rỡ bức người, một đôi mắt đẹp trong suốt ngưng đầy hơi nước mờ mịt, ngọc thể mềm mại yếu điệu, dầu hôn dày đặc ái muội, vết ngắt véo xanh tím chẳng chặt, thật đáng thương.

Bộ dáng này của nàng, lại càng có thể kích thích dục vọng muốn làm nhục của nam nhân.

Khi nâng thân dậy, Quý Thịnh cười nhẹ bắt lấy tay nhỏ của Nhiễm Diên, hướng giữa bụng nàng sờ soạng, nơi đó đã hơi nhô lên, xúc cảm ngứa ngáy (căng cứng), mới chạm vào một chút, nàng liền kinh hô lắc đầu.

"Thật trưởng, người mau rút ra đi!" Nàng kiều uyển sợ hãi nhìn hân.

Quý Thịnh lại tàn nhẫn cực kỳ, lần nữa bắt lấy tay nàng ấn lên trên bụng nhỏ, môi mòng tuần mỹ tà tứ: "Sờ thấy không, ở nơi này của A Diên, bên trong rất nóng, tất cả đều là dâm dịch của nàng cùng tinh dịch ta bắn cho nàng."

Bụng nhi tuyết trắng vốn phẳng lặng đáng yêu, lúc này lại bị côn thịt của hân cắm phồng lên, tử cung đồ đầy tinh dịch của hân, cách bụng ấn một chút, đại quy đầu liền dính lên vách hoa huyết, kích thích Nhiễm Diên nhũ chặt mị tâm.

"Rút ra? A Diên cầu ta đi, cầu ta rút ra, đợi chút lại cắm nàng."

Hân một bên xoa hai khóa nãi nhi mềm mại trước ngực nàng, một bên cuồng ngao cười ra tiếng. Nhiễm Diên tức giận đến trợn trắng mắt, sao hân có thể mờ miệng ra nói mấy lời ấy chứ.

Quý Thịnh cũng không vội, bày mưu lập kế như đã định, Nhiễm Diên chậm chạp không mở miệng, hần liền chậm rãi đưa đẩy cự long, mị thịt hấp thụ lấy côn thịt tất cả đều là dâm thủy ướt dính, từ từ trừu động lại tạo ra một loại tư vị mất hồn khác.

"Ồ! Cầu, cầu xin người, mau rút ra.....Aa!"

Côn thịt lớn luật động làm cho cả hoa kính lại lần nữa trở nên tê dại, bụng nhỏ mãnh liệt co thắt, mẫn cảm đến mức Nhiễm Diên mới bị cắm liền run lên, mười ngón tay nắm chặt chần gắm dưới thân, nàng sắp bị thứ đồ vật thô cứng kia đâm đến điên rồi.

"Tiếp tục nói, nói hết mới có thể rút ra."

Sau khi phát tiết, Quý Thịnh lúc này đã khôi phục lại vẻ dậm nhiên như xưa, nhẹ cầm nửa đấm nửa mài, lòng bàn tay ác ý du tẩu xoa nắn mấy bộ vị mẫn cảm trên người Nhiễm Diên, bên trong hoa huyết căng đầy, phản thân lúc lui là lui hẳn ra, tương ứng chính là khi cắm vào cũng cắm đến càng sâu.

Sau nhiều lần quy đầu hình nắm cọ sát lên thịt mềm nơi khúc cong ở hoa huyết, Nhiễm Diên cuối cùng cũng không chịu nổi nữa mà khóc lên: "Cầu xin người, rút ra....Chờ, chờ chút rồi lại cắm!"

Rốt cuộc cũng khiến nàng nói ra những lời này, Quý Thịnh sung sướng câu môi, cúi đầu nhìn cự vật màu đỏ tím ở giữa háng mình, từ từ rút ra, rời khỏi mật huyết sâu thẳm của nữ nhân, mặt trên thân gây dính đầy tinh dịch ướt át, phía dưới huyết khẩu còn không ngừng nhỏ ra dâm thủy.

"A Diên thật ngoan, có điều....."

Ngay khi đồ vật làm Nhiễm Diên sợ hãi thối lui đến huyết khẩu, lúc Nhiễm Diên sắp thở phào nhẹ nhõm, lại thấy Quý Thịnh cười đến hung ác nham hiểm từ trên cao nhìn xuống, nàng bỗng nhiên trừng lớn mắt.

"Có điều, muộn mất rồi."

Côn thịt to lớn thô cứng lại một lần nữa đâm vào, tinh dịch cùng dâm thủy đồng thời cũng bị đem theo thọc đến nơi sâu nhất, vách trong co rút nháy mắt chặt ních, môi âm hộ sưng đỏ bị cắm đến thay đổi hình dạng.

"A a!! Quý Thịnh...người...tên lừa đảo này!"

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Người, người biến thái!

Edit: Han

Dâm thủy nóng hổi chảy nhỏ giọt theo động tác ma sát qua lại của côn thịt mà một lần lại một lần bị đồ trở về huyết nội, hoa tâm mẫn cảm thừa nhận sự va chạm của quy đầu, một mảnh điện lưu tê ngứa bắt đầu khởi động.

Quý Thịnh đem gáy ngọc tuyết trắng của Nhiễm Diên nâng lên, trong khoảnh khắc cự long đáng sợ liên tục thọc vào rút ra ở hoa huyết liền hiện ra trước mắt nàng, trở mặt mà nhìn côn thịt thô dài cắm đứt ở chân tâm lúc dài lúc ngắn, trái tim Nhiễm Diên "thịch" một tiếng, cảm thấy thẹn đến đỏ mặt, trong mắt đẹp lượn lờ hơi nước mờ mịt.

"Dâm thủy của A Diên chảy thật nhiều."

Đại bông nóng bỏng cứng rắn thao đến hung ác, hoa huyết nhĩ vốn động tình tất nhiên là ngăn không được dâm thủy tiết ra ngoài, mắt thấy thủy dịch trong suốt kia bị cấm vắng khắp nơi, Nhiễm Diên khủng hoảng nắm chặt chần gắm, đôi môi đỏ thắm không nhịn được tràn ra thanh âm rên rỉ yêu kiều.

Sợ là ngay chính bản thân Nhiễm Diên cũng không nghĩ tới, luân hãm vào tình dục lại đáng sợ như thế, ngay cả nàng cũng thấy kinh ngạc không biết cơ thể mình như thế nào lại có nhiều mật thủy đến vậy, không ngừng chảy ra ngoài huyết khẩu, theo kẽ móng chảy về phía phần lưng nàng, xúc cảm ướt nóng dính dính trên thân thể khiến nàng càng thêm mê muội.

"A ngô ~ chậm, chậm một chút, quá trưởng ~ ân!"

Quý Thịnh lại là vui thích không thôi, cổ khoái cảm dục tiền dục tử mà trước nay hắn chưa từng trải nghiệm qua, đến tối nay hắn mới rốt cuộc biết được cái gì là tình dục, cái gì là tính ái, một khi bắt đầu thì sẽ không dễ gì ngừng lại.

"Bạch bạch bạch!"

Tinh dịch dâm dịch trộn lẫn, bị côn thịt lớn cắm đứt vào hoa tâm, tiếng thao đánh càng thêm vang dội.

"A Diên, đêm nay còn dài, chậm rãi hưởng thụ đi!"

.....

Sáng sớm, dưới tầng tầng lớp lớp màn lụa mỏng màu hoa tiêu thêu loan điều, có một khối thân thể trần trụi ónh bạch nằm ngang ở giữa chân giường, mái tóc đen nhánh mượt mà tán loạn ở phần lưng duyên dáng, nửa che nửa giấu những vết màu xanh tím loang lổ, khung cảnh là lướt yêu kiều tựa như một bông hoa yêu đã.

Sau một đêm hoan ái điên cuồng, người bị sủng ái là Nhiễm Diên đã đạt tới cực hạn, lười biếng nằm sấp ở trên giường, quanh thân đều vô cùng nhức mỏi, không còn lấy nửa phần khí lực, hơi thoáng động thân, gối lót dưới bụng liền lăn ra, từng cảnh cuồng loạn đêm qua tức khắc hiện lên.

"Quý Thịnh, tên nhãi này!"

Thanh âm vốn mềm mại mê người nay đã khàn khàn, mới nói mấy chữ liền ho khan, nơi tư mật giữa hai chân sưng lên, theo tiếng ho tràn ra một mảnh nóng ướt, Nhiễm Diên xấu hổ chỉ biết buồn bực cắn chặt hàm.

Đêm qua bị hấn bắn không biết bao nhiêu lần, trong bụng nàng tất cả đều là tinh dịch của hắn....

"Mới sáng sớm đã mắng ta, A Diên thật quá vô tình."

Giọng nam ôn nhu sâu kín truyền đến, da đầu Nhiễm Diên lập tức căng lên, vội nghiêng đầu nhìn lại, đã thấy Quý Thịnh ngồi an ổn ở bên giường, vương bào mũ miện chỉnh tề, cộng thêm một cổ vương khí khiến người cảm thấy áp bách.

"Người sao còn ở nơi này?" Nhiễm Diên vô cùng kinh ngạc, trực tiếp bộc lộ sự ghét bỏ trong lời nói.

Quý Thịnh nhũ mày không vui, bắt lấy một lọn tóc đen của nàng quấn quanh ngón tay hơi kéo, sau khi xem bộ dáng Nhiễm Diên ăn đau, mới thả lỏng ngón tay, nhìn nàng chăm chú cười nhạt: "Quả nhiên là tuyệt tình."

"Người đi nhanh đi."

Tân Vương lâm hạnh phu nhân của Tiên quân, việc này sợ là sẽ nhanh chóng truyền khắp hậu cung tiền triều, bởi thế nàng càng không muốn nhìn thấy thẳng nhãi Quý Thịnh này, nâng lên cánh tay như ngó sen đoạt lấy đoạn tóc trong tay nam nhân, mới vừa động mấy cái, hạ thân tức khắc liền truyền tới đau đớn, nàng không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh, quăng thân ngã về giữa giường lớn hoa lệ.

"Được rồi, đừng lộn xộn, sau này nàng cứ tiếp tục ở lại Bàng Cung, nếu như không muốn thì cũng có thể theo ta tới Lập Chính Điện."

Ngón tay hắn thon dài nhẹ nhàng vuốt ve nơi đầu vai nàng, trên đó còn lưu lại dấu vết cắn mút của hắn đêm qua, nhớ tới dư vị da thịt non mềm lưu luyến giữa môi răng, không khỏi khiến hắn lại có vài phần khô nóng.

Bàng Cung vốn là cung thất dành cho Vương hậu Yến Vương cư trú, lúc trước lão Yến Vương mê luyến sắc đẹp của Nhiễm Diên, nhất thời cường thế, mặc cho nàng chỉ là vị trí trắc phu nhân, ban cho cung thất hoa mỹ nhất, năm ấy nàng mười tám tuổi, so về độ sủng ái đã trở thành nữ nhân đứng đầu Yến cung, cũng không biết đã tiện sát bao nhiêu người.

Hiện giờ Quý Thịnh không chỉ có để nàng ở Bàng Cung, hắn còn muốn dẫn nàng đi Lập Chính Điện, ý này chính là sự khẳng định đối với thân phận của nàng.

Đối diện với cặp mắt đen đầy thâm tình của hắn, trong lòng Nhiễm Diên mặc danh chán động, nàng cho rằng Quý Thịnh chỉ là thích vẻ ngoài của nàng, hoặc là muốn trả thù nàng, nhưng có vẻ như lại không phải như vậy.

Nhìn bộ dáng ngần ngại của nàng, môi mỏng Quý Thịnh khẽ nhếch, duỗi tay về phía góc giường lấy ra một thứ, nhẹ nhàng giữ giữ, Nhiễm Diên mới vừa rồi còn thất thần tức khắc mặt liền đỏ lên.

"Người, người biến thái! Mau vứt đi!"

Trên tấm lụa trắng đơn bạc nở ra một đóa hồng mai (lạc hồng), xung quanh còn phiếm dẫu vết dịch trắng khô cạn, đó là những "đồ vật" đêm qua khi hắn thọc tiến vào trong thân thể nàng mang ra, trừ bỏ máu tử nữ, mặt trên còn có không ít tinh dịch cùng dâm thủy lưu lại.

Hai má trắng ửng vì hổ thẹn mà phiếm hồng, ngay cả hai tai cũng một mảnh đỏ sậm, Quý Thịnh vẫn là lần đầu tiên thấy biểu tình ngượng ngùng đáng yêu này của Nhiễm Diên, ngày xưa nàng giữ thân phận Trinh Hoa phu nhân, thái độ đối với chúng công tử luôn là xa cách lãnh đạm, đoan chính thanh nhã như ngọc, nào có được bộ dáng ngây thơ mê người như này.

"Ngaoan một chút, đợi ta xử lý xong chính vụ sẽ qua đây bồi nàng dùng bữa tối."

Thanh âm réo rắt trầm bổng nhiễm một tia ý cười, thu gọn lụa trắng cẩn thận cất vào trong vương bào. Cuối cùng, đại chương vẫn còn không đứng đắn mà xoa xoa phần hông kiêu ngạo của Nhiễm Diên, ở ngay trước khi nàng tức giận liền đứng dậy rời khỏi tấm điện.

Mất thấy mười hai lợp vương bào mơ hồ biến hồ biến mất sau cửa điện, cảm giác áp bách vô hình trong không khí rốt cuộc cũng tiêu tán, Nhiễm Diên lại

một lần nữa cần chấn gấm

Mô tác giả: Đại Vương sờ sờ mỏng nhỏ, thật...biến thái ~(^o^)-

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Hàng đêm sinh ca u nam linh

Edit: Han

Sau khi tắm gội, toàn thân Nhiễm Diên vẫn còn cảm giác nhức mỏi khó chịu, đặc biệt là hai đùi, đi đường cũng khó khăn, nề hà việc Trường Nhạc Điện cho người truyền lời tới, Trịnh Thái Hậu cho mời, nàng chỉ đành phải cho cung nhân nâng dậy thay quần áo trang điểm.

Lẽ ra Nhiễm Diên không muốn đề ý đến Trịnh Phi, ngày xưa nàng là Trinh Hoa phu nhân, phẩm cấp ở trên Trịnh Phi, có điều đến hôm nay, Quý Thịnh kế vị liên phụng mẫu thị Trịnh Phi lên làm Thái Hậu, phía sau bà ta lại có Trịnh Quốc hậu thuẫn, mất đi sự sủng ái của lão Yến Vương, Nhiễm Diên lúc này liên giống như con kiến mặc người dẫm đạp.

Điều này cũng lý giải vì sao lúc trước nàng phải trợ giúp Trọng Tuyên, biết rõ lịch sử nên nàng muốn tranh thủ trước, một khi Trọng Tuyên kế vị theo sự sách ghì, tự nhiên sẽ không thiếu chỗ tốt cho nàng, ở Chiến quốc loạn thế, thân phận Thái Hậu của một quốc gia đủ để nàng sống an ổn đến già.

Đáng tiếc, việc này hết thảy đều bị tên nhãi Quý Thịnh kia phá hỏng.

"Phu nhân có muốn dùng phấn?" Nữ Âm cầm hộp phấn đưa tới nhẹ giọng dò hỏi.

Nhiễm Diên nhướn mày liếc nhìn chính mình trong gương, tóc đen búi thành búi cài cặp trâm ngọc hình lược điểm hoa, tua rua trên châu bạch ngọc ở tóc mây hơi rung động, khuyên tai tơ vàng, còn chưa trang điểm nhưng tố nhan đã vô cùng rực rỡ, luôn có một cổ vũ mỹ hoa lệ không nói nên lời.

"Không cần, cứ để như vậy đi."

Đội chút nữa còn có một trận đánh ác liệt muốn đánh, trang điểm quá đậm sẽ bị gây khó dễ, làm người nhất định phải biết điều thấp*.(*kiếm tốn, hạ thấp mình)

.....

Vị trí Phu nhân này của Nhiễm Diên cũng không dễ làm, phóng tầm nhìn những nữ nhân khắp Yến Cung, xuất thân của các nàng đều rất cao, nhiều nhất là vương nữ của mấy Quốc công thất, chỉ cần chọn đại một cái cơ thiếp, cũng là nữ nhi tôn thất. Năm đó lão Yến Vương có năng lực, mặc kệ lời nói của quần thần, nghị lập nàng lên Trắc phu nhân, cũng coi như là một kỳ tích.

Vào Trường Nhạc Cung, trong chính điện đã ngồi đầy người, đều là những cung tần ngày xưa của lão Yến Vương, làm lơ ánh mắt hùng hổ dọa người của các nàng, Nhiễm Diên nắm cánh tay Nữ Âm tiến lên gần đầu hành lễ với Trịnh Thái Hậu.

May mà hiện nay trăm nhà đua tiếng, đại lễ một bộ ba quý chín lạy của Nho gia còn chưa có phổ cập tới hậu cung.

"A Diên tới, mau mau ngồi xuống đi."

Trịnh Thái Hậu mười bảy tuổi gả tới Yến Quốc, hai mươi tuổi sinh hạ Quý Thịnh, hiện giờ đã bốn mươi bốn, vẫn ung dung đoan chính thanh nhã như cũ, danh hiệu tần Trịnh đệ nhất mỹ nhân cũng không phải gọi không, trong ánh mắt Quý Thịnh có mấy phần ưu nhã quý khí chính là được truyền thừa từ mẫu thị này.

Nhiễm Diên thuận thế ngồi quỳ ở bên dưới cánh tay trái của Trịnh Thái Hậu, ngay khi quỳ xuống, nơi giữa hai chân liền đau đến mức làm nàng đỏ mặt hôi lạnh, may mà Nữ Âm đỡ nàng, tức tốc dựa tay đỡ cùng ngồi quỳ xuống đệm mới khiến nàng bớt chút không khỏe.

Những nữ nhân đang ngồi đều không phải hoàng hoa khuê nữ, bộ dáng của Nhiễm Diên rõ ràng là do thừa sủng quá độ gây ra. Trịnh Thái Hậu đem phần hành động này của nàng thu vào đáy mắt, ý cười ôn hòa bên môi phỉm chút lạnh lùng, nhất thời có người mở miệng.

"Nha, Phu nhân được Tiên vương độc sủng hai năm, sao thân mình còn yếu ớt như thế?"

Nhiễm Diên theo tiếng nhìn lại, nàng kia cũng là một mỹ nhân xu lệ, thanh âm cười nhạo quanh quẩn trong điện, người bên cạnh muốn túm ống tay áo nàng ta nhưng đã không còn kịp rồi. Nhiễm Diên hừ lạnh một tiếng, bản thân nàng cho tới bây giờ cũng không phải là hạng người lương thiện gì.

"Thân mình của ta sao có thể so được với Bách Cơ người, hàng đêm sinh ca u nam linh*."

*đại khái chỉ việc hoan ái.

Tiếng nói vừa dứt, bên trong đại điện tức khắc lặng ngắt như tờ, nhìn lướt qua sắc mặt khác nhau của những nữ nhân trong điện, ánh mắt Nhiệm Diên hơi híp híp có chút giao hoạt, không chút để ý thưởng thức son móng tay.

Lão Yến Vương hai năm không thể giao hợp, hậu cung thùng rỗng kêu to, những nữ nhân này đều là tuổi trẻ vu vật, lại đúng vào thời kỳ dục vọng tràn đầy, ngâm tư thông đã là việc được giữ kín không ai nói ra, ngay cả như Trịnh Thái Hậu, bên người cũng không thiếu một vài mỹ nam phụng dưỡng, câu nói nhẹ nhàng này của Nhiệm Diên, thế nhưng không thể nghi ngờ là đánh vào mặt không ít người.

"Người đâu, lập tức đem Bách nữ dẫn đi!" Trịnh Thái Hậu phẫn nộ, phát tay cho người đem Bách Cơ sắc mặt trắng bệch kéo xuống, lúc nghiêng đầu nhìn Nhiệm Diên, trong đôi mắt đẹp lóe lên hàn quang hung ác, giây lát sau mới cười nói ôn hòa: "Hiện giờ Tân Vương thừa vị, tạm thời có một số việc chưa thể xử lý hết, vậy nên để ta chủ trì."(??)

Giọng Trịnh Thái Hậu vang vọng, ở trước mặt mọi người, uy nghiêm ra lệnh: "Đem kẻ có ý đồ mưu phản dẫn tới."

Nhiệm Diên neho mắt, ngón tay nắm quạt lông không tước không khỏi cứng đờ, khi nhìn thấy thị vệ mặc giáp áp giải Tiêu cơ vào điện, nàng liền biết mục đích chân chính mà Trịnh Thái Hậu chiêu nàng đến đây hôm nay.

Bên trong Yến Cung, Trịnh Thái Hậu hận nhất hai người, một là nữ nhân được sủng ái nhất hậu cung Nhiệm Diên, còn lại là tù nhân phía dưới Tiêu cơ.

Người trước bà ta không động đến được, cũng không thể động; người sau, hôm nay bà ta muốn hung hăng làm!

Tiêu cơ chính là công chúa của Tiêu Quốc, hai mươi mấy năm trước lão Yến Vương diệt Tiêu Quốc, bắt nàng vào cung, cũng vô cùng sủng ái, chỉ sau một năm liền sinh hạ Trọng Từ.

Ai cũng đều có thời điểm tuổi trẻ khí thịnh, năm đó Tiêu cơ cùng Trịnh Phi tranh đấu đến đất trời u ám, khi Quý Thịnh bị trục xuất ra khỏi thượng kinh, Tiêu cơ tuyệt đối là áp đảo Trịnh Phi, nào biết rằng người tính không bằng trời tính.

"Hôm nay may có đầy đủ chư vị muội muội ở đây, phải để kẻ mưu nghịch này lãnh hình phạt một phen."

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Ngay cả Bôn vương cũng không muốn?

Edit: Han

Thời điểm Nhiệm Diên ở cùng một chiến tuyến với Trọng Tuyên, quan hệ với Tiêu Cơ cũng rất hòa hợp, hôm nay Trịnh Thái Hậu đơn giản là muốn giết gà dọa khỉ.

Rất nhanh đã có cung nhân bê bàn sơn mang đến, bên trên để đầy hình cụ, chỉ đợi một ánh mắt của Trịnh Thái Hậu, thị vệ liền đem Tiêu Cơ áp lên sản dụng hình, dùng một chiếc riêu bạc nhỏ, mạnh mẽ chêm vào năm ngón tay trên nền gạch, máu tươi loạn bắn, xương ngón tay đứt lìa.

"A!"

Trong đại điện tiếng hét thất thanh, người nhất gan cũng đã bị dọa đến hôn mê bất tỉnh, Nhiệm Diên theo bản năng dùng quạt lông trong tay che khuất đôi mắt, một tay khác nắm chặt lấy làn váy.

Tương phản là, tiếng kêu thảm thiết của Tiêu Tự đều bị chặn ở yết hầu, thê lương mờ to hai mắt nhìn, đau đớn khiến khuôn miệng mở rộng nhưng vô cùng quý dị không hề phát ra bất cứ thanh âm nào, người xung quanh đều vì thế mà kinh hãi.

Khi Nhiệm Diên ním chặt hai môi nhìn lại, hai bàn tay của Tiêu Tự đã chảy máu đầm đìa, mười đầu ngón tay đều bị bầm nát, hoa dung nguyệt mạo ngày xưa có thể cùng Trịnh Phi tranh sủng lúc này dữ tợn tựa lệ quỷ, ngay cả trong khoang miệng cũng là huyết nhục mơ hồ.

Không khó để nhìn ra, đầu lưỡi của nàng ta đã sớm bị cắt đứt.

Trịnh Thái Hậu liếc mắt xem những nữ nhân trong điện, đều là một mảnh hoảng sợ, ngay cả Nhiệm Diên cũng không còn sự trấn tĩnh như vừa rồi, đạt được hiệu quả mong muốn, bà ta liền rũ mi cười cười: "Nhi tử của ta mới kể vị, cũng không nên giết người, đem nàng ta kéo xuống thượng được đi."

Có đôi khi,....chết cũng không phải là chuyện xấu.

Lúc Nhiệm Diên đi ra khỏi Trường Nhạc Điện, áo khoác mỏng hồng nhạt theo hoa phù dung bên ngoài đã dính không ít vết máu, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời tối tăm, tâm tình của nàng vô cùng phức tạp, hành động ngày hôm nay của Trịnh Thái Hậu khiến nàng hiểu rõ một chuyện.

Tiêu Tự hôm nay, chính là nàng của tương lai.

Không có mẫu quốc cường đại chống đỡ, không có con nôi dòng để dựa, chỉ nhờ vào một khuôn mặt cùng nam nhân như có như không sủng ái, nói không chừng ngày sau của nàng so với Tiêu Tự còn thảm hại hơn...

"Phu nhân, người không sao chứ?"

Nữ Âm vội đỡ lấy thân thể có chút mềm nhũn của Nhiễm Diên, lúc này ngoài Trường Nhạc Điện còn có tốp năm tốp ba phi tần chưa tàn hết, ánh mắt các nàng nhìn về phía Nhiễm Diên cũng không hề ghen ghét hay khinh thường, rõ ràng tất cả đều là đồng tình.

Màn đêm còn chưa buông xuống, mưa rền gió dữ đã đến, Nhiễm Diên ngồi ở sau khung cửa sổ, khuỷu tay chống ở trên bàn đỡ lấy mặt, xuất thần nhìn vài cảnh đào trong gió, mưa to tầm tã trút xuống, hoa đào hồng nhạt sáng lạn phút chốc bị vùi dập đến điêu tàn, nhìn những cánh hoa đẹp đẽ rớt xuống nước bùn, nàng nặng nề thở dài.

"Ai ~ đều không phải là điều ta muốn....."

Nếu có cơ hội, nàng nhất định phải rời khỏi Yến Cung, thoát li địa phương làm nàng hít thở không thông này.

"Ngay cả Bôn Vương nàng cũng không muốn?"

Không gian trống rỗng xuất hiện âm thanh lạnh lẽo, trong lòng Nhiễm Diên nhảy dựng, vụng về xoay người nhìn lại, chỉ thấy thân ảnh cao lớn thon dài của Quý Thịnh đứng cách mình khoảng ba mét sau rèm châu.

"Người sao lại tới đây?" Bên ngoài mưa to như vậy, Lập Chính Điện cách Bằng Cung cũng không gần, nàng cho rằng hắn sẽ không đến.

Chỉ thấy hắn vén rèm châu tiến vào, xung quanh hơi tối, đợi hắn đến gần mới phát hiện trên tuần nhan có vài phần lạnh nhạt, ánh mắt rét lạnh lập tức làm Nhiễm Diên ngừng thở.

"A!"

Cánh tay dài của hắn duỗi tới, một trận trời đất quay cuồng, chờ khi Nhiễm Diên lấy lại tinh thần, người đã bị Quý Thịnh ôm vào trong ngực, eo liễu mềm mại bị vòng tay hắn xiết chặt, môi động đập hai cái, miệng nhỏ lại bị hắn đánh thật mạnh mấy cái.

"Tê ~ người đánh ta làm gì!"

Chạng vạng mùa hè có chút oi bức, Nhiễm Diên cố ý thay đổi sang váy mỏng, Quý Thịnh đánh mấy cái này khiến nàng ăn đau, mắt đẹp ướt nước nhất thời hồng lên như mắt thỏ, hung tợn trừng hắn.

Quý Thịnh lặng yên không tiếng động, ở khoe môi cong lên một chút độ cung nhân nhạt tuần mi, ôm Nhiễm Diên ngồi trên ghế, tay to kề sát miệng khiêu mềm nhẹ xoa, hình thành một loại tư thế cực kỳ thân mật ái muội.

"Ta đã nói sẽ bồi nàng dùng bữa tối."

Nhiễm Diên lúc này mới phát hiện trên vương bào của hắn nơi đầu vai thêu huyền diệu hơi ướt, có chút không biết phải nói gì. Lúc này, Quý Thịnh lại bắt được tay nàng, quần lấy năm ngón tay nàng vuốt ve thưởng thức.

Đốt ngón tay hắn cứng cáp rõ ràng, ngón tay nàng trắng mịn như cọng hành, một cương một nhu, tương giao lẫn nhau, có một loại hoàn mỹ hài hòa không nói nên lời.

"Thế gian này nàng có thể không cần bất cứ thứ gì, nhưng chi riêng có không được không cần Bôn vương, hiểu không?"

Tựa hồ sau đêm qua, Quý Thịnh thể hiện tình ý đối với nàng không hề che dấu, phấn má xu lệ bị bắt kẻ tại trước ngực hắn, Nhiễm Diên ngược mắt liền chạm phải con ngươi hắn đen sẫm, nơi đó chưa đầy nhu tình cùng chấp nhất làm nàng sợ hãi.

Thật đúng là quá bá đạo.....

Hắn hơi cúi đầu, môi mỏng quyến luyến nhẹ nhàng cọ sát trên má nàng, cảm giác được ôn hương nhuyễn ngọc run lên, hắn liền dùng tay bóp lấy hàm dưới của nàng, trực tiếp hôn lên, không để nàng có chút nào lùi bước thoát đi.

Dã man tàn nhẫn liếm mút lưỡi mềm, đoạt lấy hương thơm thuộc về nàng, khoang miệng nhỏ nhắn bị hắn đưa lưỡi chiếm đoạt đến tràn đầy, ngay cả thanh âm nức nở nhẹ nhàng của nàng cũng làm hắn càng thêm động tình dấy đưa môi lưỡi, thẳng đến khi Nhiễm Diên trong lồng ngực dần dần xụi lơ như nước, hắn mới chậm rãi buông tha nàng.

Ở giữa đôi môi tách ra của hai người tạo thành một sợi chỉ bạc trong suốt dâm mị.

"Thanh âm A Diên thật là dễ nghe."

Trong miệng nàng tràn ra tiếng ngâm khe khẽ, yêu mị tận xương, không thể phủ nhận, cự long giữa háng Quý Thịnh bị nàng câu đến thức tỉnh, nam nhân mới nếm thử tình dục là không chịu nổi bất luận cái gì trên chọc.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả nữ nhân đều có thể làm Quý Thịnh biến thành như thế, chỉ có Nhiễm Diên thôi.

Hắn giống như mắc vào lưới của nàng, như nhiễm độc của nàng, thật đúng là nghiệp chướng khó trừ mà.

"A ~"

Nhiễm Diên bị Quý Thịnh đẩy ngã ở trên bàn, hạ thân treo trên không trung, chân đạp ở hai bên hông hắn, tay to của hắn đã chui vào làn váy nàng từ lúc nào, mắt thấy bàn tay dưới ti váy thêu hoa văn phiền phức khẽ nhúc nhích, Nhiễm Diên bỗng nhiên rung mình cắn môi.

"Ân ngô! Đừng xoa chỗ đó ~"

Mặt nàng đỏ bừng, cách quần lót đơn bạc, ngón tay hắn dễ dàng vân vê âm đế cứng rắn, khoái cảm tê dại nháy mắt nổi lên, nguyên bản hoa kính còn có vài phần nhức mỏi lúc này cũng dâng lên cổ ấm áp kỳ quái.

Mồ tác giả: Đại Vương của chúng ta tuyệt đối là một nam nhân biết nói lời âu yếm a ~

Han: Đang ed mà đến thoại của Đại vương làm suýt truy tìm à |(*@.@*)/...^^II...

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thê!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Đem chân nhỏ mở ra

Edit: Han

Nhiễm Diên không cho xoa, Quý Thịnh lại cứ ngang ngược muốn làm, không chỉ có nhéo tiểu âm để nắn vê, còn dùng ngón tay moi lõng giữa hai mảnh thịt trai đang khép chặt, xúc cảm ấm áp không khỏi làm hắn nhớ tới đêm qua, khí tức nhất thời trầm xuống.

"Đem chân nhỏ mở ra, ta nhìn xem phía dưới đã khá hơn chưa."

Trên khuôn mặt tuần mỹ chứa ý cười tà mị, bàn tay dưới làn váy đã chờ sẵn muốn tách hai đùi của Nhiễm Diên ra, nàng nằm ngửa ở trên mặt bàn, mắt đẹp nhiễm sương mù, cắn chặt môi lắc đầu chống cự:

"Không nên không nên, hãy còn sung!"

Đêm qua hắn thao lộng hung ác như vậy, làm cho eo nàng đau cả ngày, lúc này tưởng rằng hắn không tới, còn âm thầm thấy may mắn.

"Sung sao? Vậy thượng chút được đi."

Lại thấy Quý Thịnh từ trong tay áo rộng móc ra một cái bình ngọc nhỏ, tay to dưới làn váy thoáng sử dụng lực, quần mỏng bằng tơ lụa đã bị kéo xuống đến mắt cá chân, chờ khi Nhiễm Diên lấy lại tinh thần, chân tâm đã một mảnh mát lạnh, tầng tầng lớp lớp váy lụa bị đẩy đến bên hông.

"Ngươi! Ngươi dùng tay!"

Nhiễm Diên trong lòng hoảng hốt muốn đứng dậy, lại bị Quý Thịnh đè lại vai ngọc nhỏ yếu, trong lúc giãy giụa, nguyên bản hoa phùng mềm nộn sưng đỏ chưa tán, môi âm hộ kiêu mị nửa khép, mơ hồ có thể thấy được một chút bên trong huyết động, tản ra cổ khí tức ngọt ngào mê người, dưới lông mu thừa thốt, tiểu âm để đáng yêu đỏ thắm đứng thẳng.

"Gaoan chút, sung thật đáng thương."

Ở nơi tư mật kia, phần bên ngoài chân tâm oánh mịn cũng bị hông hắn va chạm đến phiếm hồng, hoàn toàn là bộ dáng bị chà đạp quá độ.

Ngón tay hắn thô lệ thăm dò vào huyết nhĩ khiến Nhiễm Diên run lên, ngón tay thon dài lập tức bị mị thịt đỏ thắm mút trụ, Quý Thịnh thoáng nhíu mày, lại dùng lực hướng bên trong đẩy, liền cảm giác được tầng tầng nếp uốn hoa huyết chặt chẽ, cắn ngón tay hắn đến không động được.

"Sao lại chặt như vậy?"

"Mau, mau chút lấy ra ngoài đi ~" Nhiễm Diên e lệ, chân nhỏ tuyết trắng để ở hai bên eo hắn, dị vật xâm nhập nhẹ nhàng tạo thành một cổ tê ngứa quỷ dị.

Quý Thịnh thực mau liền thấy đầu ngón tay ướt át, thử trừu động ngón trở, nhẹ nhàng rút ra, lại chậm rãi cắm vào, khai thác đến cả huyết đạo bên trong

không nhiều mặt thủy lấm, bên tai tiếng thở dốc dồn dập kiểu uyển, hẳn đúng lúc bỏ thêm một ngón tay nữa nhập huyết.

"Không cần ~"

Cùng với thanh âm kinh hô của Nhiễm Diên, hai ngón tay phải của hắn đột nhiên dùng chút lực, chế trụ một mảnh thịt non ẩm áp bên trong, nhanh chóng xoay tròn thực lộng.

Thịt hoa chặt chẽ co bóp thật mạnh, càng ngày càng nhiều máu thủy chảy ra phía huyết khẩu, người mới là Nhiễm Diên căn bản chịu không nổi, nửa nằm nửa ngồi trên bàn, hai luồng nhũ ngực run rẩy rung động, thanh âm rên rỉ ngây ngô duyên dáng rất nhanh đã mang theo ý khóc, hai má nhiễm đỏ, mi tâm nhũ chặt, chân nhỏ đặt ở hai bên sườn Quý Thịnh mở thật lớn.

Tê môi tô ngứa khuấy khóa đồng thời nổ tung, xúc cảm làm nàng chỉ nghĩ muốn hét chói tai, thẳng đến khi hắn dùng ngón tay lần thứ hai treu đùa âm đế sung huyết, nàng cuối cùng cũng không nhịn được.

"Ngô a a!!"

Cảnh hoa ngoài cửa sổ bị gió thổi trĩu xuống dưới mái vòm hòa với làn mưa tí tách tí tách, tiếng sấm nổ vang kèm theo tia chớp như xé rách phía chân trời âm u đen tối, từng mảnh hoa đào rụng rơi trên mặt đất theo nước mưa chậm rãi chảy xuống rãnh nước, lượn lờ vòng vòng rồi không thấy tung tích.

Quý Thịnh thấp giọng cười, dùng khăn chà lau vết nước trong lòng bàn tay, nhìn chăm chú vào Nhiễm Diên đã mềm thành một bãi, mắt đen sâu thẳm tràn ra tình dục cực nóng cơ hồ sắp đem nàng cắn nuốt.

Cởi bỏ ngọc đai Cửu Long bên hông, tùy ý vén lên vương bào phiền phức cởi quần lót, thả ra cự long đã sớm cứng rắn, gậy thịt thô to dữ tợn trường đau vài phần, lấy bình ngọc ở bên cạnh mở ra, nhất thời một cỗ hương thơm thanh mát tràn ngập.

Hắn thông thả ung dung đem thuốc mỡ trong suốt bôi lên trên phân thân, nhận thấy được đôi mắt nhỏ hoảng sợ của Nhiễm Diên, hắn ôn nhu cong cong môi: "Thứ này tốt cho nàng."

Đây là được hắn cố ý lấy từ chỗ thái y, dùng cho nữ tử mới thừa hoan, có thể ngăn đau tiêu sưng, ngoài ra cũng có thể gia tăng khả năng bôi trơn cùng chặt chẽ của huyết nhĩ.

Hiện tại cả người Nhiễm Diên đều rơi vào trạng thái hư thoát, trơ mắt nhìn Quý Thịnh tự mình đem được bôi lên vật kia của hắn, động tác phi thường ưu nhã, không khỏi khinh thường. Ngay lúc thân thể mềm mại bị hắn ôm vào trong ngực, chân nhỏ bị tách ra ở hai bên hông hắn, chân tâm lập tức bị quy đầu cứng rắn đỉnh khai một cái lỗ nhỏ.

"Ân ~ đau quá!"

Tiết qua một lần hoa huyết ướt đầm dề, côn thịt đã bôi thêm thuốc mỡ liền căng đi vào dễ như trở bàn tay, đại chương Quý Thịnh khổng lồ chế eo thon của Nhiễm Diên ấn xuống, cự long lửa nóng trong khoảnh khắc từng tác từng tác đâm vào vách tường mị thịt nơi hoa huyết.

Yêu thương hôn lên gò má Nhiễm Diên phỉếm hồng, Quý Thịnh chỉ cảm thấy tim đập nhanh đến dị thường, nàng ẩm áp, nàng chặt chẽ đều làm hắn sinh ra loại xúc động hưng phấn.

"A Diên, lại ngồi xuống sâu chút nữa, rất nhanh liền đến bên trong."

Nhiễm Diên hỗn độn thở dốc, cả người bị mùi long tiên hương quen thuộc mà xa lạ vờn quanh, cự vật đáng sợ kia rõ ràng ma xát trong huyết thịt mẫn cảm, thuốc mỡ trơn trượt có chút lạnh lẽo, hoa nội sâu thẳm ướt nóng không nhịn được co rút lại run lên.

"Ngô!" Quý Thịnh kêu rên một tiếng, ánh mắt tuấn mỹ chứa sự ảm nẫn nói không nên lời, ôm lấy vòng eo thon thả của Nhiễm Diên rất nhanh liền mất không chế.

Nắm chặt chân nhỏ mềm nộn của nàng, hắn hung hăng thẳng lưng hướng chỗ sâu trong mật huyết va chạm, côn thịt để ở nửa đường nơi hoa kính bỗng nhiên cường ngạnh căng nhập, khi quy đầu đánh vào trên hoa tâm đâm mị, hai người đồng thời hô lên.

"A!"

Một cái là quá trường mãn, một cái lại là vui sướng không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Cắm đến tận cùng

Edit: Han

Gió mang theo hương hoa đào lay động rèm châu sau cửa sổ, tiếng nữ nhân ai uể dâm hồ dứt quãng truyền ra, hơi thở nam nhân nặng nề hưng phấn, càng ngày càng kịch liệt.

Cự long to lớn hung ác không ngừng thâm nhập, Nhiễm Diên bị đâm phập phồng kịch liệt, hai chân nhí kiêu nhỏ kẹp chặt bên hông Quý Thịnh, tăng tăng vương bào không kịp cời ra hoàn toàn hỗn độn, che dấu cự vật đáng sợ nhất giữa háng.

"Ồ ô! Quá nhanh a ~"

Sâu kín trong huyết nội tê trương làm Nhiễm Diên thống khổ rên rỉ, nhiều lần bị cơn thịnh lớn thao thiếu chút nữa ngồi không được, bản năng dùng tay vòng ôm lấy cổ Quý Thịnh, ở trong lồng ngực tùy ý xóc nảy.

Thuốc mỡ hòa lẫn với mật nước khiến vách trong hoa huyết trở nên trơn ướt, mị huyết nhỏ dâm nị vô cùng, một tia mát lạnh cuối cùng cũng bị sóng nhiệt vùi lấp, gắt gao kẹp mút gân xanh nổi trên cơn thịnh, huyết đạo nóng bỏng co rút liên tục.

"Nói, muốn Bồn Vương hay không?"

Quý Thịnh hãy còn nhớ đến câu nói "không muốn gì" mới vừa rồi của Nhiễm Diên, giữa trán rộng mồ hôi nóng đầm đìa, mím môi mỏng dùng đôi tay bóp lấy tuyết đồn của nàng, phân thân thẳng tắp cắm ở chỗ sâu trong bụng nàng.

"A ngô ~ muốn, muốn ~ nguoi cắm chậm một chút....."

Tư thế cưỡi ngựa kia vốn làm dương cụ thô dài tiến vào càng sâu, Nhiễm Diên cong vòng eo ngẩng cổ thét chói tai, mông nhí kiêu nộn rung mình không ngừng, chỉ cảm thấy hoa huyết sắp bị cơn thịnh lớn thao hồng, cổ cổ nhiệt dịch kỳ dị theo động tác quy đầu rút ra tràn ở huyết khẩu.

"A Diên chảy thật nhiều nước, biết không? Ngày xưa khi ở trong mộng làm nàng, nàng chính là có bộ dáng dâm đẳng như vậy, khóc cầu ta hung hăng thao nàng, cắm đến tận cùng bên trong."

Bị trục xuất khỏi thượng kinh một năm, những ngày không thể gặp Nhiễm Diên, sự cố chấp của Quý Thịnh không thể kiềm chế, may mà hàng đêm có thể mơ thấy nàng, tư thế dụ ngoạn dâm mị nằm dưới thân hắn, tùy ý hắn thao làm, nhuyễn ngọc ôn hương mơ hồ mà chân thật, là điều duy nhất khiến hắn vui bất nhớ nhưng.

Hiện tại, nàng rốt cuộc là của hắn.

"Ngô ~ nguoi im miệng ~ thật trưởng!"

Mật huyết bị căng đến cực hạn, bên tai toàn là lời nói hạ lưu của Quý Thịnh, Nhiễm Diên nhịn không được cắn môi khốc nhỏ, búi tóc tán loạn, phấn má ửng hồng, hoa tâm kiêu nộn bị đại quy đầu liên tục va chạm đến tê dại nhức mỏi, cung khẩu ả ả mở ra.

Eo thon bị Quý Thịnh bóp sinh đau, giữa thọc vào rút ra xóc nảy, y phục trên thân chật vật điêu tán, lộ ra vai ngọc cùng mảng lớn da thịt tuyết trắng, chỉ thấy lưng ngọc mỹ lệ cùng ngực nhũ no tròn, che kín bởi những dấu hôn xanh tím, mang đến chút mỹ cảm làm nhục.

Đó là dấu vết đêm qua hắn lưu lại, tuyên cáo nàng thuộc sở hữu của hắn.

"A Diên, nàng là của ta, vĩnh viễn....."

Ngâm lấy tuyết nhũ mềm mại rung động, giữa môi lưỡi tràn đầy hương thơm thuộc về nàng, nhiệt tức cường thế của hắn phun lên ngực nàng, khi răng hắn gặm cắn nếm vú, Nhiễm Diên nhịn không được hừ nhẹ, cuống quýt dùng tay nhỏ xô đẩy đầu Quý Thịnh.

"Cầu xin nguoi, không cần lộng ~ a a!"

Hắn không ngừng dùng hàm răng cắn, còn dùng đôi tay bắt lấy hai luồng ngực nhũ oánh mềm mạnh mẽ vuốt ve, liếm mút hôn hít khắp tuyết đồn, đau đón cùng sáng khoái đồng thời đánh sâu vào khiến tim Nhiễm Diên như nổi trống, huyết nhĩ vô thức quán chặt cơn thịnh lớn, mị thịt nóng ướt chặt chẽ co bóp.

Trong phút chốc, Quý Thịnh sừng đến da đầu tê dại, hoa hồ càng mút chặt hắn càng dâm cảm mãnh liệt, xúc cảm kia cơ hồ như có thể chạm đến linh hồn huyền ảo mỹ lệ, trong thờ dốc thô nặng, hắn đem Nhiễm Diên trực tiếp đẩy ngã lên bàn, nâng lên chân nhỏ run rẩy, động thân thật mạnh.

"Thực cứng? Mau bắn ra tới ~ ngô! Bên trong A Diên vừa chặt lại nóng, thật là thoải mái!"

Dương cụ thô to tiến quân thần tốc ở hoa huyết, động tác thọc vào rút ra cuồng loạn đem mị thịt thao đến chảy nước dầm dề, tốc độ cực nhanh, Nhiễm Diên thậm chí đến thanh âm cũng phát không ra, bắt lực mở môi nhỏ đồ thấm dòn dập kiêu suyền, một đôi con nguoi như hồ thu tràn đầy hơi nước long lanh nhộn nhạo.

Đại quy đầu đôi phương hướng va chạm, thân gây nóng cứng ma sát hoa thịt, đảo lộng phóng túng tạo thành tiếng vang dâm mị.

Phụt phụt phụt.....Bạch bạch bạch!!

Đâm cảm kích liệt như thế, Nhiễm Diên chỉ cảm thấy cả người đều sắp bị thao bay lên, như rơi vào giữa đám mây, khoái cảm nhục dục tựa sóng gió mãnh liệt ập đến, trực tiếp đem nàng đưa tới đỉnh cao trào chưa bao giờ có, thực cốt mất hồn trí mạng.

"A a a..... Không!!"

Trong bể dục chìm nổi Quý Thịnh cũng đạt được thoải mái cực lạc, mồ hôi nóng trên trán nhàn từng giọt từng giọt rơi trên ngực nữ Nhiễm Diên. Rút ra, đỉnh nhập, cơn thịnh lớn tàn nhẫn cảm sâu xâm chiếm huyết nội kiều nộn ướt át, như muốn đi vào địa phương sâu nhất trong cơ thể nàng.

Hắn khát vọng đến biến thái muốn cùng nàng hòa thành một thể.

"Ta yêu nàng ~ yêu nàng ~ A Diên."

Hắn đè lại cánh tay ngó sen mảnh khảnh của nàng, liên tục hôn nhẹ lên môi má nàng, hơi thở cực nóng quanh quẩn ở bên tai không tan, thanh âm trầm thấp từ tính tràn đầy tà mị luyến cuồng, cổ chấp đến không nói nên lời, khoái cảm cao trào như bão cuốn đến, trái tim Nhiễm Diên kinh hoàng nhất thời lỡ một nhịp.

Cuối cùng đánh sâu vào, hoàn toàn làm Nhiễm Diên mất đi năng lực tự hồi, chân tâm kiều nộn bị xương hông kiên cố của hắn hung hăng va chạm, một đôi chân ngọc thon dài run run rẩy rẩy ở trong không trung vẽ ra các loại biên độ.

"Ân a! Không cần, không cần cảm! Ô ô ~ bị đâm xuyên! bụng ta....."

Nàng co rút điên cuồng lắc đầu kêu khóc, nam nhân trên người động tác lại càng lúc càng nhanh, cơn thịnh thao hoa huyết tạo thành một mảnh bọt trắng, đâm thủy loạn bắn, ngay khi Nhiễm Diên hít thở không thông thất thanh kêu to, đại quy đầu đáng sợ trực tiếp thao vào tử cung.

Phốc ~

Tinh dịch nóng bỏng trực tiếp bắn ra!

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: A Diên, trên mặt đất tất cả đều là đâm thủy của nàng

Edit: Han

Lại là cổ khoái cảm bị tinh dịch nồng đậm phun trào mất hồn kia, Nhiễm Diên sáng khoái đến cả người xụi lơ thành bùn, gấp gáp thở dốc, bụng nhỏ chông chát tăng tăng vẩy lụa, căng thẳng co rút lại thừa nhận quá trình tinh dịch của nam nhân bắn vào.

Tiếng mưa rơi tí tách lọt vào tai chỉ còn lại âm thanh vù vù, trên trán mồ hôi nóng ẩm ướt toát ra, phần má hồng nhuận như phát sáng bức người, mắt đẹp mờ mịt hơi nước, trong phòng một mảnh xuân sắc đến hoa ngoài cửa sổ cũng thấy thẹn thùng.

"Tiểu đâm nhi tham ăn."

Quý Thịnh cúi thân hình cao lớn xuống, đem phần hông càng thêm gần sát nơi non mịn giữa hai chân của nữ nhân, cơn thịnh ở trong huyết đạo thông nhuận lại mạnh mẽ xâm nhập một cái, càng nhiều tinh dịch bị dồn vào tử cung. Yêu thương hôn lên trán của nàng, đôi mắt hắc trầm chưa tản tinh dục tỏa sáng, tuần nhan mang theo ý cười, thoát nhìn có chút phá lệ làm càn.

"Ngô!" Nhiễm Diên bị hắn làm cho rên rỉ, bản năng ngưỡng cao cổ rung động, lại bị Quý Thịnh mút một ngụm, răng hơi nhay cắn thịt nhè mòng nộn, lưỡi ướt át bỗng nhiên đảo liếm qua mạch máu lưu động, một cổ điện lưu tê tê đại đại lập tức truyền ra.

"Đừng.....A!"

Nàng mới hô một tiếng, nam nhân sức lực như núi trên người phút chốc liền đứng dậy, cơn thịnh lớn ở huyết thịnh chặt chẽ nóng ướt đột nhiên rút từ tử cung ra bên ngoài, dương cụ bắn xong tinh dịch vẫn chưa hề mềm xuống, nóng cứng lõi kéo mị thịt mẫn cảm hấp thụ, trong tiếng nước đâm mị, chỉ nghe "Ba" một tiếng, hai địa phương giao hợp liền tách ra.

Hoa nội không có cự vật thô lớn lấp đầy rốt cuộc có thể co rút bình thường, từng đợt từng đợt chất hỗn hợp ở bụng nhỏ trào ra, mắt thấy bên ngoài hoa huyết kiều nộn sưng đỏ nước chảy róc rách, hưng khí dưới háng Quý Thịnh lại càng thêm cứng rắn.

Lúc này Nhiễm Diên đã thanh tỉnh vài phần, cuộn tròn người trên bàn, hạ thân trần trụi bại lộ ở trong tầm mắt cực nóng của nam nhân, nhưng càng muốn tránh, thì một mảnh ướt át kia càng bị Quý Thịnh xem đến không sót.

Ngón tay thon dài nhịn không được lướt qua giữa kẽ móng dính đầy đâm thủy, Nhiễm Diên vô lực kinh hô, Quý Thịnh không cần cố sức cũng có thể

nắm chặt lấy eo liễu đem nàng đặt quỳ trên mặt đất, bộ dáng phong tình đến vô hạn.

Côn thịt lớn vừa rồi mới rút ra, thế nhưng từ phía sau trực tiếp đâm vào hoa huyết, vách trong hoa huyết tiết ra mật thủy, xúc cảm tuyệt diệu quả thực nói không nên lời.

Quý Thịnh thoải mái thờ dài một tiếng, đâm huyết chặt chẽ nhỏ xinh kia thiên phú dị bẩm mị cốt quyến rũ, mật thủy đầy đủ nóng ướt, mặc kệ là phân thân tiến vào thể nào đều bị hoa thịt gắt gao mút cắn co bóp, cho dù chôn sâu trong đó bất động, thịt non cũng giống như cái miệng nhỏ điên cuồng hấp thụ, tầng tầng liếm hút, dụ hoặc trí mạng.

"A a! Ta không cần... Từ bỏ! Ngô!"

Nhiễm Diên còn không kịp phản ứng đã bị Quý Thịnh thủ sẵn eo nhỏ tàn nhẫn thao trên dưới hơn trăm phát, đâm đến nàng chỉ biết mềm người nằm rạp trên mặt đất, mỗi nhĩ đỏ thắm tràn ra vụn vật tiếng khóc nức nở.

Yến Quốc thượng võ, nam nhân đa số đều cường tráng như hùng (gấu), sức lực lớn vô cùng, Quý Thịnh là tiêu biểu trong đó, nhìn bề ngoài ôn tồn lễ độ tuấn mỹ vô trù, cỡi ra vương bào lại là một thân cơ bắp hoàn mỹ, chỉ cần một cánh tay hấn ôm, Nhiễm Diên kiều nhu yếu ớt chỉ có thể bị đè ở dưới thân ngoan ngoãn.

"Thực thoải mái đi, A Diên khóc nhiều như vậy, là ta cầm quá mạnh sao?"

Trong lời nói của hắn tràn đầy cuồng ngạo, chỉ thấy đại chường để ở hai mảnh phần mông đem hoa khẩu bị chà đạp quá độ hưởng hai bên kéo ra, gân xanh trên phân thân nổi rõ, cự long hùng vĩ đỏ tím thọc vào rút ra ở mị thịt, đâm thủy bị thao thành bọt trắng loạn bắn.

Đáp lại hắn chỉ có tiếng khóc phát run của Nhiễm Diên.

"Nàng đòi này đều phải bị ta làm như vậy, ngoan một chút, vừa mới ăn nhiều tinh dịch, đồ ở bên trong không ra được, ta giúp nàng đem ra." Hô hấp của hắn có chút hỗn loạn, giọng nói lạnh lẽo réo rất lúc này đầy nhu tình làm người sợ hãi.

Nhiễm Diên bị hắn thao cầm đến thân mình trước sau dao động, chỉ cảm thấy eo như sắp đứt lìa, càng đừng nói đến dương vật chống ở âm đạo kia, nhiều lần hưng mãnh thâm nhập vào mảnh thịt non mềm nộn nhất trong hoa huyết, từ bỏ khóc, nàng thể nhưng còn có ý nghĩ xúc động muốn tiểu.

"Ồ ồ! Không cần cầm, ta muốn.....muốn, muốn tiểu..... A a!"

Lúc này nàng đã bất chấp cảm thấy then, ngón tay mảnh khảnh nắm chặt lấy tay áo rộng thêu hoa văn, thân trên quần áo hỗn độn nửa cởi, ngọc bội bên hông bị đâm đến "đông đông" rung động, hòa với tiếng nước ướt đầm trong cơ thể truyền ra, khó nghe.

Nội huyết càng ngày càng tiết ra nhiều đâm thủy, Quý Thịnh cuồng đỉnh eo hông, biết Nhiễm Diên là bị cầm đến sáng, một bàn tay to trực tiếp từ bụng dưới nàng sờ đến địa phương hai người giao hợp, lòng bàn tay dính đầy đâm thủy trơn trượt vuốt ve hoa môi, ở khi tìm được đầu âm đế, mới xoa nhẹ một chút, Nhiễm Diên quỳ rạp trên mặt đất liền hét lên.

"Không! Đừng chạm vào nơi đó ~ ngô a ~"

Tiếng hô dồn dập không thiếu âm rung đâm mị, nàng kinh hoàng lo sợ dùng khuỷu tay phủ trên mặt đất, Quý Thịnh câu môi, bắt lấy đôi cổ tay trắng nõn của nàng kéo ra sau lưng chế trụ, lần thứ hai sờ soạn tới tiểu trần châu cứng rắn.

Hai ngón tay bỗng nhiên về nắm thịt để sung huyết mẫn cảm nhẹ nhàng xoa lỏng, Nhiễm Diên dưới thân nhất thời liễu mạng gãy giữa, không màng đến thanh âm nàng kêu khóc, hấn dùng lực đạo cùng tốc độ thao lỏng nhanh hơn, mỗi một lần đều trực tiếp đánh vào trên hoa tâm tao mị.

"Không phải muốn tiểu sao? Vậy tiểu ra đi."

"A a a!!!"

Nhiễm Diên bị hắn làm cho phát ngốc, khoái cảm che trời lấp đất tập trung mà đến, dương cụ cầm chặt ních bên trong hoa nội trở thành điểm tựa duy nhất của nàng, thanh âm kêu khóc càng ngày càng yếu, thẳng đến cuối cùng.

Khoái cảm bài tiết nổ tung, nàng hoàn toàn leo lên đỉnh cao tình dục.

Nam nhân phía sau cúi người đè ép xuống dưới, tinh dịch nóng bỏng thuộc về hắn lại lần nữa bắn đầy trong cơ thể nàng, không gian đột nhiên yên tĩnh, chỉ còn nghe thấy thanh âm hai người thở dốc ái muội, từng tiếng từng tiếng triền miên.

"A Diên, trên mặt đất tất cả đều là đâm thủy của nàng..."

Han: Đoạn "muốn tiểu" bên trên thực ra là mỗ nữ 9 bị cầm đến phun nước thôi, ta cũng suy nghĩ xem có nên đổi không vì để thể thì ko hợp style của ta nhưng cuối cùng vẫn giữ nguyên như ở bản convert cho hợp văn cảnh vì thực sự là nữ 9 mới biết đến tình dục nên cũng ko hiểu cái đó là gì v (với mấy lão làng sắc nữ thì chắc biết rõ nhưng Han muốn phổ cập cho mấy new-er lạc vô hồ này)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 18: Nàng là của ta, cả đời này!

Edit: Han

Đây vẫn là lần đầu tiên Nhiễm Diên dùng bữa cùng Quý Thịnh, thời kỳ Xuân Thu còn chưa có bàn tròn, dùng bữa đều là án ki, hai người sóng vai ngồi quý xuống đất, eo Nhiễm Diên đau mỏi vô cùng, lười biếng ý lại lên gối dựa dưới tay, không có nửa phần muốn ăn.

Đương thời mọi người chú trọng dáng vẻ, Quý Thịnh đã đổi vương bào mới nghiêm túc quý trước bàn, vén tay áo cầm đũa có thể nói là ưu nhã đẹp đẽ quý giá đến cực điểm, mắt đen tan tỉnh dục khôi phục lại sự lãnh đạm, đem lát cá đặt trong đĩa trước mặt Nhiễm Diên, trầm giọng cười nhẹ nói.

"Ăn chút đi."

Miếng cá mỏng thấu dính một chút nước sốt, nhìn mỹ vị cực kỳ, Nhiễm Diên lại cực không thích thịt sống, uể oải lắc đầu, bộ điệu cấm trên búi tóc mây lác nhệ, nầy liễu xinh đẹp duyên dáng nhũn lại.

Quý Thịnh đơn giản buông đũa xuống, vron đại chương thay nàng xoa vòng eo nhỏ, trong mắt lạnh lẽo mang tia nhu hòa sâu không thấy đáy.

"Khó chịu sao? Nhưng mới vừa rồi còn câu lấy ta đâu..."

Còn chưa nói xong, Nhiễm Diên liền trừng mắt liếc hắt một cái, nơi riêng tư toan trướng so với buổi sáng còn muốn khó chịu hơn vài phần, may mắn đại chương bên hông lực đạo vừa đủ giúp nàng giảm bớt khó chịu, kỳ thật, nàng thực sự sợ Quý Thịnh, cùng căn hung vật dưới háng hắt kia.

"Mẫu hậu chiêu nàng đi Trường Nhạc Điện có nói gì không?"

Hắn giống như vô tình hỏi một câu, Nhiễm Diên mắt đẹp hơi liễm, nhàn nhạt hỏi ngược lại: "Đại Vương đây là biết rõ còn cố hỏi sao?"

Thanh âm có chút nhu nhược vô lực, dừng ở trong tai Quý Thịnh liền như lông vũ, mềm mại khuấy động trong lòng, tay to xoa ở bên hông nàng bỗng nhiên nhẹ xuống vài phần.

"Mẫu hậu chính là người như thế, nếu nàng ngoan ngoãn nghe lời, Bồn Vương tự khắc sẽ bảo vệ nàng chu toàn, còn về Tiêu Tự kia.... Nàng cũng đừng có làm gì vọng động."

Quý Thịnh không phải kẻ hèn nhát như Trọng Tuyên, hắn bị cắt đứt đường lui nhưng vẫn có thể xoay đổi cục diện, trở về thượng kinh trở thành Yên Vương, đủ để chứng minh thủ đoạn của người này, trong thời gian ngắn ngủi nửa tháng hắn đã chấp chương hết thảy vương quyền, tiền triều hậu cung không có việc gì là hắn không biết.

Nhiễm Diên cười nhạo một tiếng, trong mắt dâng lên tấn ý trào phúng, câu cuối cùng kia của hắn rõ ràng chính là muốn nhắc nhở nàng.

"Ta nếu không nghe lời, Đại Vương chẳng lẽ cũng muốn gọi người bầm tay của ta?"

Lời này của nàng chứa đủ hận ý, hiện rõ xa cách, Quý Thịnh chậm rãi thu hồi tay, dưới ánh sáng dạ minh châu khuôn mặt tuấn mỹ hơi lạnh, nhìn về phía Nhiễm Diên trong ánh mắt cũng nhiều thêm vài phần sắc bén: "Sao nào, giờ nàng lại còn muốn tức giận đấu trí với Bồn Vương?"

Nhiễm Diên ghét hận hận hận, đều là việc có thể lý giải, là hắn phá nát mộng Thái Hậu của nàng, thậm chí chiếm đoạt nàng, nhưng Quý Thịnh không hối hận khi làm như vậy.

"Nàng thật sự cho rằng Trọng Tuyên sẽ đưa nàng lên làm Thái Hậu?"

Nói đến chỗ này, Quý Thịnh thế nhưng không giận mà còn bật cười, nơi ánh mắt mơ hồ toát ra lãnh khốc kiêu căng, mang theo một tia khinh miệt, tựa như vô tình công kích sự thiên chân của Nhiễm Diên.

Nhiễm Diên tính tình không tốt, nhưng nàng không phải ngốc tử, người thông minh phải biết xét thời thế, lúc này nếu như phản bác Quý Thịnh, nhất định sẽ xảy ra tranh chấp với hắn, hiện giờ hắn đã là Yên Vương, nàng không có khả năng chống đối lại hắn.

"Đại Vương vẫn là nên dùng bữa đi."

Lui một bước trời cao biển rộng, nàng thế nhưng chưa quên đầu Trọng Tuyên là như thế nào xuất hiện ở trước mặt nàng, Quý Thịnh cái tên biến thái này, không thể dễ dàng trêu chọc vào.

Nhiễm Diên con mắt sáng khê nhúc nhích, lấy đũa của Quý Thịnh gấp đồ ăn cho hắn cũng coi như là khom lưng cúi đầu, nào ngờ, Quý Thịnh chậm chạp không tiếp, một đôi mắt như sói nhìn chăm chú nàng, nhìn đến người nàng sồn tóc gáy.

Thật lâu sau, chỉ nghe hần nói: "Cũng đúng, thông minh như Phu nhân, sao có thể dễ dàng tin tưởng Trọng Tuyên, cho nên mới chuẩn bị sẵn đường lui đi Cao Lê thành?"

Cao Lê!

"Người đã làm cái gì?!"

Ngay cả bản thân Nhiễm Diên cũng không phát hiện ra, thanh âm lúc này của nàng có bao nhiêu run rẩy.

Quý Thịnh cười lạnh, hần vốn không muốn nói, nê hà Nhiễm Diên là tiểu đã miêu không hiểu thuận phục cùng nghe lời là gì, tàn nhẫn cắt đứt ý niệm cuối cùng của nàng, mới là chuyện hần nên làm.

"Bổn Vương đã thay đổi người ở Cao Lê thành, ta nói rồi, trừ bỏ ở bên cạnh ta, nàng nơi nào cũng không được đi."

Nhất thời, mắt Nhiễm Diên trừng như sắp nứt ra, lửa giận trong khoảnh khắc bùng nổ, đem đũa ngọc trong tay hung hăng ném xuống nền đá cẩm thạch, đứng bật dậy, không kiềm chế được cao giọng mắng: "Quý Thịnh nguoi, cái kẻ điên này!"

Cao Lê thành là vương bài cuối cùng của Nhiễm Diên, nàng hầu hạ lão Yến Vương hai năm, ông ấy tuy không thể giao hợp được nhưng lại vô cùng sủng ái nàng, không chỉ ban Cao Lê thành cho nàng, còn âm thầm cho nàng ba ngàn giáp vệ, mỹ nhân trong loạn thế là không có kết cục tốt, lão Yến Vương biết rõ điều này, vì vậy mới cho Nhiễm Diên sự đảm bảo lớn nhất, đây là việc vốn không ai biết được.

Nhân tâm là thứ khó đoán nhất, cũng là thứ khó có thể tin tưởng, cho nên Nhiễm Diên căn bản không tin Trọng Tuyên, đề ngừa vạn nhất, nàng chuẩn bị hai đường. Sau khi sự thành, nếu Trọng Tuyên tuân thủ hứa hẹn, nàng liền an an ổn ổn làm Thái Hậu của nàng; còn nếu Trọng Tuyên vi phạm lời thề, nàng liền rút đi Cao Lê thành, có ba ngàn giáp vệ thủ thành, cũng đủ để nàng quản lý một thành cả đời.

Thế nhưng, Quý Thịnh không chỉ đã biết đến Cao Lê thành, còn đổi người của nàng!

"Nguoi dựa vào cái gì mà làm như vậy! Nguoi đã có được ta, vì sao còn muốn đem đồ vật cuối cùng của ta lấy đi!"

Nhiễm Diên rất ít khi tức giận như thế, cắn răng mắng hần chỉ hận không thể cầm dao chém giết Quý Thịnh, người kia một lúc lâu sau mới lười biếng đứng dậy, tư thế thần nhiên phóng túng, Nhiễm Diên nghĩ cũng không muốn nghĩ liền giáng một cái tát về phía hần.

"A!"

Cổ tay mảnh khảnh bị hần bắt lại ở giữa không trung bóp chặt, động tác cường thế như muốn đem xương cổ tay nàng niết vụn.

"Dựa vào cái gì? Nhiễm Diên, Bổn Vương nói lại một lần cuối cùng, nàng là của ta, cả đời này!"

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thế!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Hần cố chấp bá đạo

ng lòng nàng mới tạm tan đi vài phần.

"Được rồi, đều đi ra ngoài đi."

"Dạ."

Nằm giữa chăn gấm mềm mại, Nhiễm Diên lăn qua lộn lại một hồi vẫn không ngủ được, trong đầu tất cả đều là Quý Thịnh kẻ điên kia, thẳng đến khi bên tai vang lên một trận tiếng nổ lớn vang vọng, nửa bên cung thất tựa hồ đều rung lên, trong lòng nàng căng thẳng, chui ở trong chăn trùm kín đầu.

Nàng sợ hãi sấm to như vậy.

Ầm ầm! Liên tiếp vài trận tiếng sấm nổ ra, Nhiễm Diên trốn ở trong chăn mồ hôi nóng rùng rùng, đại khái là quá căng thẳng, thế cho nên chưa từng phát hiện góc chăn phía sau bị người nhấc lên, tận đến khi một cánh tay cường tráng hoàn toàn để lên eo nàng, nàng mới giật mình hô một tiếng từ trong chăn chui ra ngoài.

".....Nguoi không phải đi rồi sao?"

Ở trong chăn hồi lâu, má đào phấn hồng một mảnh, mắt đẹp trừng lớn mờ mịt hơi nước, trong kiêu mị lộ ra tia yếu ớt không dễ phát hiện, bộ dáng bất lực đáng thương này, không khỏi làm Quý Thịnh nhớ tới khi còn nhỏ, trong điện của mẫu hậu nuôi một con thỏ con, đôi mắt hồng hồng ngậm nước, mềm mại đáng yêu đến mức chỉ muốn liên tục xoa nắn mặt béo đầy lông xù.

Ngón tay thon dài thay nàng lau đi mồ hôi nóng ướt át trên trán, mắt đen u trầm theo bản năng né tránh cặp mắt nàng, chầm chậm nói: "Bổn Vương chỉ là không muốn dính mưa nên mới quay lại."

Kề lờo đảo, Nhiễm Diên nhìn góc ngoài áo bào, mặt trên rõ ràng còn có dấu vết nước mưa ướt nhẹp, không cần nói cũng biết hẳn chắc chắn là đi nửa đường rồi quay lại.

Quý Thịnh bỗng nhiên duỗi tay, đem Nhiễm Diên ôm vào trong lòng, lồng ngực nóng ấm rộng lớn ôm chặt tiểu nhân nhi kiều mềm, tay to nhẹ dán lên lưng nàng, cảm đặt lên đỉnh đầu nàng, thả ra một tiếng thở dài gần như không thể nghe thấy.

"Còn đau phải không?"

Không còn khí thế giương cung bạt kiếm của lúc trước, lãnh khốc sắc bén thoáng biến thành lơ đãng ôn nhu, khiến lòng Nhiễm Diên bỗng chốc mềm nhũn, hơi cựa người tách khỏi lồng ngực cường thế của hắn một chút, trong mũi tất cả đều là mùi long tiên hương của hắn, dưới ánh sáng chiếu rọi, bên trái khuôn mặt trắng trẻo của hắn còn lưu lại dấu tay nàng.

Một cái tát kia nàng đã dùng hết sức lực, Nhiễm Diên bỗng nhiên muốn cười, lại nhịn xuống xúc động cong môi, đau nhức nơi cần cổ đúng lúc truyền đến.

"Tất nhiên là còn đau."

Ngữ khí nàng không tốt lại còn khó nén chút ý tứ giận dữ, Quý Thịnh an tĩnh chăm chú nhìn nàng trong lồng ngực, cánh tay lại tăng thêm lực ôm nàng, mềm mại của nàng, hương thơm của nàng, tất cả đều là ma chướng của hắn.

"Sẽ không có lần sau."

Trong yên tĩnh, một đạo tiếng sấm ầm vang, ôm lấy thân thể đang co rúm của Nhiễm Diên, Quý Thịnh ở giữa trán nàng chậm rãi ấn xuống một nụ hôn, môi mỏng lại dòi xuống cắn vành tai nàng, hơi thở nóng bỏng dần dần đem nàng cắn nuốt.

"A Diên, vĩnh viễn đừng rời khỏi ta."

Đây là sự cố chấp bá đạo nhất của Quý Thịnh.

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thê!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Có người quân tử, chẳng thể nào quên

Edit: Han

Sau cơn mưa trời lại sáng, ngoài điện trăm hoa khoe sắc, cây cối xanh um tươi tốt, nước mưa đọng lại trên những mái cong của lầu các nhỏ giọt, thỉnh thoảng có bông hoa đào rụng bay theo gió, Nhiễm Diên dựa người vào lan can, nhìn ánh ngược trong làn nước chảy róc rách lượn lờ.

Nơi xa có tiếng cung nhân cười đùa vui vẻ, thời tiết này Băng Cung quả thực vô cùng rực rỡ, được Nhiễm Diên cho phép nên có người chèo thuyền vào hồ hái sen, đài sen cùng ngó sen được lấy rồi chia cho mọi người.

"Phu nhân cũng ăn chút ngó sen ngọt đi."

Nữ Âm bê bàn sơn qua, từng miếng ngó sen trắng như tuyết, được cắt thành mảnh nhỏ rải lên trên chút mật hoa quế, mùi vị thơm ngọt nhẹ nhàng tản ra, đây là đồ ăn Nhiễm Diên yêu thích nhất trong năm.

Đương lúc cầm lấy đĩa ngọc, nàng bỗng nhiên nghe thấy tiếng ca êm ái từ ven hồ sen truyền đến...

"Chiêm bi Kỳ ức, lục trúc thanh thanh ~ Hữu phi quân tử, sung nhĩ tú oanh ~ Hội biên như tỉnh~"

(Trông kia trên khuỷu sông Kỳ, bờ tre rậm rạp là đà bền dai~ Có vua văn nhã anh tài, Tú oanh đá quý che tai đeo vào ~ Mũ da ngọc sáng như sao~) *

Thanh âm nàng kia ôn nhu uyển chuyển, giọng hát thanh thúy, lời ca thể hiện sự ca ngợi cùng tình yêu mãnh liệt. Nhiễm Diên mỉm cười buông đĩa, hướng ven hồ đi đến, càng đến gần tiếng ca kia càng trở nên rõ ràng hơn.

"Sắt hề hạn hề, hách hề hoán hề ~ Hữu phi quân tử, chung bất khả huyền hề ~"

(Xem người thận trọng lại giàu nghiêm trang, Hiển vinh danh tiếng rõ ràng ~ Có vua văn nhã hiền ngang đây rồi, Rốt cùng dân chẳng quên người) *

[* Được trích từ Kinh Thi (dạng thơ nhưng được phổ nhạc), bản dịch của Tạ Quang Phát.]

Nhiễm Diên dừng chân nhìn lại, chỉ thấy nữ tử kia mặc váy dài thân hình yếu đuối, đứng thẳng ở đầu thuyền, ôm vài cành sen hồng, xướng ca thấp phần duyên duyên. Lời ca nói về mỹ nam tử thận trọng, hiền ngang, mạnh mẽ, có chút ngang ngược, trong đầu Nhiễm Diên thế nhưng lại nghĩ đến Quý Thịnh.

Khi thì trang trọng uy nghiêm, khi thì ưu nhã cao quý, khi thì kiệt ngạo khó thuần, người đã gặp qua hẳn chỉ sợ đều không thể quên được.

"Sao lại dừng?"

Tiếng ca đột nhiên im bặt, Nhiễm Diên nhủ mày nhìn lại, chỉ thấy thiếu nữ xướng ca kia cung kính đứng thẳng ở đầu thuyền, hướng về phía nàng thì lễ, nàng bắt đầu cười cười, giờ tay vẫy vẫy thiếu nữ, ý bảo nàng ấy lại đây.

Đợi khi nàng kia lên bờ qua đây, Nhiễm Diên đã ngồi quỳ ở ghế mềm trên sập trúc, cánh tay phải tựa vào gối vịn, nhẹ lay động quạt lông đính đá quý trong tay, búi tóc đen bóng mượt mà không được búi lại mà xõa xuống tán ở sau lưng, mỹ lệ đến không nói nên lời, kiêu mị muốn phẫn.

"Phu nhân."

Nhiễm Diên gật đầu, dung mạo thiếu nữ khá thanh tú, đại khái là có chút khăn trang, liên tục cắn môi nhỏ, đôi mắt sáng ngời trộm nhìn về phía nàng, cung nhân bên người thỉnh thoảng quát một tiếng.

"Không thể nhìn thẳng Phu nhân."

"Không sao, ngại lại đây." Nhiễm Diên mỉm cười, nắm quạt lông vẫy nàng kia, tay áo rộng thêu huyền diệu hoa mỹ theo gió khẽ vung.

Thiếu nữ thưa "Dạ" theo sau Nữ Âm đi tới bên sập trúc, ngồi quỳ lên đệm, sửa sang lại mọi thứ thật tốt liền đem bó hoa sen hồng phần trong ngực nâng lên, vui vẻ nói: "Đây là hoa sen nô tỳ mới hái lúc này, xin dâng cho Phu nhân."

Ba đến năm nụ sen hơi hé nở màu hồng nhạt, Nhiễm Diên ngắt lấy một mảnh cánh hoa chơi ở đầu ngón tay, sóng mắt liễm diễm xao động, đuôi lông mày nhếch ý cười, mỹ sắc lan tràn khắp xung quanh.

"Vừa rồi bài ca người xướng là Vệ phong, người là người Vệ quốc? Tên là gì?"

Thiếu nữ bụng dạ nhỏ đựng ngó sen mà Nữ Âm đưa cho nàng ấy, mới ăn được một miếng liền cười trả lời Nhiễm Diên: "Nô tỳ là người ở Thượng quận của Vệ Quốc, vốn không có tên, khi nhập Yến Cung, mới được cấp cho một chữ làm tên, gọi là Nhu."

Nhiễm Diên có phần hiểu rõ, thời kỳ này nhiều nữ tử đều là dùng luôn tên quốc gia không có tên riêng, người ở các tầng lớp trên có lẽ còn có tên tự, nhưng nếu là sinh hoạt trong tầng lớp dân chúng lao động hoặc nghèo khổ, khả năng đến chết đều không có một cái tên họ.

"Khúc ca Kỳ ức này là từ đâu học được?"

Thiếu nữ không hề luống cuống, ôm lấy đĩa ngó sen ngọt nhìn hơi ngốc, giọng nói lại mềm mại ngân nga: "Nô tỳ từng đi qua Triều Ca, nữ tử nơi đó đều sẽ xướng ca này, nô tỳ liền nhớ kỹ."

Người Vệ thích phong nhã, mỹ nam tử ở Triều Ca tự nhiên không ít, nữ tử địa phương truyền nhau xướng ca này chẳng có gì lạ, có điều nếu so sánh với Vệ phong, nàng càng yêu thích Trịnh phong, bất luận là về giọng hát hay vẫn là nội hàm, đều cảm thấy tinh tế trữ tình hơn.

"Đi qua Triều Ca, thế người có từng gặp qua nam tử nào như trong lời ca kia?"

Nhiễm Diên vui mừng mỉm cười, trong tất cả mấy chư quốc, địa phương nàng muốn đến nhất đó là kinh đô Vệ quốc - Triều Ca, nếu không phải niên đại này giao thông không tiện lợi, nàng thật đúng là muốn đi xem một chút phồn hoa nơi đó được ví "Triều Ca đêm đông cung năm vạn dặm, tám trăm chư hầu hướng Linh sơn"

"Tất nhiên đã gặp qua! Phu nhân có lẽ còn không biết đến phong thái của Vệ Thái tử, toàn bộ nữ tử Triều Ca đều thích hẳn." Nhu tính cách rất vui vẻ, đề cập đến mỹ nam có một không hai kia, thần sắc không khỏi hưng phấn tự hào.

"Vệ Thái tử sao?"

Thật ra Nhiễm Diên đã nghe qua danh hào của người này, chư quốc nói đến y tụng xưng một chữ mỹ, tài lược phi phàm, là người kế thừa ngôi vị của Vệ quốc, đáng tiếc chưa từng gặp qua, nên cũng không ghi tạc trong lòng.

Nhu nhưng thật ra gan lớn, buông ngó sen ngọt trong tay, liền không nhịn được thổi phồng lên: "Dịp Tết Thượng Ti, nô tỳ từng chính mắt gặp qua Thái tử, ngài lúc ấy cười ngửa ra khỏi thành, phong tư kinh người....."

Nhu nói chưa xong, Nhiễm Diên liền hướng nàng ấy vẫy vẫy quạt lông, ý bảo không cần nói nữa, Nhu có chút thất thố, tưởng chọc giận Phu nhân, đang muốn quỳ sụp xuống, lại nghe phía sau truyền đến tiếng hô dài.

"Đại Vương đến!"

Xa xa trông thấy Quý Thịnh mặc vương bào khí tức uy nghi, nhìn hần đến càng lúc càng gần, Nhiễm Diên liền phân phó Nữ Âm: "Mang Vệ Nhu lui xuống đi, lại thưởng cho nàng nhiều ngọc sen ngọt một chút."

"Dạ".

Đội Quý Thịnh dầm giày bàn long đến gần sập trúc, cung nhân bên người sớm đã lui ra xa, bỏ giày để vớ bước lên sập, thân nhiên tiến sát tới bên cạnh người Nhiễm Diên, duỗi ra tay dài liền cường thế đem nàng ôm vào trong ngực, việc đầu tiên hần làm, đó là xem xét vết bầm trên cẳng cổ nàng.

"Tan hết rồi, A Diên hôm nay thật đẹp."

Cổ tuyết trắng nõn, vết tay bóp ngày ấy đã hoàn toàn biến mất, vòng lấy eo thon như liễu của Nhiễm Diên, Quý Thịnh vẫn là khó gặp được vào ban ngày mà nàng không búi tóc, tóc đen như thác nước buông xõa trên vai, nửa che má hồng như hoa, lại càng hiện lên vẻ thanh nhã kiêu diễm.

Hần hơi mỉm cười, môi mỏng dán lên khoe môi nàng, chỉ thấy ngọc dung ôn nhuận chậm rãi nhiễm một tầng sắc đỏ hồng, mùi thơm phiêu tán.

Tay nhỏ Nhiễm Diên để ở trước ngực hần hơi hơi xô đẩy, lúm đồng tiền như chớm nở: "Đại Vương xử lý xong chính vụ rồi?"

Kể từ sau đêm đó, quan hệ của hai người hòa hoãn đi nhiều, Nhiễm Diên phát hiện chỉ cần nàng nghe theo Quý Thịnh, thăng nhĩ này sẽ không nổi điên, lúc không tức giận Quý Thịnh ôn như quân tử, quan tâm săn sóc chu đáo mọi mặt.

Nhưng Nhiễm Diên biết, đây đều là biểu hiện giả dối, người nam nhân này biến thái từ trong xương cốt, vô pháp hủy diệt.

"Hôm nay phong cảnh rất đẹp, ta qua đây bồi nàng."

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ban ngày tuyên dâm

Edit: Han

"Hôm nay phong cảnh rất đẹp, ta qua đây bồi nàng."

Ôm lấy Nhiễm Diên, Quý Thịnh vẫy Nữ Âm mang trâm ngọc đến, thu gọn tóc đen dài như lụa lại thành một túm, ngón tay hần ưu nhã mềm nhẹ dùng trâm cài xuyên qua phát gian, giầy lát, búi tóc nhỏ lỏng lẻo được cố định ở trên đầu.

Nhiễm Diên cũng tùy ý hần nghịch, tiện tay vỗ về chơi đùa chi vàng thêu du long dầm mây trên tay áo rộng màu đen của hần, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện.

"Nghe nói Đại Vương để Tổng Quốc Tư Bá Dời làm Thượng đại phu*?"

(*Thượng đại phu: một chức quan có phẩm cấp cao)

Hiện giờ chư hầu cát xú, chu thất tuy vẫn còn tồn tại nhưng đã suy thoái, các quốc gia đều như hổ rình mồi mưu toan thôn tóm tranh bá, vì thế hình thành nên thế trăm nhà loạn quốc sự, Chu thiên tử* lâm triều có chút theo thiên hướng Nho gia, hiện tại Nho gia kia lại không được các quân vương trọng dụng.

(*Chu thiên tử: giai đoạn Xuân thu, dưới thời nhà Chu có vị vua nhà Chu được nhận cống nạp từ các nước chư hầu, tuy nhiên vị vua này không hẳn là thiên tử vì khi ấy TQ vẫn chưa là 1 đế quốc cho đến khi vị hoàng đế đầu tiên của TQ lên ngôi là Tần Thủy Hoàng)

Liền ví như Tổng Quốc Tư Bá Dời, người này chủ trương dụng binh, gần đây đã lấy được sự tín nhiệm của Quý Thịnh.

"Cục diện tranh bá, binh cường mới có thể trị quốc, rốt cuộc phải có thực lực mới có thể có tiếng nói." Quý Thịnh cười nhẹ, hàm dưới lười biếng để ở đầu vai nhỏ bé của Nhiễm Diên, hơi thở ấm áp như có như không phả lên tuyết cổ ónh bạch, chịu ngửa nàng thoảng co rụt lại.

Lời nói nghe như nhàn nhạt vô vị, khí phách cường thế giấu ở bên trong lại khiến Nhiễm Diên cả kinh.

"Đại Vương cũng không thể chỉ trọng dụng pháp trị, hiện giờ các quốc gia đều chiêu mộ đông đảo mưu sĩ, điều này cũng không thể xem thường."

Lấy quốc lực của Yên Quốc cùng sự thô bạo của Quý Thịnh, Nhiễm Diên sợ hần quá hiếu chiến, tùy ý chiến loạn tuyệt nhiên không phải chuyện tốt, cho nên không thể không nhắc nhở hần chú ý đến chiêu mộ nhân tài của trăm họ.

Quý Thịnh nghiêng thân về phía trước, thân hình cao lớn đem Nhiễm Diên nhỏ xinh ôm kín mít, thưởng thức mười đầu ngón tay mềm nộn của nàng, hài hước nói: "Lời của A Diên còn thật giống với cái nhìn của Tướng Quốc."

"Đại Vương nếu chê ta loạn ngôn thì cũng vẫn nên nghe lời Tướng Quốc đại nhân nói."

Nhiễm Diên nhướn mày, trở tay cầm lấy tay Quý Thịnh, bàn tay thường xuyên cầm kiếm hiển nhiên cứng cáp hữu lực, khớp xương lại phá lệ đẹp đẽ.

Trời quang trăng sáng, Quý Thịnh lại không nghĩ đem thời gian tốt đẹp lãng phí ở mấy việc vụn vặt, ôm chặt lấy eo Nhiễm Diên, môi mỏng nhẹ mở hôn lên cổ ngọc trắng nõn sau tai nàng, Nhiễm Diên miễn cưỡng bị hấn làm cho vừa nóng lại ngứa, nhẹ động thân suy nghĩ muốn né tránh.

"Đại vương, không thể....."

Ban ngày ban mặt, nàng thế nhưng không muốn cùng hắn ở bên ngoài ban ngày tuyên dâm.

Thanh âm nhu đề giấy lát đã bị hấn nuốt mất, lưỡi nóng thô ráp ngra quen đường cũ xông vào trong miệng nhỏ của nàng, ở đó là một mảnh thơm mềm trần trọc quần quýt, lúc hôn hấn luôn bá đạo mà xâm nhập, Nhiễm Diên bất ngờ bị tập kích không khỏi giật gựa, tay nhỏ vung loạn xô đẩy đầu vai hắn, lại không có đến nửa phần lực kháng cự.

"Ngô ngô!"

Hắn trực tiếp chế trụ gáy nàng, lực độ càng thêm cuồng nhiệt đánh úp, lưỡi hấn quần lấy lưỡi nhỏ kiều mềm bất lực của nàng, hung hăng liếm mát, hơi có một tia chỉ bạc phân bố, rất nhanh sẽ liền bị hấn đoạt lấy.

Toàn bộ khoang miệng đều bị hấn hôn lộng đến long trời lở đất, Nhiễm Diên cố nén cảm giác lưỡi nhức môi, ở lúc hấn ý đồ đem đầu lưỡi vói vào yết hầu nàng, liền thờ hồn hên dùng sức đẩy hắn ra.

"Sao vậy, sợ hãi bị người khác nhìn thấy?"

Quý Thịnh trầm giọng cười, mắt đen nghiêm nghị nói không nên lời tà tứ, bắt lấy cảm dưới tinh tế của Nhiễm Diên hướng về phía mình, nhìn con người ướt nước dầm dề của nàng, ngón cái nhẹ nhàng chậm chạp vuốt ve lên cánh môi nàng sưng đỏ, môi nhi kiều nộn như hoa anh đào, bị hấn hôn mát càng trở nên đẹp đẽ.

Mặt hắn dựa vào rất gần, tim Nhiễm Diên đập có chút nhanh, hơi thở nhẹ nhàng nhìn hắn bỗng nhiên nguy hiểm, căng chân cùng bụng dưới mơ hồ nhũn ra.

"Không, không phải, hiện tại vẫn còn là, ban ngày sao."

"Phải không?" Ánh mắt Quý Thịnh tìm tòi nghiền cứu quá mức sắc bén, tận đến khi Nhiễm Diên bị hấn nhìn đến sồn cả tóc gáy, hắn bỗng đem ngón trỏ cắm vào trong miệng nàng, cạy ra môi anh đào đang khép của nàng, ôn thanh nói: "Ban ngày thì như thế nào?"

Hắn chỉ hận không thể làm tất cả mọi người trong thiên hạ đều biết, nàng là của hắn, chưa nói tới nơi này không người, dù là có người hắn cũng vẫn sẽ làm như vậy.

"Ngoan, đem miệng mở ra chút."

Lòng bàn tay hơi lạnh dán vào hàm răng, mạnh mẽ tham nhập vào miệng nhỏ ướt mềm, khi thì quần lấy lưỡi trơn, khi thì vuốt ve hàm trên của nàng, cuối cùng, hắn thế nhưng dùng ngón tay ở miệng nàng thọc vào rút ra, biên độ tựa như lúc hoan ái thường ngày.

Nhiễm Diên chỉ cảm thấy thẹn thùng không thôi, nề hà việc hắn kiểm chế cảm, động tác thọc vào rút ra kia không nhanh không chậm, đối diện với Quý Thịnh mắt đen hung ác mỉm cười, nàng cảm thấy chính mình giống như đã bị hấn lột sạch cường gian.

"Ngô ~"

Thủy dịch trong suốt nhẹ nhàng không chịu khống chế theo khoé miệng đỏ thắm chưa từng khép lại tràn ra, lướt qua má đào, lan tràn đến cعن cổ tuyết trắng.

Quý Thịnh tựa sát vào, vờn đầu lưỡi ở cعن cổ mềm mịn liếm láp một chút, Nhiễm Diên tức khắc rung mình, muốn phun ngón tay hắn ra, lại bị hắn giữ chặt, cảm thụ rõ ràng được môi lưỡi hắn như lửa nóng ở trên cổ, gò má chậm rãi hôn mát như thế nào, cái cảm giác quý dị tinh tế này, biến thái cực kỳ.

"Không, muốn ~"

"A Diên như vậy thật đáng yêu."

Hắn hôn môi nàng, cổ nàng, đã là hưng phấn đến không thể kiềm chế được, máu nóng sôi sục kêu gào, hắn gấp gấp rút ra ngón tay ướt át, ôm Nhiễm Diên đã thờ dốc mềm nhũn lên.

"Nàng không muốn ở bên ngoài, vậy trở về thôi."

Xuyên qua hành lang gấp khúc, hắn ôm Nhiễm Diên hướng về phía Trường Hoa Điện mà đi, Đại Vương tuấn dật cao lớn, ôm chặt thân thể mềm mại khẽ run trong lòng bước nhanh, khi vào đến điện, ngọc trâm cùng phát gian của nàng không biết đã rơi ở nơi nào, một bên là tóc đen như nước xoã tung, một bên là váy lụa thật dài uốn lượn trên mặt đất, mỹ lệ tuyệt luân.

Quý Thịnh vẫn chưa đi về hướng nội điện, lại ôm thẳng nàng đến trước bàn trang điểm thật lớn, trên đài trang to rộng để đầy vật phẩm trang sức rực rỡ muôn màu, bị hắn vung tay lên mạnh mẽ đánh rớt trên mặt đất.

"A! Ngươi...."

Nhiễm Diên bị hắn trực tiếp đặt ở trên đài trang, trong tiếng kinh hô của nàng, nam nhân tản ra lệ khí nguy hiểm đã nghiêng thân tới.

Bạn đang đọc truyện *Bê Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thật trưởng, vào chậm một chút ~

Edit: Han

Nhiễm Diên khó khăn lắm mới trụ vững một tay ở trên đài trang, một tay chống lại lồng ngực không ngừng tới gần của Quý Thịnh, phía sau là mặt kính thủy tinh bất bảo thật lớn, xiêm y có chút mỏng, còn chưa dựa người qua, đã cảm thấy một cổ lạnh lẽo truyền đến phía sau lưng.

"Đừng, vẫn là ở trên giường đi!"

Môi mỏng của Quý Thịnh hướng về phía trước câu dẫn, mắt đen như ưng thâm trầm thoáng lướt qua tia cuồng tứ nhẹ nhẹ, nắm lấy eo liễu khẽ run của Nhiễm Diên, không nhanh không chậm liền kéo cạp váy nàng ra, thân mình hắn chen vào đứng giữa hai chân nàng, động tác bá đạo đến cực điểm.

"Không đi, nơi này cũng có một phen thú vị khác."

Dứt lời, liền hôn lên má đào nhiễm một tầng đỏ thắm của Nhiễm Diên.

Biến thái! Nhiễm Diên vừa tức lại vừa bất đắc dĩ, trên eo xiêm váy trong khoảnh khắc liền hỗn loạn, áo khoác trượt xuống đầu vai, còn chưa kịp đẩy ra, Quý Thịnh đã áp lên, môi mỏng của hắn lướt theo đường cong duyên dáng, hướng đến vai ngọc nhắn mịn của nàng hôn lên.

Ngọc cơ (cơ thể ngọc ngà) hơi lạnh, môi nóng thân mật dao động ở xương quai xanh, âu yếm từng tác từng tác da thịt, đầu lưỡi ướt át bỗng nhiên liếm mạnh, làm Nhiễm Diên cắn môi nhỏ giọng nhẹ ngậm.

"Ngô ~"

Một tiếng rên rỉ yêu kiều khe khẽ như mèo nhỏ động dục này, rơi vào trong tai Quý Thịnh, vốn là tâm đã cuồng nhiệt nhất thời trở nên xôn xao, những nụ hôn lúc mới đầu dần dần chuyển thành gặm cắn mút lộng, da thịt non mịn lưu luyến giữa môi răng, mỹ diệu đến mức làm hắn điên cuồng.

"Nhẹ, nhẹ chút ~"

Khi nửa ngực nhũ trần trụi bị hắn cắn hút, Nhiễm Diên kiều duyên chống lại trán hắn, trái tim không ngừng đập mạnh đang bị một cổ tê dại kỳ dị xâm chiếm, làm nàng vô thức chủ động đem nơi non mềm trước ngực càng thêm để sát vào miệng nam nhân.

Mắt đẹp mê ly trở nên mờ mịt, tùy ý để Quý Thịnh giờ trò đốt lửa, khí tức hắn trầm thấp vững vàng, đầu lưỡi quét qua quầng vú hồng nhạt, bên tai tràn đầy tiếng Nhiễm Diên mềm mềm mại mại nhẹ ngậm, hắn cười khẽ đem tay tham nhập vào váy nàng.

"A Diên ngoan, thay ta cời bỏ đai lưng." Hắn dùng thanh âm dễ nghe mê hoặc nàng đã đình trệ.

"Ồ a!"

Toàn bộ bàn tay to cực nóng áp lên chân tâm nàng, nhẹ nhàng chạm chạm ma nghiền mảnh thịt mẫn cảm nhất của nữ nhân, Nhiễm Diên run rẩy vươn tay, vương bào ngọc đai cũng mở không nổi, nàng hiện tại tay nhỏ khí lực như bông cần bản là cời không được, ngược lại càng giải càng loạn.

"Không vội, làm từ từ."

Hôn tới mức trên lông mi nhỏ dài của nàng rung động một giọt nước mắt trong suốt, hắn ôn thanh dẫn đường cho nàng, rất nhiều lần bị tay nhỏ của nàng không kết cấu loạn đụng vào vật đang dâng trào giữa háng, kích thích Quý Thịnh thiếu chút nữa hoá thân thành thú, may mà nàng đúng lúc đem ngọc đai cời bỏ, hắn cuối cùng cũng không nhịn nổi bắt lấy tay nàng ấn lên cự long chính mình.

Cách tăng tăng áo gấm, Nhiễm Diên đều có thể cảm nhận được dương vật cứng rắn phía dưới có bao nhiêu hung mãnh, vừa to lại thô, làm cho người ta

cực kỳ sợ hãi.

"A Diên đỏ mặt? Xoa xoa nó, nó chính là của nàng."

Càng xoa đồ vật kia càng trở nên cứng rắn, dung mạo mỹ lệ tựa phù dung hiện ra hai răng mây đỏ, bộ dáng kiêu khiếp chọc người yêu thương, thờ đốc hỗn hợp với mị ngâm, váy sam rườm rà cùng quảng bào từng kiện từng kiện bị ném tới trên mặt đất.

Lúc đó Nhiễm Diên đã nằm ngửa ở trên đài trang, ngọc thể ngang dọc đẹp không sao tả xiết, tứ chân bên phải bị Quý Thịnh ép ở trên đầu vai, khi cự bổng thô nóng xông vào hoa huyết phần nộn, nàng đột nhiên hét lên một tiếng.

"A!"

Hoa kính nhỏ xinh còn chưa phải quá ướt át, đau rát nhất thời từ dưới thân đánh úp lại, mới vừa rồi còn khô nóng hưng phấn, lúc này Nhiễm Diên lại nhịn không được ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng nhìn nơi riêng tư hai người đã liên kết.

"Đau! Mau rút ra đi!"

Nàng không thoải mái, Quý Thịnh cũng không cảm nhận được nhiều sướng khoái, cho dù hoan ái qua mấy lần, hoa huyết Nhiễm Diên vẫn cực kỳ chặt chẽ như cũ, mị thịt non nót xoắn chặt quy đầu đến không tiến cũng chẳng lui nổi, co bóp làm hơi thở hắt dần dần hỗn loạn.

"Chân nàng lại mở ra một chút, cắm vào được thì sẽ tốt hơn."

Hắn duỗi tay đẩy ra môi âm hộ hồng phấn, bởi vì dương vật xâm nhập, không ít thịt non bị chen vào lỗ nhỏ, chỉ thấy huyết thịt theo bản năng co bóp, quy đầu của hắn hướng vào trong đầm tối gặp phải cản trở xưa nay chưa từng có.

Quy đầu hình nắm như đông cứng, để ở huyết khẩu cảm giác thực không ổn, chậm chạp chen vào huyết đạo nhưng không lọt, huyết tâm lại bốc lên cổ nhiệt tức kỳ dị, Nhiễm Diên hít sâu một hơi, cảm thấy cực thẹn nhắc nhở: "Xoa, xoa xoa nơi đó."

Nàng là nữ nhân, tự nhiên sẽ rõ ràng địa phương nào có thể khiến nàng mau chóng ướt át lên.

Tiểu âm để giấu dưới lớp lông mao thừa thốt, có chút thức tỉnh Quý Thịnh vội dùng ngón tay đi chơi đùa vỗ về, hạt thịt non mềm mại mẫn cảm kia mới về vài cái liền cứng lên.

"Ân a ~ xoa chậm..."

Khoái cảm khô nóng tê dại nhanh chóng nổ tung ở chỗ sâu trong hoa tâm, Nhiễm Diên khó chịu vặn vẹo vòng eo, cũng không biết có phải ảo giác không, nàng thể nhưng rõ ràng cảm giác được trong hoa kính có mật thủy tiết ra, còn không đợi phân biệt, quy đầu kẹt ở huyết khẩu liền hướng phía trong đầm tối.

"Thật trướng, nguoi cắm vào chậm một chút ~"

"Ướt rồi?"

Dứt lời, Quý Thịnh liền thay đổi đa dạng phương thức đi khiêu khích tiểu trân châu cứng rắn, phát hiện Nhiễm Diên càng run lợi hại, hắn càng thêm đưa đẩy dễ dàng, hoa thịt kiêu nộn ướt nóng, cự vật thô to giống như xâm nhập vào một nụ hoa, sinh mãnh thẳng tiến đảo lộng tới tận nhụy hoa.

"A!"

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Cự bổng nguyên cây cắm vào

Edit: Han

Dần dần hoa hồ trở nên mềm nóng ướt át đến không thể tưởng tượng nổi, xoa nắn tuyệt đồn no đủ của Nhiễm Diên, Quý Thịnh luôn hướng đến chỗ sâu bên trong lấp đầy, thịt non co dẫn tầng tầng cắn hút, còn thịt cứng rắn hung hăng đâm lộng một cái, từ bốn phương tám hướng liền tiết ra cổ cổ mật dịch.

"Bên trong A Diên cắm vào liền chảy nước, nghe được không?"

Nhiễm Diên quanh thân căng chặt nằm trên đài, nửa người dưới cơ hồ là ở trong không trung treo bên hông Quý Thịnh, toàn bộ trọng tâm dồn vào dương vật, thăng nhải này còn cố ý ma nghiền nàng, dùng phương thức ba nông một sâu chậm rãi đâm cắm quấy lộng ở huyết đạo.

Khi quy đầu hình nắm từ hoa khẩu vọt vào, đỉnh đến một nửa, thỉnh linh liền rút trở về, mào gà cực kỳ trùng hợp xèo cọt lên điểm G thịt mềm mẫn cảm, chỉ nghe Nhiễm Diên hít một hơi kiêu suyễn, tiếng nước ướt át lại càng thêm rõ ràng.

Cự bỗng trở về chỗ cũ, dừng lại ngăn ngui giây lát, lại chậm rãi cắm vào, căng ra mị thịt chặt chẽ đẫm nước, liên tục dùng động tác giống như vừa rồi, khi đỉnh đến nửa đường, lại rút ra ngoài.

"Ngô!"

Nhiễm Diên cắn môi rên rỉ, nội tâm xao động đang bị từng luồng nhiệt tức kỳ quái cấp bách bao phủ, cự long thô to kia rõ ràng đã lấp đầy một nửa, đột nhiên rút ra, hoa thịt chặt chẽ thế nhưng trở nên hư không co rút lên.

Đáng sợ nhất chính là, mới vừa rồi còn bị quy đầu hấn hung hăng đâm lộng hoa tâm, lúc này thật lâu cũng chờ không tới được lần cắm mạnh, đã trở nên tỏ ngửa vô cùng.

Còn không đợi nàng bắt mẫn, ôm lấy hông nàng Quý Thịnh bỗng nhiên đâm thật mạnh một cái, cự bỗng cường tráng dị thường hung hăng đỉnh tiến vào, đâm Nhiễm Diên có chút hoảng loạn, môi nhỏ đỏ thắm hấp tấp tiêm hô.

"A ~"

Va chạm này khiến tâm thần nàng đại loạn, mị thịt thủy nộn hư không trước sau điên cuồng hấp thụ lấy đại bỗng nóng cháy, mật nội sâu kín tham lam cắn nuốt nguyên cây cự vật, cảm xúc cứng rắn cùng gân xanh dữ tợn, quả thực làm người mê loạn.

"Không, không cần rút, rút ra đi...."

Mắt đẹp như nước hồ thu long lanh mê người, nhận thấy dương vật khảm nhập ở chỗ sâu trong thân thể có xu thế lui ra, nàng vội vàng chống hai đùi ngọc vô lực câu quần lấy eo Quý Thịnh, lấp bấp yêu kiều rên rỉ.

"Bộ dáng này của A Diên thật là dâm đảng."

Lòng bàn tay hần thon dài vuốt lên mị thịt đỏ thắm đang cắn hút thân gầy, mặt trên xâm nhiễm một tầng mật dịch trong suốt, đầu ngón tay dính dâm thủy trơn ướt nhẹ vệt, Quý Thịnh nhịn không được đem ngón tay để sát vào môi mỏng chính mình, vờn đầu lưỡi sắc tình liếm láp.

Vấn đề là hần lớn lên tuần mỹ vô cùng, làm ra cử chỉ như vậy, không những không hạ lưu, ngược lại đẹp mắt đến mức khiến Nhiễm Diên có chút ngây người.

"Dâm dịch A Diên cũng thật ngọt ~"

"Người, người.....Người bình thường chút! Ô a ~"

Nàng tức muốn học máu, giọng nói còn không rõ ràng, hần liền thẳng eo đâm vào thật mạnh, côn thịt lớn để ở mật động tức khắc thọc vào rút ra, huyết thịt bọc thân gây oán hận nhiều nước, bị đại bỗng ma xát đỉnh lộng, từng luồng cảm giác sáng khoái tê dại tức khắc truyền khắp toàn thân.

"Ân ân ~ lại, lại nhanh chút ~ thực đầy, thực thoải mái ~"

Xúc cảm trưởng mẫn xưa nay chưa từng có, đâm đến trong lòng nàng cũng phải ê ẩm, đại quy đầu đảo lộng ở nhụy hoa, lực độ thao đánh xảo quyết làm nàng cả người đều phát run.

So với vài lần hoan ái phía trước, lúc này đây Nhiễm Diên đã nếm tới tình dục tự nhiên ướt át vô cùng, Quý Thịnh hơi híp mắt nhìn dương vật một lần lại một lần cắm vào trong cơ thể nàng, cự bỗng sắc tím thô trắng cùng nộn huyết hồng phấn phiếm đỏ, sinh ra sự tương phản đánh sâu vào thị giác.

"Tiểu dâm nhi, hiện tại đã biết được tư vị của đại bỗng rồi sao, chân nhỏ lại nâng lên chút vòng lấy."

Đại chương cầm giữ kiều mông, Quý thịnh một bên sáng khoái đỉnh lộng, một bên bắt lấy nhũ phong nhắn mịn lắc lư không ngừng trước ngực Nhiễm Diên, hai luồng thịt non kiều mềm bị hấn chà đập, niết nhũ thịt ửng đỏ một mảnh, thật đáng thương.

"A a~"

Lực đạo thô lỗ lại vừa lúc trung hoà vũ nộn vì tình dục mà phát trưởng, Nhiễm Diên thờ dốc dâm mị, mi liễu như yên cau chặt, eo thon bị Quý Thịnh đâm đến tê môi, lại một chút cũng không ảnh hưởng đến khoái cảm đột kích.

Sự kết hợp nguyên thủy nhất đánh sâu vào, nam nhân đâm lộng tàn nhẫn trưởng mẫn, mãnh thao nữ thể kiều mềm ở trên đài trang đông đưa lay động, tiếng nước ướt át vang dội có tiết tấu truyền khắp tấm điện, hỗn tạp thanh âm dâm hồ kiều mị đứt quãng, thật sự là làm người huyết mạch phun trào.

"A Diên của ta! Thật muốn cứ như vậy làm chết nàng..."

Quý Thịnh bỗng nhiên cúi người hôn lên môi Nhiễm Diên, hạ thân thao lộng với tốc độ nhanh hơn, hai quả trứng cầu mang hơi lạnh không ngừng chụp đánh ở đáy chậu, côn thịt thô to liên tiếp cắm sâu.

"Ồ ô!"

Nhiễm Diên bị hấn hung hăng đâm cắm như vậy cảm thấy trước mắt nở hoa, thất thanh lẳng kêu đều bị hấn cường thể nuốt vào trong miệng, đại lưỡi quấn lấy đầu lưỡi nhỏ run rẩy liếm hút, âm mũi nức nở bất lực cùng tiếng nước róc rách phối thành một khúc nhạc điệu mỹ.

Đó là thanh âm đủ để cho nam nhân điên cuồng.

Nước bọt không kịp nuốt xuống từ khoe môi hai người đang hôn nồng nhiệt trào ra, trong tiếng bạch bạch thọc vào rút ra, côn thịt mãnh thao đến tận căn đảo nhập vào huyết khẩu ướt đầm dề khiến dâm thủy loạn bắn, rơi lên đài trang và sàn đá cẩm thạch, trên quần áo hai người tùy ý vứt bỏ đều là vệt nước tích lại.

Giờ khắc này, Nhiễm Diên đã phân không rõ chính mình thân ở nơi nào, trọng điểm toàn thân đều tụ ở động tác của cự long nơi hoa huyết, huyết thịt mẫn cảm, cổ tử cung co rút, bụng nhỏ phẳng lạng cũng run lên, sở hữu khoái cảm cùng hy vọng toàn bộ đều là từ trên người người nam nhân này giao cho nàng.

Nụ hôn bá đạo khiến người hít thở không thông rốt cuộc kết thúc, còn chưa hết thở dốc Nhiễm Diên đã lại hét lên, khoang miệng nóng rát tất cả đều là hương vị của Quý Thịnh, má đào đỏ thắm còn quanh quần hơi thở tà tứ thuộc về hấn, hỗn loạn.

"Đại Vương ~ Thịnh ~ a a!"

Một tay chế trụ eo thon của Nhiễm Diên, Quý Thịnh nhấp môi thao thẳng đến cổ tử cung, cái miệng kia so với hoa kính còn muốn nhỏ hẹp hơn vài phần, nhưng hấn muốn bắn đầy nàng nhất định phải đi qua cửa này.

"Thanh âm A Diên thật dễ nghe, tiếp tục kêu, đợi chút Bôn Vương liền đem nơi này bắn đầy, được không?"

Côn thịt ma xát thật mạnh lên huyết thịt nóng ướt non mịn, lực hấp thụ cường đại làm cự long càng lúc càng cứng rắn to tướng, biên độ đỉnh vào cổ tử cung bỗng nhiên gian nan hơn.

"Bắn, bắn đầy....."

Tưởng tượng đến rất nhanh sẽ bị nhiệt dịch thuộc về nam nhân xung kích, thanh âm Nhiễm Diên yêu kiều rên rỉ trở nên dồn dập lên, cao trào như dòi non lấp biền sắp xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thê!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Còn có thể chảy ra bao nhiêu nước ~

Edit: Han

Biên độ giao hợp đáng sợ kích thích, làm Nhiễm Diên không chờ đến lúc tinh dịch phun ra, liền đi trước cao trào, sung sướng thực cốt trí mạng làm nàng giống như lâm vào sương mù tìm không thấy lối ra, cong lên eo nhỏ thướt tha, theo bản năng thất thanh vui thích dâm hô, cự bồng như cũ đảo lộng ở chỗ sâu trong bụng nhỏ, càng lúc càng nhanh.

"A a ~"

Hoa kính sâu thẳm bị dương vật cường tráng xâm chiếm tràn đầy, mỗi một tác mị thịt đều tiết dâm thủy, côn thịt ma xát thật mạnh, lớp lớp thịt non kịch liệt co bóp cắn hút, đại quy đầu mạnh mẽ cạo vào vách tường hoa huyết, dùng chiều dài dâm khảm tới nơi sâu nhất hợp lại, làm Quý Thịnh cũng sướng đến cực hạn.

Dục hoá thiêu đốt đến đỉnh điểm, đài trang bằng gỗ khắc hoa bị dâm kéo kẹt rung động, nam nhân đáng sợ ngoài dự kiến, vẫn luôn mãnh liệt thao lộng không ngừng, Nhiễm Diên ôm bụng nhỏ bắt đầu điên cuồng kêu khóc.

"Lại, lại muốn tới! Đừng, đừng cấm ~ ô ô!"

Mắt đẹp phiếm hồng đầm nước, thân mình mảnh mai bị Quý Thịnh đâm trước sau lay động, vai lưng trắng nõn lơ lửng sát mặt kính thủy tinh bất bảo, khô nóng bốc lên được giảm bớt, vô lực nâng lên hai chân mềm mại bỗng nhiên run rẩy một trận, nàng lại tiết thân.

"Ồ a....."

Khi côn thịt cắm vào nguyên cây rút ra, một cỗ nhiệt dịch lớn liền phun tới trên mặt đất, đôi mắt Quý Thịnh phiếm tinh quang càng thêm nóng rực, bóp chặt eo Nhiễm Diên, không cho nàng bất luận cơ hội thở dốc nào, đỉnh nhập thật mạnh, thao đánh.

"Dâm nhi, ta muốn nhìn xem nàng còn có thể chảy ra bao nhiêu nước nữa ~"

Thanh âm hân vui vẻ mang theo một tia tình dục hỗn loạn, Nhiễm Diên bị hân nâng nửa ngồi dựng lên, khó khăn lắm nhìn về địa phương nơi hai người giao hợp, dương cụ to lớn dị thường nhanh chóng liên tục đâm vào mật huyết, mỗi một lần đều đỉnh đến chỗ sâu nhất, làm nàng vừa đau lại sướng.

Chân tâm kiều nộn đáng thương, bị xương hông của nam nhân phanh phách va chạm, cảm giác nhức mỏi khiến nàng theo bản năng đem hai chân chống mở càng rộng, tiện cho hân tiến vào.

"Thật, thật sự không được ~ người nhanh lên, ngô ~ nhanh lên!"

Thanh âm nàng khóc lóc đều bị hân đâm phát run, ngọc dung tựa như hoa đào tháng ba giờ đã trở nên nhu nhược vô cùng, trong tiếng nước dâm mị, Nhiễm Diên thừa nhận thao túng, có loại ảo giác mãnh liệt là sắp bị làm đến chết.

Quý Thịnh thờ gập, bỗng nhiên túm lấy hai nhân đã nhũn ra của nàng đè lên mặt bàn, ôm chặt lấy thân thể nàng thẳng lưng cầm mạnh mấy chục phát, ở trong tiếng tiem thanh kêu khóc của Nhiễm Diên, cuối cùng cũng bắn cho nàng.

"A!! Thật nóng...."

Thanh âm nàng đã trở nên khàn khàn vô lực, giống như mèo nhỏ rên nhẹ, môi anh đào nhả khí như lan, Quý Thịnh lại bắt đầu triển miên hôn sâu.

Hân quả thực yêu nàng cực kỳ, môi nàng, ngực nàng, mật huyết nàng..... hết thấy mọi thứ thuộc về Nhiễm Diên, đều làm hân có loại mặc danh yêu thích đến điên cuồng.

"Thật muốn ăn sống nàng, A Diên của ta...."

Nhiễm Diên thừa nhận tình dịch bắn đầy, hây còn choáng váng bởi nộ hôn nồng nhiệt, đã bị một câu hung ác nham hiểm này của hân dọa cho giật mình.

"A Diên có vừa ý ta?"

Hân bỗng nhiên đặt câu hỏi, trong thờ dốc mang theo một cổ khát vọng thân mật, đại chương nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa tóc nàng, Nhiễm Diên khôi phục được vài phần thanh tỉnh lúc này lại có chút ngẩn ngơ, trên người người nam nhân này, một khắc trước còn mang đến cho nàng vui sướng vô cùng, giờ khắc này nàng cũng không nói lên nổi lời trong lòng là gì.

Không hề nghi ngờ, Quý Thịnh là một nam nhân hoàn mỹ, hân có được vương quyền chí cao vô thượng, tuổi trẻ tuấn mỹ, nhưng đồng thời hân cũng là một nam nhân nguy hiểm cực độ. Ngay như lúc này, trong cặp mắt thâm thúy đen nhánh như ung kia của hân, tràn ngập thâm tình làm người mị hoặc, nhưng khi nhìn đến chỗ sâu nơi đáy mắt, kia chỉ còn là loại dục vọng biến thái cố chấp làm người rùng mình.

Dư vị khoái cảm còn chưa tan, Nhiễm Diên lại đã mơ hồ, chậm chạp không đáp, Quý Thịnh cũng không tức giận, thậm chí còn cười nhẹ, môi mỏng hôn lên trán nàng mướt mồ hôi, dùng thanh âm bình sinh ôn nhu nhất nói.

"Không sao, chỉ cần nàng vẫn luôn ở bên người Bối Vương thì tốt rồi, thời gian sẽ làm nàng hiểu được tất cả."

Hân tuyệt đối có tự tin, tựa như hiện tại, hân còn đặt mình ở trong cơ thể nàng, nàng kháng cự không được sự khuây khoả hân mang lại, cũng đồng dạng kháng cự không được mà yêu hân.

Trận hoan ái này vẫn luôn liên tục triển miên đến sau giờ Ngọ, nếu không phải tiền triều có việc, khả năng Quý Thịnh cũng sẽ không buông Nhiễm Diên ra, nam nhân thoả mãn để cung nhân hầu hạ thay vương bảo, có thâm ý khác nhìn giường lớn sau rèm lụa.

"Hầu hạ phụ nhân cho tốt, bữa tối chuẩn bị chút canh bổ thân."

"Dạ."

Vương giá của Quý Thịnh vừa rời Trường Hoa Điện, Nhiễm Diên cố gắng chống thân mình bần rùn gọi Nữ Âm nhập điện, nằm trên gối lớn thêu cẩm hoa, giọng nàng lười biếng vô lực: "Còn không mau đi mang được lại đây."

"Phu nhân, nếu để Đại Vương biết được...." Đứng ở ngoài màn lụa Nữ Âm cúi đầu rồi rầm.

"Mau đi nhanh."

Nhiễm Diên không có lấy một tia chần chờ, cũng giống như mấy lần trước, ngay khi Quý Thịnh vừa rời đi đều phải để Nữ Âm bí mật bụng canh tránh thai tối, ý niệm nàng phải rời khỏi Yến Cung, trước nay đều không bị dập tắt.

Yêu Quý Thịnh như xiếc đi đây, chỉ cần hơi vô ý nàng sẽ tan xương nát thịt, khi hân vui sướng, sẽ ôm nàng dùng thanh âm ôn nhu nhất gọi tên nàng; khi hân tức giận, muốn bóp chết nàng tay cũng sẽ không run.

Hân thay đổi liên tục, làm Nhiễm Diên như ở trong nước sôi lửa bỏng, dù hân cho nàng hết thấy đồ vật tốt nhất thế gian, đáng tiếc đều không phải thứ nàng muốn.

Nhưng nghĩ đến hán tuần dật vô song, dáng người hoàn mỹ, công phu trên giường lợi hại....

"Không được. Ta phải kiên định! Phải kiên định!"

Hân: Sau quãng time chết chìm trong deadline thì tui đã comeback rồi đây mấy nàng, đáp ứng nguyện vọng của mn là đăng liền các chương H nha. Vì edit liền nên tui thấy câu chữ ko mượt lắm. Các nàng nhớ góp ý ợ! ^^~ (sori vì để mấy cô chờ lâu~)

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Không thể rời khỏi nơi này

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Qua nhiều ngày rồi mà Nhiễm Diên vẫn chưa gặp qua Quý Thịnh. Nàng chỉ nghe Nữ Âm nói mỗi khi hán ghé qua thì đã là đêm muộn rồi, lúc đó nàng vẫn còn ngủ say nên không biết, cho tới khi trời còn chưa sáng thì hán đã rời đi.

"Phu nhân, hôm nay thời tiết trong lành mát mẻ, hay chúng ta làm điều gì?"

Nữ Âm cảm lấy chiếc trâm bạch ngọc hoa mai cài lên búi tóc của Nhiễm Diên. Cửa sổ trong phòng đều được mở ra, vừa lúc có thể nhìn thấy phong cảnh tươi xanh bên ngoài, tấm màn lụa nhẹ bay phất phơ theo chiều gió.

"Được nha."

Ở cái thời đại này thứ gì cũng thiếu, thật chẳng có gì để tiêu khiển giải trí. Cũng may đã có vị thiên tài Mặc Gia Dịch Từ kia phát minh ra điều gỗ, Nhiễm Diên theo đó mà cải biến một chút, làm thành con điều giấy, mang đến không ít niềm vui cho nữ nhân Yên cung.

Thời tiết tháng tư thật thoải mái, gió thổi thướt tha từng trận từng trận, Nữ Âm cảm lấy chiếc điều hình con bướm trong tay, còn Nhiễm Diên thì đang chỉnh sửa phần đuôi, nàng dặn dò: "Đợi chút nữa ta sẽ cho người thả lên, chỉ cần quăng nó lên cao là được."

"Dạ vâng!"

Khi Quý Thịnh bước tới, thì con điều kia đã đang bay bổng uốn lượn trên không trung. Đập vào mắt hán là hình ảnh Nhiễm Diên đứng ở góc gió, tay áo cùng tà váy nhẹ nhàng uyển chuyển bay phấp phới dưới ánh nắng.

Hán không tự chủ được mà nhú mày, đôi mắt càng thêm âm trầm.

Nhiễm Diên một lòng đều đang chú ý đến con điều, suy nghĩ bay nhanh, bước chân dẫm trên nền cỏ mà chạy, cũng không phát hiện ra chỗ lún sâu kia. Bỗng nhiên nàng bị mất trọng tâm, thân mình sắp ngã, chỉ thấy hình con bướm kia trên không trung biến mất.

"A."

Một thân ảnh cao dài bước nhanh đến, ôm lấy eo thon nàng, thuận thế cầm lấy bàn tay trắng nõn, lạnh lẽo của nàng. Mười ngón tay nắm chặt, nàng giãy giụa thoát ra, chạy nhanh cầm lấy dây điều, ngăn nó bay đi mất.

"Cẩn thận chút."

Sự thân mật này làm trong lòng nàng nhảy dựng, cho đến khi cổ Long Tiên Hương quen thuộc kia vờn quanh, thần kinh căng thẳng của nàng cũng được thả lỏng, ngoan ngoãn mà tựa vào trong lòng Quý Thịnh, để hán tùy ý cầm lấy bàn tay đang cầm dây điều của nàng.

"Đại Vương lại tới nữa à?"

"Trên triều không có việc gì nên ta đến gặp nàng. Mấy ngày nay nàng chưa nói chuyện với bốn vương."

Hán ở bên tai nàng nhẹ nhàng mà thổi khí, cúi đầu xuống, đem khuôn mặt phong thái khí chất vui vào trong mái tóc đen nhánh của nàng, đắm chìm vào hương thơm của nàng.

Bàn tay to với các khớp xương cứng cáp nắm lấy bàn tay nàng di chuyển từng chút từng chút một, điều thuận thế mà bay lên, cao hơn nhiều so với vừa rồi Nhiễm Diên thả.

"Đại Vương cũng sẽ quan tâm đến thứ này sao?"

Nàng cười như không cười mà nhìn Quý Thịnh, chỉ thấy môi mông của hán gọi lên một độ cong nhất định, thần thái uy nghi sáng láng.

"Ừ, đã bao lâu rồi ta và Tuyên cùng nhau thả diều."

"Trọng Tuyên sao?"

Nhiễm Diên cực kỳ ngạc nhiên, đôi mắt chớp chớp. Nàng vào Yên cung này hai năm, đã chứng kiến Trịnh phi và Tiêu Cơ tranh đấu, lại đến cuộc tranh đấu Trọng Tuyên và Quý Thịnh, hai phe đối chọi gay gắt một sống một còn. Thật là không thể tưởng tượng nổi hình ảnh Quý Thịnh và Trọng Tuyên cùng giao du bằng hữu với nhau. (Kua Kua)

"Khi đó còn trẻ, vô ưu vô lo, phụ vương cho chúng ta mỗi người một con diều. Của Tuyên bị hư, hần không ý cho ta chơi một mình, liền phá của ta, sau đó..."

Không bao lâu sau, Trọng Tuyên lớn lên, cũng không phải là cái đuôi lẻo đẻo theo sau, mà trở thành Công tử Tuyên. Lúc đó, hần và Quý Thịnh có địa vị ngang nhau, đều được Yên vương yêu thương, ý vào việc mình lớn hơn Quý Thịnh mấy tuổi, thường thường khinh nhục đệ đệ mình.

Thanh âm hần bỗng nhiên trầm xuống, mang theo ý cười chỉ về hướng cách đó không xa: "Ta liền đập cho hần một đập, hần bị rơi xuống đó, máu chảy bê bết, khóc lóc đòi mẹ. Ta thấy chơi thật vui."

"..."

Nhiễm Diên theo bản năng mà nuốt nước miếng, tránh đi ánh mắt thâm thúy của Quý Thịnh. Chẳng tránh, trước kia nàng nhìn thấy bên thái dương của Trọng Tuyên có một vết sẹo rất dài, bởi vì qua lâu rồi, nên vết sẹo cũng không rõ ràng lắm, bây giờ thì mới có thể biết được nguyên nhân thật sự.

Quý Thịnh lại tỏ ra thản nhiên như không, lòng bàn tay nóng bỏng dần dần ôm lấy Nhiễm Diên: "A Diên là đang muốn nói ta hư sao? Ngoan nào, bổn vương cũng chưa từng nhận qua mình là người tốt bao giờ."

Về điểm này, Nhiễm Diên hiển nhiên biết rõ.

"Mấy đêm nay nàng giống như luôn gặp ác mộng, mơ thấy gì thế? Có cần ta cho người lại xem xét không?" Hần quan tâm hỏi đến.

Nhiễm Diên nhú mi, nghĩ đến những biểu hiện của mình quá lộ liễu, có lẽ chắc hần cũng đã nhìn ra điểm lạ thường, chậm rãi nói: "Không có gì, đừng gọi ai đến cả, bọn họ luôn nói những điều làm ta sợ hãi."

Nàng không có ngu mà đi nói cho Quý Thịnh biết rằng mấy đêm này ác mộng quẩn lấy nàng chính là cảnh tượng hần chặt bỏ đầu của Trọng Tuyên.

May mà mỗi khi đến cảnh máu chót như thế thì sẽ luôn có một cái ôm ấm áp làm nàng bình tâm lại, xua đi cái âm u trong cơ thể nàng, làm nàng yên giấc, đó là Quý Thịnh.

Điều gần như đã có thể chạm tới bầu trời, nhưng nó lại đang phải chịu sự trói buộc. Mắt thấy Quý Thịnh chuẩn bị thu dây về, Nhiễm Diên lại ngăn cản động tác của hần, nhìn chăm chú cánh bướm đang bay múa trên bầu trời, thanh thanh nói: "Đem dây chặt đứt đi, cho nó được bay tự do."

Bản thân nó vốn là đồ vật vô tri vô giác, chỉ có thể mong mỏi được tự do bay lượn trên bầu trời, có lẽ trong khoảnh khắc tự do đó, nó cũng có lẽ rất vui đi.

Quý Thịnh lại phảng phất như không nghe thấy, vẫn nhanh chóng thu dây lại. Mắt thấy diều càng ngày càng bị kéo gần lại, Nhiễm Diên giật dỗi mà vùng ra khỏi tay hần, rút cây trâm ngọc trên mái tóc xuống, dùng đầu sắc bén mà cắt đứt sợi dây.

Con diều được tự do trong nháy mắt lại lung lay, gặp được một cổ gió mạnh, trực tiếp bị đẩy ngã trên mặt đất.

"Nàng nhìn đi, nó không thể rời khỏi nơi này."

Hần cười, cười thật ôn nhu rồi ném sợi dây trên tay xuống, ôm lấy Nhiễm Diên đang đứng ngẩn ngơ đó. Hôn lên phiến môi lạnh lẽo của nàng, sưởi ấm thân thể nàng.

"A Diên, nàng cũng thật là."

Bất luận là con diều bị đứt dây kia, hay là Nhiễm Diên đang bị vây lại trong một cái lồng giam hoàng cung vô hình, có lẽ đời này sẽ mãi bị trói buộc ở đây. Cho dù một ngày nào đó Quý Thịnh băng hà, hần chắc cũng sẽ muốn đem nữ nhân này cùng vùi xuống mặt đất lạnh lẽo.

Mặc dù là bệ hạ, nhưng vẫn gọi là Đại Vương. Chờ đến khi Quý Thịnh thống nhất chư quốc, hần sẽ chính là bệ hạ chân chính.

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Bên trong A Diên (H)

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Năm tháng qua đi, trời chuẩn bị vào hè nên có chút oi bức. Trong cung phải có chuẩn bị thêm nhiều đá lạnh thì may ra mới chống đỡ được, nhưng điều làm Nhiệm Diên càng phiền muộn hơn đó chính là Quý Thịnh. Gần đây không có việc quan trọng nên hắn có rất nhiều thời gian quần quýt lấy nàng.

Chiếc màn lụa bên giường lớn điêu phượng kim sơn nhẹ lác, hai thân ảnh lỏa lồ đang triển miên bên trong, thân thể giao hoan mãnh liệt cùng với tiếng rên rỉ mị hoặc của nữ nhân làm người không khỏi mặt đỏ tai hồng.

Bỗng nhiên một bàn tay trắng nhỏ, mảnh khảnh nắm thật mạnh lấy chiếc màn lụa, bắt lực mà loay hoay trên cao, nhưng rồi sau đó lại bị một bàn tay to khác nắm lấy cổ tay, cường ép túm trở về.

"A a, ta từ bỏ! Đừng cấm vào!"

Nhiệm Diên có khổ mà không thể kể, thân thể mềm mại bị Quý Thịnh đâm đến run rẩy, đôi môi vì cắn chặt mà sưng đỏ tã mị, mắt đẹp một mảnh mê ly, trên càn cổ tuyết trắng là những giọt mồ hôi lấm tấm xen lẫn những dấu vết ái muội.

Dương vật thô cự tàn nhẫn xâm chiếm vào trong hoa kính, đem bên trong lấp đầy, nhẹ cấm nhẹ xoay, đem tinh dịch lúc trước vừa mới bắn vào cho tràn ra ngoài.

"Đừng cấm vào đâu? Chỗ này hả?"

Eo thon có lồi có lõm, đường cong mềm mại tinh tế không ngừng kích thích thú tính của nam nhân. Nhiệm Diên vận vẹo nhưng không thể tránh thoát chỉ có thể kinh hô thành tiếng, điều này chỉ làm cho Quý Thịnh càng thêm ra sức mà cày cấy.

"A!"

Mị thịt gần cửa huyết thật dễ chảy nước, mỗi một cú đâm vào, con ngựa lập tức được thỏa mãn. Từ khắp nơi trong cơ thể bị khoái cảm kỳ dị kia tác động, đó rõ ràng là tiếng nước đầm nũ, là tiếng vách trong hấp tấp xoắn chặt hẳn, làm Quý Thịnh như muốn điên cuồng.

Tốc độ dương vật ra vào hoa huyết thật đáng sợ, hành hạ tra tấn tiểu thịt nhĩ, thân gậy dừ tợn như được tắm trong nước xuân xanh.

"Nhìn đi, nơi đó của A Diên rất thích bị cắm vào, thật đáng khen."

Hạ thân đã bị khiêu khích gần một canh giờ, cơ thể cũng đã tới cực hạn, hoa khẩu tuyết nộn đỏ thắm cắn nuốt lấy dương vật cứng rắn, hoa kính dính đầy mật nước, men theo khe hở trong hoa huyết mà bắn ra ngoài.

Toàn bộ nhục bông của hắn đã bị nàng thấm ướt, ngay cả những sợi lông tơ trên đó cũng bị ướt thành một nhúm. Càng nhiều mật thủy ẩm áp chảy ra, tình hoàn không ngừng đánh vào hai cánh mộng, chảy xuôi về dọc đùi.

"Thoải mái không? Toàn bộ đều đi vào, bên trong A Diên thật nộn, vừa ẩm áp vừa kẹp chặt. Bỏ vương rất yêu nó."

Vàng trán tuần mỹ của hắn cũng chảy thật nhiều mồ hôi, nhiệt độ hoan ái chỉ tăng chứ không giảm. Hắn cúi người, ngậm lấy hai đỉnh thù du đang nghịch ngợm mà đóng đưa trước ngực nàng, những giọt mồ hôi lớn đập thẳng tấp xuống xương quai xanh của nàng, hình ảnh cuồng dã cùng tà nịnh không nói nên lời, làm người như muốn trầm mê vào bể dục vọng.

"A, nhẹ chút..."

Nhụy hoa mẫn cảm bị bắn đầy tinh dịch của hắn, giây phút cao trào như nổ tung vẫn còn dư âm đọng lại, cơ thể nhu nhược lại phải tiếp nhận một đợt công kích mới, nàng liên tục thở dốc, hoa tâm tê dại rùng mình.

Hai vú nở nang của nàng bị hắn ngậm chặt trong miệng, phần thịt trắng mềm dính đầy mật dịch trong suốt, những chỗ bị hắn cắn mút đều để lại những dấu vết hồng hồng, đỏ đỏ. Quý Thịnh thật muốn điên rồi!

Nàng ngời lên rồi lại hung hăng cắm vào, ôm lấy nữ nhân dưới thân đang bị hắn thao luyện, cảm xúc giờ thật sung sướng. Ngoài ra, cảm nhận được đôi chân dài ngọc ngà của nàng đang không ngừng kẹp chặt lấy hông hắn, làm hắn càng thêm say mê nàng.

Hoa kính mật thủy tràn lan, sự tê dại kia ập đến như vũ bão, Nhiễm Diên cũng đã hết sức mà kêu khóc, chỉ còn lại tiếng nước nở yếu ớt. Dưới những cơn tấn công mãnh liệt của cảm thú, nàng chỉ có thể ôm chặt lấy cổ hắn, chuẩn bị tinh thần đón nhận lấy một đợt cao trào mới.

"A Diên, A Diên..."

Đóa hoa ngọc dưới thân nam nhân không ngừng nở rộ, hắn luôn thích khoanh khắc tinh hoa của hắn phun đầy vào nàng, vào lúc ôn nhu mà gọi tên nàng, tiếng nói trầm thấp đủ để mê hoặc, phá tan tầng tầng khoái cảm, gọi tên nàng, khắc sâu vào trong lòng nàng.

Cự long chậm rãi rút ra bên ngoài, huyết thịt mẫn cảm lập tức cắn chặt không buông. Nhiễm Diên có thể cảm nhận rõ ràng sự hấp thụ kia, cố gắng thả lỏng thân thể, để cho cự vật đáng sợ kia nhanh chóng rút ra ngoài. (Kua Kua)

Nơi hạ thân giao hợp rốt cuộc cũng tách ra, cánh môi mấp máy tiết ra ái dịch, chần gắm dưới thân Nhiễm Diên không thể thoát khỏi cảm tấm trong mưa ái tình.

Quý Thịnh thỏa mãn đem Nhiễm Diên ôm vào người, hơi thở có chút thô trầm vì đợt tình cảm mãnh liệt vừa rồi, nắm lấy ngón tay nàng mà thương thức, bỗng nhiên nói đến một chuyện.

"Mẫu hậu có ý để ta lập Trịnh bá thúc cơ làm hậu."

Thanh âm khàn khàn lộ ra chút lười biếng, Nhiễm Diên vô lực mà đem khuôn mặt đỏ bừng dán lên trên ngực hắn, vừa nghe tiếng tim đập mạnh mẽ, vừa ưỡn oải trả lời: "Nghe nói Trịnh thúc cơ chính là tuyệt đại mỹ nhân, là đích nữ của phủ Tướng quân, Đại vương nên lập nàng làm Hậu."

Thuở Chu Thất sơ khai, những người có công sẽ được phong chư hầu. Ví như Trịnh Quân là bá vị, nên xưng Trịnh bá. Mà Yên Quốc vốn là chò vị, tới đời lão Yên Vương lập nhiều chiến công, Chu Thiên Tử sớm đã suy thoái, Yên quốc trực tiếp tiến bước theo Sở Tấn lập vương. Mới đầu còn bị phản đối, mâu thuẫn gay gắt, nhưng đến nay, Yên quốc đã là quốc gia hùng mạnh, không ai địch lại, các nước khác thấy mặt đều phải cung kính mà gọi một tiếng Yên Vương.

Mày kiếm của hắn nhú lại, bàn tay đang mân mê ngón tay nàng bỗng nhiên nắm chặt, nâng hàm dưới nàng lên, nhìn chăm chăm vào đôi mắt xinh đẹp sáng ngời làm diên đảo không biết bao nhiêu nam nhân, chỉ thấy một mảnh trong suốt, tựa như có thể nhìn thấu bóng dáng hắn trong đó.

Thật đáng tiếc, không có biểu tình mất mát, đau thương mà hắn đang mau đợi

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thê!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 27: Đại Vương nói muốn lập hậu!

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

"A, nạp nàng làm hậu sao? Hình như thấy bốn vương lập người khác làm hậu, A Diên rất vui?" Thanh âm của hắn đã mang theo chút lạnh lẽo bức người.

Nhiệm Diên lại ngây ngốc không phát hiện ra, lúc này nàng chỉ nghĩ đến việc lợi ích trước mắt, mà không toan tính đến đại chương ngại trước mắt, mềm mại mà ghé vào trên người Quý Thịnh. Như bình thường, nếu Quý Thịnh lập hậu cũng không phải chuyện tốt đối với nàng, nhưng lời đồn đãi về vị mỹ nhân tuyệt đại phương hoa Trịnh thúc cơ kia đã bay ngập trời, so sánh với Trịnh phi năm đó còn mỹ mạo hơn vạn phần, nếu như loại mỹ nhân này có thể cướp lấy tâm của tên biến thái quý quyết này, nàng sẽ được giải thoát?

Nghĩ như vậy, nàng bỗng nhiên cảm thấy việc này cũng khá thuận mắt.

"Nếu ta không vui thì sao? Hiện giờ Trịnh bá đã không còn khổ cực, gian nan như ngày xưa, mà là một trụ cột to lớn của Yến quốc này. Hơn nữa, nàng kia còn là biểu muội của người, hai người cưới nhau vậy thì thân càng thêm thân nha. Ta nói này Đại vương à, người đừng có ngoan cố mà đối nghịch với tâm ý của Thái hậu nữa."

Nếu như mỹ nhân kia không thể lung lay được tên Quý Thịnh này thì cũng không sao, sau lưng nàng còn có hàng đồng lớn vị phi tần, thê thiếp, hậu cung ba ngàn giai nhân kia. Nhiệm Diên cũng không tin rằng thẳng nhai ranh này ngày ngày đêm đêm sẽ trụ tại điện của nàng.

Cứ như vậy mà phát triển lên, có lẽ nàng không cần phải bày mưu tính kế để chạy thoát khỏi lồng giam hoàng cung vô hình này nữa, mà đến một ngày nào đó, nàng có thể đường đường chính chính, nghênh ngang mà bước ra khỏi cánh cổng lớn này.

Nhiệm Diên hiếm khi lộ ra biểu tình vui sướng như thế, tựa như hận không thể khiến cho Quý Thịnh lập hậu ngay lập tức. Nhưng cũng có chút đáng tiếc rằng lễ nghi cưới hỏi thời kỳ này có chút phức tạp, phiền phức, đối phương lại là công thất vương nữ, hôn sự này phỏng chừng như kéo dài cả hàng ngàn thiên niên kỷ thì hai người bọn họ mới có thể chính thức trở thành phu thê. (Kua Kua)

Bỗng nhiên từ cổ truyền tới cơn đau đớn, Nhiệm Diên bất ngờ hét lớn một tiếng, vừa xoay người liền chạm phải ánh mắt âm tàn lệ khí của Quý Thịnh. Nàng như bị dọa sợ, trong lòng có chút khẩn trương.

"Đại, Đại vương..."

Quý Thịnh cười lạnh, xoay người đè Nhiệm Diên dưới thân, dùng phong thái của kẻ đứng trên cao mà nhìn xuống nàng, ngón tay thon dài ưu nhã lướt nhẹ trên má nàng, miêu tả những hình dáng hoàn mỹ trên từng tấc da thịt nàng.

"Làm sao, A Diên có vẻ như rất mong muốn ta nhanh chóng lập hậu? Nàng cho rằng nếu như vậy, thì ta sẽ buông tha cho nàng sao?"

Nhìn cặp mắt đẹp trong suốt sâu thẳm kia, trong hân cảm thấy thật đau nhói, một cổ chua xót và mất mát tràn lan trong trái tim. Cái tiểu nha đầu này, nàng là nữ nhân mà hắn dùng cả trái tim để yêu thương, thế nhưng nàng trước sau vẫn không để ý đến hắn, thậm chí còn mong ngóng hắn cưới nữ nhân khác làm vợ, không có chút sắc thái nào gọi là ghen tỵ, căm phẫn.

Nhiệm Diên bị hắn dọa sợ không nhẹ, biết bản thân đã lỡ lời, liền nhanh miệng giải thích: "Không, không phải như thế!"

"Im miệng!" Hắn ức chế cơn chua xót trong lồng ngực, áp chế cơn giận muốn bóp chết nàng ngay tại đây, ánh mắt lạnh lẽo như muốn phá hủy nữ nhân không tim không phổi trước mắt: "Nàng đừng mơ tưởng! Bốn vương sẽ không cưới bất kỳ người nào khác ngoài nàng. Cả đời này nàng đừng mong thoát khỏi tay ta, ta vĩnh viễn sẽ không buông tha cho nàng!"

Hoàng tuyền bích lạc, hồng trần mây bay, hắn chỉ muốn một mình nàng, cho dù là hắn phải dùng phương thức cực đoan nhất để chiếm lấy nàng.

Nhiệm Diên bị sự bá đạo của hắn làm cho á khẩu, khoảnh khắc kiều diễm xuân tình vừa rồi đã bị thổi bay. Ngay lúc nàng cho rằng hắn sẽ tức điên lên mà bóp chết nàng thì hắn đột nhiên nắm lấy vai ngọc của nàng, đem nàng đẩy mạnh lên lớp chăn gấm mềm mại.

Dương vật hung tàn lại một lần nữa tiến sâu vào hoa khẩu kiều nộn, thô lỗ mạnh mẽ mà làm tới nơi sâu nhất.

"A!"

Không phải là sự nhu tình lưu luyến, mà là tàn nhẫn chiếm đoạt. Từng cú mạnh thúc vào, hắn cúi người đè trên lưng Nhiệm Diên, há miệng cắn lấy hai bờ vai đang run rẩy của nàng, hung hăng dùng sức lưu lại ấn ký trên đó, nghe tiếng rên rỉ đau đớn của nàng, hắn mới có chút hả giận.

"Nàng, cái nữ nhân vô tình này, thật muốn cứ như vậy mà làm chết nàng!"

Hắn cường đại, hắn có thể khống chế hơn trăm triệu sinh mạng trong tay, hô to một tiếng có thể chiếm được một thành trì to lớn, vung cánh tay lên là có vô số giai nhân, mỹ nữ e ấp dưới thân hắn. Nhưng vận mệnh lại trở trêu như thế, nó làm hắn phải lòng nữ nhân trước mắt này, để nàng trở thành khắc tinh lớn nhất của cuộc đời hắn.

Có một điều hắn không nói cho nàng đó chính là kể từ sau lần đầu hoan ái cùng nàng, hắn đã sớm hạ tay xuống viết chiếu thư phong nàng làm hậu...

Sự vô tình của Nhiễm Diên đã thật sự chọc điên Quý Thịnh, hấn trừng phạt nàng vài ngày cũng chưa xuống giường được. Chờ đến khi thân thể khôi phục tốt, cũng đã là năm sáu ngày sau, nhưng chưa đêm nào nàng thấy Quý Thịnh bải giã qua đêm nữa.

Nhiễm Diên vẫn cứ như cũ ăn uống no nê, mê say. Dựa vào ghế quý phi, miệng ngậm lấy muống ngọc đang chứa đựng kem tươi quế mật, cảm giác vừa ngọt vừa lạnh cũng làm tiêu tán đi những cảm xúc nặng nề ngày qua. Nhưng ngược lại Nữ Âm kế bên lại gấp gáp đến độ xoay vòng vòng.

"Phu nhân, Đại Vương đã nhiều ngày chưa tới đây rồi, chỉ bằng ngài đến chính điện nhìn một chút đi?"

"Đi nơi đó làm gì, không thích." Tên đó không tới đây, nàng còn tự do vui vẻ hơn. Nàng đâu có điên mà đi tìm sự tra tấn, nghĩ đến tên nam nhân biến thái điên cuồng kia, vết thương bên vai trái mơ hồ lại truyền tới cơn đau đớn.

"Nhưng ngài và Đại vương cứ mãi chiến tranh lạnh như thế thì không hay đâu, lỡ như..."

Nhiễm Diên đặt muống ngọc trong tay xuống, cắt đứt lời nói của Nữ Âm: "Lỡ như cái gì? Đúng rồi, sự việc Đại vương muốn lập hậu gần đây sao rồi?"

"Nghe, nghe nói là Thái hậu đã lập kế hoạch cho Đại vương cưới Trịnh bá thúc cơ." Nhìn thấy mày Nhiễm Diên nhú chặt lại, cho rằng là nàng không vui, Nữ Âm lại vội vàng la lớn lên: "Nhưng đã bị Đại vương cự tuyệt, ngài ấy nói nếu lập hậu thì chỉ có một người mới xứng với ngôi vị ấy! Phu nhân, ngài đoán xem là ai đi?"

Nhìn cô gái nở nụ cười như gió xuân, ngữ khí còn có vài phần giống với tên bá đạo kia, trong lòng Nhiễm Diên cực kỳ căng thẳng, tiếng muống ngọc và chén rơi trên đất lúc nào cũng chẳng hay biết.

"Là ai?"

"Đại Vương nói muốn lập phu nhân làm hậu!"

Đại Vương chính là một tên trung khuyển không có chính kiến thế đó ~ Dù cho Nhiễm Diên có phụ bạc hấn thế nào, Tiểu Thịnh cũng chỉ mãi mãi yêu Tiểu Diên mà thôi ~

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Người muốn làm gì?

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Nhiễm Diên thành công bị Quý Thịnh đẩy lên nơi đầu ngọn sóng chỉ trích. Trịnh thái hậu còn chưa tới, thế mà cựu thần tướng quốc đã ùn ùn kéo tới cung điện của nàng, nói với nàng đủ loại giáo thuyết lý lẽ, mượn gió nói mưa, gián tiếp lẫn chữ tiếp. Nói tóm lại đều có chung một ý nghĩ là nữ nhân xuất thân hèn mọn như nàng làm sao có thể vững vàng mà ngồi trên vị trí mẫu nghi thiên hạ như thế.

Mới đầu Nhiễm Diên chỉ xem những lời nói này như gió thoảng bên tai, không quá để tâm đến việc này. Thế nhưng, nàng đã xem thường nhóm "địa lớn" này rồi, cuối cùng do bị quấy rầy không yên, dưới sự giận dữ nàng dọn ra khỏi Trường Hoa Điện đi đến nơi yên lặng nhất Bàng Cung, những người tới để nói nhảm đều trực tiếp bị cung nhân chặn ngoài cửa.

Mà Quý Thịnh từ đầu đến cuối vẫn cứ để mặc cho sự tình phát triển như thế. Rất hiển nhiên, hấn có ý.

"Xưa nay không biết, thì ra son anh nở ở nơi này thật đẹp."

Lười biếng nằm nghiêng người, Nhiễm Diên thưởng thức son anh trong tay, cái hoa rơi rụng thật diễm lệ. Cây cao mọc ở chính giữa đình, hương hoa nhẹ nhàng lan tỏa mê người.

Nữ Âm nấu trà hoa sen, múc một ít rồi đưa cho Nhiễm Diên: "Nghe nói Chiêu Thái hậu thích son anh nên đã cố ý trồng chút ít. Mới đầu thì không có tiến triển gì, qua một vài năm thì mới tốt lên chút ít, lại không nghĩ tới hơn chục năm sau bọn chúng đã nở rộ khắp nơi này."

Chiêu Thái hậu Mị Trinh là người mà Nhiễm Diên đã sớm nghe danh. Nàng ấy là người mà Yến Khang Công Tử mang đi từ Sở quốc, vốn chỉ là một nô tỳ giặt quần áo nhỏ nhỏ trong cung. Khi Khang Công Tử du tẩu khắp nơi thì trời xui đất khiến thế nào mà gặp được nàng ấy ở Văn Mộng Trạch, vừa gặp đã yêu. Không để ý đến tranh cãi mà cưới nàng, nhưng không ngờ chỉ một cung nữ giặt quần áo nhỏ nhoi thế mà lại là người vừa có sắc, vừa có tài, hai người Đế - Hậu sánh vai nhau lâm triều, khai sáng thời kỳ cường thịnh của Yến quốc.

Nàng ấy vốn không tên không họ, vẫn là nhờ có Khang Công Tử ban cho. Sở quốc nghe nói vương hậu chính là nữ nhân nước Sở, vì để thiết lập mối quan hệ hữu hảo giữa hai nước Yến - Sở, lập tức tôn chiêu Thái hậu là Sở Quốc công nữ, ban cho nàng họ Mị cao quý.

"Phu nhân, nếu luận về xuất thân, Chiêu Thái hậu còn chưa sánh bằng ngài đâu. Ngài đừng nghe những quần thần kia nói bậy, nếu Đại Vương đã nói sẽ

lập ngài làm hậu thì chắc chắn sẽ không nuốt lời."

Nhiễm Diên nhấp một ngụm trà hoa, hương thơm tinh tế tràn trong miệng, vị vừa có vài phần lạnh lẽo, cũng lại có chút ấm ấm, nàng hài hước cười, "Người gan cũng lớn đấy, những lời này mà cũng dám nói lung tung. Ta thì khác, ta đây không có bản lĩnh trị quốc như Chiêu Thái hậu thời xưa."

"Ta có chút mệt mỏi, người lui xuống trước đi. Nhớ kỹ, đừng cho ai quấy rầy ta."

Bị nhóm người kia quấy rầy nhiều ngày như vậy, nàng ngủ cũng không ngon. Vừa vận lúc này có chút thời gian yên bình như thế, lại đang ở gần bờ hồ mát mẻ, không khí thoáng hương thơm, nàng dần dần ngã người trên gối, chậm chậm mà tiến vào giấc ngủ.

Khi Quý Thịnh đi dạo, từ xa hắn đã nhìn thấy một cảnh đẹp mỹ nhân đang say ngủ. Hắn nhẹ nhàng đến gần, từ trên cao nhìn xuống con mèo nhỏ Nhiễm Diên, lâu ngày không gặp nàng lại đẹp hơn không ít.

Duỗi tay chỉnh lại bộ y phục hỗn độn của nàng, cánh tay trắng nõn mềm mại làm tâm hắn ngứa ngáy. Cánh hoa xinh đẹp dừng lại trên khuôn mặt nàng, vàng trắng ánh bạch kiều mị, nức nở thanh đại như tên, đôi môi mấp máy mê hoặc.

Mới đó mà đã qua hai năm, kể từ khi lần đầu tiên gặp nàng, hắn vẫn không thể quên đi khoảnh khắc ấy. Khi đó, tim hắn bất chợt hưng phấn mà đập mạnh, hình ảnh nàng ngã người ở bụi cây khóc thút thít so với những con tiểu thú chưa cai sữa thì còn đáng yêu hơn vạn phần.

Nhiễm Diên lúc đó, ngây ngây ngô ngô, như một đóa hoa u lan, luôn nói những thứ kỳ quái, ai cũng không biết rõ về lai lịch của nàng. Cho dù đã là người của Yến Vương, thế nhưng các nam nhân khác cũng sẽ dùng ánh mắt trộm dò theo nàng.

Mà Nhiễm Diên hiện tại đã trở nên thành thực vũ mị, phong tư yếu điệu, mỗi một hành động đều có sức sát thương tinh thần. Thật may mắn, nàng như thế đều do một tay hắn tạo ra, cho dù có một ngày hắn chết trong sự nhu tình của nàng, hắn cũng sẽ không bao giờ hối hận.

"A Diên của ta..."

Hắn thâm tình ni non, ánh mắt lướt nhẹ trên bầu má của nàng, cũng không biết là mơ thấy điều gì mà cánh môi phồng nộn của nàng khẽ nhếch lên, lộ ra vài phần tinh nghịch. Quý Thịnh nhìn không được mà cúi người hôn lên trán nàng.

Vừa mới rời đi, lông mi thon dài như cánh bướm của Nhiễm Diên khẽ run lên, ánh mắt hai người đối diện nhau. Nàng ấy tựa hồ như có chút hoảng hốt, khi thấy bóng dáng hắn, mày liễu gắt gao nhíu chặt.

"Người không chết à?"

Khuôn mặt tuấn tú của hắn trong nháy mắt trầm xuống. Hiện tại, hắn đã đoán ra được giấc mơ đẹp đẽ của nàng là gì, đưa tay bóp chặt cằm dưới của nàng: "Làm sao, thấy bốn vương còn sống, A Diên thất vọng lắm à?"

Thanh âm lạnh lùng, vô tình làm cho Nhiễm Diên thanh tỉnh lại một chút. Xấu hổ đẩy đẩy tay hắn, chịu đựng cơn đau nhức ở cằm, ngọt ngào cười: "Đại vương này, người ta vừa rồi là nói mơ, nhất định là nói mơ mà!"

Đôi mắt trong trẻo của nàng tràn đầy ý cười chân chó (nịnh nọt), hắn hừ lạnh một tiếng: "Nói mơ sao? Vậy nói đi, mơ thấy cái gì?"

Nhiễm Diên làm sao dám nói rằng trong mơ hắn bị nàng lột sạch quần áo, sau đó một cước đạp vào trong ao? Giấc mộng sung sướng như thế, chỉ có một mình nàng được hưởng thôi.

"Không, không có gì cả!"

"Không nói thì thôi."

Án đường hắn khẽ nhúc nhích, sau đó tăng thêm vài phần nguy hiểm tà nịnh. Nhiễm Diên lại không hay biết, còn tưởng hắn không truy vấn nữa, vừa muốn thở phào nhẹ nhõm, không ngờ đến hắn bỗng nhưng duỗi tay, đem nàng chặn ngay dưới cánh tay, với sức lực này hoàn toàn chế trụ nàng.

"A! Người muốn làm cái gì?"

Nhiễm Diên thét lớn nàng. Do nàng quá nhỏ bé, nên hắn không cần dùng nhiều sức cũng có thể khống chế nàng, đôi bàn tay to của hắn không thương tiếc mà vỗ mạnh vào chiếc mông đang vận vẹo, gãy giữa của nàng.

"Ngao nào, nếu bốn vương là nàng, ta sẽ không hư như thế đâu."

Eo bị hắn nắm chặt đến đau đớn, Nhiễm Diên rừ đầu sau lưng hắn liều mạng công kích hắn, nhưng như thế cũng không ngăn cản được bước đi đến trong rừng hoa anh đào của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hoan ái nơi vườn anh đào (H)

Editor: Kua Kua

"Buông ta ra! Cơ Thịnh! Cơ Thịnh!"

Đi đi rồi cũng đến nơi sâu nhất trong vườn hoa anh đào, Nhiễm Diên sau một hồi giãy giụa mệt mỏi thì bị Quý Thịnh thả xuống dưới một tàng cây, ngã người trên lớp hoa anh đào dày đặc. Ngay lúc nàng vừa nằm xuống, mùi hoa thanh mát thoảng vờn quanh chớp mũi.

"A, tại sao người lại quăng ta ra như thế..."

Nhiễm Diên tức giận không thôi, may mà nàng ngã xuống cũng không đau lắm. Vất vả lắm mới ngồi dậy được thì lại bị Quý Thịnh kia cười tà mị một cái rồi đè nàng xuống, thân hình như núi cao vạm vỡ trước kia của hắn ngã xấp trên thân hình nhỏ bé của nàng, quả thực là để mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

"Người, người cời vấy ta ra làm gì? Cái tên này!"

Bộ váy sam hoa lệ trên người hỗn độn, giống như một con mèo nhỏ nhếch nhếch nhếch nhếch, nàng bắt lực giãy giụa dưới thân Quý Thịnh. Mắt thấy một thân váy lụa dài bị hắn cời ra dễ dàng như thế, nàng biết hắn chuẩn bị làm gì rồi.

Cái tên biến thái chết tiệt này, ban ngày ban mặt thế mà hắn lại dám chơi trò đánh dã chiến với nàng!

"Bộ dáng đỏ mặt của A Diên thật xinh đẹp, ngoan chút đi nào, ta nghe nói đánh dã chiến bên ngoài thế này cũng có thú vui riêng, chúng ta cùng thử xem đi."

Hắn cười lên dị thường tuần mỹ, hai mắt tỏa sáng như sao trời lộng lẫy, khoe môi khê nhếch lên thành một độ cong tuyệt diệu, mỗi động tác giờ tay nhấc chân đều là bá đạo đến cực điểm, tràn ngập dã tính. Hắn chế trụ con mèo nhỏ đang quậy phá dưới thân, kéo tà váy rườm rà của nàng xuống, đem hai tay nghịch ngợm của nàng để lên cao đầu rồi cực kỳ thuần thực mà trói lên gốc cây anh đào, động tác giống như lúc hắn cột tay nàng vào thành giường.

Nhiễm Diên thật chán nản, biết hắn là đang cố ý trừng phạt nàng, hiện giờ tư tưởng phóng khoáng, loại đánh dã chiến như thế này được xem như là một loại tình thú lãng mạn. Ngẩng đầu nhìn tên Quý Thịnh đang cực kỳ hứng thú muốn trải nghiệm, nàng thật đúng một cước đem hắn đá văng đi.

Nhưng thật đáng tiếc, nàng không có cái can đảm kia. Chỉ có thể để mặc cho hắn đem nàng trói chặt lại, may mà ở nơi này ít người lui tới, thế nên sẽ không cần lo lắng bị người khác bắt gặp.

Khung cảnh rừng đào như mưa sôi nổi, như ảo mộng huyền bí, như nơi thiên đình bí cảnh. Nhiễm Diên si ngốc mà nhìn, bỗng nhiên bị Quý Thịnh dùng một chiếc khăn màu đen che lại ở hai mắt, xung quanh một mảnh hắc ám, chỉ có mùi hương hoa đào thoang thoảng lướt qua cánh mũi.

"Không cần, mau gỡ xuống cho ta!"

Cái cảm giác không nhìn thấy thứ gì thế này thật khó chịu, tựa như những thứ xung quanh mình đều trở nên nguy hiểm cực độ, nàng hoảng sợ mà kêu lên, nhưng bên tai lại văng vẳng lên tiếng xột xoạt của quần áo bị cời ra.

Nàng có thể cảm nhận được bàn tay của Quý Thịnh đang dán trên bầu má của mình, hơi nóng từ bàn tay hắn tựa như muốn thiêu đốt nàng. Hắn lại di chuyển xuống mềm nhẹ vuốt ve cánh môi của nàng, phát hiện hắn muốn đưa tay vào bên trong, nàng theo bản năng cắn chặt hai môi lại.

"A!"

Một tiếng cười chế nhạo vang lên, Nhiễm Diên mặt đỏ như mây hồng.

Tay hắn lại không an phận, Nhiễm Diên chỉ cảm thấy đầu ngón tay của hắn đang lướt nhẹ ở cổ của nàng, thân mình nhẹn không được mà co rúm lại.

"A Diên sợ hãi sao?"

Không thể nhận thức mọi thứ xung quanh, thậm chí nàng nhìn cũng không thể thấy rõ mặt hắn, chỉ có thể nghe thấy lời nói ôn nhu, dịu dàng của hắn, trong lòng bỗng có chút áy náy. Dù chết đến nơi nhưng cái miệng nhỏ vẫn còn cứng rắn: "Sợ người làm cái quần què gì! Mau thả ta ra!"

Rất nhanh, nàng đã biết được câu nói này sẽ làm mình thảm hại thế nào.

Dây yếm trên cổ bị Quý Thịnh ba bước hóa thành hai bước cời nhanh ra, vật thể che chắn cuối cùng của nàng cũng đã bị giải trừ phong ấn. Thân trên của Nhiễm Diên về cơ bản trần trụi.

"Không sợ thì tốt!"

Nhiễm Diên còn chưa kịp thấm thía lời nói này thì đã bị hắn bóp chặt lấy hai má. Đầu lưỡi thô bạo mà xâm nhập vào trong miệng nàng, quấn quýt câu lấy tiểu diệu lưỡi đang tránh né của nàng, tiếng nước dâm mỹ vang lên, toàn bộ khoang miệng nhỏ xinh đều bị hắn chiếm cứ.

"Ồ ô..."

Thanh âm rên rỉ của nàng dịu nhẹ, lực trần trọc ở môi lưỡi càng tăng thêm, nàng bị buộc phải chơi trò truy đuổi với hắn, đầu lưỡi đảo qua đảo lại. Bất cứ chỗ nào cũng có hơi thở của hắn, Nhiệm Diên cả người chật vật, rùng mình.

Ngay lúc nàng cho rằng nụ hôn thiên miên này sẽ không có hồi kết thì hắn lại rút ra. Môi đỏ kiêu suyển bị hắn dùng vải dệt chặn lại, nhiệt độ và mùi hương quen thuộc trong nháy mắt làm cho Nhiệm Diên biết hắn đang làm cái gì.

"A!"

Sau khi đôi mắt bị che lại, nàng lại bị yếm của chính mình làm cho không thể nói chuyện.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, thì chờ đến khi Quý Thịnh cởi bỏ trói buộc trên đôi mắt nàng ra, chắc chắn hắn sẽ chết cực kỳ thảm!

"A Diên lại đang thăm mắng bốn vương sao?"

Một tay chế trụ lấy bờ vai ngọc ngà đang gãy giữa của nàng, Quý Thịnh nở nụ cười, bóp lấy hai vú đang đong đưa của nàng, phần thịt trắng nõn đầy đặn câu dẫn, còn có quần vú hồng nhạt phía trên, hắn dùng đầu ngón tay mân mê đầu vú mềm mại, thế là chúng nó bắt đầu cương ngạnh lên với tốc độ mất thường có thể nhìn thấy rõ ràng.

"Tiểu dam phụ này, ta mới chỉ sờ soạng một chút đã ngạnh lên. Thật đáng yêu!"

May là có thứ chặn lại ở miệng nên mới có thể ngăn cản đi tiếng rên rỉ thẹn thùng của nàng. Không thể phủ nhận rằng con ngựa tề đại kia đang không ngừng lan tỏa trong cơ thể nàng, thị giác lại bị phong ấn, hai bầu vú mẫn cảm bị hắn mạnh mẽ xoa nắn, lực đạo cực kỳ thô lỗ, nàng chẳng những không chán ghét mà lại càng cực kỳ vui thích.

"Thích sao? Hào hảo hưởng thụ đi, A Diên của ta."

Nhiệm Diên thở dốc, cảm giác được hắn đang thưởng thức hai vú của mình, phần thịt trắng mềm bị hắn chế trụ trong lòng bàn tay, đầu lưỡi ướt nóng đảo qua hai núm thịt phồng hồng, nàng thoáng chốc thấy thật căng thẳng.

"A..."

Thịt phấn ôn hương nhuyễn ngọc hưng phấn dị thường, hắn bóp rồi lại bóp, thông thả mà liếm láp, nữ nhân dưới thân lại càng thêm run rẩy, khó nhịn. Hắn nở nụ cười tà mị khi thấy kế hoạch đang đi đúng hướng.

"Hai vú của A Diên ăn thật ngon, giống như tiểu huyết phía dưới. Nàng thoải mái không? Đợi chút nữa đi, phần hay vẫn còn ở phía sau."

Bạn đang đọc truyện *Bê Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Bị hút thực thoải mái đi?

Edit: Han.

Một mảnh váy dài trọng sa bị Quý Thịnh cởi bỏ, lót ở dưới thân Nhiệm Diên, rút đi quần mỏng, một đôi đùi ngọc thon dài ngượng ngùng gác trên váy lụa màu đỏ, da thịt trắng nõn mịn màng, được cánh hoa quanh thân tô điểm càng thêm nổi bật vẻ kiều mị diễm lệ.

Nhiệm Diên không nhìn thấy bất cứ thứ gì, chỉ có thể nghe từng tiếng gió phất qua rừng hoa, cùng hơi thở nặng nề của Quý Thịnh, nàng chỉ cảm thấy giữa hai chân hơi lạnh, tay hắn nhẹ vỗ về mắt cá chân tinh tế, rồi thuận thế sờ lên cẳng chân, đầu gối, phần thịt non bên trong đùi...

"Ngô...." Nhiệm Diên bị hắn trêu chọc đến rùng mình, đoán không ra hắn muốn làm cái gì, trái tim vô có đập nhanh.

Quý Thịnh cũng không vội vã đi trêu chọc địa phương mê người như ẩn như hiện ở giữa hai chân nàng, mà là bắt lấy cặp chân ngọc mảnh dài nâng lên đầu vai, nghe Nhiệm Diên nhẹ ô, nắm lấy móng nhỏ tròn trịa của nàng đem hơn phân nửa thân nàng treo lên.

Chù dù Nhiệm Diên không nhìn thấy gì, cũng biết được tình hình hiện tại của chính mình, hai chân treo ở trên vai Quý Thịnh, mở rộng thành hình chữ V, chỗ tư mật ám áp nhất bại lộ trong không khí, tầm mắt hắn cực nóng như lang như hổ, làm hô hấp nàng như ngừng lại.

Mở rộng âm hộ tuyệt mỹ ra, hoa môi nhiều này chưa từng bị yêu thương tựa hồ khôi phục lại vẻ kiều nộn như xử nữ, Quý Thịnh nhìn không được dùng hai ngón tay đẩy ra hai cánh hoa môi khép chặt, bên trong chỉ thấy một mảnh thịt non đỏ thắm, tiểu mật động nóng hôi đã ướt át từ lâu.

"Uớt a."

Nhiễm Diên thẹn thùng, nữ nhân phá thân cũng còn không đơn thuần như trước kia, căn bản không chịu được thoáng đùa bồn trêu chọc, đặc biệt lại còn là kiểu đùa bồn biến thái của Quý Thịnh, bản năng nàng dùng chân đá nhẹ, gõ ở phía sau lưng hắn, lại bị hắn nhéo hai mánh hoa môi nộn mòng thỉnh thoảng lúc khép lúc mở, trong gió mang theo mùi hoa, nàng mơ hồ nghe thấy được cả tiếng nước làm người mặt đỏ tai hồng.

"Ngô ngô ngô!" Đừng lộng!

Quý Thịnh như là có thể nghe được tiếng lòng của Nhiễm Diên, cười khê buông lỏng hai ngón tay, môi âm hộ giống kiêu hoa bị niết sinh hồng, hơi hơi run run, trên hai cánh hoa phấn nộn còn dính một giọt dịch nhầy trong suốt, cực kỳ dâm nị.

"So với vừa rồi càng ướt hơn, để Bồn Vương giúp A Diên hút một chút."

Nếu không phải bị che lại đôi mắt, Quý Thịnh nhất định có thể nhìn thấy cặp mắt đẹp nhất thế gian kia đã trừng lớn đến thế nào, Nhiễm Diên còn không kịp làm ra phản ứng gì, môi mòng của nam nhân đã dán lên chân tâm nàng, hô hấp nàng cứng lại, rất nhanh sau đó là thờ dốc không thôi.

"Ngô! Ngô ~"

Hơi thở ướt nóng nguy hiểm phun lên âm hộ, huyết khẩu kiêu nộn không có sức chống cự lập tức bị đầu lưỡi của hắn xâm nhập, lưỡi linh hoạt cùng dương vật thô cứng bất đồng, dễ như trở bàn tay chui vào mật động ẩm áp co dãn, đầu lưỡi tùy ý liếm lộng ở trên nếp gấp hoa huyết, xoay tròn chống đối mị thịt mẫn cảm nhất.

Mặc dù nhân nhi dưới thân đang vận vẹo gãy giữa, nhưng trên đầu lưỡi đón được càng ngày càng nhiều dịch ngọt tiết ra, đủ để chứng minh tình dục đang bốc lên cao trong cơ thể nàng.

Đây cũng không phải lần đầu tiên Quý Thịnh làm như vậy, nhưng lúc này đây, cảm giác của Nhiễm Diên không giống với trước kia, bị tước đoạt thị giác cùng thanh âm, độ mẫn cảm của nàng đã vượt qua ngày thường, mọi lực chú ý đều bị đầu lưỡi quấy ở hoa huyết hấp dẫn.

Đại lưỡi rắn chắc bắt buộc động tác giao hợp, ở vách trong ướt mềm có tiết tấu chọc vào rút ra, huyết thịt mẫn cảm co dãn vận phản, thậm chí có thể cảm giác được rõ ràng bựa lưỡi xâm nhập hoa kính.

Cảm xúc tê dại quý dị rất nhanh từ chỗ sâu trong hoa tâm lan tràn rộng ra, giống như đại pháo được châm ngòi, khoái cảm tận xương mang theo lửa nóng một đường tản ra đến tứ chi tám hải, khiến nàng không khống chế nổi muốn hét chói tai!

"Ngô!!"

Vòng eo tinh tế rung động bị đại chương bóp lấy, đầu lưỡi không ngừng thâm nhập quấy đảo mị thịt ngày càng xảo quyết hơn, lồi vào mật động nhỏ hẹp cơ hồ bị nó chiếm cứ, tiếng nước ướt dính liên tục vang lên, hoa môi khó khăn lắm mới kịp lấy được đầu lưỡi cũng bị hắn dùng môi mòng bú mút.

Trừ bỏ ngứa cùng nóng, Nhiễm Diên đã không biểu đạt nổi cảm giác khác, khó chịu ở dưới thân hắn vụng về run rẩy, rốt cuộc minh bạch hắn vì sao lại muốn trói nàng.

Dưới vòm trời, tình dục nguyên thủy nhất bị hắn từng chút từng chút khai phá, nhiệt lưu bắt đầu khởi động vượt khỏi tầm kiểm soát của nàng, hoa huyết liên tục chảy nước, thanh âm môi lưỡi liếm hút dâm tà vang lên, mật thủy của nàng phần lớn bị hắn hút, sau đó nuốt vào bụng.

Nàng sắp trầm luân.....

Hoa thịt chặt chẽ đã trở nên mềm ướt vô cùng, Quý Thịnh đầy hưng phấn mà mê muội trong đó, há miệng bao trùm mị huyết kiêu nộn để hưởng thụ càng nhiều mật hoa, hơi thở nặng nề, một cỗ hương tức ngọt ngào làm hắn say mê, hắn thậm chí còn không phân rõ được là mị hương của nộn huyết hay vẫn là hương thơm hoa anh đào.

"Ngô ~"

Miệng Nhiễm Diên bị vài miếng tắc nghẽn kiêu suyền thờ dốc, theo đại lưỡi không ngừng đảo lộng, thân thể mềm mại ẩm áp ngày càng run rẩy kịch liệt, thanh âm nàng mang theo mấy tia khốc lóc nứt nẻ, nhận ra nàng muốn tránh thoát, đầu lưỡi Quý Thịnh từ trong mật động rút ra, mang theo dâm thủy ướt át liếm lên âm mao thừa thốt của nàng.

"A Diên bị hút rất thoải mái đi?"

Dị vật đột nhiên rời khỏi, làm Nhiễm Diên vẫn luôn căng người khấn trương nhẹ nhàng thở ra, nhưng cảm giác hư không trào đến mới là đòn trí mạng nhất.

Nhìn má đào của nàng có chút ngượng ngùng, Quý Thịnh hiển nhiên so với nàng còn rõ ràng hơn cỗ cảm giác kia, vươn hai ngón tay để ở mật huyết so với hoa còn kiêu diễm hơn kia, nơi đó đã bị hắn chà đạp thành một mảnh ướt dâm dề, dễ dàng đem hai ngón tay đâm vào trong huyết động đỏ thắm chặt chẽ.

"Ồ ô!"

Toàn bộ âm hộ nâng lên, ngón tay thon dài thẳng tắp tham nhập vào mị huyết, mật nước dâm mị tràn ra, mị thịt tình tề tham lam hút lấy ngón tay, Quý Thịnh bắt đầu tùy ý moi đào huyết nhỏ, chuẩn xác đâm lộng mỗi một điểm mẫn cảm làm Nhiễm Diên thét chói tai.

"Huyết nhi của A Diên có vẻ càng thích ăn đồ vật thô một chút, nộn như vậy, lại thích bị cấm."

Khi đầu ngón tay ướt dính chạm đến một khối thịt mềm, Quý Thịnh rõ ràng nhìn thấy Nhiễm Diên đột nhiên run rẩy lợi hại hơn, hân hoan môi đầy nhanh tốc độ đâm cấm, mỗi một lần đều đỉnh lên khối thịt non nua, mật hoa trong suốt cũng theo hân gia tốc mà không ngừng bắn ra.

"Ngô!"

Nhiễm Diên cảm thấy bản thân sắp điên rồi, hai chân treo ở trên vai Quý Thịnh rất nhiều lần bị trượt xuống, bản năng lại tự mở rộng hai chân, ở trong cổ khoái cảm làm người vừa yêu vừa sợ kia, điểm G bị hân mạnh mẽ đâm lộng, nơi sâu nhất trong bụng nhỏ co rút, không không chế được xúc động muốn bài tiết đang dâng trào.

Cổ cảm giác tê dại đến sồn tóc gáy này nàng cũng không còn xa lạ gì, đó là cao trào được dự liệu trước.

Bạn đang đọc truyện *Bê Hạ, Không Thề!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Bị cấm đến nước hoa loạn bắn

Edit: Han.

Không hề ngoài ý muốn, Nhiễm diên bị hai ngón tay cấm tiết, trong co rút kịch liệt, Quý Thịnh ưu nhã mà rút ra hai ngón tay, kéo ra một đạo chỉ bạc, mật thủy dâm mị phun vào lòng bàn tay hắn.

Kiều huyết đỏ thắm thủy nộn vô thức co bóp, mị thịt bị ngón tay mang theo ra ngoài, bắt lực phun một cổ lại một cổ mật nước trong suốt, Quý Thịnh duỗi tay bỏ đi vài dẹt trong miệng Nhiễm Diên, lúc này hân bức thiết muốn nghe thấy thanh âm nàng động tĩnh.

"Ngô a ~"

Đột nhiên nghe được một tiếng thở dài mềm nhẹ này, vừa kiều mị vừa dễ nghe, chỉ một tiếng đã khiến Quý Thịnh ngứa ngáy đến tận xương, trái tim lại bốc lên khí nóng không không chế được.

Nhiễm Diên đã không còn sức để nói chuyện, nằm giữa đống quần áo hỗn độn thở hổn hển, cả người nóng bừng, chớp mũi nhỏ nhấn đều thấm mồ hôi.

Vòng eo mới vừa được buông xuống lại bị Quý Thịnh nâng lên, thân mình nàng mềm mại, dễ thành tư thế nào cũng đều không khó khăn. Hoa huyết phun dâm thủy cũng không bởi vì mới tiết mà thấy sáng khoái hơn, ngược lại sau khi cổ khoái cảm kia tan đi rất nhanh lại chịu đựng một vòng cảm giác trống rỗng mới.

Có thứ gì đó bị Quý Thịnh bỏ vào huyết khẩu, thật nhỏ nên gần như không phát hiện được, Nhiễm Diên mẫn cảm vận vẹo vòng eo, lại bị hân ôm lấy hai phần mông tròn trịa mạnh mẽ vuốt ve ở trong tay.

"Thật xinh đẹp, A Diên muốn nhìn không?"

".....Người, người bỏ cái gì vào a ~"

Thanh âm rên rỉ của nàng kiều nhuyễn hư không, rõ ràng là buồn bực kinh sợ, rồi lại cũng giống như đang làm nũng với hắn, Quý Thịnh lập tức cởi bỏ khăn che trên hai mắt nàng.

Đột nhiên bị ánh sáng chói mắt áp vào, nàng run rẩy chớp động lông mi thật dài mờ mắt, mắt đẹp ngậm nước sóng sánh lay động liếm điểm tuyệt luân, dưới cái nhìn chăm chú của Quý Thịnh, trái tim nàng không khỏi rung động.

Ôm mông nhỏ kiều mềm của nàng, đem huyết khẩu ướt dính nâng lên cao làm nàng có thể nhìn thấy rõ.

"Nhìn một cái, thật đẹp đúng không?"

Nhiễm Diên mở to hai mắt nhìn, chỉ thấy địa phương tư mật nhất của chính mình, thế nhưng bị hân cấm hai đoá hoa anh đào màu hồng phấn, môi âm hộ ướt dầm ửng đỏ kiều diễm, giữa hoa môi mấp máy rỉ mật thủy không ngừng, đoá hoa anh đào nở rộ kia giống như sinh trưởng từ trong mật động ra, mùi thơm nồng nàn mê hoặc nhân tâm.

Hãy còn ở trong dư vị cao trào mới vừa rồi, ngọc thể ngang dọc lại run lên, hoa anh đào ở miệng huyết thể nhưng cũng run rẩy theo nàng.

"Người mau đem nó lấy ra ngoài!"

Quý Thịnh lộ ra nụ cười tà tử, ngón tay vuốt ve đoá hoa nơi mặt động, quả thật là điểm lệ, vui thích lau một ít dâm thủy bôi lên cánh hoa, khiến nó tăng phần dâm腻. Không để ý đến Nhiễm Diên kháng cự, ngón tay dính thủy dịch hướng về phía dưới hoa huyết.

"Thật muốn ở chỗ này cũng cầm một đoá hoa, hẳn là sẽ càng mỹ, A Diên cảm thấy thế nào?"

Ngón tay hắn nhẹ nhàng chậm chạp vuốt ve lên cục huyết của nàng, thân mình Nhiễm Diên nhất thời run lên, kinh ngạc nhìn hắn, tiểu động phía sau cực kỳ chặt chẽ, lại bởi phần lớn mật thủy chảy vào, đem nơi đó rửa sạch lông lạnh mê người.

"Nghe nói nơi này và chỗ đó của A Diên mỹ diệu như nhau."

"Người, người đừng xằng bậy, nơi đó, nơi đó sao có thể được!"

Phân không rõ lời của Quý Thịnh là thật hay giả, Nhiễm Diên lại bị hắn đoạ đến run lên, nẻ hà đôi tay còn bị trói chặt, chỉ có thể chớp chớp đôi mắt đầy nước ai oán trừng hắn.

"Vậy sau này còn muốn Bồn Vương cưới nữ nhân khác hay không, hử?"

Quả nhiên hắn còn ghi hận chuyện đó, một âm cuối cùng trầm giọng mang theo chút bá đạo áp bức, theo đó là bàn tay hắn cắm vào trong cục huyết, Nhiễm Diên lập tức hô lên: "Không được không được! Đừng cắm vào! Sẽ chết mất!"

Địa phương kia so với phía trước còn nhỏ hơn nhiều, mới cầm một ngón tay vào đã bị căng đau, được đến đáp án mong muốn, Quý Thịnh liền bỏ qua cho Nhiễm Diên nhất gan, đem mông nhỏ của nàng đặt ở trên phần hồng lỗ lỗ của hắn, chỗ kia cự long đã cứng rắn hung mãnh.

"Nếu về sau còn dám nói bậy, Bồn Vương liền dùng nó, cắm vào lỗ nhỏ phía sau nàng, biết chưa?"

Hắn cười đặc biệt ôn nhu, sắc mặt tuấn mỹ đều là biểu tình vừa lòng, cúi đầu hôn lên môi Nhiễm Diên, ý cảnh cáo trong lời nói lại đủ làm người sợ hãi, còn không đợi Nhiễm Diên trả lời, hắn nâng lấy chân nhỏ hư nhuyễn của nàng, đem côn thịt dính vào mặt động, bỗng nhiên cắm vào.

Ngay cả hai đoá hoa phần hồng cũng bị hắn dính tới chỗ sâu trong hoa hồ.

"A!! Quý Thịnh, cái tên vương bát đần này!"

Hoa lộ ướt át trơn trượt dễ dàng cho hắn đâm vào, khác với ngày thường, giờ đây hắn liên tục đâm từng phát lút cán, trong nhất thời khó tránh khỏi khiến Nhiễm Diên chịu không nổi, vòng eo cong lên thét chói tai, cẳng cô tuyết trắng ngẩng cao, tóc đen tán loạn vô lực về ra từng độ cung trong không trung.

"Tiểu dâm nhi, lại nói lời bậy."

Quý Thịnh đưa đẩy eo trầm giọng cười, nhìn đại bổng của chính mình cắm toàn bộ vào trong bụng nàng, xúc cảm thỏa mãn cùng hưng phấn không nói nên lời, mị thịt ẩm áp sát hỗn bó chặt trên thân gây làm hắn sắp mất khống chế.

Dương vật cứng rắn to lớn lấp đầy hoa lộ, biên độ thao động đưa đẩy cũng không nhanh, chỉ là mỗi một lần cắm vào đều dùng lực mạnh mẽ cắm đào ở nơi sâu nhất, Nhiễm Diên rên rỉ mị hồ, cảm giác được hai đoá anh đào bị cắm đến huyết để, đều mau chóng bị quy đầu phá nát.

"Ồ ~ người, người chậm một chút! A a~ sao có thể, có thể đem hoa cắm vào a...."

Bụng nhỏ phẳng lạng gần như bị côn thịt lớn cắm phồng lên, khoái cảm vô biên xâm nhập đến tận xương, Nhiễm Diên thật sự bị thao khốc, nắm lấy hai luống vú mềm trắng nõn đang đưa, môi mỏng của Quý Thịnh cong lên.

"Yên tâm đi, sẽ không có việc gì, nhìn thử xem, thủy dịch của nàng đều biến thành nước hoa rồi."

Cự bổng của hắn tựa như chày ngọc giã được, chọc đến Nhiễm Diên mắt cũng hoa lên, hoa huyết vốn đã tiết qua một lần đúng là miễn cảm dị thường, bị thân gây dữ tợn đảo lộn không ngừng tiết ra dâm thủy, theo động tác thao cầm nhanh chậm, ở địa phương hai người giao hợp nước bắn ra không ngừng.

Dịch thể vốn nên là trong suốt trơn trượt, lại bởi vì hoa anh đào bị phá nát mà thêm một tia hồng nhạt, giống như máu xử nữ đem phá thân đó, nhuộm đầy âm hộ non nớt của thiếu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Tử cung tràn đầy tinh dịch cùng mật nước

Edit: Han.

Quả nhiên, cảm giác đã hợp đúng là không bình thường, lấy trời làm màn lấy đất làm giường, ôm ấp nữ nhân mà mình âu yếm dưới sự chứng kiến của thiên địa, làm nàng khóc lóc cầu xin chảy nước không ngừng, khiến Quý Thịnh cảm nhận được sự thoải mái thoải mãn trước nay chưa từng có.

"A ~ từ bỏ từ bỏ ~"

Dương vật thô dài đột nhiên cường thế xâm nhập mãnh liệt vào mật huyết kiều nộn ướt đầm của Nhiễm Diên, mị thịt nơi hoa kính u hẹp bị ma xát đến phát run, cự long nổi dậy gân xanh thẫm đậm dâm thủy, nhuỵ hoa mềm yếu không ngừng bị va chạm càng thêm nóng ngứa.

"Quá khó tiếp thu rồi....Ô!"

Mắt đẹp ửng đỏ, hơi nước đảo quanh, tiếng rên rỉ đứt quãng, đôi tay nàng còn bị trói trên đỉnh đầu, thân thể đung đưa mãnh liệt, Nhiễm Diên thờ dốc dồn dập, con ngươi mê mẩn nhìn về phía chân trời xanh thẫm không mây, trong mi mắt chỉ còn hoa anh đào tung bay đầy trời.

"Nơi này của A Diên bị ta cấm đầy, có phải bị trướng không thoải mái không? Ngoan, tinh dịch của ta còn chưa dứt cho nàng đâu, chờ lát nữa còn trướng hơn ~"

Huyết thịt thủy nộn co bóp chặt chẽ, không có tiết tấu mà cắn hút côn thịt lớn, cảm giác dâm mị mất hồn không thể tưởng tượng, hần chỉ dựa vào bản năng nắm lấy eo thon của Nhiễm Diên, mạnh mẽ đưa đẩy, đâm cắm làm nước mắt nàng như hạt châu rơi không ngừng.

"Nàng biết không, nàng khóc càng nhiều, ta càng muốn hưng hăng làm nàng."

"Ô ô! Ngươi hỗn đản!"

Lúc này Nhiễm Diên quả thực là cực kỳ xinh đẹp.

Cho dù đang khóc lóc, hai má ửng hồng như đào mộng nước, trong mắt lại không giấu nổi vẻ mê ly, lộ ra một tia vui thích cùng bất lực mà hần đem lại cho nàng, tóc đen như lụa tán loạn trên mặt đất, thân trên xiêm y mở tung, dưới xương quai xanh tinh xảo là lút là ngực nhũ đầy đà oánh mềm.

Đặc biệt bụng nhỏ bị hần dùng dương vật thao động không ngừng, bụng nhĩ trắng nõn bằng phẳng gồ lên một khối, mấy đoá hoa anh đào rơi xuống thân nàng, cánh hoa màu đỏ hồng, càng làm nổi bật da thịt tuyết trắng.

Quả thực là băng cơ ngọc cốt, diễm dật vô song, dù Quý Thịnh dùng tay miêu tả từng đường cong đẹp nhất thế gian này.

Quy đầu mới vừa rồi còn va chạm trái phải, lúc này lại nhắm ngay cung khẩu đang khép kín, trong tiếng nước vang vọng, cổ tử cung so với hoa huyết còn chặt chẽ hơn không hề phòng bị đột nhiên bị đâm vào.

"A ~ quá sâu ~ thật trướng ~"

Hoa lộ đáng thương bị côn thịt thọc vào đến tận cùng, vách trong kiều nộn bị tầng tầng khoái cảm xâm nhập, vốn dĩ đã đến điểm giới hạn, cổ tử cung mềm yếu lại bị va chạm như vậy, khiến cảm giác tê dại trướng mãn càng tăng lên, mũi Nhiễm Diên chua xót, hai chân đã sớm mềm mại bỗng chốc cuộn lấy eo Quý Thịnh.

"Đừng, đừng cấm đừng cấm!"

Nàng điên cuồng lắc đầu kêu khóc, hoàn toàn là một bộ dáng không chịu nổi sắp cao trào vui thích ngập đầu, toàn bộ mật nội bao bọc dương cụ co rút một trận mãnh liệt, loại cắn hút chặt chẽ này đủ để cho bất kỳ nam nhân nào mất không chế, may mà Quý Thịnh với sức chịu đựng kinh người nhìn xuống ý nghĩ bản tính.

"Muốn tiết sao? A Diên luôn nhanh như vậy, thật không ngoan."

Mục ung thâm thủy nhuộm đầy tình dục, môi mọng mím chặt chợt hiện ra một nụ cười khiến người sợ hãi, Nhiễm Diên đang chìm trong cổ khoái cảm đánh sâu tận xương, còn không kịp đẩy hần ra.

Quy đầu để ở cửa tử cung bỗng nhiên vọt tiến vào, cự vật thô to mang theo dâm thủy mãnh liệt xâm nhập, trực tiếp đào đến sâu trong tử cung!

Một kích trí mạng, đâm đến Nhiễm Diên rung mình ngưỡng cao cổ, vô lực há to miệng, lại không phát ra được nửa tiếng thanh âm, mắt đẹp ngập nước tràn ngập hoảng sợ, thần trí như tan rã.

Côn thịt lớn tựa hồ như xuyên qua tử cung, đem nàng đóng đinh ở một chỗ, trong lúc cơ thể vẫn còn run rẩy, nàng tro mắt nhìn Quý Thịnh đem tay lớn dán lên bụng nhỏ gồ thành một khối của nàng, muốn vắn điện lưu tê dại lan tràn khắp toàn thân, đại não nàng tri động căn bản không có lấy nửa điểm phản ứng.

Hần nhẹ nhàng nhả một cái, chỗ sâu trong mật nội tức khắc tiết nước ào ạt, đáng lẽ dâm thủy vốn nên phun ra, lại bị cự long của hần tắc hết ở trong hoa huyết.

Nhiễm Diên thân mình lung lay sắp đổ xuống mặt đất, đôi mắt nhắm chặt hàng mi dài run rẩy, má đào nhiễm nước mắt càng thêm ửng đỏ diễm dã, hô

hấp mông mạnh dồn dập, nàng hiển nhiên đã ngất.

"Chắc chắc, mới vậy đã không chịu nổi? Tê, mát thật chặt, thật là đắm đuối, tất cả đều là nước."

Quy đầu chiếm cứ tử cung nóng bỏng mềm mại, Quý Thịnh mới nhẹ nhàng động thân, cơn thịnh cảm đầy hoa huyết liền bị mị thị từ bốn phương tám hướng cắn lấy rung động, giữa động tác hần thọc vào rút ra, không ít thủy dịch bị đâm tràn ra khỏi huyết khẩu sung huyết, nhưng càng nhiều hơn mật dịch là bị hần đổ tới địa phương sâu nhất.

Nghe tiếng Nhiễm Diên nức nở rên rỉ nhỏ bé như mèo nhỏ, giữa trán tuần mỹ của Quý Thịnh mồ hôi nóng thấm ra càng nhiều.

"Ngô ân...."

Quanh thân Nhiễm Diên chưa xót vô cùng, sức lực toàn thân hư thoát, nàng bị một cỗ tinh dịch nóng bỏng đáng sợ làm tỉnh, động tác thao động mang theo tiếng nước vang dội vẫn còn tiếp tục, cổ gồng mở to mắt, nhìn vào khuôn mặt phong thần tà mị của Quý Thịnh đang gần trong gang tấc.

"Cắm sâu như vậy, hẳn là A Diên lại có cảm giác đi?"

Hơi thở nặng nề bá đạo mang theo tia mát lạnh nhàn nhạt phát vào trên ngọc dung nàng, hần ôn nhu vén sợi tóc nàng bị mồ hôi tẩm ướt, lưu luyến hôn lên từng tấc mặt mày nàng, tựa như muốn dùng cách thức này làm nàng tỉnh táo.

"Thật, thật trưởng ~ a ~"

Mới nói, hần lại xâm nhập sâu thêm, cự long thô lớn đánh tận cùng, đổ đầy tinh dịch vào tử cung, miệng nhỏ Nhiễm Diên kinh ngạc khẽ nhếch, đầu lưỡi hần thừa cơ tiến vào, ngậm lấy môi nàng kiều mỹ, liếm mát nước bọt ngọt ngào.

Lúc sau khi nàng ngất xỉu, Quý Thịnh đã liền cỡi bỏ trôi buộc ở tay nàng, tử cung thừa nhận hai lần bạch dịch bắn vào, tràn đầy hỗn hợp mật nước cùng tinh dịch, đem bụng nhỏ của Nhiễm Diên trương đến phình lên.

"Sao lại khóc rồi?" Rời khỏi miệng nhỏ đỏ thắm của nàng, Quý Thịnh liền dùng môi mỏng hôn lên khoé mắt nàng đầy nước.

Bụng dưới vừa tê vừa đau, Nhiễm Diên hiển nhiên là không chịu nổi, nằm ở dưới thân Quý Thịnh run run rẩy rẩy, thanh âm mềm mại khóc lóc cầu xin: "Rút, rút ra đi, thật là khó chịu ~ ô!"

Quý Thịnh là yêu thâm bộ dáng nàng bị chà đạp khóc lóc đáng thương như vậy, xoa vù nộn trước ngực nàng, cử động eo lưng, cơn thịnh thô dài đem hoa huyết ma nghiền tề đại.

"Rõ ràng là A Diên tham ăn, hẳn là còn có thể ăn thêm tinh dịch, đợi chút ta bắn vào rồi sẽ rút ra."

Mang theo ý cười thâm tà réo rắt, hần ẩn vai ngọc nàng xuống, cúi người đưa đẩy thọc vào rút ra, từ trên cao nhìn xuống Nhiễm Diên khóc lóc, cả thể xác lẫn tinh thần đều hết sức sung sướng.

Bạch bạch bạch!

Giữa trận thao đánh kết hợp, không ước lượng được bao nhiêu đám thủy vậy ra, chỉ thấy vậy dài trọng sa lót ở dưới thân Nhiễm Diên, đã bị tẩm ướt một mảng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thê!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33: Ngoan, hôm nay buông tha nàng

Edit: Han.

"Phu nhân, ngài tỉnh?"

Nhiễm Diên mở mắt, có chút giật mình, con ngươi đen tuyền sáng mắt lay động, nhìn đến mấy viên ngọc bảo đẹp đẽ quý giá khám phía trên màn trướng, phối với lụa mông phấn bạch thêu hoa văn huyền diệu bằng tơ vàng, đây rõ ràng là giường lớn ở tẩm cung Trường Hoa Điện.

"Nữ Âm? Khụ khụ ~ mang, mang chút nước tới đây."

Toàn thân bần rùn vô lực, ngồi tựa vào gối mềm Nữ Âm mới kê, cổ họng khô rát vô cùng, lúc hơi ho nhẹ nàng tựa hồ còn có thể nếm đến dư vị tinh dịch nồng đậm kia, đợi uống xong chén nước từ tay Nữ Âm, nước ấm thêm mật hoa mới có thể áp xuống cổ mũi vị làm nàng cảm thấy thẹn thùng, nhuận nhuận ướt hầu khó chịu.

"Phu nhân có muốn dùng bữa?"

Trong đại điện đốt huân hương, hương khí nhàn nhạt khiến Nhiễm Diên thanh tỉnh vài phần, vài sợi tóc đen phiêu diêu, hàng mi e ảm thoảng chớp: "Giờ nào rồi?"

"Hồi Phu nhân, đã là giờ Hợi rồi, lúc đi Đại Vương có dặn dò nếu ngài tỉnh, cần phải dùng chút cháo."

"Đã trễ thế này?"

Nhiễm Diên kinh ngạc ngược mắt nhìn về phía cửa sổ khép hờ, bên ngoài ánh trăng mờ mờ lung lung, nàng nhớ rõ hai người triền miên mấy canh giờ, đến cuối cùng là nàng hôn mê bất tỉnh, không nghĩ tới lúc tỉnh lại đã gần nửa đêm. Sờ sờ váy dài che lấp bụng nhỏ, nơi đó mơ hồ bị tinh dịch tàn lưu phình lên chưa xót.

"Không cần, là Đại Vương đưa ta trở về?"

Nữ Âm gật gật đầu, nhìn má đào Nhiễm Diên đỏ ửng bất thường, liền cười tươi vui vẻ nói: "Đại Vương nói sẽ không còn ai tới làm phiền Phu nhân nữa, bảo ngài cứ an tâm quay về đây ở."

Nhiễm Diên hơi mím môi, đôi môi đỏ bùng lộ ra tia phấn nộn, mi tâm hơi nhú, có chút giận dỗi hừ lạnh một tiếng: "Ấu trĩ!"

Nàng chưa từng thấy qua nam nhân nào như Quý Thịnh, oán nàng không hề ăn giấm, cố ý đem nàng đưa lên nơi đầu sóng ngọn gió, biết rõ từng đám từng đám người liên tục tới quấy nhiễu nàng, cũng không muốn giúp nàng, cho dù không nhìn được mà chịu thua, tới tìm nàng trước, thế mà vẫn muốn dùng lời nói chiếm lại chút phân thắng.

Không chỉ ấu trĩ, còn có tính xấu có thù tất báo bá đạo ngang ngược.

"Những người khác thì sao?"

Nữ Âm này giờ vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ về hai chữ "ấu trĩ" của Nhiễm Diên, từ này hẳn là Phu nhân đang muốn nói đến Đại Vương?, nghe Nhiễm Diên hỏi vội vàng phục hồi lại tinh thần trả lời: "Nghe cung nhân nói, Vệ quốc xảy ra chuyện, dường như là công thất nội loạn, Thái tử Hằng đưa thư tới Yên xin giúp đỡ, Đại Vương liền triệu tập chúng đại thần nghị sự."

"Nội loạn?"

Nhiễm Diên chân chờ hỏi lại một tiếng, hiện giờ chư hầu tranh bá, các quốc gia đều như hổ rình mồi, chỉ cần chờ đợi một cơ hội thích hợp là xuất binh thấu tằm, Yên với Vệ cùng có quốc họ là Cơ, lại là láng giềng gần, xin giúp đỡ cũng không hẳn là không đúng, nhưng để Quý Thịnh có thể sốt ruột suốt đêm triệu đại thần thương nghị, tất nhiên là nổi lên tâm tư khác.

Thật lâu trước kia, nàng đã biết được, Quý Thịnh nếu làm Vương, ắt hẳn sẽ là một bá Vương, dã tâm của hắn không phải là chuyện người bình thường có thể nhìn thấu được.

.....

Sáng sớm, mới tỉnh dậy Nhiễm Diên đã ngửi thấy trong không khí có mùi long tiên hương như có như không, lúc này mới phát hiện có một nam nhân nằm bên người, tay của chính mình còn không hề có ký đặt lên trước ngực hắn, vật áo lót huyền sắc nửa mở, lộ ra da thịt rắn chắc tinh trắng gợi cảm, cảm xúc nóng bỏng truyền tới bàn tay nàng, vừa định lặng lẽ rút tay về, không ngờ lại bị Quý Thịnh trào một cái bắt được.

"A!"

Động tác của hắn nhanh như gió, không có chút nào giống với trạng thái mới tỉnh, biểu tình kinh ngạc của Nhiễm Diên vừa vụn vặt vào mắt hắn, cổ tay truyền đến đau nhức làm nàng hoảng hồn.

"Đau muốn chết ~"

Thanh âm khe khẽ mang theo tia run rẩy cùng sợ hãi, Quý Thịnh theo bản năng buông lỏng tay nàng, nhìn cổ tay trắng nõn lưu lại một vòng dấu hồng, mới ý thức được chính mình đã làm cái gì, duỗi tay đem Nhiễm Diên đang nhủ mảy không vui ôm vào lòng ngực, cầm lấy cổ tay nàng đưa đến bên môi hôn lên.

"Còn đau phải không?"

Nhiễm Diên ghé vào trên ngực hắn, buồn bực đấm đấm đầu vai hắn, nhưng cơ bắp hắn chắc nịch căn bản chỉ làm tay nàng thêm đau, Quý Thịnh nháy mắt cười to, ngũ quan tuần dật tà mị.

"Hảo, là Bồn Vương sai."

Trước kia Nhiễm Diên chưa từng thấy qua Quý Thịnh nhận sai với ai, thời điểm còn là Công tử, tuy rằng hắn đối đãi với mọi người khá ôn hoà nhưng không thay đổi được khí tức lãnh trầm phát ra từ xương cốt, nàng nhìn hắn cũng nhìn đến hoảng, ngay cả khi lão Yên Vương đuổi hắn đi, hắn cũng chưa

từng nói qua một chữ "sai".

"Đại Vương tới đây lúc nào?" Lòng bàn tay Quý Thịnh áp lên má nàng, năm ngón tay xuyên vào tóc đen bên thái dương, ánh mắt mát lạnh nhìn nàng nhút nhát.

"Xử lý xong chính sự liền qua đây, hôm nay quá muộn rồi, không thượng triều, có thể nghỉ ngơi một phen."

Nhiễm Diên vừa nghe hẳn có thể nghỉ ngơi liền bị dọa cả người phát run, mỗi lần hẳn nói như vậy, liền đại biểu cho việc nàng không thể nào được nghỉ ngơi!

Quý Thịnh cười đến vui vẻ, hẳn đặc biệt yêu thích Nhiễm Diên mờ ám như vậy, nâng lấy khuôn mặt nàng tròn bóng mượt mà kiều mị vô thố, in lên giữa trán ngọc một nụ hôn, ôn thanh nói: "Xem nàng kia, sợ Bôn Vương như vậy? Ngoan, hôm nay buông tha nàng, bởi ta trò chuyện đi."

Nhiễm Diên như lâm vào đại dịch lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, hôm qua vừa bị hẳn sửa trị, hôm nay eo nàng hẳn còn đau nhức, nếu lại làm thêm mấy lần nữa khẳng định mạng nhỏ của nàng sẽ không xong.

"Nghe nói Vệ quốc nội loạn?"

"Ừm." Quý Thịnh đoán được Nhiễm Diên sẽ hỏi đến việc này, cũng không bần xỉn mà đem chuyện triều chính giảng cho nàng nghe, trầm giọng nói: "Thái tử Hằng đưa thư tới, nói phụ vương y Minh Công mất vì bệnh cách đây không lâu, thấy y căn cơ không ổn, thúc phụ Vệ Múc phát động nội loạn nhằm soán vị."

"Sau đó thì sao?" Nhiễm Diên nghe đến hứng thú, ôm cánh tay Quý Thịnh lắc lắc.

Nhìn đôi mắt nàng to tròn trong suốt, Quý Thịnh bất đắc dĩ bóp nhẹ mũi nàng, ngữ khí chế nhạo: "A Diên quan tâm đến chuyện chính sự như vậy, là muốn học theo Chiêu Thái hậu? Cũng tốt, có thể phân ưu với Bôn Vương."

Thời đại này, nữ nhân có thể cùng quân vương san sẻ việc triều chính, cần phải là nguyên thê của quân vương, lời của Quý Thịnh hiển nhiên là có ý ám chỉ.

Nhiễm Diên vẫn chưa đem lời hẳn nói để ở trong lòng, cái nàng quan tâm chính là Vệ Thái tử kia, người không lâu trước đây được truyền tụng trong lời ca của nữ nhân Vệ quốc - mỹ nam tử không thể nào quên.

"Đại Vương mau nói, mau nói!"

Khó có được lúc Nhiễm Diên bày ra bộ dáng yêu kiều như vậy, Quý Thịnh long tâm đại duyệt.

"Vệ Hằng cầu Bôn Vương xuất binh tương trợ, có điều sợ là không còn kịp rồi, thế lực của Vệ Múc lớn mạnh, không quá mấy ngày, sợ rằng Thái tử chính thống như y chỉ còn đường lưu lạc chư quốc."

Nghe ý trong lời của hẳn, tựa hồ còn có vài phần thấy vậy mà vui mừng.

Đầu năm nay công thất vương tử bốn tâu chư quốc tị nạn đã là chuyện thường, năm đó Quý Thịnh bị Nhiễm Diên cùng Công tử Tuyên hãm hại, lão Yến Vương niệm đến tình thân để hẳn ở lại trong quốc, chỉ cần Công tử Tuyên lại nhẫn tâm thêm chút, Quý Thịnh phỏng chừng cũng sẽ giống như Vệ Hằng bốn tâu chư quốc.

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thê!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Để Bôn Vương ôm một cái cũng không được?

Edit: Han

Về sau Nhiễm Diên mới biết, Vệ Hằng với Quý Thịnh từng là hảo hữu tri giao, năm đó Chu Vũ Vương lâm triều, từng hạ lệnh đưa các Công tử chư quốc đến Phán cung học tập, hai người bọn họ đã gặp gỡ từ lúc đó, khó trách Vệ quốc nội loạn, Vệ Thái tử lại chọn Yến quốc để xin giúp đỡ.

Không quá mấy ngày, quả nhiên truyền đến tin tức, Vệ Thái tử suốt đêm bốn tâu, hướng Yến quốc mà đến.

Lúc đó Nhiễm Diên đang ở trong Trường Hoa Điện nghe vệ nữ ca hát, thời tiết ngày càng nóng bức, cung váy lẳng la nặng nề đổi thành thâm y mỏng, trần châu hoa mỹ khảm đầy lan văn đầu vai cùng vật áo, lộ ra hơn phân nửa xương quai xanh tinh xảo trắng nõn, cần cổ thon dài đeo bộ ngọc châu kéo đến trước ngực nhũ đầy đà, phá lệ vũ mị quyến rũ.

Trong tay cầm quạt phiến mỏng bằng tơ tằm nhẹ nhàng ưu nhã lay động, vệ nữ ngồi quỳ phía dưới đã hát xong một khúc.

"Không tồi, thường."

"Tạ Phụ nhân!" Vệ Nhu vui vẻ quỳ lạy, khi nâng thân lên, nhìn về phía mỹ nhân một thân xiêm y hồng phấn đang nằm nghiêng lười biếng, bỗng nhiên ôn nhu nói: "Không biết nô tỳ có thể xin Phụ nhân ban thưởng thứ khác?"

Nhiễm Diên nhưn mảy, ánh mắt liễm điếm tán mạn tự do ở giữa mấy bông hoa được vẽ trên mặt quạt, có hứng thú mà ừ nhẹ một tiếng, đại thể là biết được vệ nữ muốn xin cái gì.

"Nô tỳ nghe nói Vệ Thái tử chịu khổ bôn tẩu tới Yên quốc, cầu Phụ nhân khai ân, đưa nô tỳ đi hầu hạ Thái tử!"

Thanh âm của Nhu vốn yêu kiều uyển chuyển, dưới tình thế cấp bách làm lộ ra vài phần thấp thỏm tình ý, Nhiễm Diên biết nàng ấy hâm mộ Vệ Hằng đã lâu, lại nhớ tới cố quốc, trong Bàng Cung cũng không thiếu người, nàng hiển nhiên cũng không tính toán cự tuyệt Nhu.

"Nếu đã vậy....."

"Đại Vương đến!"

Lời còn chưa dứt, thân ảnh mặc vương bào uy nghi đã tiến vào, tiếng bước chân nện lên sàn nhà bằng gỗ tạo thành từng trận âm trầm, Nữ Âm lập tức mang theo cung nhân trong điện khom lưng lui ra.

"A Diên."

Thanh âm hồ hởi hiển lộ sung sướng, thân hình tuấn tú đã tới gần, một phen bế lên Nhiễm Diên đang nằm trên sập, cánh tay mạnh mẽ xuyên qua váy dài phết đất của nàng, ôm lấy hai chân nàng.

"Bỏ ta xuống!"

Nhiễm Diên không chịu nổi nhất là lúc Quý Thịnh như này, bị hấn dễ dàng bế lên căn bản là không thể tránh thoát được, thân mình mềm mại tùy ý hấn chà đạp trong ngực, bắt đắc dĩ tức giận.

Cẩn cẩn vành tai ửng đỏ là lướt của nàng, nhìn Nhiễm Diên co người tránh né, Quý Thịnh cười thành tiếng, ánh mắt lãnh lệ hiên ngang tràn đầy ôn nhu nói: "Đề Bốn Vương ôm một cái cũng không được?"

Nhiễm Diên giận dữ từ bỏ gãy giữa, ngoan ngoãn nằm trong lòng ngực hấn, không biết vì sao, nàng luôn có chút sợ hãi khi Quý Thịnh mặc vương bào, hấn như vậy dù đang cười cũng mang theo tia nghiêm túc đáng sợ dị thường.

"Đại Vương cao hứng như thế, là do Vệ Thái tử đã tới rồi?"

Quý Thịnh ôm nàng ngồi lên sập, thay nàng thu gọn đuôi váy dài xoắn tung, mực ung tràn ngập lãnh khí sắc bén hơi hơi cong lên, mơ hồ lộ ra thần sắc vừa lòng.

"Ừ, Bốn Vương đã phái người đi đón tiếp y, A Diên cảm thấy ta nên cho y thân phận gì? Hạ Khanh hay là Thượng Đại Phu?"

Ổn định lại hơi thở, Nhiễm Diên nghe đến lời của Quý Thịnh, đôi môi hiện ra một nụ cười diễm lệ: "Đại Phu là đủ rồi, dù sao cũng là Thái tử Vệ quốc, không được nhập triều."

Mặc kệ Vệ Hằng có phải ngu ngốc thật hay không, nhưng nếu đã bôn tẩu đến Yên quốc này, y xác định là đã rơi vào hổ khẩu, Quý Thịnh có ý muốn thấu tóm Vệ quốc, có trong tay Thái tử chính thống là y, sau này há còn sợ không có lý do để phát binh? Tỳ như lấy cớ muốn giúp Vệ Thái tử đoạt vị, đợi khi sát nhập Triều Ca, lúc sau nên làm như nào đã không còn là việc mà Vệ Thái tử có thể định đoạt.

Ở bề ngoài, Quý Thịnh là cho có hữu (bạn cũ) chỗ tị nạn, nhưng bên trong còn không phải là giúp người vì mình hay sao.

"A Diên của ta thật thông minh." Quý Thịnh mạnh mẽ hôn lên má đào đỏ bừng, trong mắt không hề che giấu tia tán thưởng, ấn đường khẽ nhích: "Qua mấy ngày là cuối hạ, đến lúc đó sẽ mang nàng ra cung chơi, sau này sợ là Bốn Vương sẽ rất bận."

Đến lúc đó đã là thời cơ chín muồi, nghênh đón trận chiến đầu tiên sau khi hấn đăng cơ, huy động binh lính công thành lược trị Vệ quốc, nếu thắng sẽ đưa hấn lên địa vị bá chủ, nếu thua tựa hồ đối với Yên quốc cũng không tạo ra ảnh hưởng quá lớn.

Có điều, Nhiễm Diên không hề cảm thấy Quý Thịnh sẽ thua, nàng nghĩ Vệ quốc đã đến hồi diệt vong.

"Được a."

Nàng thông dong đáp, đáy mắt che giấu ý nghĩ.

Thái tử Vệ Hằng thành công nhập Yên, dù là tị nạn mà đến, Yên Vương vẫn lấy trọng vị Đại Phu cho y, quần thần vào cung khai yến, vì y đón gió tẩy trần, ngày kế Quý Thịnh liền liên hợp mấy chư hầu họ Cơ bắt đầu lên án công khai tấn vương Vệ quốc.

.....

Khi Nhiễm Diên từ chỗ Trịnh Thái hậu hỏi Trường Nhạc Điện của Bàng Cung, ngồi trên noãn kiệu cao cao, khi đi ngang qua vườn thượng uyển chợt nghe thấy một trận đào huân thanh*, làn gió làm tung bay một góc màn che mỏng, đưa tới thanh khúc ám ách bi thương sâu kín, nàng bỗng nhiên thấy rung mình, hạ kiệu đi theo tiếng huân vào vườn uyển.

(*Huân: là một loại nhạc cụ để thổi, làm bằng đất nung đỏ, có nhiều lỗ.)

Bên cạnh hồ nước, nam tử mặc bạch y, thân ảnh ưu nhã thon dài đón lấy từng đợt gió phát qua, thần sắc thoát tục, Nhiễm Diên chỉ nhìn thấy mặt nghiêng của y từ phía xa xa, lại bỗng nhiên khiến nàng nhớ tới một đoạn ca Kỳ ức kia.

"Hữu phi quân tử, Sung nhĩ tú oanh, Hôi biện như tinh.

Sất hề hạn hề, Hách hề hoán hề...."

(Có người quân tử anh tài, Tú oanh đá quý che tai đeo vào, Mũ da ngọc sáng như sao,

Xem người thận trọng lại giàu nghiêm trang, Hiển vinh danh tiếng rõ ràng ~)

Nàng cho rằng nam tử thì cần phải uy nghi, nghiêm cẩn như Quý Thịnh vậy, chính là hôm nay nhìn thấy, mới biết đến thế gian còn có một loại ưu nhã, mỹ đến cực điểm khác.

Tiếng huân đã ngừng, gió nhẹ mang theo một tia âm sắc cuối cùng phiêu tán nơi xa, Nhiễm Diên lại là trầm mê thật lâu, tận đến khi nam tử kia đến gần, cách nàng khoảng chừng một thước, nàng mới phục hồi lại tinh thần, nhìn quân tử như ngọc, nàng thế nhưng vô cớ đỏ mặt.

"Phu nhân."

Là nhã ngôn (một loại ngôn ngữ??), thanh âm y thật dễ nghe, thật xứng với diện mạo của y, khiến người khác có cảm giác đắm mình trong gió xuân, phát âm nhã ngôn của y rất tuyệt, vừa nghe thì thấy là công thất quý tộc Trung Nguyên, Nhiễm Diên kinh ngạc cười, hàng mi như cánh bướm nhẹ chớp, khó có được lúc cũng nói nhã ngôn: "Người biết ta là ai?"

"Mỹ danh của Trinh Hoa phu nhân, đã sớm truyền khắp chư quốc, hôm nay được gặp mặt, là vinh hạnh của Hằng rồi."

Cho dù trong mắt lộ ra tia kinh diễm, y vẫn giữ bộ dáng lan chỉ ngọc thụ thoả đáng như cũ, không có lấy nửa phần bất kính, biểu lộ thân phận của chính mình, không hề quá mức đường đột.

Nhiễm Diên hiển nhiên cũng đoán được thân phận của y, mỉm cười gật đầu thi lễ, ánh mắt dừng ở trên đào huân trong tay y, ôn nhu nói: "Người thời thật là dễ nghe, có điều thanh khúc quá thể lương, không phải Vệ Trịnh?"

Vệ Trịnh là lời ca xướng tình yêu nam nữ đậm thấm là lướt, huân khúc của y lại không giống với ca phong bao la hùng vĩ, mà là bi thương tận xương khiến nhân tâm đau đớn.

Vệ Hằng lắc đầu, đạm nhiên trả lời: "Là ta nhân rồi không có việc gì nên thôi ra."

Mỹ nam như vậy, thân là Thái tử của một quốc gia, thế nhưng còn tự nghĩ ra được ca khúc, Nhiễm Diên thấy y hẳn là một thần nhân (ý chỉ người tài giỏi??), bỗng nhiên nhớ tới các lời đồn đại về vị Thái tử này, hỏi: "Triều Ca rất đẹp phải không? Nghe nói Thái tử còn đi qua cả Hàm Đan cùng Dĩnh?"

Hàm Đan là đô thành của Triệu quốc, Dĩnh là đô thành Sở quốc, ở thời đại giao thông khó khăn này, tuổi còn trẻ mà có thể đi qua mấy quốc, quả thực là một việc đáng kiêu ngạo, hơn nữa còn có được kiến thức rộng rãi.

"Triều Ca phồn hoa đẹp đẽ đã chỉ còn trong dĩ vãng."

Nghe lời y nói bỗng nhiên hạ thấp, trong lòng Nhiễm Diên bỗng dưng thấy căng thẳng.

Tác giả ps: Không thể chỉ để Đại Vương luôn ăn thịt thịt thịt, phải có thời điểm mở ra hành trình thống nhất thiên hạ của hắn, nam nhân như vậy mới là hảo!

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thề!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Đại Vương ghen

Edit: Han.

Mị lực của Vệ Hằng là không thể nghĩ ngờ, đây vẫn là lần đầu tiên Nhiễm Diên nói chuyện với một người nam nhân vui vẻ sáng khoái đến vậy, nghe y giảng giải về phong thái cảnh sắc núi non sông nước của các quốc gia, không khỏi có chút mong đợi được trải nghiệm.

"Thế nhân luôn nói Sở quốc là nơi mạn di, nghe đến lời của Thái tử, tựa hồ lại là tán dương?"

Nước Sở từ lâu đã lệch khỏi quỹ đạo của Trung Nguyên, năm đó khi Chu Thiên tử phân phong lập quốc, chỗ đó đều là dã nhân chưa khai hoá, thời gian trôi qua, đến nay Sở quốc lại trở thành cường quốc, chưa từng chịu nhiều lễ nghĩa ước thúc, Sở Tử cũng là người đầu tiên có gan xưng Vương.

Suy nghĩ của Nhiễm Diên không câu nệ khuôn sáo, cho nên thái độ của nàng đối với Sở quốc là khâm phục, có điều những người khác có thể không cho là như vậy, ngay cả Quý Thịnh lúc nói đến Sở quốc, cũng đều mang thái độ khinh thường miệt thị.

"Lời nói cũng không bày tỏ hết được sự tán thưởng, Sở Tử trị quốc có câu, đảo mạn di ngày xưa hiện nay còn cường thịnh hơn so với các tiểu quốc ở Trung Nguyên, không quá mấy năm, tất yếu sẽ xâm nhập vào Trung Nguyên."

Điểm này, Nhiễm Diên hiển nhiên đồng ý, hiện tại Sở quốc vốn đã cường thịnh, đối với Trung Nguyên như nước với lửa, cả hai bên đều chường mắt nhau, qua mấy năm nữa khẳng định là sẽ bốc lên chiến hoả."

"Nghe nói Vân Mộng Trạch của Sở cực kỳ đẹp, đáng tiếc thân ta tại Yên Cung, nếu không thật muốn được đi ngắm nhìn vẻ bao la hùng vĩ ấy...."

Vệ Hằng nghiêng đầu trông lại, nữ tử đứng ở ven hồ có dung tư nghiêng lệ tuyệt mỹ nhất thế gian, làn gió ôn nhuạt phất tới, làm mấy sợi tóc rủ xuống trán nàng tung bay, một đôi mắt đẹp trong suốt như nước hồ thu nhu hoà, lại lộ ra tia bi thương khiến người thương tiếc.

"Phu nhân...."

"Àn? Thái tử gọi ta?"

Nhiễm Diên đột nhiên quay đầu, ngón tay mảnh dài vén lên tóc đen bên má, lông mày khẽ nhíu, không cười nhưng lại như cười.

Đối diện với đôi mắt sáng ngời quá mức như thế, khiến Vệ Hằng có một loại cảm giác choáng váng kỳ lạ.

Thời điểm Quý Thịnh tới quả thực không tốt, từ phía xa xa chỉ thấy ven hồ có tuần nam nữ đang nhìn nhau, đẹp đôi tựa tranh vẽ, hắn rất ít khi thấy Nhiễm Diên có thể cười nhẹ nhàng vui vẻ đến như vậy, bất luận là trước đây hay vẫn là hiện tại, nàng luôn đem bản thân che dấu quá sâu.

Mà hắn, có lẽ chỉ là người xấu chiếm đoạt nàng mà thôi.

Hành lang bên hồ gió thổi đưa hương, đem vương bào huyền diệu của hắn thổi rung động, tiếng ngọc bội leng keng, Quý Thịnh chưa bao giờ có một khắc nào cảm thấy thất bại như hiện tại, nơi mềm mại nhất trong lòng dành cho nữ nhân kia, giờ đang bị chua xót cùng không cam lòng ăn mòn, cho dù năm đó Nhiễm Diên liên kết với Trọng Tuyên vu hãm hắn, cũng không khiến hắn cảm thấy mất mát như lúc này.

Bởi vì nữ nhân hắn yêu thích sao có thể là hạng người bình thường, dù cho nàng có muốn giết hắn, hắn cũng vui vẻ chịu đựng.

"Đại Vương, Phu nhân qua đây."

Cung nhân bên người đứng lúc nhắc nhở một câu, Quý Thịnh bừng tỉnh chợt đứt suy nghĩ nhìn mỹ nhân đã lệ đang đi tới, phong tư yếu diệu diễm dật, váy dài hoa lệ bay theo làn gió, trong mắt đẹp quang hoa lưu chuyển, lại không giấu được nét xa cách nhậm nại nơi đáy mắt.

"Đại Vương." Vệ Hằng đứng ở bên cạnh Nhiễm Diên đạm nhiên hành lễ.

Thần sắc Quý Thịnh thông dong phát tay, biểu tình tùy ý lại hiển lộ uy nghi, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào vị hảo hữu lâu năm này, trong không khí sinh ra một cỗ áp lực vô hình, làm Vệ Hằng ở đối diện giật mình.

"Từ Hằng không cần đa lễ, không biết vườn ngự uyển này của Bôn Vương có thể so sánh được với lang lâm Vệ quốc chăng?"

Hắn vừa nói, vừa đi đến trước mặt Nhiễm Diên, đại chương dưới tay áo rộng trực tiếp cầm lấy tay nhỏ của nàng chơi đùa thường thức ở trong lòng bàn tay, hơi hơi tăng thêm lực đạo, vô cớ làm Nhiễm Diên ăn đau, nàng đột nhiên ngược mắt nhìn về Quý Thịnh, chỉ thấy môi mỏng tuần mỹ chứa ý cười lạnh lùng âm lệ.

Nhiễm Diên có chút khó hiểu, không biết là ai chọc phải tên biến thái này, tay nàng cũng sắp bị hắn bóp nát rồi!

"Vệ cung tất nhiên là không bì kịp với sự rộng lớn của Yên cung...."

"Đại, Đại Vương! Nơi này gió lớn, chúng ta vẫn nên nhanh chóng hồi Trường Hoa Điện thì hơn!"

Thật sự là đau không chịu nổi, Nhiễm Diên bức thiết phải đánh gãy lời nói của Vệ Hằng, đôi mắt nhỏ tội nghiệp vừa tức lại sợ nhìn Quý Thịnh, sợ hắn nếu tiếp tục dùng thêm một phần lực nữa, thì tay nàng sẽ bị phế mất.

Quý Thịnh không chút để ý cười cười, mục ung thâm thúy tràn ngập ôn nhu, làm trò đem Nhiễm Diên ôm vào lồng ngực, thân hình cao lớn cơ hồ đem

nàng bé nhỏ che mặt.

"Thái tử khó có dịp được nhập Yến cung, A Diên không muốn ở lại bồi sao?"

Tư thế hai người quá mức thân cận làm Vệ Hằng trở mặt, chỉ có điều y không hề hay biết dưới động tác thân mật này cất giấu bao nhiêu phong ba, may mà Nhiễm Diên thông tuệ, đối với tính khí thay đổi thất thường của Quý Thịnh nàng ít nhiều có thể đoán được vài phần.

Thằng nhãi này hiển nhiên là ghen tị a!

"Khụ khụ, thiếp bỗng nhiên cảm thấy thân thể có chút không khoẻ, vẫn nên trở về cung đi thôi."

Nhiễm Diên cười miễn cưỡng, ngọc dung nghiêng lệ lộ ra chút sắc trắng bệch, nếu cứ tiếp tục ở đây, sợ rằng không chỉ tay nàng muốn đứt, đến eo nàng cũng mau bị hấn véo nát.....Tê ~ đau!

Vệ Hằng kinh ngạc nhìn mắt Nhiễm Diên bỗng chốc phấp hờng, hơi nước mê mang mờ mịt, chỉ cảm thấy trái tim nảy lên một cổ chua xót, ấn đường ôn nhả hơi nhũn lại, hướng Quý Thịnh khom người hành lễ nói: "Nếu Phu nhân không khoẻ, Đại Vương vẫn nên đưa Phu nhân hồi cung, Hằng cũng đến lúc phải rời đi."

"Nếu vậy, lần này liền chậm trễ Tử Hằng. "(??)

Trong lời nói của hấn uy áp càng sâu, nặng nề cười, ở trong ánh mắt trong sáng của Vệ Hằng, đem Nhiễm Diên chặn ngang bề lên, mang theo một đoàn cung nhân hầu hạ mệnh nông cuộn cuộn rời khỏi.

Vệ Hằng đứng ở hành lang Ngọc Lập cung, thật lâu vẫn giậm mình đứng ở chỗ cũ, trong gió còn truyền đến tiếng nói buồn bực của Nhiễm Diên, lộ ra vài phần ý cười bất đắc dĩ, theo sau đó là tiếng Quý Thịnh rống giận, giống như thú lột hổ.

"Ai! Người lại phát điên cái gì....."

"Câm miệng!"

Không biết vì sao, Vệ Hằng bỗng nhiên muốn bật cười, hấn vẫn là lần đầu tiên nghe thấy Quý Thịnh thất thố rống giận như thế, vị Yến Vương vẫn luôn biết không chế bản thân này, tựa hồ không còn máu lạnh giống như trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thế!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Dùng cái miệng nhỏ phía dưới đem nó ăn vào đi

Edit: Han.

Nhiễm Diên bị Quý Thịnh túm về Trường Hoa Điện, thoát nhìn khí tức hấn âm trầm lạnh lẽo, nghiêm túc uy nghi làm Nhiễm Diên có chút sợ hãi, bất an túm túm làn váy dài nghĩ muốn nói mấy lời giải thích, hấn lại căn bản không cho nàng cơ hội, đem Nhiễm Diên đi đứng thất thểu ném lên giường lớn mềm mại, xoay người liền đi đến chỗ hộp gấm cất dưới đài trang của nàng.

Nếu nhớ không nhầm, nơi đó chứa không ít đồ vật làm người cảm thấy thẹn.

"A Diên, nàng khiến Bồn Vương vô cùng tức giận."

Lúc trở về, mục ung thâm thụy tập trung vào nàng, không có người ngoài ở đây, hấn cũng không hề che dấu sự ghen tuông của mình, đè lên Nhiễm Diên đang kêu hô sợ hãi, cường ngạnh dùng môi mỏng tách ra miệng nhỏ đang mím chặt của nàng, nụ hôn thô lỗ bá đạo, xâm nhập mạnh mẽ bỏ qua sự chống cự của nàng.

"Vệ Hằng thực tuần mỹ, A Diên thích hấn chứ?"

Hấn cúi người nhìn nàng chăm chú, dùng thân hình to lớn áp chế nàng chột dạ giữa, một bàn tay nâng lên ngọc dung phấp hờng, nhẹ nhàng vuốt ve, nhìn đến môi anh đào đỏ ửng ướt át, một cổ xúc động kích cuồng ở trong cơ thể đang dần dần sống lại.

Nhiễm Diên cơ hồ xụi lơ ở dưới thân hấn, móng vuốt thô độc, dùng đôi tay chống lấy lồng ngực Quý Thịnh ép xuống, dưới vạt áo ti mỏng, một đôi thịt nhũ tròn trịa đang bị hấn dùng loại tư thế này ma sát sinh đau phát ngứa.

"Không, không thích, ta chỉ là cùng hấn trò chuyện thôi."

Có mấy sợi tóc bị mồ hôi mỏng thấm ra thấm ướt giữa trán như bạch ngọc, đôi mắt đẹp mang theo sự sợ hãi cùng mê ly, chứa đựng thanh quang nhu

nhược vô biên.

"Ha~" Quý Thịnh cười lạnh dùng ngón tay thon dài đè lại môi nàng, có chút khiêu khích mà nhẹ nhàng chậm chạp phác hoạ hình dáng môi nhỏ, đôi mắt khiến người sợ hãi hơi hơi nheo lại, chỉ nghe hắn ôn thanh nói: "Làm sao bây giờ? Bồn Vương thực không thích A Diên của ta cùng nam nhân khác nói chuyện."

Nhiễm Diên bị tia âm độc thoáng hiện lên trong mắt hắn dọa sợ, có chút kinh hoảng muốn thoát khỏi hắn, Quý Thịnh ở trạng thái như này, hiển nhiên là đã mất đi lý trí.

Bóp lấy cảm ngọc mềm nhẵn, không hề cho phép nàng né tránh, trong ánh mắt phong thần tuấn dật của Quý Thịnh tất cả đều là mưa rền gió dữ hàn ý sắp đột kích, ánh mắt chuyên chú không chịu bất luận ảnh hưởng nào chỉ nhìn nàng, ánh mắt đáng sợ như châm lên liệt hỏa, đem nàng vây khốn, trốn cũng không thể trốn, chỉ có thể ở dưới ánh nhìn chăm chú của hắn chậm rãi bị đốt cháy.

"Đại, Đại Vương....."

Lụa màu đỏ, lông mi đen dài, má đào ửng hồng, làn da như ngọc, cùng cặp mắt đào hoa xán lạn kia, nàng luôn giống như là pháo hoa trong đêm vậy, mỹ đến kinh tâm động phách.

"Nàng là của ta.....A Diên, nàng chỉ có thể là của ta....."

Váy sam hoa lệ bị hắn thô bạo xé rách, tiếng vải vóc rách nát và mùi Long tiên hương trên người hắn, đồng thời lan tràn xâm chiếm bên tai nàng cùng hô hấp nàng, giữa tư thế thân mật nhất, lại vô cớ hiển lộ ra khoảng cách, bọn họ gần nhau trong gang tấc lại như cách nhau cả biển trời.

"Người, người đừng như vậy ~ a ~"

Sự chống cự của nàng trực tiếp kích thích hắn, hắn dần dần trở nên thô bạo hơn, lột đi quần áo làm lộ ra vai ngọc oánh bạch kiều mị, cảm nhận da thịt tinh mịn giữa môi hôn, hắn bắt đầu dùng hàm răng lưu lại dấu vết thuộc về hắn trên cơ thể nàng.

Nhiễm Diên bị cắn sinh đau, nhện không được dùng tay đấm đánh ở sau lưng hắn, vù vù đầy đà trong khoảnh khắc liền rơi vào tay hắn, vuốt ve mạnh mẽ khơi dậy nàng mị hồ, đầu vú mẫn cảm nhất bị hắn kẹp giữa ngón tay, rõ ràng là chà đạp thô bạo, lại làm nàng không sao thắng nổi cổ khoái cảm tê dại kia.

"Thấy không, A Diên của ta trời sinh nên bị Bồn Vương đè nặng về lưng, nàng cũng chỉ có thể bị ta chơi như vậy, đúng hay không?"

"Ngô ~"

Ánh mắt hung ác nham hiểm của Quý Thịnh có chút cực đoan, nét cười bên sườn môi diệt lệ lại càng ngày càng ôn nhu, hôn lên ngọc cơ lỗ lỗ của nàng thành kính như cúng bái, từng đạo dấu vết hồng hồng, tỏ rõ hắn giờ phút này đã chìm trong dục vọng, trở nên biến thái.

"Vì cái gì, vì cái gì mà luôn có cảm giác nàng sẽ tùy thời muốn rời khỏi ta?"

Hắn mơ ước nàng hai năm, có được nàng hai tháng, cho dù cùng nàng làm việc phu thê thân mật nhất thế gian, cũng chưa bao giờ có được cảm giác an tâm chân chính, bởi vì tâm nàng căn bản không hề ở trên người hắn, nếu không nắm chặt nàng, ngay sau đó, hắn liền sẽ không thể tìm thấy nàng.

Nhiễm Diên khó chịu thở hổn hển, ngực nhũ tuyết trắng bị hắn xoa đỏ lên, không biết có phải ảo giác hay không, nàng thể nhưng từ trong ánh mắt cuồng ngạo của hắn thấy được một tia yếu ớt.

"Ta....."

Hắn lại cúi xuống phong bế miệng nàng, vội vàng liếm mút quấy loạn thật sâu, thanh âm nức nở kiều mị nhỏ bé yếu ớt vang lên bên tai, tựa hồ chỉ có thanh âm như vậy, mới có thể làm hắn có loại cảm giác bắt được tâm nàng.

"Đừng nói những lời chỉ để lừa gạt Bồn Vương, hậu quả không phải thứ nàng có thể thừa nhận."

Từ trong miệng nàng mang ra chỉ bạc, lòng bàn tay hơi lạnh đem nước bọt mà nàng không nuốt kịp tràn ra khoe miệng đưa trở về.

"Ngoan, nuốt xuống đi."

Nhiễm Diên hơi giương miệng nhỏ sưng đỏ, theo bản năng nuốt xuống, trợn lên con ngươi trong sáng lúc này đã sương mù quẩn quẩn. Khi trùng trùng điệp điệp váy lụa bị rút đi, tú chân bóng loáng bị Quý Thịnh nhắc lên, sau lưng nàng liền cứng còng căng thẳng, không dám lộn xộn.

"Người, người muốn làm gì?"

Tiếng nói kiều nhu mị cốt, mắt thấy Quý Thịnh từ trong đồng đồ mới vừa rồi ôm tới, tìm ra một cái hộp gấm nhỏ mở nắp, Nhiễm Diên gần như ngừng thở.

"Tới, A Diên đem chân mở ra, dùng cái miệng nhỏ phía dưới đem nó ăn vào đi."

Hắn cười cực kỳ ôn nhu, dường như người mới vừa rồi phát cuồng không phải là hắn, khuôn mặt tuấn mỹ mê người, thiếu chút nữa đã mê hoặc Nhiễm Diên, nhìn viên thuốc ngọc sắc không lớn kia, Nhiễm Diên theo bản năng kẹp lại hai chân.

"Không cần ~"

Giọng nói hơi lạc, Quý Thịnh nháy mắt thay đổi mặt, cười lạnh đầy hung ác nham hiểm bắt lấy chân nàng mạnh mẽ tách ra, không chút thương hại dùng đầu gối ngăn chặn chân nàng giãy giụa, ngón tay đẩy ra hai miếng thịt môi kiều mỹ, liền đem viên thuốc trong tay đút vào lỗ nhỏ.

Bởi vì sợ hãi, huyết thịt đỏ thẫm co rút mãnh liệt, lại căn bản chẳng ngăn cản nổi ngón tay hắn xâm nhập, lòng bàn tay đẩy thật mạnh viên thuốc vào trong hoa lộ không ướt át cho lắm, hấp thụ mang đến ẩm áp, làm Quý Thịnh dám tà chuyển động ngón tay.

"A ngô ~ rút, rút ra!"

Còn chưa kịp cảm nhận được viên thuốc kia tồn tại, nó tựa hồ đã ở chỗ sâu trong hoa huyết tan ra, kẹp lấy ngón tay Quý Thịnh đâm sâu xoay tròn, Nhiễm Diên cong lên vòng eo, thịt mềm nơi mật huyết bị hắn moi đến tê dại ngứa ngáy.

"Bảo bối, đã đến giờ trừng phạt."

Nhiễm Diên hoảng sợ mở to hai mắt, thời điểm lần trước hắn nói như vậy, không quá nửa canh giờ liền mượn tay nàng độc sát lão Yến Vương, lần này.....

Tác giả ps: Đại Vương biến đen quá đáng sợ ~

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thê!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Đem nơi này của A Diên trưng đầy

Edit: Han.

Theo ngón tay rút ra khỏi huyết, hoa lộ hơi nhuận đột nhiên sinh ra một tia tơ ngửa quý dị, Nhiễm Diên trực giác là do viên thuốc kia tác quái, thân thể trần trụi tuyết trắng cuộn tròn giữa chân gấm, trên tơ lụa phi la thêu huyền diệu, nàng giống như một bông hoa mẫu đơn nở rộ yêu đã nhất trong vườn, làm người ta không dời nổi tầm mắt, nộ phóng kinh hồng.

"Kia.....Đó là được gì?" Nàng nghi ngờ bất định nhìn về phía Quý Thịnh, hắn lại vẫn là một bộ dáng ung dung tự tại ngồi ở bên giường, thường thức một đồng sự việc làm người cảm thấy thẹn.

Nghe thanh âm kiều xúc của nàng đã có chút khô khốc, nắm lấy ngọc thể*(duyệt vật giả bằng ngọc) thô to, dài khoảng năm sáu tấc, Quý Thịnh tà tà nhìn cặp mắt hoa đào sáng ngời kia của Nhiễm diên, mỉa hoặc câu môi: "Tất nhiên là thứ tốt có thể làm cho A Diên thoải mái."

Thân thể biến hoá càng thêm rõ ràng, Nhiễm Diên đương nhiên sẽ không ngu ngốc đến mức không biết xuân dược là vật gì.

"Người..người đề tiện.....Ngô ~"

Một tiếng mắng đầy nộ khí ùng ùng còn chưa kịp nói xong, nàng liền ôm lấy bụng nhỏ co rút, bên trong mật động đang thừa nhận loại cảm xúc khó chịu chưa bao giờ có, điện lưu kỳ dị rào rạt nổi lên, mỗi một tác huyết thịt tựa hồ đều bắt đầu kiều mỹ phát lạnh.

Nhiễm Diên bắt đầu không thể khống chế được chính mình, quanh thân dần dần giống như bị khói lửa che trời lấp đất cuốn lấy, nóng cháy làm nàng lăn qua lộn lại.

"A! Vương, vương bát đản!"

Mắt đẹp ướt dầm dề như say rượu, còn không quên mắng Quý Thịnh, hai chân thon dài hơi hơi run rẩy, chân tâm nửa ẩn lộ ra hoa môi đỏ bồng, lấy tốc độ mất thường có thể thấy được nhanh chóng trở nên ướt át.

Sóng nhiệt tê ngứa không ngừng từ chỗ sâu trong hoa râm từng đợt từng đợt trào ra, bên tai cũng vì tác dụng của dược vật mà choáng váng ù ù, tim đập liên hồi, mồ hôi mỏng phủ khắp bằng cơ ngọc cốt đang ửng hồng, đường cong duyên dáng, cảnh xuân kiều diễm mê người.

"Ô ô....."

Hư không tê mõi đáng sợ khiến Nhiễm Diên có cảm giác đói khát, không phải muốn ăn, mà là dâm dục đáng chết, nước nỏ cần gối gấm thêu hoa, khi nóng ngứa đến mức tận cùng, nàng căn bản không dám nhìn về phía Quý Thịnh, chỉ sợ không nhịn được mà nhào vào hắn.

"Muốn sao?"

Cũng không biết là được kia làm bằng cái gì, hiệu lực lợi hại kinh người, mới đầu là khô nóng cuộn cuộn lặp đi lặp lại, dần dần, đó là cổ tê ngứa hừ không cực điểm găm cắn cốt tủy, thời gian nhẫn nhịn càng dài, cổ dục vọng kia càng thêm kêu gào mãnh liệt.

Đại não trưởng mê vừa nghe thấy thanh âm nam nhân trầm thấp mỉa mai, phòng tuyến căng thẳng của Nhiễm Diên thiếu chút nữa đã sụp đổ.

"Người.....Người lần! Ô ô ~"

Lúc này Nhiễm Diên đã nằm sấp ở giữa giường, mông nhỏ kiều tuyết trắng nõn tròn trịa, vòng eo mảnh khảnh không ngừng vặn vẹo, khóc lóc kiều khí ai uyên lâm nhân tâm ngứa ngáy, nhưng nàng vẫn cố cứng rắn bướng bỉnh không chịu xin tha.

"Kẹp chặt như thế, lại còn ướt át, chắc chắn, xem ra A Diên rất thích bị trừng phạt như vậy."

Đại thể là nhìn đến Nhiễm Diên chịu khổ, tức giận của Quý Thịnh rốt cuộc cũng rút bớt vài phần âm lệ, hắn rất có hứng thú mà vươn ra ngón tay đi chọc lên ngọc mông cao cao phồng kia, theo da thịt hoạt nộn run lên, tay hắn dầm tà sờ qua rãnh mông tuyết trắng, khi lòng bàn tay xoa nắn ở trên tiểu cục huyết khép chặt, Nhiễm Diên bỗng nhiên tiem hô lên.

"Không! Không cần sờ nơi đó, a~"

Nàng hiển nhiên là đã nhẫn đến cực hạn, thanh âm kiều uyển mang theo tia nước nở bất lực, quanh thân căng thẳng kéo thành độ cung tuyệt đẹp trong khoảnh khắc liên run rẩy tan rã, mở rộng hai chân ghé vào giữa chân găm hỗn độn, dầm dề trên dưới cọ xát lay động.

"Ngô ngô ~"

Từ hướng Quý Thịnh nhìn lại, vừa lúc thấy được toàn bộ nơi tư mật giữa hai chân nàng, mỗi âm hộ phần nộn khê mở, huyết thịt đỏ tươi ẩn lộ, từng cổ từng cổ thủy dịch trong suốt từ bên trong phun ra, hương vị dâm mãnh hỗn tạp quấn quanh trong không khí.

"Nhất định là rất muốn đồ vật thô to một chút cắm vào đi, đem nơi này của A Diên trương đầy, sau đó hướng đến tận bên trong cùng dâm vào thật mạnh...."

Hắn vừa nói, một bên vừa dùng ngón tay xẹt qua xương chậu, hai ngón tay thường thức mật huyết kiều nị ướt át, khi thì mở ra động nhỏ chảy nước, khi thì đi vuốt ve tiểu âm để trốn dưới lớp âm mao thừa thốt, dâm từ lăng ngữ không ngừng, lại trước sau không hề đem ngón tay cắm vào thật sâu.

Nhiễm Diên cảm thấy chính mình sắp điên rồi, lần đầu tiên thể nghiệm bị xuân dược đánh sâu vào thần trí, tiếng lòng sớm đã trở nên rối loạn, bất lực ngẩng cao cổ, khuôn mặt nhỏ nhắn thắm đầy mồ hôi, mỗi âm hộ rung động co rút đối khát đến cực điểm.

Nàng không khống chế được chính mình, bắt đầu đi ảo tưởng đến những lời Quý Thịnh nói, khát vọng cấp bách có được một cái đồ vật như vậy, có thể xâm nhập đến tận cùng huyết động, đem mật huyết nhỏ xinh dầm đến trương đầy, mỗi một lần va chạm thật mạnh, đều sẽ đem đến cho nàng sự khuấy khoả thoải mái.

"Muốn.....Ta muốn!"

Trong tiếng nàng uỷ khuất yêu kiều rên rỉ tràn đầy xuân ý dào dạt, thanh âm ngọt ngào như mật, quả thực là khiến nam nhân say lòng. Quý Thịnh bất đắc dĩ nhìn vật to lớn giữa háng mình đã cứng rắn, cũng không biết là trận trừng phạt này dành cho ai.

"Ngao, kêu tên Bồn Vương, nói cho ta, A Diên muốn cái gì?"

Dục hoá cơ hồ đốt cháy tia lý trí cuối cùng của Nhiễm Diên, ôm lấy gối cảm, hai chân run rẩy muốn kẹp lấy ngón tay lạnh lẽo, lại bị Quý Thịnh né tránh, mỉa mai thất bại lại trào ra một lượng lớn dâm thủy.

"Đại, Đại Vương ~ ngô! Thịnh ~ cho ta, cái gì cũng được! Ô ~"

Nàng khóc không thành tiếng, lời nói cũng không rõ ràng, khuôn mặt ửng đỏ mê ly nhìn về phía Quý Thịnh, mắt đẹp mông lung tràn ngập hơi nước làm nam nhân không thể kháng cự dụ hoặc.

"Tiểu dâm nhi, còn biết tên Bồn Vương, hừ!"

Vỗ vỗ nộn mông kiều mỹ của Nhiễm Diên, cầm lấy ngọc thể, loại đồ này có kích thước thô dài xấp xỉ với dương vật nam nhân, hoa văn chạm rồng, lại còn trang trí một viên sinh châu, dùng ngón tay vén lên tóc đen mượt mồ hôi của Nhiễm Diên, hắn cười ôn nhu.

"Đem cái này bỏ vào miệng nhỏ phía dưới của A Diên, được không?"

Lúc này Nhiễm Diên nào còn có thể phân được cái gì, nóng ngứa đến tận tim, chỉ cảm thấy đồ vật kia đủ lớn, huyết nhỏ bị dục vọng không ngừng đánh sâu vào đã nhịn không nổi.

"Cắm, mau cắm vào đi ~"

Chương 38: Cắm nàng! Thao nàng! (đạo cụ)

Edit: Han

Giữa môi âm hộ kiều nộn đã vô cùng ướt át, Quý Thịnh đem ngọc thể để ở mặt khẩu đầm dâm thủy, thoáng dùng sức, ngọc đầu hơi lạnh liền đâm vào trong mị thịt rung động.

"Ngô a ~ tiến, tiến vào ~"

Nhiễm Diên ngoan ngoãn ghé vào giữa giường, mười ngón tay nắm chặt chân gắm dưới thân, ức chế xúc động mãnh liệt, môi nhỏ cắn đến đỏ bầm, khoảng khắc sóng nhiệt cuộn cuộn, ngọc thể từ phía sau căng nhập, làm huyết lộ khẩn trí ần ần đạt được một tia an ủi.

Thật lạnh.....Thật thô.....

Quý Thịnh cười tà, chậm rãi đem ngọc thể đưa vào, nhìn hoa môi phản nộn hút chặt trên ngọc bóng, hẳn liền có loại cảm giác như chính mình đang thâm nhập vào nàng, giờ này khắc này, thịt non bên trong nhất định là vừa ướt lại nóng, tham lam nuốt lấy đồ vật thô to.

"Nhìn nàng xem, chảy nhiều nước như vậy, thật tham ăn."

Ngọc thể không ngừng mở rộng xâm nhập, làm càng nhiều dâm thủy từ đường vân hoa văn chạm rồng chảy ra, được tính kia cũng quá mạnh, khiến dưới thân Nhiễm Diên ướt một mảng lớn, giữa hai đùi ngọc run rẩy, cơ hồ tất cả đều là mật nước dâm mị.

Cơ thể càng ngày càng nóng cháy, làm Nhiễm Diên tạm thời quên đi thẹn thùng, nàng thật sự là không chịu nổi cổ tê ngứa xuyên tim khắc cốt kia, ai uyên ngâm rên kéo dài, hoa lộ dòn dập cắn nuốt ngọc thể trưởng mẫn, dục vọng che kín mắt hạnh, cả người nàng đều hoàn toàn chìm đắm trong vàng sáng mê ly như đang say.

Huyết thịt co rút chặt chẽ, ngọc thể lạnh lẽo bóng loáng cũng bị hoa thịt cực nóng bọc lấy, viên châu trang trí ở đỉnh ngọc thể không ngừng xoay lộn ở trong hoa kính, đem huyết thịt ở nơi sâu từng chút cắn mồi.

"Sắp cắm đến tận bên trong cùng rồi? Tiểu dâm đảng, nơi này có phải rất ngứa không? Có muốn Bồn Vương giúp A Diên đâm cắm một chút?"

Hắn nghiệm nhiên là người hiểu rõ thân thể nàng nhất, đã bao nhiêu lần dùng dương vật thâm nhập vào cơ thể nàng, mỗi một chỗ mẫn cảm hẳn so với nàng còn rõ ràng hơn, nắm ngọc thể trong tay, đem dị vật thô to sắp cắm đến cuối, có chút gian nan mà rút trở lại huyết khẩu, tức thì hương khí cùng mật thủy dâm mị cũng trào ra cuộn cuộn, không ngừng nhỏ giọt ở giữa giường.

"Hút thật chặt, đều sắp không rút ra được rồi."

Nhìn ngọc bóng dính đầy dâm thủy, Quý Thịnh hứng thú mà dùng ngón tay xoa xoa môi âm hộ ướt át tươi đẹp, tại lúc Nhiễm Diên nhẹ ô yêu kiều rên rỉ, nháy mắt dùng sức đem ngọc thể mạnh mẽ cắm vào huyết nhĩ, lúc này đây là trực tiếp đỉnh vào trên hoa tâm tô ngứa nhất.

"A!"

Mỹ diệu cùng thỏa mãn đến khó có thể miêu tả thành lời, một lần đâm này khiến tâm Nhiễm Diên dường như cũng rung động theo, mỗi một nơi mềm mại trên thân thể trần trụi ónh bạch đều lộ ra nhục dục căng chặt, lúc này đây nàng đã đạt được vui thích đến nay chưa từng có.

"Thư, thật thoải mái ~"

Quanh thân mỗi một lỗ chân lông, mỗi một tác da thịt đều như đang kêu gào khuấy khuấy, hút lấy đồ vật thô to cứng rắn kia, nàng đã chờ không kịp mà muốn bị thao lộng nhiều hơn, hai vú tê ngứa không ngừng cọ xát lên chân gắm hơi lạnh, nàng kiều khóc xoay người nhìn về phía Quý Thịnh, không cần nói cũng biết là cầu xin.

Chỉ là Quý Thịnh sau khi đem ngọc thể đâm vào đến chỗ sâu nhất xong, liền buông lỏng tay, ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Nhiễm Diên đem thân nàng lật lại, đang muốn nói gì đó, bàn tay nóng bỏng của nàng đã vội vàng xoa nắn lồng ngực rắn chắc tinh trắng của hắn."

"A Diên như vậy thật ngoan, Bồn Vương thực thích, nhìn bộ dáng dâm đảng của nàng xem, đáng yêu đến mức khiến Bồn vương thật muốn.....ăn nàng."

Dưới tình huống bình thường, Nhiễm Diên tuyệt đối sẽ không có khả năng tao mị như thế, mỗi khi cùng hắn giao hợp, nàng luôn giống như là bị bắt ép, cho dù một khắc trước trầm luân trong đó, chờ đến sau khi dục vọng phóng thích, nàng lại liền biến về trạng thái lãnh lãnh đạm đạm.

Không giống Nhiễm Diên hiện tại, ngọc thể mềm ẩm như nước, giữa thanh âm khúc lóc động lòng người, mật huyết ngập tràn dâm thủy, đã hoàn toàn

thần phục nhục dục, người mà nàng có thể cầu, có thể dựa vào, chỉ có thể là hắn.

"Đại Vương ~ Đại Vương ~"

Nàng giống như chim chóc bị chặt đứt cánh, bắt lực dâm mị kiều gọi, giữa hai chân nhỏ mở rộng, hoa môi bị ngọc thể căng ra hơi trướng lên co rút, có lẽ là do tron ướt quá độ, ngọc bông kia đã bị trượt ra không ít, hoa thủy theo vân ngọc rách chảy ra, cực kỳ mê người.

Quý Thịnh ưu nhã cười bỏ nút buộc vương bào ném ra, bắt lấy tay nhỏ của Nhiễm Diên đang trêu chọc ở trên ngực hắn, đại chương thô bạo vuốt ve nhũ ngực oánh mềm của nàng, trên khuôn mặt tuấn mỹ âm u nặng nề.

"Nàng luôn có thể khiến Bôn Vương mất không chế."

Không chỉ là dục vọng mất không chế, mà càng nhiều hơn đó là ý muốn chiếm hữu vĩnh cửu cùng xúc động hủy diệt.

Nắm ngọc thể bị dâm thủy tắm ướt, hắn bắt đầu dùng sức thọc vào rút ra, mục ung thâm thủy một bên nhìn chăm chú vào dung nhan diễm lệ bị chìm đắm trong dục vọng của nàng, một bên lại ngẫu nhiên nhìn đến kiều huyết bị dị vật đảo nhập tạo ra tiếng nước vang dội, huyết thịt bị kéo ra bên ngoài đỏ thắm làm hô hấp hắn càng thêm nặng nề.

"A.....A a ~"

Mị được làm Nhiễm Diên phiêu diêu dục tiên dục tử, hăm sâu vào tình dục không hề biết đến chuyện gì, toàn tâm toàn ý đi hưởng thụ loại kích thích mới mẻ bị ngọc thể đỉnh lộng mở rộng, xúc cảm toan ngứa tê dại mãnh liệt đến cực điểm khiến đại não nàng trống rỗng.

Dược lực ăn mòn hoa nội bị ngọc thể cứng rắn ma sát lẫn cảm vô cùng, khi đầu ngọc cực đại đỉnh đến chỗ sâu nhất, ngọc châu xoay tròn lại đem nàng đưa tới một điểm giới hạn kịch liệt khác, khoái cảm vô biên cùng tô ngứa làm ngọc thể nhu nhược kiều mỹ như không xương hơi run rẩy co rút nhẹ nhàng.

"Bảo bối, lại kêu lớn tiếng hơn chút nữa."

Toàn bộ quá trình, Quý Thịnh vẫn đậm cười như cũ, cổ tay phải không chế ngọc thể dùng sức nhẹ nhàng, mỗi một lần đảo nhập đều đỉnh tới vị trí mãnh cảm làm Nhiễm Diên thét chói tai, hắn hoàn mỹ không chế được thân thể của nàng, thậm chí còn có thể thông dong dùng thị giác và thính giác hưởng thụ nàng khóc lóc cùng dâm mỹ.

Cảm giác như vậy thực kỳ diệu, nhìn Nhiễm Diên sắp leo lên đỉnh dục vọng, Quý Thịnh bỗng nhiên cười tàn nhẫn.

Hắn đột nhiên đem ngọc thể đã đâm đến cung khâu, từ nộn huyết ướt đầm mềm mại rút ra, ném đến địa phương mà Nhiễm Diên không thể đụng tới.

"Không! Không cần! Ô ô!"

Nguyên bản thanh âm còn dâm lãng kiều mị, giờ lại hấp tấp hô lên, nàng khuôn hoàng dùng mắt đẹp ngậm đầy bọt nước nhìn về phía Quý Thịnh, giữa hai chân mở rộng, mặt động sâu kín ẩm áp còn không kịp khép lại, cái miệng nhỏ còn chưa được ăn no co bóp lợi hại, hoa thủy chảy nhỏ giọt tràn ra hai bên chân oánh bạch của nàng.

"A! Không cần rút đi! Thật là khó chịu!"

Giờ khắc này, khoái cảm mỹ diệu bồi hồi ở đỉnh sắp bùng nổ, lại toàn bộ biến thành bọt biển, khiến Nhiễm Diên sợ hãi hơn chính là cổ dược lực đang ngày càng trở nên xảo quyết kia, nó cơ hồ ăn mòn ý thức của nàng, trong đầu nàng chỉ còn một ý niệm không ngừng nổ tung.

Cấm nàng! Thao nàng!

Bạn đang đọc truyện *Bê Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Cự long lấp đầy hoa lộ

Edit: Han.

Hắn làm như vậy đại khái chính là trừng phạt đối với nàng, Nhiễm Diên khó chịu ở giữa chặn gắm thù hoa phù dung lẫn qua lộn lại, ngọc thể tuyết trắng thấm đầy mồ hôi mỏng, cuộn người đem hai chân ướt dính xoắn chặt, nỗ lực co sát chân tâm hư không đối khát, nào biết là loại vận vẹo này là gãi không đúng chỗ, sẽ chỉ làm vách trong hoa huyết trở nên ngứa ngáy kịch liệt hơn.

"Ô ô! Thật là khó chịu!"

Hàm răng trắng tinh cắn lấy đôi môi đỏ bưng, không chiếm được thỏa mãn khóc lóc khiến nàng thoát nhìn phá lệ đáng thương, dung nhan tuyệt mỹ xuân

hoa vũ mị hiện lên rặng đỏ, từng giọt nước mắt lăn trên má đào tình xảo.

Nàng bị dục vọng ăn mòn đã không biết nên làm cái gì bây giờ.

Từng tiếng rên rỉ dồn dập yêu kiều phiêu lãng trong không gian, chọc Quý Thịnh say lòng, hần yêu chết Nhiễm Diên như vậy, đại chương hơi lạnh vỗ về đường cong bên sườn eo là lướt của nàng, băng cơ ngọc cốt mềm mại như nước sờ vào tay lại thấy nóng bỏng, ngọc thể hiện lên màu hồng phấn nhàn nhạt cực kỳ mỹ lệ.

Biết rõ là nàng sắp hồng mắt, hần còn chơi ác dùng ngón tay đi trêu chọc khiêu khích vú cùng bụng nhỏ của nàng, khi Nhiễm Diên như bắt lấy cọng rom cứu mạng bám vào tay hần, ngón tay dài linh hoạt đang từ giữa âm mao ướt át xuyên qua, chế trụ hoa môi tràn đầy dâm thủy.

"Ngô ~ Quý Thịnh Quý Thịnh ~ cho ta ~"

Nhiễm Diên bị kích thích đến mức gục đầu vào lồng ngực hần, theo bản năng tách ra hai chân tùy ý hần an ủi, không ngừng dùng đầu nhỏ loạn cụng vào trước ngực hần cầu xin, so với mèo nhỏ gọi xuân còn muốn dính người hơn.

"Nơi này của A Diên rất khó chịu phải không? Tới, nói cho Bồn Vương, ta là ai?"

Nhiễm Diên choáng váng muốn chết ở giữa hơi thở tràn đầy mùi vị giống đực cường tráng của hần loạn vạn, khuôn mặt nhỏ nóng bỏng cọ xát cơ ngực hần hoàn mỹ có thể khiến bất cứ nữ nhân nào điên cuồng, cái miệng nhỏ hơi mở phun ra hơi thở ấm áp phá lên làn da hần, vô thức dụ dỗ trái tim cuồng dại của hần.

"Đại Vương ~ Quý Thịnh ~" Hai mắt nàng nhắm lệ bắt đầu dùng hai luồng ngực nhũ đầy đặn cọ xát ở trên ngực hần, đỉnh hồng quả cùng thịt nhũ mềm mại kiều nộn đỏ bồng đều bị cơ bắp màu lửa mạch của hần áp nén đến thay đổi hình dạng.

Quý Thịnh chợt khép lại hai ngón tay cắm vào trong mật huyết, ngay khi ngón tay vừa tiến vào hoa khẩu mắt hần kia, hần liền bị nó hút đến không nhúc nhích được ngón tay, dâm thủy nóng ướt không ngừng từ huyết thịt trào ra khiến hần nhin không được muốn xâm nhập.

Chỉ là, đáp án của Nhiễm Diên lại không làm hần vừa lòng.

"Sai rồi, ta là nam nhân của A Diên, đã hiểu chưa? Đòi này, chỉ có ta mới có thể cùng nàng làm việc phu thê vui sướng nhất, huyết nhỏ của nàng, cũng chỉ có Bồn Vương mới có thể cảm, dâm thủy nơi này, tất cả đều vì ta mà chảy."

Phản mông của nàng nửa ngồi ở giữa hai chân hần, vừa lúc thuận tiện cho ngón tay hần thâm nhập, hai ngón tay bị dâm thủy xối ướt đầm bỗng nhiên ở trong hoa huyết xoay tròn, lòng bàn tay hơi gấp lại đỉnh thật mạnh lên thịt huyết non mềm nhất, động tác này tuyệt nhiên lại khiến Nhiễm Diên điên cuồng lần nữa.

"A a! Thật sướng ~"

Hoa huyết ướt át tê dại bị hần moi đào không chút thương tiếc, kích thích mãnh liệt như vậy còn mang lại thỏa mãn nhiều hơn so với ngọc thể ma sát đỉnh lộng, dâm thủy như sông cuộn biển gầm mà chảy nước rào rào, tiếng nước tí tách dâm mị như lời thuyết minh cho sự sung sướng mất hồn lúc này của nàng.

"Bảo bối, nói, nàng đòi này chỉ yêu Bồn Vương, huyết nhỏ dâm đẳng của nàng cũng chỉ để Bồn Vương thao, mau nói."

Ở trên giường Quý Thịnh cũng không hề che dấu bí ngôn lãng ngữ, dường như khi đối tượng là Nhiễm Diên, hần sẽ không cảm lòng được mà mất khống chế, đại khái là ngón tay moi quá sâu, Nhiễm Diên ở trong ngực hần run rẩy căn bản không nói nên lời, một bên đùi ngọc của nàng để ở giữa cự long cương cứng của hần, ma sát khiến ánh mắt Quý Thịnh như lang như hổ.

Nửa ôm lấy thân thể túm trĩu tràn trề mềm mại của nàng, đem biểu tình hưởng thụ đầy kiều mị lưu luyến thu vào đáy mắt, hần lại lần nữa tàn nhẫn đem ngón tay từ trong thủy huyết rút ra.

"Ngao, nói xong mới có đồ vật lớn hơn nữa đút cho nàng ăn."

Lúc đó, hần vẫn ngồi ngay ngắn ở mép giường, nâng lấy mông nhỏ ướt át của nàng, tách ra chân ngọc mềm mại để ở giữa háng hần, căn cứ bồng thô dài có thể so với cánh tay trẻ con kia liền dán lên trước mật huyết kiều diễm, hưởng thụ dâm thủy ấm áp chảy xuống côn thịt, hần thể nhưng không hề có ý muốn cắm vào để thỏa mãn nàng.

Đại khái là Nhiễm Diên đã ngốc rồi, ngây ngô nhìn nhìn cự long to lớn, mảy liễu nhú chặt, nhin không được liếm liếm khoe môi, cánh tay như ngó sen khó khăn bám lấy đầu vai Quý Thịnh.

"Ta, ta chỉ yêu ngươi.....Mau, mau cắm vào đi ~ ô!"

Lưng ngọc căng cứng, trong xương cốt như có hàng vạn con cò trùng làm nàng toan ngửa khó chịu vô cùng, cuối cùng nàng bắt đầu khóc lên, cũng mặc kệ có ngồi ổn định hay không, tay ngọc mảnh dài đã cấp bách vươn ra vuốt ve cự vật làm người sợ hãi giữa hai chân Quý Thịnh kia.

Bản năng nói cho nàng, chỉ có nó mới có thể khiến nàng thoải mái, không hề khó chịu.

Hương thơm mật dịch dâm mị gần như lan tràn khắp đại điện, sau khi nghe được lời nói còn tạm tính là vừa lòng, Quý Thịnh cũng không tính toán tiếp tục nhìn nữa, trừng phạt như vậy làm hắn còn khó chịu hơn so với nàng, nhìn tay nhỏ trắng nõn đang nắm vuốt cự long, hắn cúi đầu hôn lên đôi môi Nhiệm Diên.

"Được, không đùa nàng nữa."

Mắt thấy dâm thủy chảy ra từ giữa hoa môi đã khiến chân hắn ướt nhẹp, Quý Thịnh rút cuộc là mềm lòng, cũng luyến tiếc tiểu bảo bối tiếp tục bị tra tấn đáng thương như thế. Ôm lấy hai ngọc mông tròn trịa no đủ của nàng, đem nàng nhẹ như lông hồng nâng lên vài phần, làm huyết khẩu tron ướt đối diện còn thịt.

"Tối, A Diên tự ngồi lên trên đi."

Quy đầu để ở mặt huyết vừa cứng lại nóng, rút cuộc có thể đạt được đại bổ khát vọng đã lâu, Nhiệm Diên cơ hồ khản trương đến mức nín thở, ở một khắc kia khi quy đầu xâm nhập vào huyết nhĩ, mắt đẹp mờ mờ hơi nước lại rơi xuống mấy giọt nước mắt, trên mu bàn tay tuyết trắng nắm chặt lấy đầu vai Quý Thịnh, nổi lên vài tia huyết mạch màu xanh lá như ẩn như hiện.

"A! Thật lớn ~"

Cự vật của hắn so với ngọc thể còn to dài hơn nhiều, còn thịt cương cứng nổi đầy gân xanh cường thế xâm nhập từng tắc từng tắc, bên trong hoa huyết bị được lực ăn mòn, thịt non co bóp kịch liệt, đem eo nhỏ Nhiệm Diên ấn xuống không ngừng, hắn đột nhiên dùng sức đỉnh lên.

"Ngô!!"

Cự long thẳng tắp cắm vào trong bụng nàng, lấp đầy toàn bộ hoa lộ, còn thịt như dán sát vào mỗi tắc thịt huyết dâm mị, động tác đánh sâu quá mức mãnh liệt khiến Nhiệm Diên suýt nữa ngất đi.

Nàng vô lực ghé vào đầu vai Quý Thịnh, hơi thở như lan phập phồng kinh hoàng, búi tóc đen nhánh tựa thác nước xoả tung hỗn độn, mồ hôi thấm đầy ngọc dung, vũ mị yêu đã đến cực điểm.

Đại chương của hắn xuyên qua tóc đen để ở bên hông tuyết trắng của nàng, dùng sức giữ lấy ngọc thể không ngừng run rẩy.

Bọn họ lúc này, địa phương tư mật nhất đang liên kết chặt chẽ, giờ khắc này, Quý Thịnh rút cuộc có được loại thỏa mãn có thể thực sự bắt được tâm Nhiệm Diên...

"A Diên, vĩnh viễn cũng đừng rời khỏi ta."

Bạn đang đọc truyện *Bê Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Hải nhi xinh đẹp giống như A Diên

Edit: Han.

Quý Thịnh căn bản chính là một tên đồ phụ (đầy bụng ghen tuông, đồ kỵ), dục vọng chiếm hữu cùng khống chế của hắn đối với Nhiệm Diên đã đạt tới mức tận cùng, bị hắn đề tiện hạ lưu sửa trị một phen này, Nhiệm Diên phải mất hai ngày nghỉ ngơi ở trên giường, cũng ngờ ra không ít đạo lý nhân sinh, trong đó có một cái rất quan trọng.

"Quý trọng sinh mệnh, rời xa biến thái."

Lúc này là bốn mùa đi săn của quân vương, chia thành xuân sưu, hạ miêu, thu tiễn, đông thú, giờ đang là tháng năm, đúng là thời tiết hạ miêu tốt nhất, Quý Thịnh dẫn Nhiệm Diên tùy theo vương giả đi ra ngoài, Tư Chế cực liền đem một bộ đồ mới đưa tới.

Mấy năm gần đây, nghề dệt của Sở vô cùng phồn thịnh, sau khi truyền vào Yến quốc, các loại xiêm y váy vóc từ kiểu dáng đến màu sắc đều đa dạng phong phú hơn nhiều, Yến thất (người trong hoàng gia, tông thất) tuy chuộng dùng trắng đen, nhưng Nhiệm Diên lại phá lệ thích màu đỏ sẫm thêu tơ vàng, mặc lên trang phục đi săn, càng khiến da thịt trắng nõn như ngọc của nàng được tôn lên đến chói mắt, đáng người là lướt cực kỳ yếu điệu đã lệ.

Vừa vận khi Quý Thịnh vào điện, lại thấy một thân trang phục này của nàng, trong ánh mắt hung ác nham hiểm lạnh thấu xương không giấu được tia sáng ngời, bên môi hiện lên nét cười nhàn nhạt.

"Xem ra Tư Chế cực cũng có chút mắt nhìn."

Dung nhan Nhiệm Diên vốn bắt mắt, ăn mặc như thế giúp che đi vài phần vũ mị của nàng, lại thêm vào chút phóng khoáng tư thế oai hùng, cũng có được mấy phần phong thái của Chiêu Thái hậu khi đi săn năm đó, ánh mắt Quý Thịnh sáng quắc đem nàng ôm vào trong lòng, đối diện với Nhiệm Diên dịu

ngoan mỹ lệ trong gương, hấn thân mật khom lưng đem cầm tựa vào đầu vai nhỏ bé của nàng..

"A Diên thật đẹp, làm Bôn Vương thật không muốn đem nàng ra ngoài."

Thân hình tuấn mỹ cơ hồ đem nàng ôm kín không lộ kẽ hở, nghe thanh âm ôn nhu ở bên tai, Nhiễm Diên kinh hoảng quay đầu nhìn mặt nghiêng tuấn mỹ của Quý Thịnh, hấn nhân cơ hội hôn lên đôi môi nàng đỏ thắm tản hương thơm

"Được rồi, trêu nàng thôi, Bôn Vương chính là gấp đến không chờ nổi muốn mang theo A Diên quang minh chính đại xuất hiện, để cho tất cả mọi người đều biết, nàng là của ta."

Nhiễm Diên lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, mới vừa rồi nàng còn thật sự sợ hấn không mang theo nàng ra cung.

Quý Thịnh hơi nhíu mi tâm, mục ưng bén nhọn, đem tay lớn chậm rãi áp lên bụng nhỏ bằng phẳng của nàng, ngón tay đẹp đẽ vuốt ve giữa bụng, bỗng nhiên hạ thấp thanh âm nhẹ lẩm bầm nói: "Sao vẫn không có chút tin tức gì?"

Sau khi hấn đăng cơ cầm quyền, toàn bộ Yến cung cũng chỉ để ý mỗi Nhiễm Diên, trừ bỏ lúc phải lo liệu xử lý chính vụ, phần lớn thời gian còn lại đều ở bên nàng, gần như là hàng đêm lâm hạnh, chỉ là hai tháng đã qua, bụng của nàng thế nhưng vẫn như cũ không hề có phản ứng.

Nghĩ đến trăm lần cũng không ra.

"Cái đó, đến nay mới được bao lâu chứ....." Nhiễm Diên âm thầm hít vào một ngụm khí lạnh, trong lòng có quý, nàng căn bản không dám đối diện với đôi mắt mỉm cười của hấn, sợ bị hấn nhìn ra chút manh mối nào.

Nàng cũng không dám tưởng tượng, nếu như Quý Thịnh biết được nàng trộm uống canh tránh thai, dưới sự tức giận có thể bóp chết nàng hay không?

Nhẹ nhéo tay nhỏ của Nhiễm Diên, Quý Thịnh thở dài, tuy rằng có chút thất vọng, nhưng hấn vẫn làm như không có việc gì, hôn hôn vành tai hồng nhạt của Nhiễm Diên, ôn thanh nói: "Không sao, sớm muộn gì cũng sẽ có, ta chỉ là thực khát vọng có một hài nhi xinh đẹp giống như A Diên."

Đúng vậy, khát vọng cực độ có thể cùng nàng dựm dục thật nhiều hài tử nói dối. Nếu là nam hài, hấn nhất định sẽ đem tất cả truyền thừa cho con, đất nước của hấn, vương quyền của hấn; còn nếu là nữ hài, hấn càng khó có thể tưởng tượng được bản thân sẽ cẩn thận sủng ái nữ nhi đến mức như thế nào.

Hấn chỉ hận không thể đem sở hữu thiên hạ này, đều biến thành của Nhiễm Diên cùng hài tử của nàng.

Quý Thịnh mong đợi về tương lai khiến tâm tình Nhiễm Diên càng thêm trầm trọng vài phần, lo sợ bất an đoán ý nói hòa sự thân mật của hấn lúc này, Quý Thịnh như vậy giống như là một trượng thực phu thâm tình, nhưng nàng lại không dám đi thử thật giả trong lời nói của hấn.

Chuyện kia, không thể kéo dài thêm nữa.....

Đầu tháng sáu, quân vương ra khỏi thành đi săn, nghi thức mệnh mông cuộn cuộn hiển lộ rõ sự suy tôn Yến Quốc bá vương, gần như tất cả mọi người trong nước đều sôi nổi quý xuống đất đón chào. Nhiễm Diên ngồi trong xe bảo mã, màn che trọng sa nhẹ bay, diễm nhan khuynh quốc như ẩn như hiện, cũng chộc không ít người trong nước tranh nhau ngưỡng mộ.

Rầm rộ như thế, nàng cũng không phải lần đầu tiên thấy qua, khi lão Yến Vương tại vị, cũng thích đi săn, mỗi lần đều sẽ mang nàng theo, hàng năm như thế làm nàng cũng chẳng còn nhiều hứng thú, quan trọng hơn là trong lòng có điều giấu giếm, nên luôn có mấy phần mất tự nhiên.

Thời điểm hạ miếu đi săn cũng là lúc quân vương đi tránh nóng tốt nhất, một lần ở tại hành cung chính là một tháng, năm nay lại bất đồng, Quý Thịnh đã hướng tân Vệ vương phát chiến thư, ít ngày nữa liền phải ngự giá thân chinh, trực tiếp đem cuộc đi săn sửa thành ba ngày, tính toán làm chút tượng trưng đi qua sân khấu.

Thời đại tôn trọng vũ lực cùng thực lực này, không có việc gì có thể khiến cho nam nhân khí huyết sôi trào hơn chiến tranh, lại thêm cuộc chiến này chỉ sợ sẽ huỷ diệt đi một quốc gia.

Khi tới hành cung, thời tiết nóng bức vô cùng, Nhiễm Diên trực tiếp bị Quý Thịnh cưỡng chế phải đợi ở trong hành cung, sợ nàng cảm nắng sinh bệnh, còn cố ý để thái y lưu lại ở điện bên cạnh, xong xuôi mới mang theo cấm quân đi săn.

"Phu nhân, Đại Vương dặn dò, bảo ngài tốt nhất là không nên ra khỏi điện." Nữ Âm đi theo bên cạnh người Nhiễm Diên, nhin không được nhắc nhở nàng.

Nhiễm Diên tiện tay bút lấy một cành liễu thương thức, thân nhiên tự đắc mà đi dạo dưới bóng râm, nhìn giáp vệ tuần tra cách đó không xa, nàng cười vũ mị: "Nữ Âm, người mau đi Thiện cục, mang cho ta ít quả lạnh về đây."

"Việc này....Phu nhân, hành cung nhiều người phức tạp, không bằng để nô tỳ ở lại hầu hạ ngài."

Nữ Âm có chút khó xử, Nhiễm Diên bỗng nhiên quay đầu lại nhìn, mắt đẹp liễm diễm hơi lạnh, trong lòng Nữ Âm lộp bộp một tiếng, ánh mắt lạnh thấu xương như vậy cơ hồ giống hệt Quý Thịnh.

"Làm sao, ta sai sử không được người?"

"Nô tỳ sẽ đi ngay."

Bị ánh mắt Nhiễm Diên nhìn đến phát run, Nữ Âm vội vã hành lễ xoay người rời đi, Nhiễm Diên đứng tại chỗ nhẹ nhàng vuốt cành liễu, nhìn bóng dáng mất tự nhiên của Nữ Âm thần sắc hơi trầm xuống

Nữ Âm xuất hiện ở bên người nàng là khi nào? Tựa hồ là hai năm trước khi nàng vừa mới vào Yến cung, phải đối mặt với hầu hết cơ phi mỹ nhân, lúc đầu đầu vô cùng, cung nữ không có chút tiếng tăm gì này đã bắt đầu vì nàng bày mưu tính kế, từng bước một trở thành tâm phúc của nàng, nàng trước nay cũng không có tìm tòi điều tra qua xuất thân của nàng ấy.

Nghĩ đến việc một vị Công tử muốn xếp mặt thám vào trong Bàng cung, hẳn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Quý Thịnh đáng chết, cư nhiên từ hai năm trước đã vurun ma trao đến chỗ nàng, Nữ Âm nhìn như trung thành tận tâm đối với nàng, cuối cùng cũng chỉ là một kẻ giám sát được hấn an bài bên người nàng mà thôi.

Có điều, Nhiễm Diên thật ra rất hiếu kì, Nữ Âm vì sao không đem việc nàng dùng canh tránh thai nói cho Quý Thịnh?

"Phu nhân."

Một thanh âm cực nhẹ đánh gãy suy nghĩ của Nhiễm Diên, nàng cẩn thận ngoái đầu lại nhìn về phía nam nhân đang quỳ trên mặt đất, một thân áo giáp sắt cầm quân uy phong lẫm lẫm, khuôn mặt kia vẫn giống như hai năm trước chẳng chút biến hoá, vẫn là mặt than như cũ.

"Vất vả cho người, Mặc Hành."

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thê!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Chim gãy cánh

Edit: Han.

Bí mật của Nhiễm Diên cũng không nhiều, phần lớn đều đã bị Quý Thịnh khai quật, còn lại có thể giấu đều là bảo mệnh, nam nhân quỳ trên mặt đất kêu Mặc Hành, một năm trước trùng hợp được nàng cứu một mạng, dựa theo quy củ sư môn của y, y cần phải làm việc cho nàng ba năm.

Nhiễm Diên đã nghe qua danh hào của sư phụ y, là nhân vật trọng yếu nhất của Mặc gia* đương thời, y báo ân cũng là sự bảo đảm đối với nàng.

"Ngày mai người ở dưới chân núi chờ ta, sau khi ta từ phía trên xuống, phỏng chừng còn phải đối mặt với một tràng ác chiến."

Thanh âm của nàng tỏ ngôn uyển chuyển, nếu không lại gần nghe thì căn bản không biết nàng đang nói cái gì, mà Mặc Hành lại rất rõ ràng, bất động thanh sắc hỏi: "Phu nhân là sợ Trịnh Thái hậu có gian trá?"

"Đương nhiên, bà ta muốn mệnh của ta đã lâu, nếu như ta trực tiếp chết đi, so với đào tẩu còn có thể làm Trịnh thị nhất lao vĩnh dật* hơn nhiều."

(*Nhất lao vĩnh dật: một lần vất vả cả đời nhàn nhã)

Ấn đường kiều mị của Nhiễm Diên khẽ nhú, Quý Thịnh đổi người ở Cao Lê thành, làm nàng tổn thất vương bài cuối cùng, muốn rời khỏi Yến cung nói dễ hơn làm, chuyện sắc lập vương hậu là một mối lửa lớn, nàng chỉ là truyền ra chút ý tứ, Trịnh Thái hậu đã lập tức tỏ vẻ phải dùng hết mọi biện pháp hỗ trợ nàng rời cung.

"Tất nhiên, ta chỉ là muốn ngựa vạn nhất thôi."

Trong kế hoạch, khi sát thủ mà Trịnh Thái hậu an bài xuất hiện, nàng chỉ cần giả bộ ngã xuống vách núi, sau đó có thể đào tẩu. Vốn dĩ sự tình đơn giản như vậy, nàng căn bản không cần mượn Trịnh Thái hậu ra tay, chỉ là Nhiễm Diên không muốn có lấy nửa điểm sai lầm nào, Quý Thịnh cũng không phải người dễ lừa gạt.

Người mà nàng có thể sử dụng không nhiều, lôi kéo Trịnh Thái hậu lên thuyền tình huống liền trở nên không giống trước, nếu tính là bà ta muốn giết nàng, trước đó cũng phải đem việc này hoàn thành, không có ai muốn làm Nhiễm Diên lặng lẽ biến mất hơn Trịnh thị.

Liên tính nếu kế này thất bại, về sau chỉ cần Nhiễm Diên lại có ý tưởng rời đi Yến cung, Trịnh Thái hậu - nữ nhân kia chỉ sợ đều phải hỗ trợ nàng đến không biết mệt.

"Phu nhân yên tâm, Hành chắc chắn sẽ đem hết toàn lực bảo hộ ngài, công tác chuẩn bị cũng đã an bài thoả đáng."

Nhiệm Diên gật đầu, sau khi thoát thân nàng chuẩn bị đi Lâm Tri của Tề quốc, nơi đó tuy tiếp giáp Vệ quốc, nhưng Tề cùng Yên từ trước tới nay bất hoà, cho dù Quý Thịnh có phát hiện ra chuyện của nàng, muốn bắt nàng, cũng không có khả năng cho người giống trống khua chiêng vào Tề quốc.

"Như thế liền làm phiền người."

Mặc Hành hiện giờ vì tránh tai mắt mà nhậm chức ở trong cấm quân, Nhiệm Diên không thể cùng y ở một chỗ quá lâu, chuyển bước qua khóm liễu đi hướng lên trên cầu, không ngờ giữa bụi hoa lại có một người lặng yên đi ra, nàng ngoài ý muốn hơi kinh ngạc.

"Người đều nghe thấy được?"

Rốt cuộc là chuyện lớn, nàng thế nhưng không phát hiện ra gần bên cạnh còn có một người khác.

Vệ Hằng biểu tình ổn định, tuấn nham như ngọc hiền lành văn nhã, nhìn ra sự đề phòng của Nhiệm Diên, vội chấp tay nói: "Phu nhân yên tâm, Hằng cái gì cũng không biết."

Hiển nhiên, y đều nghe thấy tất cả.

Bọn họ nhìn chăm chú lẫn nhau, Nhiệm Diên cũng không quá hiểu biết Vệ Hằng, nhưng thấy trong lời nói của y ý vị rõ ràng, không biết vì sao trực giác nàng lựa chọn tin tưởng y, khoé miệng khẽ nhếch lên hướng hắc đầu cảm tạ.

"Như vậy cảm tạ Thái tử."

Vệ Hằng rũ mắt, nữ nhân trước mắt xinh đẹp rung động lòng người mới thấy lần thứ hai này, nhìn nàng khẽ vuốt ngón tay nõn nặn, tuyết trắng loá mắt, chung quy vẫn không nhận được mà hỏi ra miệng: "Phu nhân vì sao phải như thế?"

Nàng có mỹ mạo kinh người, còn có sự sủng ái của Yên vương, vì sao còn phải rời khỏi Yên cung?

"Thái tử hàng năm đi khắp chư quốc, chắc hẳn biết đến tự do đi? Tựa như chim bị gãy cánh, ép buộc bản thân phải sống một cuộc sống mà mình không thích, mỗi ngày trôi qua cũng sẽ chỉ là một loại dày vò."

Thanh âm nhu hoà uyển chuyển có chút mơ hồ mờ ảo, Vệ Hằng chỉ lẳng lặng mà nhìn nàng, tâm y vốn như một hồ nước đầy, bỗng chốc bị thổi đến gợn sóng rối loạn.

"Tự do sao?"

Y nhẹ lẩm bầm hai chữ này, tựa như đang trầm tư cái gì. Nhiệm Diên không muốn nói nữa, cử chỉ ưu nhã lướt qua bên cạnh hắn, so với bướm nhỏ vờn hoa còn nhanh nhẹn kiêu mỹ hơn, thân ảnh yểu điệu nện bước nhỏ rồi đi.

Tận đến khi đã đi xa, Nhiệm Diên mới yên lặng quay đầu nhìn nhìn phía sau, đã không còn thấy bóng dáng Vệ Hằng, nàng mới thở ra một hơi dài, nhấc lên làn váy nhanh như chớp liền chạy tới dưới mái hiên cung cấm, trong tay hầy còn nắm chặt cành liễu, âm thầm nói: "Làm ta sợ muốn chết, y hẳn là sẽ không nói cho Quý Thịnh đi?"

Bộ dáng nàng như vậy, nào còn có được sự ung dung thanh nhã khiến nhân tâm mê loạn mới vừa rồi.

Nhiệm Diên hiện tại lo lắng, nếu như Quý Thịnh phát hiện ra nàng định chạy trốn, phỏng chừng phát điên lên thì chuyện gì cũng sẽ làm, nàng hiện tại mới có hai mươi tuổi, còn không muốn chết quá sớm đâu...

Đêm đến, Quý Thịnh sẵn thú trở về, tại hành cung bốn phía đều cử hành yến hội sênh ca, Nhiệm Diên lại không hề tham dự, đã sớm tắm gội đi ngủ, mãi tới lúc nửa đêm bị một cỗ mùi rượu nồng nặc làm cho tỉnh lại, ngồi dậy xem, mới phát hiện là Quý Thịnh, hắn ngồi dưới chân giường rủ người nằm liệt đã ngủ mất rồi, một bàn tay còn nắm một góc chăn gấm của nàng, tựa hồ là muốn đắp lên cho nàng.

Trong lòng cứng lại, nhìn về phía sườn mặt bị ánh đèn dầu chiếu rọi của hắn, tư thế hiên ngang oai hùng uy nghi phần chấn bưng bưng, nam nhân này là trời sinh vương giả, bất luận là thời đại này, hay là trăm ngàn năm sau, hắn đều sẽ là vạn chúng chú mục*.

(*Vạn chúng chú mục: được ngàn người chú ý)

"A Diên."

Tay Nhiệm Diên nửa duỗi trong không trung nhất thời chấn kinh thu hồi, thật lâu sau, nàng mới phát hiện hắn chỉ là nói mớ mà thôi.

"Quý Thịnh....."

*Mặc gia: một trong bốn trường phái triết học chính dưới thời Xuân thu- Chiến quốc. Ngoài ra, Mặc gia còn là một gia tộc chuyên về cơ quan thuật. Đệ tử Mặc gia tinh thông võ nghệ, am hiểu cơ quan thuật. Dưới thời nhà Tần, Mặc gia từng là gia tộc đứng đầu Bách gia Chư tử.

Han: từ "Mặc gia" này tui đã giải nghĩa một lần rồi, nhưng không nhớ ở chương nào, cũng lười lật lại nên thôi giải nghĩa thêm lần nữa vậy ^

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thế!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42: Thành công thoát đi

Edit: Han.

Ngày kế, Nhiễm Diên theo Quý Thịnh vào núi đi săn, hết thấy đều tiến hành như trong kế hoạch, nàng cố ý kéo xa khoảng cách với vương giả, thích khách đột nhiên xuất hiện làm cảm quân không kịp phòng ngừa, trong lúc hỗn loạn, Nhiễm Diên nhân cơ hội chạy về vách núi phía trước, nơi Mặc Hành ở bên kia tiếp ứng nàng.

Bụi gai cắt qua trang phục đi săn của nàng, nhánh cây làm rối loạn búi tóc nàng, nàng cũng không hề dừng lại, bước chân dồn dập khẩn trương, chạy về phía tự do làm nàng có cảm giác đến không khí tựa hồ cũng trở nên nhẹ nhàng vô cùng.

"Vào!"

Một đạo mũi tên phá không, hướng thẳng đến phía sau lưng Nhiễm Diên phóng tới, phát hiện sát khí nàng đột nhiên quay đầu, mũi tên nhọn vọt qua cánh tay nàng, lưỡi tên sắc nhọn cắt qua cánh tay, máu tươi trong khoảnh khắc bắn ra.

"Tê....."

Nàng ăn đau che lại cánh tay, chặt vật mà ngã ở giữa bụi cỏ, hồi hộp thở hổn hển cảnh giác nhìn về phía phương hướng mũi tên bắn ra, cách nàng khoảng năm sáu mét có một hắc y nhân, mũi tên thứ hai muốn lấy mạng nàng đã lên dây cung.

Quả nhiên, nữ nhân như Trịnh Thái hậu sẽ không bỏ qua nàng.

Nhiễm Diên còn chưa kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, hắc y nhân đã nhắm tên thẳng nàng, trong nháy mắt này không khí tựa như đều ngưng kết lại, đồng tử nàng hơi co nhìn chăm chú vào mũi tên sắp phóng tới kia, phía sau lưng toát ra mồ hôi lạnh rùng rùng.

Phụt, thanh âm đao kiếm chém vào huyết nhục truyền đến, chỉ nghe hắc y nhân kêu thảm một tiếng, mũi tên trong tay y thoát dây cung bắn ra, lệch khỏi quỹ đạo cắm thật mạnh vào thân cây bên cạnh người Nhiễm Diên, đồng thời ở lúc hắc y nhân ngã xuống, người đứng phía sau y, không chút lưu tình nào mà rút ra trường kiếm thọc xuyên ngực y, sau đó bước nhanh về phía Nhiễm Diên.

"Nữ Âm."

Trong ánh mắt quanh què của Nhiễm Diên lộ ra kinh ngạc, nàng thực sự không hề nghĩ tới Nữ Âm bồi bên người nàng hai năm, đến lúc giết người mắt cũng không chớp cái nào, có điều cũng dễ hiểu, người có thể được Quý Thịnh an bài tới cạnh nàng, sao có thể là loại mật thám bình thường.

"Phu nhân, đi nhanh đi, thích khách phía sau đều bị ta xử lý rồi."

Nắm thanh kiếm đâm đĩa máu tươi, Nữ Âm nâng Nhiễm Diên dậy, kiên định nói.

"Phu nhân yên tâm, ta là tới giúp người rồi đi."

Từ trong rừng cách đó không xa, đã truyền đến thanh âm cảm quân tìm kiếm nàng, Nhiễm Diên cũng không kịp nhiều lời, nhanh chóng cùng Nữ Âm hướng vách núi chạy tới. Sau khi đi xuống từ đường nhỏ, liền thấy đoàn người Mặc Hành chờ đợi đã lâu.

"Phu nhân, ngài bị thương?"

Ngọc dung Nhiễm Diên trắng bệch đã có một phần suy yếu, nếu không có Nữ Âm một đường đỡ nàng, chỉ sợ tự nàng cũng không đến được nơi này, hướng Mặc Hành lắc đầu: "Hiện tại không phải thời điểm để nói chuyện, đi trước."

Mặc Hành nhìn Nữ Âm bên người nàng, liền gọi người lại đây, đem Nhiễm Diên đưa lên xe ngựa, đoàn người tức tốc từ đường nhỏ dưới chân núi rời đi.....

Chờ đến khi Quý Thịnh khoanh tay đứng ở trên vách núi, nhìn hiện trường ngã xuống vực được tí mĩ nguy trang, trên khuôn mặt tuấn mỹ diệt lệ bỗng nhiên hiện lên ý cười âm ngoan đáng sợ, bóp chặt chiếc hải thủ của Nhiễm Diên trong tay, mực ung sắc bén thâm thúy như mực hiện ra sát ý nồng đậm.

"A Diên, nàng thật không ngoan."

Giờ khắc này, trong xương cốt hẳn đều thấm thấu lệ khí âm trầm, vương bào bị gió núi mang theo khô nóng thổi tung bay phấp phới, cũng đem tiếng hân nghiêng răng nghiêng lợi thổi tan.

Hắn nghĩ, hẳn rồi cuộc có lý do để có thể bẻ gãy chân nàng.

.....

Đường thời Xuân thu không dễ đi, không giống như quan đạo đời sau, lúc này phần lớn vẫn là đường núi nhỏ, Nhiễm Diên hôn mê nằm ở trong xe ngựa hai ngày rốt cuộc bị xóc nảy làm tỉnh, một thân khung xương mảnh mai đều sắp bị xóc đến tan ra, trên người đắp một tấm chăn mỏng, cánh tay phải còn ần ần đau đớn.

"Phu nhân, ngài tỉnh? Uống chút nước trước đi."

Nước mát lạnh chảy qua cổ họng, ý thức tri độn của Nhiễm Diên mới lấy lại chút minh mẫn, Nữ Âm sờ sờ đắp khăn lên giữa trán nàng, vui sướng nói chuyện không thôi.

"Ngày ấy cánh tay phu nhân mất quá nhiều máu nên ngất đi, ban đêm liền sốt cao, làm nô tỳ lo lắng chết mất, may mà Mặc tiên sinh cố gắng nhanh hành trình đuổi tới Hồn Dương đi tìm lang y, rốt cuộc hôm nay phu nhân đã tỉnh, cảm tạ trời đất."

Nhiễm Diên suy yếu nháp môi cười cười, sức lực quanh thân mất hết, đại thể nhớ lại ngày ấy điên cuồng thoát đi, bỗng nhiên nhú mảy, sắc mặt ảm đạm, tim đập nhanh nói: "Ta mơ một giấc mộng, trong mộng...."

Thanh âm mơ hồ kỳ ảo của nàng mang theo một tia khủng hoảng run rẩy, cho dù là tỉnh lại, nàng cũng không thể nào quên được cảnh được huyết tinh bao trùm quanh thân trong mộng, còn cả một màn bị Quý Thịnh tức giận bẻ gãy hai chân kia, quả thực dọa nàng đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

Nữ Âm tiến lên cầm lấy tay nàng, trấn an nói: "Phu nhân, chỉ là giấc mộng thôi, không cần để ở trong lòng."

Hầu hạ Nhiễm Diên hai năm, Nữ Âm vốn giỏi về xem mặt đoán ý, nghiền ngẫm nhân tâm, tự nhiên có thể đoán được giấc mộng khiến Nhiễm Diên sợ hãi là cái gì. Tay Nữ Âm ảm ảm, lặng yên truyền cho Nhiễm Diên đang lâm vào trong kinh hoàng một tia nhiệt ý.

Nhiễm Diên rung mình liễm mắt, hàng mi dài cong vút nhấp nháy khẽ run, đổ bóng lên đầu phần má, nàng khẽ trầm ngâm: "Đúng vậy, chỉ là một giấc mộng, ta đã rời khỏi hắn."

Bỗng chốc, Nữ Âm quỳ gối thẳng tắp ở trên sàn xe, hướng về phía Nhiễm Diên thành kính nói: "Phu nhân sợ là đã đoán ra thân phận của ta, có điều Phu nhân yên tâm, từ lúc Công tử hồi triều ngày ấy, khi ta mang Phu nhân chuẩn bị rời khỏi cung, cũng đã đưa ra lựa chọn, Nữ Âm cuộc đời này chỉ nghĩ hầu hạ ngài, tuyệt không hai lòng, còn thỉnh Phu nhân lưu lại ta."

Nhiễm Diên nhú nhú mảy liễu, nhớ tới ngày ấy cung biến, Quý Thịnh hồi triều, Nữ Âm muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn như cũ kiên định mang theo nàng từ lối nhỏ của Bàng cung rời đi, tuyệt đối không phải là giả dối.

"Ta cũng chưa từng nói qua muốn đuổi người đi."

Đôi mắt ảm đạm của Nữ Âm lập tức sáng lên, trên khuôn mặt nhỏ thanh tú có chút khẩn trương, che kín vui mừng.

"Tạ Phu nhân! Dù cho có phải bỏ cái mạng này, Nữ Âm cũng nhất định sẽ bảo vệ tốt Phu nhân."

Tác giả ps: Đại Vương đáng thương muốn nổi bão ~ chuẩn bị phòng tối cùng roi da a ~

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thê!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Liền để nàng làm vương hậu Yến quốc đi

Edit: Han.

Àm ăm ăm! Một đạo tia chớp dữ tợn lại lần nữa đem không trung hắc ám xé rách, khi tiếng sấm rung trời qua đi, bão táp theo nhau mà đến.

Trong cung điện hoa lệ rạng rỡ như ban ngày, Trịnh Thái hậu đoan trang quỳ gối trước bàn, trong tay nắm chén lưu li do Sở quốc tiến cống, rượu màu vàng nhạt hương thơm thuần, bà nhập Yến cung đến nay đã là hai mươi bảy năm, hiện giờ con trai đã trở thành Yến quốc vương, toàn bộ Yến quốc này đều thuộc về máu từ bọn họ, nàng đã là chủ nhân Trường Nhạc Điện.

Bà hận Tiêu Tự, nữ nhân kia hai mươi năm trước là địch nhân lớn nhất của bà, cho nên sau khi cầm quyền, à là người đầu tiên mà bà phải thu thập; bà chán ghét Nhiễm Diên, nha đầu này so với Tiêu Tự còn khiến bà hận nghiêng răng nghiêng lợi hơn, nàng ta không chỉ mị hoặc trượng phu của bà, mà hiện giờ còn mê hoặc cả con trai của bà.

Hào, hiện giờ hai nữ nhân này đều biến mất, bà có thể yên tâm kê cao gối mà ngủ.

"Thái Hậu! Không xong, Đại Vương qua đây....."

Đang muốn nháp một ngụm rượu Trịnh Thái hậu không vui nhíu mày, sắp sửa quát lớn cung nhân vô lễ, lại thấy bảo mẫu đã hầu hạ bà ba mươi năm đột nhiên bị cấm quân phía sau kéo ra ngoài, bảo mẫu kinh hoàng kêu to, làm khuôn mặt tinh xảo được bảo dưỡng tốt của Trịnh Thái hậu hơi biến sắc.

Ngay sau đó, bà liền thấy Quý Thính bước vào Trường Nhạc Điện, vương bào nhật nguyệt chỉ tôn mặc trên người hấn, uy nghi tuấn mỹ đến cực điểm, khiến người ta không dám nhìn thẳng, đây chính là con trai của bà, Yến quốc vương, hấn so với người phụ thân kia còn giống một vị quân chủ hơn nhiều.

"Con của ta, người đây là đang làm cái gì? Không phải nói đi săn sao?"

"Mẫu thị, chẳng nhẽ nhanh như vậy người đã quên lời cảnh cáo của Bôn Vương?"

Yến Vương trẻ tuổi khoanh tay mà đứng, biểu tình trầm ổn chuyên chú, trong ánh mắt đen nhánh thâm thúy kết ra tắc tắc sương lạnh, tầm mắt sắc bén bắn thẳng đến Trịnh Thái hậu, bà bị uy áp đáng sợ kia dọa đến mức tay chân mềm nhũn.

Bang!

Chiếc chén lưu li giá trị liên thành rơi xuống giữa nền đá cẩm thạch, lưu li lấp lánh đã vỡ thành nhiều mảnh.

"Nàng ta không yêu người, Mẫu thị chỉ là giúp nàng làm chuyện mà nàng phải làm, con của ta, tâm của nữ nhân kia từ đầu đến cuối cũng chưa từng dừng lại ở trên người người, người cần gì phải....."

"Nàng là của ta."

Quý Thính lạnh lùng đánh gãy lời nói từ ái hiền lành của bà, dưới ánh đèn sáng ngời, đôi mắt hẹp dài của hấn híp lại, hiện lộ sát ý.

Chính là ánh mắt như vậy, lần đó hấn cũng là thế này, dùng thanh âm lãnh trầm nhất cảnh cáo bà đừng động vào Nhiễm Diên, cho dù nữ nhân kia không yêu hấn, con trai của bà cũng cố chấp muốn đem yêu nữ kia bảo hộ đến cùng. Trịnh Thái hậu bất chợt đứng dậy, không màng đến đoan trang ung dung.

"Ta không cho phép nữ nhân hạ tiện kia huỷ hoại người, người là nhi tử của ta! Là Yến Vương! Người người cưới phải là vương tôn quý nữ, nàng ta chẳng qua chỉ là di phụ của Phụ Vương người, loại yêu nữ bỉ ổi bất kham!"

"Di phụ? Hạ tiện?"

Thanh âm hấn réo rất trần ngập hơi thở nguy hiểm, giữa môi lộ ý cười âm trầm, có phải tất cả mọi người đều thầm nói về A Diên của hấn như thế? Sao có thể chứ, A Diên của hấn tốt đẹp như vậy.....

"Thính nhi, người không cần lại chấp mê bất ngộ, tiện nhân này dụ dỗ phụ vương người, hiện giờ đến người cũng không buông tha, nàng ta chính là yêu nữ! Chớ quên, nàng lúc trước đã làm những gì, vì để người lên ngôi Vương, Mẫu thị phải mất bao nhiêu công sức, chẳng nhẽ người đều đã quên? Hiện tại, Yến quốc rốt cuộc là của mẫu tử chúng ta, nàng ta vốn là phải chết, vậy nên cần thiết sớm giết nàng!"

Trịnh Thái hậu không để ý đến sát khí của Quý Thính, từ thềm ngọc bước xuống, cầm lấy tay hấn, ý đồ muốn dùng tình thương của người mẹ tới cảm hoá hấn, ngay ở khi bà cho rằng chính mình có thể nói động được hấn, bà lại nghe thấy tiếng cười của Quý Thính.

"Mẫu thị, người già rồi, sự vụ của Yến cung nên để Vương hậu tới làm chủ, chờ sau khi Bôn Vương tìm được A Diên, liền để nàng làm Yến quốc Vương hậu đi."

Bắt lại con chim nhỏ không nghe lời kia, vĩnh viễn khoá ở Yến cung, ngay lúc này đây, hấn muốn chiêu cáo thiên hạ, nàng là thuộc về hấn, nơi nào cũng không thể đi.

"Không, không thể!"

Trịnh Thái hậu bàng hoàng nhìn Quý Thính, rõ ràng là hấn cười rất đậm nhiên, nhưng ở trong mắt bà, nó lại trở thành bàn tay quỷ quái muốn đòi mạng, để cho nữ nhân hạ tiện Nhiễm Diên kia làm Vương hậu? Sao có thể chứ! Vị trí kia bà đã mơ ước hai mươi mấy năm, đến bây giờ cũng chỉ là thoáng qua, loại người như Nhiễm Diên đến xuất thân cũng không ai biết kia, sao có thể xứng làm Vương hậu!

"Người điên rồi người điên rồi...."

Từ trên cao nhìn xuống Trịnh Thái hậu ngã ngồi suy sụp ở giữa sàn, ánh mắt Quý Thính âm u sắc bén, khoé môi khẽ nhếch nói: "Rất nhanh, A Diên của ta sẽ trở lại, Hành cung Kiến Dương u tĩnh, Mẫu thị sau này liền trụ ở nơi đó đi."

Khi hấn nhắc tới Nhiễm Diên bộ dáng đầy đắc chí, xác thật có vài phần điên cuồng.

Ầm ầm ầm!!

"Người, người nói cái gì? Hành cung Kiến Dương? Thính nhi, người đang nói đùa thôi đúng không, đều không phải là sự thật.....Không, không được! Người không thể đuổi ta đi!"

Hai mươi mấy năm qua bà đều đang chờ đợi, chờ đến một ngày có thể đứng ở vị trí tối cao, hết thảy mới vừa thực hiện được, con trai của bà lại muốn cướp đi tất cả, không! Như vậy có khác nào muốn mệnh của bà, nếu đã không có quyền lực, bà sẽ sống không nổi!

Bang, Quý Thịnh từ trong tay cầm quân tiếp nhận một chiếc mũi tên, ném đến bên người Trịnh Thái hậu, trên đầu mũi tên sắc bén phiếm hàn quang còn vương lại một đạo vết máu.

"Mẫu thị, A Diên của ta không ngoan, người có thể phóng nòng đi, nhưng...."

Lời nói thân mật của hần phảng phất tràn đầy sự sùng nịch, tựa hồ như căn bản hần không hề để bụng việc bà trợ giúp Nhiễm Diên trốn đi, nhưng nụ cười kia không đạt tới đáy mắt, lại làm Trịnh Thái hậu toàn thân phát lạnh, sồn tóc gáy.

"Người sao có thể đã thương nàng? Bất luận kẻ nào cũng không thể."

Trừ bỏ hần, người khác mưu toan làm thương tổn Nhiễm Diên, hần đều sẽ không bỏ qua.

Nhìn thân ảnh cao lớn phát tay áo rời đi cùng cấm vệ quân tấp nập rời khỏi điện, đại não Trịnh Thái hậu trống rỗng, xui lơ quỳ rạp trên mặt đất, rõ ràng thời tiết tháng sáu nóng bức, bà lại như rơi vào trời đông gió rét, quá lạnh lẽo.

Bà chỉ biết một sự kiện: Con trai của bà đã điên rồi.

.....

Vết thương bị tên bắn của Nhiễm Diên còn chưa lành, may mắn là không bị sốt, đoàn người tăng tốc lên đường, mười ngày sau mới vào đến nước Tề, biên thành hoang vu, vất vả tìm được chỗ tá túc trong thành, lại gặp phải trận mưa to, hành trình liền bị cản trở.

"Phu nhân, trận mưa này nghe nói sẽ kéo dài suốt năm ngày, chỉ sợ thành này sẽ bị ngập mất."

Nữ Âm bụng canh thịt dê nóng hổi đi tới, nhìn bóng hình xinh đẹp vũ mị đứng thẳng ở bên cửa sổ, không khỏi có chút lo lắng.

"Đi nói cho Mặc Hành, thu thập đồ vật chuẩn bị rời khỏi đây thôi, nơi này không lưu lại được." Tay Nhiễm Diên chống ở trên bậc cửa sổ bằng mộc xưa cũ, ngọc dung mình điểm mang theo một tia ưu sầu.

Nàng nhìn qua, thành này ba mặt vây quanh bởi núi, một mặt là sông lớn, mưa to trút xuống không ngừng, không quá mấy ngày chỉ sợ sẽ gặp lũ lụt bất ngờ cuốn vào thành.

Mặc Hành cũng suy nghĩ như vậy, vốn định thương nghị với Nhiễm Diên là rời khỏi nơi đây, vừa vặn hai người lại chung ý tưởng. Đoàn người ngày đó liền dầm mưa rời thành, lúc này người ra khỏi thành cũng không ít, hần là đều vội vã chạy tới Hán Giang thành gần đây nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bê Hạ, Không Thế!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: (Phiên ngoại thịt) A Diên quả nhiên bị Bôn vương cầm tiểu

Edit: Han.

Sau khi sinh Thái tử Tuần, mọi tâm tư của Nhiễm Diên đều đặt ở trên người nhi tử, đây là trưởng tử của Quý Thịnh, nhưng niềm vui sướng của một người mới làm cha như hần chỉ bảo trì được trong vòng hai tháng, ngày ngày nhìn Nhiễm Diên bế bé con có khuôn mặt gần tương tự như hần không buông tay, loại cảm giác cô đơn tràn ngập do bị thất sủng này không ngừng cuốn bay khát vọng được yêu thương của Đại Vương.

"A Diên, trăng đêm nay thật đẹp, nàng chờ để lãng phí ngày tốt."

Đại Vương lúc này quả thực là huyết khí bùng bùng, cũng có đến hơn nửa tháng rồi không hoan ái, hần không nhận được mà nhắc nhở Nhiễm Diên, tưởng muốn cùng nàng tình ý miên man, chỉ nghĩ hưởng thụ hai người vu sơn mây mưa một hồi. Đáng tiếc, mẫu thị của hải nhi hần không hề đem hần đặt ở trong lòng chút nào.

"Hừ! Tuần Nhi muốn ngủ, chàng mau hồi Lập Chính Điện đi."

Một khắc kia, Quý Thịnh chỉ cảm thấy bầu trời đêm vạn dặm đầy sao đều ảm đạm....

Lại một tháng tiếp theo, hần đều bồi hồi chìm đắm trong cảm xúc bị cự tuyệt cùng bỏ qua, khó khăn lắm có được mấy lần cùng Nhiễm Diên thượng giường, đè nặng lên thân hình là lướt kiểu mỹ tuyệt luân của nàng, một bụng dục hỏa ức chế lâu ngày tha thiết chuẩn bị biểu đạt, sắp sửa tiến vào vở kịch

lớn, Thái tử Tuấn ngủ ở trắc điện lại đúng lúc oa oa khóc lớn, hần vương bảo còn chưa kịp thoát xong, liền trực tiếp bị Nhiễm Diên đá xuống giường.

Đường đường là Yến Vương, lại lưu lạc đến mức này, quả thực là đáng buồn.

.....

Đến hôm nay, Quý Thịnh thực sự là không nhìn được nữa, trực tiếp khiêng Nhiễm Diên đi Thanh Lương Điện, không có tiếng khóc của Thái tử Tuấn, hai người rút cuộc khôi phục lại như lúc ban đầu, tà hoả áp chế lâu ngày bùng nổ mãnh liệt, thủ sẵn eo thon của Nhiễm Diên, đặt nàng ở trên án thư thọc vào rút ra như đóng cọc, chỉ nghe thấy tiếng thân thể va chạm mạnh mẽ "bach bach bach", từng cổ dâm dịch tron ướt liền tiếp từ trong huyết nhĩ bị đảo vẩy ra ở hoa khẩu.

"A a ~ chàng, chàng nhẹ chút ~ ngồ!"

Động tác thao lộng của hần hung mãnh tựa như lang như hổ khiến người ta sợ hãi, cơn thịnh nộ bùng to lớn đâm thọc làm bụng nhỏ Nhiễm Diên chua xót tê dại, nằm ngửa ở trên án thư, dưới thân là một đồng thẻ tre, khoái cảm như bão lớn đánh sâu vào tâm trí nàng, thanh âm dâm hô kiều mị đứt quãng.

"Sắp, sắp bị cắm xuyên nha ~ ô ô ~ chịu, chịu không nổi, chậm một chút....."

Nàng đã rất nhiều lần co rút tới cực hạn, Quý Thịnh lại vẫn thao lâu không chịu bắn, đem thân thể mềm mại như không xương của nàng kéo tới kéo lui thay đổi tư thế đa dạng đỉnh lộng thọc vào rút ra, cự bổng cứng rắn liên tiếp hung hăng đánh vào nơi sâu nhất trong hoa huyết nàng, dương cụ thô lớn nóng bỏng cắm đầy hoa hồ dâm nị là lứt.

"A Diên A Diên ~ tiểu lang nhi, vẫn là chặt như vậy, kẹp Bồn vương thật thoải mái, lại kêu lớn tiếng chút nữa!"

Sâu thăm trong hoa nhĩ, thịt non thủy nộn xoắn chặt triền miên, tựa hồ hoá thành muôn vạn những cái miệng nhỏ dâm đẳng, phía sau nổi trước hấp thụ dương vật của hần, kích thích động tác đâm cắm của hần càng thêm cuồng mãnh.

Sau khi sinh hài tử, mật huyết của nàng chẳng những không bị lỏng, ngược lại càng thêm thành thực, từng tác từng tác, co bóp cắn hút mon trón vừa đủ để mún hờn của một người nam nhân.

"Ngô a..... Trướng, quá trướng, thật là khó chịu, đừng đình nơi đó, a a a!"

Quý Thịnh cúi người đè lên ngọc thể run run của Nhiễm Diên, hai luồng ngực nhũ đầy đặn bị vòm ngực tinh tráng ép đến biến hình, đại churòng xuyên qua mái tóc đen bóng mềm mại như thác nước, chế trụ lấy ót nàng, đại lưỡi thô bạo xâm nhập cái miệng nhỏ không ngừng kêu to của nàng, hần quả thực là yêu đến chết bộ dáng khóc lóc nức nở trầm luân trong tình dục này của nàng.

Cờ nào mất hồn, cờ nào mỹ diệu, cờ nào khuấy khoả, cờ nào sung sướng..

"Ô ô!"

Nàng đã là mất cảm đến cực điểm, mị thịt quắn chặt lấy làm cơn thịnh hơi đau, nhưng cổ đau này lại làm Quý Thịnh sướng đến tột đỉnh, đâm cắm mấy cái thật sâu, đại quy đầu liền xông vào trong cổ tử cung, thanh âm kêu khóc của Nhiễm Diên trong khoảnh khắc đột nhiên trở nên dồn dập cao vút lên.

"A! Nước tiểu, nước tiểu!!"

Cặp đùi thon dài để ở trên hai đầu vai hần căng chặt run rẩy, Quý Thịnh vẫn như cũ không chịu buông tha nàng, ở trong làn sóng sung sướng đến cực hạn, hần giam cầm thân thể mãnh mai của nàng, lưu lại từng đạo từng đạo dấu vết chiếm hữu trên da thịt tuyết trắng.

Rào rạt, thể tre trên án thư toàn bộ đều bị hần hung mãnh gạt rơi trên mặt đất, cơn thịnh thô dài càng thao càng sâu, ngay cả tử cung cũng bị hần đâm đảo run rẩy kịch liệt, từng luồng sóng dâm thủy dâng đầy trong huyết nhĩ Nhiễm Diên, mắt đẹp của nàng trừng lớn, đồng tử dần dần mở ra, kích thích quá lớn khiến nàng gần như mất đi ý thức.

"A Diên, chúng ta cùng nhau bắn!"

Quý Thịnh thờ nặng cắn lên vai ngọc của nàng, dôi bàn tay xuống dưới chút nữa, ở trên ngực nhũ tuyết trắng no đủ mạnh mẽ nắm ấn.

Lúc này đây, bọn họ rút cuộc cùng nhau leo lên đỉnh cao ái tình, trong khoảnh khắc tình dịch phun vào tử cung, Nhiễm Diên lần thứ hai tiết thân, xụi lơ ở trong lồng ngực tràn ngập tình chiếm hữu của Quý Thịnh, thần trí hoảng hốt run run rẩy rẩy, hiển nhiên là do bị sóng khoái cảm ngất trời thổi quét qua đầu.

Chờ đến khi Quý Thịnh tách khỏi người nàng, vòm ngực to rộng của hần đã ướt nhẹp một mảnh, nước sữa màu trắng phun đầy lên thân hần.

"A Diên thật dâm đẳng, sữa cũng đều bắn ra, chắc chắc, sao lại nhiều như vậy?" Có điều, nhìn lại vú lớn của Nhiễm Diên đầy đà lên không ít, Quý Thịnh cũng liền sáng tỏ, mút mút đầu ngón tay lấy dính nước sữa, hương vị kỳ quái nhưng cực ngọt.

Đã nhiều ngày chưa từng tiết ra, tinh dịch vừa đặc lại nhiều, chờ đến lúc hần bắn xong, bụng nhỏ của Nhiễm Diên đã phồng lên, hình dạng kia cùng với lúc nàng mang thai bốn năm tháng cũng không khác nhau là mấy, chỉ có bất đồng với mang thai chính là, lấp đầy trong bụng nàng đều là tinh dịch của hần.

"A Diên nhìn xem, trông có giống như lại mang thai? Có điều, ta thật sự không nghĩ sẽ để nàng sinh tiếp."

Mới chỉ có một Thái tử Tuần, mà Nhiệm Diên đã đem hết tâm tư đi chiều cố, nếu như lại sinh thêm một đứa nữa, sợ là sau này đến cơ hội ăn thịt hân cũng không có.

Tưởng tượng như vậy, Quý Thịnh liền nhanh chóng đem côn thịt cắm sâu trong tử cung rút ra, mị thịt đỏ bưng phía bên ngoài dính đầy bọt trắng, hoa thủy bắt đầu chảy ra, phải rời khỏi hoa hồ ẩm áp chặt chẽ quả thực lại là một khảo nghiệm gian nan khác.

"Đừng hút, để Bôn vương rút ra ~"

Cổ họng Quý Thịnh không nhìn được mà tràn ra tiếng gầm nhẹ sáng khoái, tận đến khi cự bồng hoàn toàn rời khỏi kiều huyết sưng đỏ nóng ướt hân mới có thể tạm thời bình phục. Nhiệm Diên lại càng chặt vật hơn, lâu ngày không trải qua mây mưa hoan ái dễ chịu, mới vừa rồi giao hợp lại kịch liệt như thế, lúc này hai má ửng hồng, nằm ở trên án thư chậm rãi hưởng thụ dư vị cao trào dần dần tắt, đôi môi khẽ nhếch, từng ngậm từng ngậm hít thở không khí mới mẻ tươi mát.

"Không, không được...."

Bụng nhỏ căng trướng khó chịu, nàng vẫn cho rằng trận tính ái này đã xong, nào ngờ Quý Thịnh lại tách ra hai chân vô lực của nàng, lúc này đây ngay chính bản thân nàng cũng có thể nhận thấy rõ ràng, huyết khẩu đang ướt đầm, mật dịch giàn giụa, không biết Quý Thịnh cảm thấy gì quét quét qua hoa môi sưng đỏ, chọc nàng lại toan trướng tê dại lên.

"Ngô ~"

"A Diên thật đúng là bị Bôn vương cấm tiểu, nha, dâm thủy của nàng còn lộng ướt tấu chương Tướng Quốc mới đưa tới hôm qua nữa." Nhìn mấy cuốn thẻ tre ướt đầm biến thành sẫm màu, Quý Thịnh cười tươi đắc ý.

Nhiệm Diên đỏ mặt sắp sửa ngẩng đầu lên xem, lại phát hiện Quý Thịnh lấy một vật từ giá bút bên cạnh, hướng chân tâm nàng cấm tới, mật động bị cự bồng cấm đứt một canh giờ còn chưa kịp khép kín, đồ vật kia liền theo mật nước trơn ướt chui vào trong huyết thịt của nàng.

"Chàng! A ~"

Quý Thịnh sung sướng nhưn này, xoay chuyển đồ vật trong tay, nhìn bộ dáng Nhiệm Diên e lệ lại dâm mị kia, muốn cho nàng chịu một chút trừng phạt nho nhỏ.

"Bôn vương làm sao? Tới, A Diên mau nói, miệng nhỏ phía dưới của nàng đang cấm cái gì? Nàng nhất định là biết nó.... Mau nói, nếu không Bôn vương liền đem nó cấm sâu vào bên trong"

Nhiệm Diên tức muốn chết, nhưng bị một đám lông mềm mại xâm nhập vào huyết thịt quả thực khiến cả người nàng lần thứ hai khô nóng lên, chỉ cần Quý Thịnh hơi trều động, vài cọng lông cứng sẽ quét qua hoa thịt gây tê đau.

"Lông, bút lông...."

Thời Xuân Thu còn chưa có loại bút lông này, dựa theo quỹ đạo lịch sử thì đến Tần triều mới có nó, trước đó đều là khắc thẻ tre, vẫn là do Nhiệm Diên cho người đi làm thứ này, lấy trúc làm cán, lấy lông thỏ làm đầu bút, khi hoàn thành liền thịnh hành đến tận mấy quốc gia.

"Mau rút ra đi! Ngô ~ không, đừng hút!!"

Không ngờ Quý Thịnh chẳng những không đem bút lông rút ra, còn cúi đầu hàm chứa ngực nhũ của nàng, mạnh mẽ hút vào, khiến nàng cảm thấy thẹn thùng vô cùng, sửa dùng để cho nhĩ tử uống này, lại bị Phụ thân của nó tham lam ăn mất.

"Thật ngọt, tiểu tử thú kia đã có nhũ mẫu cho ăn, A Diên vẫn nên để nam nhân của nàng ăn no trước đi."

Quý Thịnh tà tà liếm mấy giọt sữa còn vương ở khoé môi, ngay sau đó liền hoá thân thành sói....

Tác giả ps: Cho chút thịt thà ngọt ngào để giảm xóc một chút trước khi A Diên bị bắt trở về diễn cảnh tuồng ngược thân ~

Han: Lâu ko ed, ed xong đọc đi đọc lại cứ thấy sao sao ấy (¬▽¬)~

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thê!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Tề Quốc Chung thị Tin

Edit: Han.

Đường đến Hán Giang thành cũng không hề dễ đi, mấy ngày liền mưa to không ngừng, đường qua núi bị đá lớn lăn xuống chặn ngang, những người đồng hành cũng nhiều, đôi khi mọi người hợp lực dời đá ngăn, còn chưa đi qua được bao xa lại nghe tin cầu qua sông phía trước bị sập.

"Phu nhân ở trên xe nghỉ ngơi một lát đi, Hành sẽ dẫn người đi trước xem thử." Mặc Hành một thân áo toai đứng ở bên xe ngựa, nhìn Nhiễm Diên xốc lên màn xe liền cúi đầu.

"Làm phiền người, nơi này đã có Nữ Âm chăm sóc ta, người cứ yên tâm đi đi."

Nếu luận về võ nghệ, Nữ Âm thậm chí còn vượt qua Mặc Hành, cũng làm khó lúc trước Quý Thịnh sẽ an bài người như vậy đến bên nàng.

Mặc Hành vừa đi, Nhiễm Diên liền đánh giá khắp nơi, người Tề quốc ra khỏi thành cùng với đoàn xe Nhiễm Diên lúc này cũng bị vây ở đây, tốp năm tốp ba tụm lại tránh mưa, đồng dạng biểu tình nhìn trời ưu sầu thở dài, khi nàng đang định buông màn xe xuống, phía sau bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng vỗ ngựa.

Không bao lâu sau, một đội ngũ hơn mười người xuất hiện ở phía trước, thân khoác áo toai, đội mũ che rộng vành nên không thấy rõ khuôn mặt, nhưng có thể nhìn ra ngựa của nhóm người này đều là tuần mã, Nhiễm Diên nhìn nhìn nam nhân cười bạch mã đi đằng trước, người nọ tựa hồ có cảm ứng, bỗng nhiên nhìn về phía nàng, cách nhau không xa, chạm đến đôi mắt của người nọ, trong lòng nàng bỗng nhảy dựng lên liền buông màn xe xuống.

Người này đôi mắt thật là đẹp.

"Phu nhân sao vậy?" Nữ Âm tất nhiên là thấy người kia, khó hiểu dò hỏi Nhiễm Diên: "Phu nhân nhận thức hần?"

Nhiễm Diên búng tỉnh lắc đầu: "Không quen biết, phỏng chừng là một đại nhân vật."

Nếu nàng không nhìn lầm, mới vừa rồi bên hông người nọ hần là ngọc bội long li, ở thời kỳ này mà có thể đeo ngọc bội như vậy, không phải là người trong công thất thì cũng là quý tộc.

Sau đó không lâu, Nhiễm Diên mới biết được thân phận của người này, bởi vì y, mà cơ nghiệp trăm năm của Tề quốc diệt vong.

Khi đến Hán Giang thành, Nhiễm Diên mới hiểu được quốc gia này nghèo đến mức nào, vốn tưởng rằng chỉ biến thành mới hoang vu, nào ngờ ngay cả trọng thành (thành lớn, quan trọng) cũng là như thế, đừng nói đến Yên quốc, sợ là so với Triệu quốc cũng kém xa.

Khoảng mười ngày sau khi vào thành, vết thương do mũi tên trên cánh tay Nhiễm Diên cũng khỏi hẳn, thời điểm này đang là tết hoa đăng mỗi năm một lần của Hán Giang thành, nghe nói ngay cả người của mấy thành trì lân cận cũng đều tới, là lễ hội lớn khó có được, rồi khỏi Yên Cung gần một tháng, Nhiễm Diên đã yên tâm hơn không ít, cũng không vội vã đi đến Lâm Tri, liền rời ngày khởi hành chậm lại.

"Nếu náo nhiệt như vậy thì chúng ta cũng lưu lại chơi một chút."

Chạng vạng, Nhiễm Diên mang theo Nữ Âm ra khỏi khách điểm, hai người cầm theo hoa đăng lẫn ở trong đám đông thưởng thức đủ kiểu đồ vật mới lạ, Nhiễm Diên vốn tưởng thời đại này đồ vật không theo kịp hiện đại, nào ngờ đều không phải như thế, thật ra có rất nhiều đồ đến cả hiện đại cũng chưa từng nghe thấy.

"Thiên a, đây là phượng điêu?!"

Nhiễm Diên kinh ngạc chỉ vào một con chim đang nhẹ nhàng bay lượn ở giữa đám người, lông vũ màu sắc rực rỡ lung linh, cùng với phượng hoàng trong thần thoại không có mấy phân khác biệt, đẹp đến kinh hồng, ngày xưa chỉ nghe trong dân gian nói qua có phượng điêu, nhưng giống loài trân quý này đâu phải nơi nào cũng tồn tại, thế cho nên Yên quốc không có.

"Phu nhân phu nhân! Nó bay lên ~"

Sau khi gặp được phượng điêu, Nhiễm Diên đối với những thứ thần kỳ cũng ít ngạc nhiên hơn, tỷ như cá voi trắng, chim chóc biết ca hát, mấy loại này Yên cung đều có, khi đi ngang qua một con phố, hoa đăng vây quanh, tiếng người ồn ào náo nhiệt.

"Phu nhân, nơi này thật náo nhiệt nha, chúng ta vào xem thử."

Nhiễm Diên dùng khăn cheu trong tay che khuất nửa bên mặt, túm chặt lấy Nữ Âm, nha đầu này ngày thường thoát nhìn an tĩnh, kỳ thật náo động lên lại giống hệt như thỏ điên.

"Khụ khụ, nơi này thì thôi, chúng ta mau đi chỗ khác."

Nữ Âm khó hiểu, Nhiễm Diên bắt đầu dĩ cười khẽ, dùng cây quạt vỗ vỗ đầu nàng, dưới khăn che mặt nồng đậm ý cười, có chút chế nhạo nói: "Đây là thanh lâu, chúng ta đi vào làm gì, nhanh đi sang nơi khác đi."

"A?!" Nhìn đám nam nhân qua lại bên cạnh, Nữ Âm nháy mắt đỏ mặt, vội theo Nhiễm Diên rời khỏi chỗ nhộn nhịp này.

Thanh lâu ở Tề quốc rất thịnh hành, có điều hơn mười quốc gia, ngõ hẻm hoa liễu (giống phố đèn đỏ) nơi nào chả có, nam nhân toàn thiên hạ chung quy

vẫn không trốn được thói trăng hoa.

Rời khỏi đám đông náo nhiệt, Nhiễm Diên cũng không còn hứng thú, dẫn Nữ Âm chuẩn bị quay về khách điểm, lại ngoài ý muốn bị mấy tên lưu manh du côn ngăn cản, nhìn bảy tám nam nhân quần áo xộc xệch không chỉnh tề, Nhiễm Diên còn có chút trở mắt.

Đây là...rốt cuộc gặp được chặn đường trong truyền thuyết?

"Đại ca, chính là nữ nhân này, ngày ấy bọn họ vào thành ta liền nhìn chăm chăm, tuyệt đối có của."

Tên được gọi là đại ca vỗ vỗ đầu vai người nọ, cười dữ tợn nói: "Hảo tiểu tử, làm không tồi, hôm nay bắt lấy hai nữ nhân này, đổi lấy tiền liền chia cho người, đủ để người uống rượu ăn thịt thống khoái."

Mất thấy Nữ Âm buông xuống đồ vật trong tay, chuẩn bị rút đao ra khỏi tay áo, Nhiễm Diên dùng khăn lụa che khuất mắt, không phải sợ đám ô hợp này, mà là sợ thấy máu.

"Nữ Âm, giáo huấn chúng một chút là được rồi."

Cường long không áp bọn rắn độc, những tên này đã sớm nhìn chăm chăm bọn họ, xem ra Hán Giang thành không thể lưu lại được nữa.

Nhìn mấy người kia hung ác tới gần, còn không đợi Nữ Âm ra tay, liền có kẻ kêu thảm một tiếng, tiếp theo lại vang lên liên tiếp vài thanh âm dồn dập hô to, máu tươi bắn vào không trung rơi xuống bụi đất dưới chân, thổi lên mùi tanh nồng khiến Nhiễm Diên có chút buồn nôn.

Cách phiến lụa mỏng, nàng mơ hồ thấy được một thân ảnh cao lớn đi về phía bên này.

"Các hạ là người phương nào?"

Nữ Âm theo bản năng che chắn phía trước Nhiễm Diên, nhìn nam nhân đột nhiên xuất hiện, trong nhất thời không phân biệt được là địch hay bạn. Người nọ đeo mặt nạ, không thấy rõ dung mạo, nhưng đôi môi y khẽ nhếch, tâm tình tựa hồ thực hảo, khi rút trường kiếm ra khỏi mấy thi thể, y có chút chán ghét móc khăn tay ra chà lau vết máu vương trên mặt.

"Đa tạ các hạ cứu giúp, không biết có tiện lưu lại danh hào."

Thanh âm Nhiễm Diên chưa dứt, bàn tay lau kiếm của người nọ chợt dừng lại, ngẩng đầu nhìn Nhiễm Diên che sa mặt, đôi mắt dưới mặt nạ mị lên, sau đó y ném khăn thấm máu trong tay, cời bỏ mặt nạ.

"Tại hạ là Tề quốc Chung thị Tin."

Nhìn mặt hắn, Nhiễm Diên thật lâu sau vẫn chưa lấy lại bình tĩnh....

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thế!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Đúc một cái khoá người bằng vàng cho Bồn vương

Edit: Han.

Trong lòng ca Vệ nữ từng xướng có nhắc đến dạng nam tử chi mỹ như Vệ Hằng, nhưng khi nhìn thấy Chung Tin lại làm Nhiễm Diên biết tới một vẻ đẹp nhu mỹ khác, nam tử loá mắt như thế chỉ cần nhìn thoáng qua, đôi mắt của y bỗng làm nàng nhớ tới nam nhân ngẫu nhiên gặp được trong mưa ngày ấy.

Hiển nhiên, là cùng một người, duyên phận thật đúng là kỳ diệu.

Tận đến khi Chung Tin đã rời đi, Nữ Âm cũng bị sắc đẹp mê hoặc mới giật mình hô lên một tiếng, Nhiễm Diên đang trầm ngâm suy nghĩ cũng khôi phục lại thanh tỉnh, nghiêng mắt nhìn Nữ Âm.

"Phu nhân, y chính là Chung Tin?!"

"Người biết hử?" Nhiễm Diên mày đẹp hơi nhăn, nhìn thi thể nằm la liệt dưới đất, hoàn toàn là nhất kiếm trí mạng, người này cùng Lan Lăng Vương đời sau có chút tương tự.

Nữ Âm vội gạt đầu không ngừng, thanh âm pha chút quái dị: "Trước đây có nghe mọi người từng nói đến Tề quốc Chung thị Tin, Phu nhân chẳng hề đã quên? Sinh ra đẹp như thế, khó trách Tề vương sẽ...."

Giây lát, Nhiễm Diên đột nhiên nhớ tới việc này, đôi môi túm lại hơi nhấp, sóng mắt liếm điếm nhiều thêm một phần hiểu rõ.

"Là y sao?"

Tề quốc Chung thị là đại quý tộc của Lâm Tri, nơi xuất hiện lớp lớp nhân tài, mấy chục năm trước tên tuổi còn từng vượt ra tứ quốc, hiện giờ trẻ tuổi nổi danh nhất Chung thị, chính là Chung Tín kia, tương truyền người này dụng mạo diệt mỹ, mười tám tuổi đã trở thành Tướng quân, một thân võ nghệ cao cường, từng nhiều lần lĩnh quân chống địch, đại nhân vật chạm tay cái là bóng.

Duy độc có một điều đáng tiếc đó là Chung Tín người này sinh sai niên đại, gặp phải một tên quân vương ngu ngốc háo sắc.

.....

Ngày ấy chuẩn bị rời đi Hán Giang thành, Nhiễm Diên mới biết được tin tức, Yến vương thân chinh đi Vệ quốc, lúc này sợ là đã giết đến Phụng Điều, sắp đánh vào Triều Ca.

"Phu nhân, nhóm khách thương đều đang nói đến Đại Vương nha."

Trong Hán Giang thành có mấy khách thương tới từ Triệu quốc, lời truyền ra đã trở nên vô cùng kỳ diệu, không ngoài mấy ý như Yến vương dụng binh như thần, khí phách phi phàm, đương nhiên cũng có người tức giận mắng Quý Thịnh hung bạo thích giết chóc.

"Đi thôi."

Nhiễm Diên vô tâm muốn nghe, chỉ cần biết rằng Quý Thịnh không đi tìm nàng là được, nàng cùng hắn về sau sẽ không gặp lại.

Nửa tháng sau, đoàn người Nhiễm Diên mới đến được vương đô Tề quốc - Lâm Tri, lúc đó tin tức Yến Vương thu tóm Vệ quốc đã ồn ào huyên náo khắp Tề, đồn rằng binh hùng của hắn không về nước, tựa hồ là chuẩn bị tấn công Triệu quốc.

"Nghe nói Yến Vương kia tự thân chém đầu Vệ Múc treo lên thành cao ở Vệ cung đó."

"Chắc chắn, giết người không chớp mắt, hắn là một tên bạo quân, chỉ hy vọng hắn đánh xong Triệu quốc sẽ nhanh chóng thu binh."

"Đúng thế, Tề quốc ta ngay sát Triệu quốc, cũng chưa biết được dã tâm của Yến Vương như thế nào."

Mà lúc này tại Vệ quốc đã mất nước, Quý Thịnh một thân kim giáp vương y đứng ở trên hồng đài Vệ cung, nhìn xuống Triều Ca mệnh mông, năm đó Võ Vương Cơ Phát chính ngay tại đây đã diệt Thương Canh thành lập Chu thất. Hiện giờ, nơi này cũng là bước đầu tiên trong bá nghiệp của hắn.

"Đại Vương, người đã mang đến." Thiếu Tướng quân mặc áo giáp nhiễm huyết vung tay lên, giáp vệ liền đem một nam nhân trung niên râu trắng đẩy đi lên.

Quý Thịnh bề nghệ liếc mắt nhìn người nọ một cái, khí phách âm lệ chán nản sông ở trong mắt còn chưa lui, nam nhân trung niên xém chút nữa bị uy áp kia dọa ngất xỉu, nằm liệt bò trên mặt đất run bần bật.

"Bái, bái kiến Đại Vương!!"

"Người là thợ thủ công có thể đúc khoá vàng?" Môi mỏng diệt lệ của Quý Thịnh hơi cong lên một độ cung kiêu ngạo, gạt bỏ chút lười biếng tán mạn, giọng nói trầm thấp khiến ai cũng không dám thờ ơ, uy hiếp nhân tâm.

"Hồi, hồi Đại Vương, đúng như vậy."

Yến Vương trẻ tuổi nhìn chim chóc vỗ cánh bay cao, trên dung nhan tuấn mỹ đường cong lãnh lệ hiện ra tia biến hoá, chỉ thấy hắn bỗng nhiên duỗi tay tiếp nhận vương cung (cung tên) từ thân vệ bên cạnh, mũi tên phượng vũ sắc dài, chỉ mất vài giây ngấm chuẩn.

Vèo!

Chim chóc đang tự do bay lượn ở phía chân trời bị trúng tên thẳng tắp rơi xuống....

Trong mắt ung sắc bén mơ hồ lộ ra thần sắc vừa lòng, đem vương cung ném cho thân vệ, Quý Thịnh khoanh tay quay lại, vẫn chưa nhìn đến người trên mặt đất, trực tiếp vượt qua bước đi, trong gió truyền đến mệnh lệnh:

"Đi đúc cho Bốn Vương một cái khoá người bằng vàng."

.....

Nhiễm Diên bỏ ra một khoản tiền rất lớn mua một bộ nhà cửa ở Lâm Tri, chuẩn bị trốn chạy tất nhiên là phải mang theo đầy đủ của cải, nàng hiện tại cũng coi như tiểu phú bà, ở Tề tiêu dao hơn nửa tháng, bắt đầu cân nhắc đến việc triển khai sinh kế, không thể cứ mãi miệng ăn núi lở.

Duyên phận đưa đẩy, nàng lại lần nữa gặp được Chung Tín.

Ngày đó khi Nhiễm Diên đi du ngoạn trở về thành, chỗ cửa thành đang tiến hành kiểm tra thẻ bài, lúc đến phiên các nàng, giáp vệ thủ thành cố ý làm khó

đề, xa phu nhất thời khó chịu liền cùng bọn chúng nổi lên tranh chấp, Nhiễm Diên cố ý để Nữ Âm dùng tiền cho qua chuyện, không ngờ đúng lúc ấy Chung Tín cũng từ ngoài thành trở về.

"Phát sinh chuyện gì?"

Thanh âm của y cùng ngày ấy ở ngõ nhỏ giống nhau bình thản không chút phập phồng, thế nhưng âm sắc lại độc đáo mê người, Nữ Âm đỡ Nhiễm Diên đứng ở bên xe ngựa, nhìn Chung Tín đeo mặt nạ cười bạch mã, Nhiễm Diên đem khăn lụa trong tay nâng lên cao, vừa đủ che khuất khuôn mặt.

"Hồi Tướng quân, mấy người này không phải con dân Tề quốc, thân phận cực kỳ khả nghi."

Chung Tín lạnh lùng nhìn lướt qua, khi y thấy Nhiễm Diên thì bỗng nhiên dừng lại, giục ngựa đi tới, cho dù có che sa mặt, y cũng vẫn có thể nhận ra nàng, lảng la cảm thấy ở Yên quốc cũng không phải thứ người bình thường có thể mặc.

"Bản Tướng quân nhận thức các nàng, cho đi đi."

"Rõ!!"

Nhiễm Diên không muốn có nhiều liên lụy với người này, liếc mắt ý bảo Nữ Âm nói tiếng cảm tạ, liền dẫn đầu lên xe ngựa, mới vừa vượt qua cổng vào thành, không ngờ Chung Tín lại đuổi theo, cách xe ngựa chỉ cùng nàng nói duy nhất một câu.

"Nơi này thị phi, đừng ở lâu."

Không có lý do vứt lại một câu khiến Nhiễm Diên kinh ngạc vội xốc lên màn xe, nhưng chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng Chung Tín đã đi xa, nàng cảnh giác nhìn quanh khắp nơi, lúc này mới phát hiện tựa hồ có người đang theo dõi.

"Lập tức trở về."

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thế!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Đêm khuya bị bắt cóc

Edit: Han.

Nhiễm Diên suy nghĩ, lúc trước cho rằng mọi chuyện đã yên ổn, nên liền để Mặc Hành đi Cát Huy tìm sư huynh y, bên cạnh không lưu lại nhiều người, nhất thời mất cảnh giác lại bị bại lộ hành tung. Mới đầu nàng còn tưởng là người của Quý Thịnh, vô cùng hoảng loạn, nhưng cho Nữ Âm đi dò xét một phen, lại phát hiện ra cũng không phải.

"Hắn là người nước Tề, Phu nhân yên tâm, Nữ Âm sẽ bảo vệ người thật tốt, nô tỳ đã cho người truyền tin đến Mặc tiên sinh."

Ban đêm Nhiễm Diên ngủ cũng không an ổn, mơ một giấc mộng kỳ quái, chốc lát là thân thể bị mất đầu của Trọng Tuyên hỏi nàng đầu y đang ở nơi nào; chốc lát lại là bộ dáng lão Yên Vương trúng độc chết thảm, chất vãn nàng tại sao phải cùng Quý Thịnh ở bên nhau; chốc lát lại là hình ảnh đêm đầu tiên bị Quý Thịnh đè ở dưới thân cường bạo, khiến nàng như bị xé rách đau nhức từng trận.

[A Diên, ta sẽ bắt được nàng!]

"A!"

Từ trong mộng bừng tỉnh dậy, tìm Nhiễm Diên đập dồn dập liên hồi, giữa trán trắng nõn như tuyết thấm đầy mồ hôi lạnh, nhìn nền trên giá đã tắt, cả căn phòng tối tăm, tối gần cửa sổ nhìn ra đình viện mông lung dưới ánh trăng, nàng chân trần xuống giường, mơ hồ có thể nhìn thấy da thịt tuyết trắng tiêm mỷ.

Nhớ tới mới vừa rồi trong mộng Quý Thịnh tức giận mặt mày dữ tợn, Nhiễm Diên còn có chút kinh sợ, nàng thật sự không dám tưởng tượng, nếu bị hắn bắt trở về sẽ phải chịu kết cục như nào, dựa theo tính cách bá đạo kia của hắn....

Hiên cửa vẫn chưa khép hẳn, hương hoa nhàn nhạt bay vào, đẩy ra hai cánh cửa sổ, một vầng trăng non nhẹ toả ngân quang giữa đám mây mù vẫn vút phía chân trời, ánh sáng bạc vậy đầy sân, chiếu rọi lên những đoá hoa quỳnh đang trốn trong bóng đêm nở rộ.

"Thật đẹp."

Nàng nhịn không được duỗi tay sờ lên cánh hoa quỳnh mềm mại bên cửa sổ, nhụy vàng hoa trắng nhẵn mịn như tơ kiêu diễm động lòng người, hương hoa ngào ngạt vẫn quanh chóp mũi, khi những ngón tay ngọc đang đùa đùa ở nhụy hoa, trong viện bỗng nhiên có tiếng vang kỳ quái.

Có người!!

Nhiễm Diên lập tức cảnh giác, hồ nước giữa đình viện hiện ra bóng ngược của vài đạo thân ảnh lơ lửng trên mặt nước, nàng bỗng chốc thu hồi tay, chuẩn bị bắt động thanh sắc lui về trong phòng đến gian ngoài tìm Nữ Âm, lại chẳng ngờ được những người đó đã sớm theo dõi nàng.

Vào!

Mấy thanh ngân châm trắng bạc như nước dưới ánh trăng dùng tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy bay nhanh về phía Nhiễm Diên, tránh né không kịp, nàng chỉ cảm thấy trên vai hơi nhói, sau đó là một cỗ tê liệt chết lặng đánh úp lại, nàng muốn mở miệng gọi người nhưng làm thế nào cũng đều không thể phát ra thanh âm.

"Nữ....Âm..."

Trên ngân châm bơi được, sau khi Nhiễm Diên ngã xuống, vài đạo thân ảnh giấu ở chỗ tối lập tức nhảy lại đây, một người lặng yên tiến vào trong phòng, đem Nhiễm Diên đã xụi lơ trên mặt đất xoay lại, dưới ánh trăng dung nhan mỹ nhân khuyên thành giáo lệ phảng phất như tiên nữ rơi xuống từ cổng trời, kinh diễm đến mức làm người thật lâu vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

"Người còn làm cái gì, mau nhanh lên!"

Tận đến khi đồng hành thúc giục, người nọ mới giật mình tỉnh lại, vội dùng áo choàng màu đen che khuất bọc Nhiễm Diên ôm vào ngực, sau đó cẩn thận khiêng nàng lên, từ trên cửa sổ nhảy ra ngoài.

"Đi."

.....

Đợi khi Nhiễm Diên mở mắt ra, trong ánh mắt nhiều hơn một đạo thân ảnh, Chung Tin ăn mặc áo gấm lụa tím vừa lúc cũng nhìn về phía nàng, khoé môi y khẽ nở nụ cười tươi tắn, đôi mắt từng khiến Nhiễm Diên tán thưởng không thôi kia biểu lộ một loại ôn nhu mê người khác thường, làm nàng hơi trở mắt, có chút choáng váng không khỏe.

"Tĩnh lại là tốt rồi, trước nằm nghỉ đi, được lực còn phải chờ một canh giờ nữa mới tan hết."

Sắc trời đã sáng choang, phòng ngủ rất đơn giản, không có quá nhiều đồ vật xa hoa lãng phí, một cái giường tre, một mặt bình phong, còn có nam nhân đẹp đẽ làm người hoảng thần kia, trong không gian yên tĩnh ngẫu nhiên truyền tới vài tiếng chim tước hào hứng kêu to.

Nhiễm Diên nhú mày, chớp chớp lông mi cong vút thật dài, cả người tê liệt không thể nhúc nhích được, đặc biệt là đầu vai nơi trúng ngân châm có chút hơi đau, may mà sau khi thanh tỉnh còn có thể nói chuyện.

"Người, là người đã cứu ta?"

Đêm qua tuy rằng trúng châm, nhưng khi bị những người đó khiêng mang ra khỏi phòng nàng vẫn có thể cảm ứng được một chút, trong trí nhớ nặng nề hỗn loạn, hình như là Chung Tin cứu nàng.

"Ừm, chờ nàng hồi phục, ta sẽ đưa nàng ra khỏi thành."

Y sau khi tháo xuống mặt nạ cùng với bộ dáng lãnh khốc giết người ở ngõ nhỏ ngày ấy tựa hồ như hai người khác nhau, y dường như buồn rầu chuyện gì, dưới vầng sáng nhu hoà, ánh mắt nhìn về phía Nhiễm Diên có mấy phần khác lạ.

"Là ai muốn bắt ta?"

".....Tề Vương." Y hơi khựng lại, ngữ khí hiển nhiên có chút cân nhắc, cuối cùng vẫn đem tình hình thực tế nói cho Nhiễm Diên: "Mấy ngày trước có phải nàng từng đi qua Lam Kiều, ngày ấy Tề Vương cũng ra khỏi cung, y thấy nàng."

Nhiễm Diên bừng tỉnh đại ngộ, mọi người đều biết Tề Vương là tên hôn quân háo sắc ngu ngốc, nhớ tới ngày đó khi cùng Nữ Âm vào đến Lam Kiều gần Lâm Tri, khăn che mặt của nàng từng bị gió thổi bay, nghĩ lại thì có lẽ lúc ấy đã lọt vào tầm mắt của Tề Vương.

Sau khi vào Lâm Tri, Nhiễm Diên thường xuyên nghe nói đến đại danh của Tề Vương, hậu cung ba ngàn giai lệ đã đành, còn thường xuyên trình diễn tiết mục cường đoạt dân nữ, ngay cả là thân nam tử như Chung Tin.... Trong lòng thật sự không biết nên nói gì.

"Đa tạ lại lần nữa cứu giúp."

Chung Tin lắc lắc đầu, chân mày xinh đẹp hơi trầm xuống: "Ta chỉ không muốn để kẻ làm Vương như y lại dày dăm lê dân Tề quốc vào biển lửa, nàng không cần nhìn ta như vậy, ta đã sớm biết thân phận của nàng, người của Yến Vương từng gửi tin đến cho ta, muốn ta giúp hắn tìm Trình Hoa phu nhân chạy trốn đến Tề quốc về."

"Người....Người đã sớm biết? Vậy vì sao còn?" Còn để nàng an toàn tới Lâm Tri.

Nam nhân đẹp như tượng ngọc đứng ở trước cửa sổ, gió lớn ngoài hành lang thổi vào còn đem theo thanh hương rừng trúc, từ phía y bên này nhìn lại,

chỉ có thể miễn cưỡng thấy nửa bên mặt nghiêng của Nhiễm Diên, xinh đẹp hoa lệ.

"Vì sao? Đại khái là đồng bệnh tương liên đi."

Tác giả ps: Tề Vương thích mỹ nhân, nam nữ đều không chê, nên Tiểu Chung là một bi kịch mỹ nam tử ~

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Vị hôn thê

Edit: Han.

(Chương này Chung Tin đã biết thân phận của Nhiễm Diên nên đổi về danh xưng "Phu nhân" nhé!)

Ở một góc độ nào đó mà nói, Chung Tin cùng Nhiễm Diên quả thật là đồng bệnh tương liên: Mỹ mạo hơn người, quân vương dụng tâm chiếm hữu.

"Phu nhân hẳn là đã biết dân Tề đồn đại như thế nào về ta, cho nên yên tâm, ta sẽ không đem người đưa về Yến quốc, đi Sở quốc đi, nơi đó Yến Vương tạm thời không thể động đến."

Nhiễm Diên lựa chọn tin nhiệm Chung Tin, Quý Thịnh thành công hạ bệ Vệ quốc nhưng vẫn chưa ra lệnh thu binh hồi Yến, điều này đã khiến Chư quốc Trung Nguyên nhân tâm hoảng sợ, lúc này chỉ duy nhất có Sở quốc là có thể tránh, thật không ngờ ngay từ lúc bắt đầu Quý Thịnh đã biết nàng trốn đến Tề quốc, nếu không phải có Chung Tin, khả năng là lúc này nàng đã bị bắt trở về.

Nhà cửa đã mua bấy giờ không thể quay lại, Tề Vương có thể nhân lúc đêm khuya cho người tới bắt nàng thì đã định là sẽ không bỏ qua cho nàng, Nhiễm Diên chỉ đành phải nhờ Chung Tin gửi tin đến đám người Nữ Âm.

"Phu nhân, là nô tỳ không bảo vệ tốt người...."

Lúc này được lực đã qua, Nhiễm Diên ngồi ở chính đường trúc quán, vỗ nhẹ tay Nữ Âm, mày đẹp đậm như trăng hơi nhú: "Ta không sao, đi thu thập một chút, chúng ta chuẩn bị khởi hành đi Sở quốc."

"Dạ."

Chung Tin cứu Nhiễm Diên, tất nhiên là không thể đem nàng mang về trong phủ, sợ bị Tề Vương phát hiện, chỉ có thể an trí cho nàng ở nơi bí ẩn, trúc quán trong núi trúc này chính là do y thời trẻ dựng nên, nếu Tề Vương muốn tìm tới cũng sẽ phải mất chút thời gian.

Gần đến quế nguyệt*, trong rừng trúc gió thổi đã lộ ra tia lạnh lẽo, Nhiễm Diên khoác một kiện áo khoác màu trắng ngà thêu hoa mai màu lam nhạt đi ở trong biển trúc, nghe tiếng gió lay động lá cây sần sật, hưởng thụ một phen ý nhị.

"Phu nhân."

"Chung Tướng quân."

Chung Tin từ phía trúc gian đi tới, nhìn hài thêu tơ bạc lấm bùn trên chân Nhiễm Diên, khuôn mặt như đẹp đẽ như quan ngọc nhiều thêm vài phần tươi cười: "Dĩ vãng nghe nói lão Yến Vương độc sủng Phu nhân, ngay cả công tử cũng đều có thể trục xuất ra khỏi thượng kinh, Tin vẫn luôn cho rằng Phu nhân là...."

Trời xanh không mây, khóm trúc đong đưa, vàng sáng xanh nhạt chiếu lên mặt Nhiễm Diên, mắt đẹp thanh nhã của nàng hơi liếm, ý cười nồng đậm bên môi:

"Cho rằng ta là Đát Kỷ họa quốc?"

Nàng tỏ vẻ không sao lại còn hài hước vui đùa làm Chung Tin cảm thấy hứng thú, nữ nhân này không hề đơn giản, có thể mê hoặc lão Yến Vương, sau lại có thể đạt được tâm của Tần Yến Vương tiếp tục nhận được sủng hạnh độc nhất nơi hậu cung, đây là điều không phải bất cứ nữ nhân nào có thể làm được.

"Tin từng gặp qua Yến Vương, cốt khí bá chủ thiên hạ như vậy quả thực hiếm có, Phu nhân vì sao còn phải rời khỏi Yến cung?"

Nhiễm Diên mỉm cười, lời này có chút quen tai, nàng chợt nhớ tới lúc trước khi rời khỏi hành cung, Vệ Hằng cũng từng hỏi nàng câu tương tự, khi đó nàng trả lời là vì tự do, nhưng hiện tại đứng trước mặt chính là Chung Tin.

"Vậy Chung Tướng quân cảm thấy Tề Vương như thế nào?"

"Tề Vương sao có thể so sánh với Yến Vương." Sắc mặt Chung Tin hơi trầm xuống, y sinh ra là người của Tề quốc, lúc chết bia mộ cũng khắc danh Tề quốc Chung thị, gặp phải quân vương ngu ngốc vô độ, cũng chỉ có thể trách y sinh không hợp thời.

"Đúng vậy, bọn họ xác thực không thể đánh đồng, nhưng cách làm nào có gì khác nhau."

Khi gió thổi tới, Nhiễm Diên buông lỏng ngón tay, một chiếc lá trúc màu xanh lục bị gió cuốn bay, ở trong không trung càng bay càng cao, nàng ngược mắt nhìn về phía chân trời, bất chợt nảy sinh dự cảm bất an.

Nhiễm Diên đã xem nhẹ trình độ háo sắc của Tề Vương, vì mỹ nhân y hiển nhiên mất mùa tai điếc đến hết thuốc chữa, sau khi điều tra rõ là Chung Tin cướp người của y, cư nhiên dám để giáp vệ trong cung vây quanh Chung thị, dù thế nào cũng muốn Chung Tin giao mỹ nhân ra, thậm chí còn mở miệng vũ nhục.

"Tề Vương nói nếu Chung Tướng quân không đem mỹ nhân dâng lên, vậy liền mang chính mình vào tẩm cung hầu hạ vương giá, hừ, Tề quốc có vị quân chủ như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ mất nước." Nữ Ấm tức giận bất bình, hận không thể chính tay đâm Tề Vương.

Nhiễm Diên cho rằng Chung Tin cuối cùng sẽ phải khuất phục trước hoàng quyền, đem nàng đưa vào Tề cung, nàng cũng đã làm tốt công tác chuẩn bị rồi đi, nào ngờ Chung Tin thế nhưng trước mặt mọi người công bố nàng là vị hôn thê của y, từ đó dẫn tới người dân trong nước phẫn hận đối với Tề Vương không thôi, Tề Vương bị bắt phải giải tán giáp vệ bao vây Chung thị.

Ngày Chung Tin đưa Nhiễm Diên ra khỏi Lâm Tri, vẫn là lấy lý do đưa vị hôn thê về quê.

Y cười trên lưng bạch mã, hôm nay không mang mặt nạ, một khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra dưới ánh mặt trời, khiến người dân Lâm Tri ồn ào kéo nhau ra khỏi thành ngắm nhìn, y lại chẳng thèm để ý, bình thần giục ngựa đi bên xe của Nhiễm Diên, thấp giọng nói.

"Sự tình đột phát, mong Phu nhân thứ lỗi." Tuy y nói Nhiễm Diên là vị hôn thê của y, nhưng không hề nói ra tên họ nàng, vậy nên cũng không sao.

Nhiễm Diên nửa nắm cửa xe đậm cười: "Tướng quân có thể giúp ta đến mức này đã là không dễ dàng, đáng nhẽ Nhiễm Diên phải cảm tạ Tướng quân mới đúng."

Chung Tin vội phát phát tay, ánh mắt dừng lại trên mười ngón tay đang vén lên màn xe của Nhiễm Diên, mượt mà như trân châu, đầu móng có màu hồng nhạt, cực kỳ xinh đẹp, đến tận bây giờ y mới biết, hoá ra nàng kêu Nhiễm Diên.

"Ra khỏi Lâm Tri, ta chỉ có thể đưa Phu nhân đến Bác Dương, nơi đó sẽ có thuyền đưa Phu nhân đi Sở quốc, Tin có một nghĩa huynh ở Dinh Điều làm quan, Phu nhân hãy mang bài thiếp đi gặp huynh ấy."

"Được." Nàng tự nhiên hào phóng nhận ân tình của y, nếu có một ngày gặp lại nhau, nàng nhất định sẽ báo đáp ân này.

Đáng tiếc, ngàn tính vạn tính, an bài chu toàn, cuối cùng Nhiễm Diên vẫn không thành công đi đến Sở quốc.....

Tác giả ps: Sắp tới vở kịch lớn mà ta ấp ủ ~

*Quế nguyệt: chỉ tháng tám âm lịch, vì trong tháng này có tiết Trung thu, trăng sáng đẹp, mà tương truyền trên mặt trăng có cây quế lớn.

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thê!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Lại hồi Yến cung

Edit: Han.

Thượng nguồn sông lớn ở Bác Dương thông đến Yến, Triệu; hạ nguồn hướng về Sở, mùa này vừa lúc dòng chảy của sông êm đềm, Chung Tin đã sớm an bài thuyền lớn, đưa đám người Nhiễm Diên lên thuyền, tận đến khi thuyền lớn biến mất ở khúc sông phía trước, y vẫn còn đứng nhìn theo thật lâu.

"Tướng quân! Mau hồi đô thành, xảy ra việc lớn rồi!"

Chung Tin bỗng nhiên quay đầu, liền thấy gia binh Tư Tự chạy nhanh tới, không màng đến một thân vết thương chồng chất, hãy còn phần uất kêu to, sắc mặt y lập tức đại biến.....

Lại nói tới Nhiễm Diên bên này, vô luận là trước khi xuyên qua hay sau khi xuyên qua, đây vẫn là lần đầu tiên nàng đi thuyền trên sông, trong gian phòng không lớn đốt quế hương, nước sông hỗn tạp tràn ngập mùi tanh nồng, thật sự không quá dễ chịu, đầu óc lằng lằng trầm trầm phun ra mấy bợn sau đó vẫn luôn ngủ mà trôi qua.

Đám người Mặc Hành cũng thế, say tàu lợi hại, tận đến một ngày sau, Nữ Âm mới phát hiện ra có điều không thích hợp.

"Phu nhân, hướng đi của thuyền này không đúng, vừa rồi nô tỳ mới nhìn qua, căn bản không phải là hướng đi đến Sở quốc, hơn nữa đồ ăn của chúng ta hình như cũng bị hạ dược." Nữ Âm thấp giọng ở bên tai Nhiễm Diên vội vàng nói mấy lời.

Nhiễm Diên thất kinh, chống cánh tay Nữ Âm ngồi dậy, lông mi màu đen thật dài như cánh bướm run rẩy, sóng mắt lay động nhìn về phía ánh đèn dầu, trong không khí lưu chuyển mùi tanh của nước sông khiến nàng hoa mắt chóng mặt.

"Trước không cần rút dây động rừng, tìm thời gian đem việc này nói cho Mặc Hành, thăm dò người trên thuyền."

Nỗi bất an trong lòng đã đạt tới cực điểm, đi qua sông lớn Bắc Dương vốn là bí quá hoá liều, đường thủy của sông này cũng thông đến Yến quốc, nhưng Nhiễm Diên tin tưởng Chung Tín sẽ không hại nàng, mới đồng ý dùng tốc độ nhanh nhất đi tới Sở quốc, không nghĩ đến cuối cùng vẫn tính sai.

Buổi tối Nữ Âm bung đồ ăn vào, sau khi đóng lại cửa phòng, nâng Nhiễm Diên ngồi quỳ ở sau bàn nhỏ, nghiêng một bên hạ thấp thanh âm nói: "Mặc tiên sinh nói người mà Chung Tướng quân an bài hẳn là đã bị đổi, hiện tại trên thuyền có tới mười mấy cao thủ, đồ ăn của chúng ta là bị áp chế hạ dược."

Tay nắm đũa của Nhiễm Diên bỗng chốc căng thẳng, người trên thuyền tám chín phần là do Quý Thịnh phái tới, mà phương hướng hiện tại của thuyền hiển nhiên là Yến quốc.

"Phu nhân, ngài yên tâm, Mặc tiên sinh nói đợi ngày mai khôi phục liền có thể giải quyết những người đó."

Nhìn gian phòng tối tăm, Nhiễm Diên cười tự giễu, nếu không phải Nữ Âm phát hiện ra dị thường, nàng khả năng đến Yến quốc lúc nào còn không biết, nàng quả nhiên vẫn đầu không lại Quý Thịnh.

"Không cần, lần này là ta liên lụy các người."

Những người này có thể thần không biết quỷ không hay lên thuyền đưa bọn họ mang về Yến quốc thì tất nhiên không phải cao thủ bình thường, Mặc Hành chỉ dẫn theo năm người, sao có thể là đối thủ của bọn họ, thuyền lớn đã đi được một ngày hai đêm, sáng sớm ngày mai sợ là đã tiến vào địa giới Yến quốc.

Nàng đã mất đi tất cả cơ hội.

Quả nhiên, không ngoài sở liệu của Nhiễm Diên, sáng sớm ngày thứ hai thuyền liền vào Yến quốc, đứng ở trên boong tàu nhìn nước sông cuộn cuộn, vốn hình ảnh in trên mặt sông chỉ có một thuyền lớn, không biết từ khi nào, hai bên trái phải đã thêm hai chiếc thuyền quân.

"Phu nhân."

"Thì ra là Triệu đại nhân, lâu ngày không thấy." Nhiễm Diên liếc mắt nhìn Triệu Lịch quỳ gối ở trên thuyền, nhớ lại một hồi ngày ấy khi nàng trốn ra khỏi cung chính là bị y bắt trở về, luôn miệng mắng nàng là "Yêu phi".

Tuy rằng người trước mặt trong ánh mắt không còn chứa hung quang, nhưng Triệu Lịch vẫn lạnh lùng trừng mắt như cũ, ôm quyền lạnh giọng nói với Nhiễm Diên: "Đại Vương dặn dò, hộ tống Phu nhân an toàn hồi cung, mong Phu nhân đừng để thần khó xử."

Nhiễm Diên nắm chặt bàn tay hơi run rẩy, buông ra năm ngón tay bị nắm đến tê dại, bám lấy lan can thuyền.

"Triệu đại nhân chẳng lẽ thật sự muốn đưa ta hồi cung? Quá khứ ta đã hại Đại Vương nhà ngươi như thế nào, ngươi hẳn là đã biết, nếu như ta lại hồi cung, chỉ sợ lần này sẽ phá đến long trời lở đất."

Nàng cười như không cười ghé mắt nhìn sang, trong mắt đẹp sáng ngời lưu động quang mang diễm dật, có thể đoạt lấy nhân tâm trong nháy mắt, Triệu Lịch chỉ nhìn thoáng qua liền áy náy kinh hãi cúi đầu.

"Phu nhân, thần chỉ nghe mệnh lệnh của Đại Vương mà hành sự."

Triệu Lịch tuy là kẻ vũ phu, nhưng tuyệt đối là người trung thành với chủ nhân, cho nên phép kích tướng của Nhiễm Diên dùng với y là không có hiệu quả, nghĩ đến Quý Thịnh cũng sớm đoán ra được y là người như thế, mới phái y lần thứ hai đến bắt Nhiễm Diên giao hoạt về cung.

Gom lại tóc đen tán loạn bên thái dương, Nhiễm Diên cười thành tiếng: "Được rồi, vậy thì hồi cung đi thôi."

Xem ra nàng cùng Quý Thịnh đời này định sẵn là phải dây dưa không rõ.

Lại lần nữa trở về Yến cung, chỉ ngắn ngủi trong vòng hai tháng, Nhiễm Diên lại có cảm giác như đã cách cả một thế kỷ, Bàng Cung hoa quế đã nở đầy cành, cung nhân đứng hầu ngoài Trường Hoa Điện đã thay đổi hết, đi tới đi lui bên ngoài hành lang đứng đầy giáp vệ.

Nhiễm Diên lần này là hoàn toàn không còn tự do.

Mà Quý Thịnh sắp chiến thắng trở về triều....

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thế!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 50: A Diên không nhớ Bồn Vương sao?

Edit: Han.

Ngày Quý Thịnh chiến thắng trở về triều, Nhiễm Diên cảm thấy ngày chết cũng đến rồi, lần này không thể so với lúc xưa, nàng thậm chí đã chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ bị Quý Thịnh cắt cổ.

"Phu nhân, Đại Vương triệu ngài đến Thượng Dương Điện."

Nhìn cung nhân đứng ở cửa điện, Nhiễm Diên bỗng dưng nhớ tới một lần, nàng cũng theo tên hầu này vào Lập Chính Điện, sau đó phải nhận lấy đầu Trọng Tuyên, rồi bị Quý Thịnh cầm tay độc chết lão Yến Vương.

"Đi thôi."

Lần này không để Nhiễm Diên phải đi bộ, phượng liễn một đường đi nhanh tới Thượng Dương Điện bên sườn Lập Chính Điện, mặt trời chói chang trên cao, cung nhân vội căng lọng che đi theo phía sau nàng, từng bước một đi lên ba mươi tám cấp thềm ngọc, váy dài màu thâm dùng chỉ vàng thêu mẫu đơn tán dài uốn lượn, đôi môi đỏ thắm của Nhiễm Diên đã có chút mất sắc máu.

Thượng Dương Điện không gian rộng lớn xa hoa lãng phí, trong đại điện trống trải chỉ nghe thấy tiếng bước chân của một mình nàng "thùng thùng" quanh quần vang vọng, từng bước như tiếng trống khản trương gõ nhịp vào trái tim, khi vào đến chính điện, có vài tia gió mỏng man mác lướt, trong điện tràn ngập mùi thơm hoa quế nồng nàn, đem cỗ long tiền hương quen thuộc kia che giấu đi bớt.

"Lại đây."

Không thấy thân ảnh, trước khi nghe âm thanh này, Nhiễm Diên hãy còn đang dè dặt cẩn thận nhìn xung quanh xem Quý Thịnh ở đâu, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói của hắn, nàng bị dọa đến mức sau lưng lập tức toát ra khí lạnh. Tim đập nhanh bất thường, nàng có chút hoảng sợ nuốt nước miếng, bước đi tập tễnh hướng về phía nội điện tiến lên vài bước, hương quế nồng đậm tràn trong không trung làm nàng hơi choáng váng.

Giờ mới là đầu tháng tám, thời tiết vẫn còn hơi nóng, nhưng trong đại điện lại đốt một chậu than, Quý Thịnh ngồi xếp bằng ở trên sập, động tác lười biếng lay động kim trượng (gậy kim loại) trong tay, nhìn Nhiễm Diên tiến vào, môi mỏng hoàn mỹ khẽ nhếch, nụ cười âm hàn mang theo sự tàn nhẫn làm người không rét mà run.

"Sao không tiến lại gần thêm chút nữa? 54 ngày không thấy, A Diên chẳng nhẽ không hề nhớ Bồn Vương?"

Thanh âm hần lộ ra khí tức lạnh lẽo vô biên, Nhiễm Diên theo bản năng không dám tới gần, chỉ riêng việc hắn đang cười nhưng trong ánh mắt lại không che giấu được lệ khí làm liều.

Hắn nhất định là đang nghĩ đến muốn giết chết nàng như thế nào.....

"Bồn Vương vẫn luôn nhớ A Diên, mỗi ngày mỗi đêm đều suy nghĩ, chờ A Diên của ta trở lại, nên làm như thế nào để nói cho nàng biết.....Bồn Vương thật sự tức giận."

Trong đại điện, thanh âm trầm thấp của hắn chậm rãi quanh quẩn, mỗi một chữ đều hoá thành nhát đao hung hăng đánh vào lòng nàng, nàng bởi vì sợ hãi mà hít thở không thông, nỗi kinh hoàng từng chút từng chút dâng lên.

"Tới, nói cho Bồn Vương nghe, vì sao muốn chạy trốn?"

Gió nhẹ thổi mang theo hương quế thơm ngọt tán mạn, đúng lúc giảm bớt vài phần không khí âm trầm hiện tại, Nhiễm Diên cắn môi nắm chặt làn váy, nỗ lực bình ổn thân thể run rẩy, không biết vì sao, nàng bỗng cảm thấy Quý Thịnh trước mắt cực kỳ đáng sợ, khiến nàng sợ hãi cực độ.

Chỉ là, có mấy lời nếu không nói ra, nàng chết cũng sẽ không cam tâm.

"Vì cái gì? Ta vì cái gì mà phải rời khỏi, Đại Vương chẳng lẽ còn không hiểu? Ta không thích ngươi, càng không yêu ngươi! Dựa vào cái gì muốn ta cả đời ở Yên cung, nếu không vì ngươi, ta đã sớm rời khỏi nơi này! Là ngươi hủy hoại hết tất cả, ngươi luôn miệng nói ta là của ngươi, không có khả năng! Ta không phải là của ngươi, vĩnh viễn đều không phải!!"

Bộ dáng cuồng loạn của Nhiễm Diên rõ ràng là đã bị ép đến cực hạn, trong đáy mắt liếm liếm lấp lánh lệ quang, nàng rất rõ ràng một điều, nàng không yêu Quý Thịnh, nàng vĩnh viễn cũng không nhìn thấu được người nam nhân này, giống như chính bản thân hắn có lẽ cũng không phân biệt rõ được cái gì là yêu cái gì là dục vọng chiếm hữu.

"Ta đòi này hối hận nhất một việc, chính là lúc trước không khiến cho lão Yến Vương giết ngươi!"

Đây có lẽ là một lần có cốt khí nhất của Nhiễm Diên, mọi cảm xúc đều bùng nổ ở trong khoảnh khắc này, thế nhưng sau khi xúc động cùng dừng khí qua đi, nàng rất nhanh liền ý thức được chính mình đã làm ra chuyện không nên làm nhất.

"Phải không? Không yêu ta?"

Nằm nghiêng thân ở trên gối tựa Quý Thịnh tức giận đến mức bật cười, ngón tay thon dài nắm lấy kim trượng, đem một đầu gậy vẫn chôn ở trong chậu than hồng cầm lên, mắt ung hiện ra hung quang dữ tợn, ánh mắt sắc bén thâm trầm thẳng tấp chiếu vào Nhiễm Diên đang hoảng sợ lui về phía sau.

"A Diên, nàng thật khiến Bôn Vương thất vọng."

Quý Thịnh nghĩ, hần nhất định là yêu Nhiễm Diên đến điên rồi, hần thậm chí đã nghĩ chỉ cần Nhiễm Diên quay trở về, hần nhất định phải càng dụng tâm yêu nàng, cho nàng toàn bộ thiên hạ, nhưng chính nàng lại hết lần này đến lần khác đem tâm hần hung hăng dẫm đạp.

Nữ nhân này nhẫn tâm đến cỡ nào.....

Tuỳ tay đem gậy ném trở về trong chậu than, khi hoa lửa bắn lên nổ tung, hần bất chợt đứng dậy, từng bước một đi về phía Nhiễm Diên, bước đi nặng nề lộ ra tín hiệu nguy hiểm nhất, ngay lúc hần càng ngày càng gần, Nhiễm Diên vẫn luôn ngơ ngẩn bỗng giật mình thối lui.

Nàng chọc giận hần, đem dã thú khát máu hần vẫn luôn áp chế dưới đáy lòng chọc điên.

"Người, người đừng tới đây....."

Bởi vì sợ hãi, trên mặt nàng mất hết huyết sắc, ngọc dung khuynh thành tràn ngập hoảng loạn thất thố, nàng sắp không còn đường lui, nhưng hần vẫn như cũ ép gần, Nhiễm Diên thật sự đã sợ hãi đến tột đỉnh, chỉ có thể xoay người chạy về hướng cửa đại điện.

"A!!"

Quý Thịnh cư nhiên giờ tay kéo lấy một đầu tóc đen thật dài của nàng, da đầu bị kéo căng đau nhức làm Nhiễm Diên dừng lại bước chân trốn chạy, nàng ăn đau lớn tiếng kinh hô, Quý Thịnh lại cười lạnh nắm lấy tay nàng túm đến bên chậu than.

"Còn muốn chạy trốn? Thật lâu trước kia Bôn Vương từng nói qua, bảo bối không ngoan là phải chịu trừng phạt."

Tác giả ps: Đại Vương hoàn toàn phát cuồng hoá đen muốn ăn thịt người ~

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Hần biến thái vận vẹo

Edit: Han.

Nhiễm Diên đột nhiên không kịp phòng ngừa bị đẩy ngã trên mặt đất, cánh tay phải đau đớn nóng rát, hai trâm ngọc nạm châu trên búi tóc chịu tác động rơi rụng xuống sàn nhà vang lên vài tiếng thanh thúy, nàng cuống quýt muốn bò lên chạy thoát, chỉ là đã không còn kịp nữa rồi.

"A!"

Chỗ mắt cá chân truyền đến đau nhức, nháy mắt liền đánh gãy ý đồ chạy trốn của nàng, kinh sợ hoảng loạn quay đầu lại, mới phát hiện chân phải của mình đang bị Quý Thịnh dùng sức dẫm lên, để giày cứng rắn màu đen thêu huyền diệu không chút lưu tình nào dẫm nghiền lên mắt cá chân mảnh khảnh của nàng, đau nhức truyền đến làm nàng biến sắc.

"Không! Aa...."

Không khí cơ hồ ngưng kết lại, truyền đến thanh âm xương cốt rạn nứt.

Đợi sau khi hần dời chân đi, nàng đã đau đến mức không động đậy được, trên ngọc dung xu lệ tuyết mịn ướt đầm nước mắt, bởi vì đau đớn, khuôn mặt nàng trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy dài tẩm ướt tóc đen hỗn độn trên trán.

Quý Thịnh từ trên cao nhìn xuống Nhiễm Diên nằm run rẩy ở giữa sàn, trên khuôn mặt tuấn mỹ phiếm một tia ý cười âm lãnh, hần chậm rãi động thân ngồi xổm xuống, vén lên mấy sợi tóc đen dính bên má Nhiễm Diên, ngón tay thon dài nhẹ vỗ về da thịt mềm mịn tinh tế của nàng.

"A Diên sinh ra quá mỹ, luôn có thể mê hoặc nam tử, vị hôn thê? A, đợi mấy ngày nữa Bôn Vương sẽ cho người đem thi thể Chung Tín mang về đây, đem y chôn ở dưới cây hoa quế kia, A Diên thấy có được không?"

Ngoài cửa sổ bên sườn Thượng Dương Điện có cây quế già đã trăm năm tuổi, hoa nở trĩu cành theo gió rào rạt lung lay, thỉnh thoảng lại tạo thành trận mưa cánh hoa trút xuống.

Đau đớn khiến ý thức của Nhiễm Diên hỗn loạn, cắn chặt hàm răng run rẩy, cổ sức bình ỗn hơi thở khó khăn, nàng thậm chí còn không dám nhìn Quý Thịnh, hiện tại hẳn chính là người điên.

"Bổn Vương cho rằng A Diên thực nghe lời, thế nhưng lại quên A Diên của ta cũng rất thông minh, không nghĩ đợi ở chỗ này? Hối hận không giết chết Bổn Vương? Ha ha! Đáng tiếc, nàng đời này đều phải ở bên Bổn Vương."

Hắn cuồng ngạo kinh thường cười lớn, trong ánh mắt lạnh lùng uy nghi sát khí yêu đã khiếp người.

Cho dù hắn vẫn luôn biết tâm của nàng không ở trên người hắn, nhưng nàng lại trưng ra biểu hiện hoà hoãn giả dối, khiến hắn cho rằng có thể dùng thời gian cùng thật tâm đối đãi sẽ có thể hoà tan nàng, chỉ là khi nhìn vào kết cục, Quý Thịnh mới phát hiện ra bản thân đã quá sai lầm.

Thế gian này sợ là không có nữ nhân nào nhẫn tâm như Nhiễm Diên.

"Nhiễm Diên, là nàng làm Bổn Vương biến thành như vậy, cho nên đừng khóc....Đây là trừng phạt mà nàng nên nhận được."

"A!"

Trên mặt đất, Nhiễm Diên nằm sấp đột nhiên bị vặn ngược lại, trong lệ quang mê mang, nàng thấy Quý Thịnh đè ép lên, nàng thậm chí còn không có cơ hội trốn tránh, đôi môi nhợt nhạt liền bị hắn mạnh mẽ cắn lấy, đầu lưỡi thô lệ xâm nhập vào khoang miệng nàng phần nộ cướp đoạt, nụ hôn thô bạo chặt chẽ giống như cắn xé, trong tiếng nức nở yếu ớt, hương vị máu tươi tanh nồng lan tràn ở giữa môi răng giao triền.

"Ô ô! Không.....muốn....Ngô ~"

Môi nàng lưỡi nàng đều bị hắn cắn rách, đau đớn làm Nhiễm Diên giãy giụa theo bản năng, nhưng nàng càng giãy giụa lại càng thêm chọc giận Quý Thịnh, thân hình cao lớn cường thế ép mạnh xuống, tám gối nhỏ bé phía sau lưng gần như sắp bị bẻ gãy.

Hắn như tên biến thái vận vẹo, thề chết muốn phá huỷ mọi thứ của nàng.

Roẹt!

Váy dài cung thêu tinh mỹ bị hắn dã man tàn nhẫn xé rách nát, trong hỗn loạn, Nhiễm Diên dùng hết chút sức lực cuối cùng đẩy hắn, trước ngực ập tới một trận lãnh lẽo, áo lót đã bị hắn ném tới một bên.

"Buông ra.....Ta! Quý Thịnh!"

Nàng nói không rõ nổi phần nộ nghẹn ngào, tay nhỏ sợ hãi vùng vẫy, lơ đãng đánh lên mặt Quý Thịnh, nam nhân chìm đắm trong điên cuồng mới có giây lát thanh tỉnh, hắn hơi nâng thân lên, nơi đáy mắt tràn ngập lệ khí hung ác nham hiểm thế nhưng chất chứa một tia bi ai.

"A Diên, đừng ép ta phải chặt đứt đôi tay này của nàng." Hắn bắt lấy đôi tay nàng, lòng bàn tay lạnh lẽo vuốt ve trên xương cổ tay thanh tú non mịn, chỉ cần hắn hơi dùng chút lực, nơi đó sẽ hoàn toàn đứt gãy.

Hơi thở không thông, nàng khóc nghẹn, trên môi run rẩy tái nhợt còn vương lại vết máu, hắn áp bách tàn nhẫn làm nàng vô pháp hô hấp.

"Không cần.....Không cần."

Nàng gần như là khóc lóc cầu xin, khiến Quý Thịnh dừng sự thô bạo đáng sợ lại, thở dốc cúi người vron đầu lưỡi liếm liếm máu tươi bên môi nàng, động tác mềm nhẹ ôn nhu thương tiếc như chim sợ cành cong làm Nhiễm Diên có một lát mê loạn.

Chỉ là khi hắn nâng thân lên lần nữa, trên khuôn mặt tuấn mỹ có thể mê hoặc nữ nhân khắp thiên hạ kia lại hiện ra một nụ cười quý dị, bộ dáng này của hắn làm Nhiễm Diên hoàn toàn chìm vào băng tuyết không đáy.

"Bổn Vương sẽ không tiếp tục tin tưởng A Diên."

Hắn thậm chí đã không còn kiên nhẫn, trực tiếp xé rách váy áo còn sót lại, tách hai chân nàng kéo lên cao, cự vật thô lớn hung hăng tiến vào, trong khoảnh khắc hoa lệ khô khóc phình lên, huyết thịt co rút kịch liệt, dùng phương thức nguyên thủy nhất xâm nhập vào cơ thể nàng.

"A a!!!"

Tác giả ps: Đại Vương bị Tiểu Diên vạ mặt lần thứ hai ~

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Làm nàng, cấm nàng

Edit: Han.

Đại quy đầu hình nắm trực tiếp cắm nhập chỗ sâu nhất trong hoa huyết, xúc cảm nhức mỏi căng chặt trong nháy mắt làm Nhiễm Diên thét chói tai cong eo, mắt đẹp trừng lớn rướm lệ quang, tràn đầy ý đau.

"Hiện tại A Diên nhất định là càng muốn giết ta đi?"

Bị đâm cấm mạnh mẽ, hoa thịt khản cấp co rút chặt chẽ, Quý Thịnh dùng lồng ngực cứng rắn chắc nịch đè nặng thân thể nhỏ bé yếu đuối của Nhiễm Diên đang xụi lơ trên mặt đất, tà ý mà cạo xát hai luồng đầy đặn tròn trịa, hưởng thụ nàng run rẩy rùng mình.

Chờ đợi 54 ngày, chỉ có giờ khắc này, hắn mới có cảm giác như được sống lại.

"A, cấm vào thật sâu nha, A Diên khóc sao? Ngoan, không muốn đau thì phía dưới thả lỏng một chút."

Sự thô bạo ngoan tuyệt đã hoàn toàn lộ rõ ở trên người hắn, đây mới chân chính là Quý Thịnh, cho dù luôn mỉm cười ôn nhu, nhưng lại không thể che giấu sự biến thái tràn ra từ trong xương cốt của hắn, vương bào chưa được cởi bỏ hỗn độn quanh hông, động tác dưới háng đã dần bắt đầu, mặc kệ hoa lộ vẫn còn khô khốc, Quý Thịnh tùy ý thao cầm ở nhục huyết, hắn hiện tại chỉ xác định một việc.

Chiếm hữu nàng, làm đau nàng, khiến nàng không bao giờ có thể rời khỏi hắn!

"A a! Không....Không cần.....Đau quá.....Buông ra...."

Hoa kính u hẹp đột nhiên bị cự vật thô lớn hung hăng cắm vào, nơi riêng tư kiêu nộ căng đau nóng rát, Nhiễm Diên dồn dập thở dốc chịu đựng cảm giác khó chịu mà người nam nhân này mang đến cho nàng, hắn giống như một con dã thú điên cuồng, dùng dương vật nóng bỏng cứng rắn thô bạo cắm vào cơ thể nàng.

Nhiễm Diên khóc lóc tiem hô không thành tiếng, lộ ra một tia bất lực kiêu mị, thân thể bị va chạm kịch liệt đóng đưa, da thịt trắng nõn mềm mịn như tơ lụa bị Quý Thịnh gặm cắn từng ngặm, nhẹ mút, vuốt ve, thể hiện sự mê luyện của hắn với nàng.

"A Diên, nàng không nên rời đi, bất luận dù nàng có chạy trốn tới nơi nào, Bồn Vương đều sẽ tìm được nàng, sau đó giống như vậy....Hung hăng làm nàng, cấm nàng, đúng ~ dùng huyết nhỏ của nàng lại hút chặt thêm chút nữa."

Nhiễm Diên một thân mồ hôi lạnh rùng rùng bị hắn liên tục xâm nhập, hít vào khí lạnh, Quý Thịnh còn hiểu thân thể này hơn nàng, tùy ý dâm tà khiêu khích điểm mẫn cảm, bức bách nàng ở trong đau đớn phải trầm luân vào bể dục mê ly. Kiêu huyết vốn căng thẳng dần dần liền có phản ứng sinh lý, giữa các nếp gấp mị thịt xuất hiện một tia thủy dịch dâm hoạt, khiến Nhiễm Diên cảm thấy cực thẹn.

"Buông ta ra! Ngô ô ~"

Nàng đã cùng hắn điên cuồng làm tình ở rất nhiều địa phương, giường lớn, đài trang, án ki, thậm chí là dã chiến, nhưng riêng hôm nay bị cưỡng chế ăn trên sàn nhà, cuồng dã thao đánh như vậy, lại vẫn là lần đầu tiên, bất luận là trừng phạt hay là tiết dục, Nhiễm Diên đều bị hắn đâm ra khoái cảm thỏa mãn không thể miêu tả.

"Nghe thử xem, huyết nhi của A Diên kêu thật dâm đẳng, rõ ràng đã thực sáng khoái, vì sao còn muốn buông ra?"

Hắn đem hai chân căng chặt của nàng kéo cao chiết ở trước ngực nàng, giữa hai tú chân ngọc bạch cân xứng, hoa huyết bị cơn thịnh lớn màu đỏ tím căng thành một cái động tròn tròn, hoa môi cũng vì thế mà không còn kiêu mị như lúc ban đầu, cự vật cường bách đút vào trong mật huyết, theo động tác rút ra ngoài của thân gây đầy gân xanh dữ tợn, kéo theo mị thịt tươi đẹp đã lộ ra một cổ dâm thủy lấp lánh.

"Nơi này của A Diên thích nhất bị đại bồn của Bồn Vương lấp đầy, không có ta, nam nhân khác có thể thỏa mãn nỗi nàng sao? Ân!"

Động thân thật mạnh, Quý Thịnh nắm lấy cảm Nhiễm Diên, nàng bị bắt phải đưa mắt nhìn về phía hắn, khuôn mặt người nam nhân trước mắt này có thể khiến cho người khác choáng váng, đáy mắt đen thẳm kia phiêu tán nồng đậm tình ý hỗn loạn, có đau thương, có phần nộ, càng nhiều còn là tuyệt vọng.

Trong lòng Nhiễm Diên bỗng nhiên dâng lên một loại tư vị chua xót khó chịu, nét đau thương tuyệt vọng phát ra từ trong đáy lòng ấy đâm thẳng vào tâm nàng, giữa cảm xúc xao động hoảng hốt, hắn cắm vào càng sâu.

"Xem, cơn thịnh của ta đều cắm vào bụng A Diên, nếu không uống canh tránh thai, không quá lâu, nơi này hắn là sẽ có hài tử của ta đi?"

Hắn thổ suyền ôn nhu vuốt ve bụng nhỏ tuyết trắng hơi gồ lên của Nhiễm Diên, cơn thịnh cắm vào thật sâu, ở nơi đó để lại dấu vết làm người hưng phấn, giọng nói lộ ra tia nhớ nhưng lại khiến người nghe khủng hoảng lâm vào âm u.

Canh tránh thai!

Hắn đã biết.....

Cầm bị véo sinh đau, Nhiễm Diên cố nén thanh âm nức nở rên rỉ yếu đuối, kinh hoàng nhìn nam nhân không ngừng động thân trên người, nơi hoa tâm kiều nộn mẫn cảm nhất trong cơ thể đang bị hắn dùng quy đầu đảo lộn thật mạnh, cự vật ma xát thịt non chặt chẽ, phát ra từng tiếng nước đầy dâm dăng.

"Ngô! Ta....."

Một cổ khô nóng kỳ diệu hỗn tạp tia chột dạ lan tràn trong cơ thể nàng, thân thể là lướt trắng nõn mềm mại vụn vẹo, hai chân bị áp cao rùng mình run rẩy ngã mạnh về trên sàn nhà, lần này Quý Thịnh trực tiếp chế trụ vòng eo nàng, xương hông cường ngạnh "phanh phanh phanh" va chạm chân tâm đã chết lặng của nàng.

Nhiệt lưu dâm loạn bắt đầu khởi động, thiêu đốt tình dục hoa lệ.

"A Diên run cái gì, đừng sợ, ta biết nàng không yêu Bồn Vương, cho nên ta đã không tức giận."

Hắn nâng thân lên cười ôn hoà với nàng, thanh âm khàn khàn trầm thấp, bả vai cường tráng cùng lồng ngực cứng rắn bại lộ trong không khí, tản ra tia đã tính cùng cuồng ngạo, ngón tay thon dài khẽ vuốt lên một điểm trên ngực nhũ đầy đà, đó là nơi gần trái tim nàng nhất.

Thao lộng nhanh chóng kết hợp với ma xát tạo ra thanh âm dâm mỹ, làm nàng cùng hắn đều đạt được đến cực hạn vui sướng, hoa huyết chảy nước, cơn thịt cứng rắn giao hợp như lửa lớn bùng cháy, Nhiễm Diên còn không kịp tự hỏi lời hắn nói là thật hay giả.

"A a!"

Hoa nội ướt át có điểm báo mà co rút, càng ngày càng nhiều bọt trắng ở địa phương nơi hai người giao hợp cuồng mãnh bị đảo ra, lớp lớp thịt mềm theo bản năng quăn chặt lấy cự bồng, va chạm mạnh mẽ trực tiếp xâm nhập vào cung khẩu mềm yếu, Nhiễm Diên khóc kêu nhắm mắt lại, rõ ràng là không tình nguyện bị cưỡng bạo, kết quả lại chìm đắm vào trong khoái cảm cao trào ngập đầu.

Khi tia lý trí căng chặt cuối cùng sắp tách ra, đôi mắt ngập hơi nước mê ly của nàng bỗng thấy Quý Thịnh từ trong chậu than lấy ra kim trượng đã thiêu đỏ hồng.

"Nguoi.....A!!!"

Đau đớn như khắc sâu vào xương cốt khiến đại não Nhiễm Diên trở nên trống rỗng, cao trào cực lạc bạo phát, bởi vì đau nhức mà huyết thịt co rút kịch liệt phun ra từng luồng mật thủy, Quý Thịnh đem cơn thịt dâm sâu vào tử cung, ngay trước lúc nàng ngất xỉu đi, cũng ở trong hoa lộ chặt chẽ bắn ra cuộn tinh dịch nồng đậm.

Bầu không khí phiêu tán mùi vị máu thịt bị thiêu cháy gay nồng, rất nhanh đã bị hơi thở hoan ái dâm nị che dấu.....

Bạn đang đọc truyện *Bê Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Khoá vàng cầm tù

Edit: Han.

Nhiễm Diên hôn mê hồi lâu mới tỉnh lại, quanh thân đau nhức giống như bị xe nghiền qua, mở to đôi mắt mê mang nhìn lựa mông trên đỉnh đầu, người trong không khí thấy tràn ngập một cỗ hương quế cùng mùi gỗ, thì ra nàng vẫn còn ở Thượng Dương Điện.

"Tỉnh rồi."

Ngồi ở bên giường, Quý Thịnh tùy ý khoác một kiện vương bào mỏng, trên lồng ngực tinh trắng lỗ lỗ còn tàn lưu vài đạo vết máu do bị móng tay nàng cào, nhìn chăm chú Nhiễm Diên mới tỉnh, tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài đen nhánh của nàng.

Giờ đã là đêm khuya, ánh nến sáng ngời chiếu rọi cung thất rộng lớn, khuôn mặt nam nhân tuấn mỹ rạng rỡ tà mị, đại thể là một khắc khi hắn tạo ra dấu vết kia, nỗi sợ hãi đã ăn sâu vào tiềm thức, Nhiễm Diên theo bản năng hơi co rúm lại, ngay khi vừa động, trước ngực liền truyền đến một cỗ đau rát bỏng cháy, tiện đà tác động lên vết thương nơi chân phải, đau đớn trong nháy mắt làm nàng thiếu chút nữa lại ngất xỉu.

"Đừng lộn xộn, mới vừa bôi thuốc xong."

Hắn không chút để ý cúi đầu đè lại vai ngọc nhỏ nhắn đang loạn động của nàng, kéo ra chăn gấm, trên da thịt tuyết trắng loá mắt che kín từng vết hồng tím loang lổ, có dấu cắn, có vết bóp, càng nhiều hơn chính là dấu hôn.

"Tránh ra!"

Nhiễm Diên đau không chịu nổi, cắn chặt môi, rõ ràng là tiếng gầm lên đầy phẫn uất nhưng khi phát ra lại thành khàn khàn mềm mại như khế rên rĩ.

Quý Thịnh ngón tay rất đẹp, khớp xương rõ ràng, mang theo một tia bừa bãi tàn nhẫn mà vuốt ve lên dấu ấn mới vừa được bôi được kia, dưới huyết nhục mơ hồ có thể tạm nhìn ra hình dáng kỳ tự ấy - Thịnh.

"A.....Đau quá!"

Dấu ấn kia ở ngay trên ngực nhũ bên trái chỗ gần với trái tim, thời đại này chỉ có nô lệ thấp kém mới bị đánh ấn tự, sự không cam lòng khuaát nhục cùng đau đớn làm Nhiễm Diên bật khóc, đôi mắt mở to phiếm hồng, nước mắt ẩm áp từng giọt từng giọt liên tiếp chảy xuống, buồn bã không thôi.

Bàn tay Quý Thịnh dừng lại, nhìn hai hàng nước mắt lã chã kia, trong lòng hơi chua xót, nhưng trên mặt không hề hăm dọa mà tự cười, nụ cười bá đạo xen lẫn thoải mái, dung nhan vốn đã lệ giời khác này tuần đặn như thần minh.

"Khắc lên tên của ta, nàng đòi đòi kiếp kiếp đều là người của ta."

Ấn tự thuộc về hắn sẽ làm bạn với nàng cả đời, Quý Thịnh thậm chí còn muốn dấu ấn này nhập vào xương cốt nàng, một đời này, cùng kiếp kiếp về sau, hắn đều sẽ không bỏ qua Nhiễm Diên.

Vô luận là nàng yêu hay không yêu hắn.

Nhiễm Diên bị sự cố chấp trong lời nói của hắn làm cho sợ hãi, cánh môi không chút huyết sắc run rẩy, trừng mắt nhìn nam nhân đáng sợ trước mặt: "Quý Thịnh, người đến tốt cùng đem ta coi như cái gì! Ta nói, người như này căn bản không phải là yêu....."

Không đợi nàng nói xong, Quý Thịnh trực tiếp dùng ngón tay nhẹ nhàng ấn ở giữa môi nàng.

"Ha, A Diên nếu không muốn làm Bôn Vương tức giận thì có một số lời đừng nên nói." Mắt ung vốn sáng như sao trời đã hoá thành một mảnh âm trầm, sừng môi chứa ý cười lãnh đạm.

Vạn vật sinh ra đều có khắc tinh, Nhiễm Diên chính là khắc tinh của Quý Thịnh, nàng không muốn tiếp thu tình yêu của hắn cũng được, cố tình nàng còn muốn chửi mắng cùng nghi ngờ, điều này đối với Quý Thịnh chính là nỗi đau xót không thể nói thành lời. Đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng làm hắn trở nên cực đoan.

"A Diên, Bôn Vương đã dẹp xong Vệ quốc, nàng chẳng lẽ không vì Bôn Vương mà cao hứng chút nào sao? Đúng rồi, ta còn mang theo lễ vật từ Vệ quốc về cho nàng."

Nhiễm Diên chẳng còn sức lực cùng hắn tranh chấp, tuyệt vọng nằm ở giữa giường, thực sự không nghĩ ra là đã chọc tên biến thái này lúc nào, cả đời này sợ rằng đều phải trải qua bên hắn đến lúc chết.

Hộp gấm quý giá bằng mộc khắc hoa văn, Quý Thịnh đem hộp nặng trĩu đặt ở bên giường, nhanh chóng mở nắp ra, Nhiễm Diên đồng tử hơi co lại, nàng quả thật có bóng ma sợ hãi với lễ vật của hắn, lần trước cũng vậy, hộp gấm xinh đẹp nhưng lại chứa đầu Trọng Tuyên.

"Đừng sợ, lần này không phải đầu người."

Hắn dứt lời liền đem đồ vật mang ra, một trận thanh âm thanh thúy dễ nghe liền từ trong hộp truyền đến, leng keng leng keng.....

Khoá vàng dài chừng mấy trượng không to không nặng, cực kỳ tinh xảo, hai đầu đều có khoá vòng, hình dáng giống như xích chân, Nhiễm Diên nhất thời kinh ngạc, thần sắc không yên nhìn Quý Thịnh: "Người, người muốn làm gì!"

Quý Thịnh ngồi xuống cuối giường, mở ra khoá vòng tà tứ lắc lắc trước mắt Nhiễm Diên.

"Tuy rằng chân A Diên bị thương, nhưng chúng quy đến một ngày nào đó sẽ khỏi, Bôn Vương không muốn A Diên rời đi quá xa, cho nên liền khoá lại đi."

"Người!! Ta không cần! Quý Thịnh, người, tên khốn này! Biến thái! Bệnh tâm thần!!"

Cũng mặc kệ Quý Thịnh có nghe hiểu hay không, Nhiễm Diên cố nén đau đớn phần nộ chửi bậy, chân phải nàng bị thương, Quý Thịnh trực tiếp bắt lấy chân trái nàng, trên mắt cá chân mảnh mảnh tuyết trắng mơ hồ còn thấy được mạch máu màu xanh dưới da, óng nhuận như châu như ngọc ở trong tay hắn giữa ngực lung tung.

"Ca" một tiếng, cơ quan tinh xảo của khoá liền đóng lại, dây xích lạnh lẽo không hề có chút độ ấm hoàn toàn khoá ở trên mắt cá chân. Kim quang lấp lánh loá mắt, trong đại điện tất cả đều là tiếng Nhiễm Diên tức giận hét mắng chửi, khoá vàng âm vang thanh thúy, Quý Thịnh đứng dậy cầm một đầu khoá khác đi đến chỗ cách giường không xa.

Dây xích thật dài uốn lượn, cố định một đầu khoá còn lại, tự do của Nhiễm Diên liền chấm dứt tại đây.

"A a! Người cái kẻ điên này!"

Đợi khi quay trở về, Quý Thịnh còn bung theo chén ngọc đặt ở trên án, trong chén đựng đầy canh thịt thơm phức, bốc lên nhiệt khí lượn lờ, hân dùng muống ngọc đảo đảo, cẩn thận thử độ ấm, cảm thấy không nóng, liền múc một muống đầy đưa tới bên miệng Nhiệm Diên.

"Ngoan, ăn chút cháo đi."

Nhiệm Diên tức đỏ cả mặt, hung hăng trừng bộ dáng ôn nhu thâm tình của hắn, không chút suy nghĩ vung tay lên đánh nghiêng muống cùng chén trong tay hắn, ánh nến vàng nhạt chiếu lên bên má nàng tất cả đều là thần sắc buồn bực cùng chán ghét.

"Người lần!"

Thịt bằm ấm áp làm dơ vương bào, Quý Thịnh không chút để ý, đem mười hai lớp áo choàng đen thêu huyền diệu kia ném lên mặt đất, lồng ngực cứng rắn nóng rực tình loà đè ép lên người Nhiệm Diên.

"Nếu A Diên không muốn ăn cái này, vậy Bồn Vương sẽ dứt cho nàng ăn thứ khác."

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Thao mở, tiểu dâm phụ

Edit: Han.

Nhiệm Diên sắp hồng mắt rồi, cũng không biết Quý Thịnh lau thứ gì lên nơi riêng tư của nàng, chỉ cảm nhận được một cổ lạnh lẽo dính dính, sau đó dương vật thô to chống lên hoa môi sưng đỏ dễ dàng đâm tiến vào, thân gầy nóng cứng một đường cắm thẳng, ma xát với thịt huyết co rút căng chặt, đem chất lỏng lạnh lẽo dính nhớp nhết đẩy vào cơ thể nàng, mặt huyết không cần đến thủy dịch đã hoàn toàn trở nên trơn ướt.

"Đi ra ngoài, rút ra! Ngô ~"

Cầm sẵn chân nhỏ bị khóa khoá vàng nâng lên đầu vai, côn thịt đỏ tím cương thế cắm vào hoa huyết thấm đẫm dịch trơn, hắn cũng không vội vàng mà cuồng cầm mãnh thao, dù bận vẫn ung dung đem nguyên căn dương cụ thâm nhập toàn bộ vào hoa hồ ướt át, từ trên cao bề ngẩng nhìn xuống Nhiệm Diên nằm rạp ở giữa giường.

"Mấy ngày nay A Diên hãy ngoan ngoãn đợi ở chỗ này đi, khi nào mang thai, Bồn Vương sẽ để nàng trở về Bàng Cung"

Côn thịt trưởng mãn hoa kính u hẹp bắt đầu thông thả dao động thọc vào rút ra, mị thịt mềm mại theo bản năng nhấp máy co rút, trừ bỏ lúc đầu xâm nhập vào một cú sâu, còn lại lúc sau đều là cắm dứt nhọt nhọt, cực đại quy đầu liên tục đỉnh hợp, tuyệt không vượt qua một nửa đường đi trong hoa lộ, quy đầu dạng xoè ô luôn luôn cọ xát thật mạnh lên điểm mẫn cảm tương liên với âm đế, sau đó không nhanh không chậm rời khỏi.

"Ngô!" Nhiệm Diên theo bản năng cắn chặt môi, không thể tin nổi nhìn Quý Thịnh, dưới ánh nến sáng ngời của cung thất, tuấn nhan gần như hoàn mỹ kia lại tràn ngập sự tàn nhẫn, nàng run rẩy kháng cự: "Không, không.....A!"

Động tác thao cầm nhọt nhọt vừa vận chạm đến lần thứ hai mươi, bên ngoài nếp gấp thịt ở hoa khẩu đã chảy nước dầm dề, ở ngay khi lời nói của Nhiệm Diên còn chưa dứt, cự bồng đề ở huyết khẩu kiêu nộ đột nhiên đỉnh sâu lút cán với khí thế mãnh liệt, trong khoảnh khắc liền đâm thật mạnh vào chỗ sâu nhất trong hoa huyết.

Nhiệm Diên kêu to một tiếng, tất cả đều là do cú đâm sâu mạnh đó gây ra, cơ thể bắt đầu dâng lên xúc cảm tê dại khó có thể miêu tả, dương vật thô lớn nóng bỏng lấp đầy mặt huyết, làm hoa lộ đã trải qua một phen mây mưa lại lần thứ hai có cảm giác.

"Ngô ngô..... Quá trưởng."

Trước ngực cùng trên chân bị thương khiến nàng không dám lộn xộn, vừa lúc giúp Quý Thịnh tùy ý định đoạt. Đem quy đầu dứt vào thiên đường sâu trong nhụy hoa, hân ác ý lắc lắc eo hông, làm dương cụ lấp đầy hoa hồ chấn động mạnh, côn thịt nóng cứng cương hân kích thích nhục huyết ướt nộn.

"Có điều, Bồn Vương biết A Diên không yêu ta, cho nên chờ khi nào A Diên cầu Bồn Vương đem tình dịch rót đầy nơi này, Bồn Vương mới bán cho nàng."

Mục ung sắc bén chứa ý cười lạnh lùng, bàn tay to nhẹ nhàng xoa ấn ở trên bụng nhỏ phẳng lạng của Nhiệm Diên, giữa lúc côn thịt chậm rãi trườn động, ngón tay hơi lạnh liền theo tiết tấu niết ấn chà đạp lên bụng nhỏ, việc kích thích chỗ mẫn cảm thể này còn rõ ràng hơn so với vuốt ve âm đế, trực tiếp làm cho cả hoa lộ tăng thêm một phần ướt át.

"A ~"

Nhiễm Diên căn bản không thể thắng nổi cỗ nhiệt ngứa khác thường đang ăn mòn cảm quan kia, hồ hấp nàng dần dần dồn dập lên, lúc ở trên giường nàng chưa bao giờ là đối thủ của Quý Thịnh, đợi khi sóng nhiệt cuộn cuộn mới bình phục được một chút, cự vật thối lui đến huyết khẩu lại hung tàn đâm tiến vào, lần này so với vừa nãy còn tàn nhẫn hơn, liên tục cắm sâu ba lần, đảo lộn vách thịt non nóng ngứa vô cùng.

"Thoải mái không? A Diên lại chảy thật nhiều nước, đợi chút nữa muốn để Bồn Vương bắn vào sao?"

"Ngô ô!"

Ngón tay hần đã rời khỏi bụng nhỏ run rẩy, tiện đà hướng đến âm hộ du tẩu, bàn tay nắm giữ giang sơn, chi phối sinh sát kia dùng ở trên người Nhiễm Diên cũng đồng dạng khiến nàng dục tiên dục tử.

Ngón tay cứng cáp linh hoạt cắm vào lớp âm mao mềm mại của nàng, vờ xoa thưởng thức mấy cọng mao còn dính dâm dịch, lại hướng tới hai mảnh thịt trai phần ngọn khẽ vuốt, tiểu âm để vốn là giấu trong hoa thịt lúc này bởi vì bị đại bồng cắm vào đã bại lộ nguyên hình, tiểu thịt để hơi cứng đỏ bừng muốn tránh cũng không được, bị Quý Thịnh dùng ngón tay vờ lộng.

"A a! Không cần, không cần xoa a.....Ồ!"

Kích thích mãnh liệt trực tiếp chấn động đến Nhiễm Diên, cơn thịnh lớn đúng lúc đâm nhập, làm nàng cắn chặt khớp hàm rốt cuộc cũng không chịu đựng nổi, tràn ra lãnh thanh rên rỉ kiều mị, mặt huyết diện cuồng run rẩy, sung sướng vạn phần.

Âm để mẫn cảm trực tiếp tác động đến vách thịt hoa bên trong làm tiểu huyết càng trở nên chặt chẽ, Quý Thịnh bày mưu lập kế không chế được nàng có kỹ xảo vờ xoa phối hợp với dương cụ ra vào, thẳng đến khi đem hoa nội áp ma xát đến chảy nước ròng ròng, thủy dịch tràn ra cả bên ngoài.

"A Diên còn chưa trả lời Bồn Vương, rốt cuộc có muốn Bồn vương bắn vào bên trong hay không?"

Đại quy đầu vừa vặn để ở trước cung khẩu, dương vật thô dài đã đem đường đi u hẹp nhỏ xinh căng đến cực hạn, Nhiễm Diên cương cứng chân nhỏ, khuôn mặt ửng hồng một mảnh, tằm đầy mồ hôi nóng, dồn dập thờ dục.

"Không.....Không....."

Tên này đã biến thái đến hết thuốc chữa, để hần bắn vào trong, không có canh tránh thai nàng nhất định sẽ mang thai, nhưng nếu không cho hần bắn vào, nàng nhất định sẽ mãi bị nhốt ở nơi này, Nhiễm Diên chính là hoàn toàn bị hần đùa bỡn ở trong lòng bàn tay.

"Không cần bắn vào sao? Vậy được, Bồn Vương sẽ làm theo lời nàng."

Hần cúi người ôn nhu hôn cắn cánh môi nàng hồng hồng, miệng nhỏ nhà khí như lan quả thực làm hần mê say, buông ra tiểu âm để đã cứng rắn sung huyết, hần chế trụ eo thon của Nhiễm Diên.

"Thao mở, tiểu dâm phụ."

Bất ngờ thao lộng cuồng mãnh khiến thân mình Nhiễm Diên đang đưa kịch liệt, kiều huyết đã quen với đâm cắm mềm nhẹ căn bản không chịu nổi lực độ hoan ái như vậy, huyết khẩu bị nâng lên rất nhanh phải đón nhận trận thao cầm trướng mãnh hung ác của cự long, từng đợt khoái cảm như bão nổi tập kích mà đến.

"A.....A!"

May mắn trước khi Quý Thịnh hoá thân thành sói còn biết bắt lấy eo Nhiễm Diên, bằng không với trận va chạm cuồng mãnh như vậy, khả năng sẽ đem nàng thao ngã xuống dưới giường, từ thanh âm tiêm hô chói tai đứt quãng, chen vào giữa đó là từng đợt rên rỉ mềm nhẹ theo bản năng khi đón nhận cự vật.

"Sướng hay không?, A Diên lại kêu lớn tiếng hơn chút nữa!"

Cơn thịnh cứng rắn liên tục hung ác đâm cắm, lần sau còn mạnh hơn lần trước, hoa huyết mềm mại nóng ướt làm hai người đều bị kích thích, sáng khoái vô cùng, đâm lộng như mưa rền gió dữ khiến Nhiễm Diên hoa mắt váng đầu, mặt huyết diện cuồng kẹp chặt lấy cơn thịnh mà quên mất đau đớn quanh thân, trong dao động xóc nảy, tiếng nước dâm mị vang vọng.

Phụt phụt phụt ~ thủy dịch trong suốt ở giữa động tác thọc vào rút ra, không ngừng vậy ra từ bên ngoài hoa thịt dâm dăng, nhưng rất nhanh lại bị cự long thô lớn đảo thành bọt trắng.

Đây là một tình cảnh hết sức kỳ dị, thế nhưng ở giờ khắc này, tình dục nguyên thủy lại đem đến sự sung sướng vui thích tràn trề.

Bạn đang đọc truyện *Bê Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Tinh dịch bắn vào bụng nhỏ của A Diên

Edit: Han.

Cự long cứng rắn nóng bỏng dán sát thịt huyết mềm nộn trơn ướt, đem hoa nội nhỏ xinh căng lên chặt chẽ không lưu lại một khe hở, quy đầu hình mào gà không ngừng cọ xát thịt non run rẩy, chua xót cùng tê ngứa tăng thêm, đại quy đầu đánh sâu vào nhụy hoa, làm tinh dịch đậm mị lan tràn khắp toàn thân Nhiễm Diên.

"Ồ.....Dừng, dừng lại! A nha ~ quá nhanh, eo....."

Eo thon cùng ngọc móng bị cuồng mãnh đâm sinh đau, càng thêm gắt gao kẹp lấy dương cụ, mắt đẹp của Nhiễm Diên ngậm đầy nước, khó chịu nhìn màn lụa mỏng trên đầu, hàm răng cắn chặt, lẳng thanh ai uyển.

Thân thể kịch liệt đóng đưa thấm đẫm mồ hôi, đường đi trong hoa huyết, giữa hai chân, trên giường đều là một mảnh ướt dính.

"Kiểu huyết của A Diên quá chặt, hút Bồn Vương thật giỏi, làm Bồn vương muốn cứ vậy cầm nàng cả đời, đáng nhẽ nàng từ nhỏ chính là nên bị Bồn vương làm như thế."

Đem eo thon của Nhiễm Diên nâng lên cao, Quý Thịnh nửa quỳ ở giữa hai chân nàng, đầu tóc hấn đã có chút tán loạn, nhưng không hề ảnh hưởng đến sự tuần mỹ ưu nhã của hấn, thịt cắn đỏ tím dưới háng hung hăng nhấp vào trong huyết, đem chỗ kia cắn đến biến hình.

Trên mắt cá chân trái treo khoá vàng "leng keng" rung động, mị thịt nơi hoa huyết tích tấp dâm kêu, tạo thành một bản tà âm, chọc Quý Thịnh hơi thở càng thêm thô nặng, thú tính hiện rõ.

Xao động nóng rực hoà với khoái cảm vui thích khiến Nhiễm Diên quên đi bản thân mình, cánh tay mảnh dài như ngó sen đột nhiên ôm lấy cần cổ Quý Thịnh đang cúi xuống, kiều uyển tán ra mùi thơm vũ mị cùng hơi thở cuồng thế nam tính của hấn thân mật giao hội quấn quýt, dao động mạnh mẽ làm nàng bao vây lấy hình dạng hấn một cách rõ ràng, thô to, cứng rắn....

Thật chặt, khoái cảm thỏa mãn khi được lấp đầy khiến nàng rung mình, đôi môi đỏ búng bị Quý Thịnh ngậm lấy, so với động tác kích thích cuồng nhiệt nơi hạ thân, môi lưỡi hấn cũng vội vàng cấp bách đến cực hạn, liên tục hút lấy lưỡi nàng mềm mại phần nộn, đem khoang miệng nàng lấp kín, chặn lại cả những đợt dâm kêu.

Từng đợt từng đợt nước miếng không kịp nuốt xuống từ khoe miệng hai người tràn ra, có nàng, cũng có hấn.....

Má đào như hoa thơm nở rộ tràn đầy tình dục mê ly, bộ dáng này của Nhiễm Diên so với yêu tinh còn muốn mị người hơn, Quý Thịnh trầm luân ở trong cơ thể nàng, cơ hồ đều sắp quên mất phải trừng phạt nàng, nàng nóng ướt chặt chẽ mang đến cho hấn một loại xúc cảm mất hồn cực lạc.

"A Diên A Diên!"

Tinh hoàn không ngừng chụp đánh ở đáy chậu đã dâng lên ý bắn mãnh liệt, từ trong ướt dính Quý Thịnh đem cơn thịnh ở cung khẩu rút ra bên ngoài, Nhiễm Diên tiêm hồ lẳng thanh kêu lên buồn bã, chỉ cần lại cắm vào thật sâu, nàng đã có thể đạt đến cao trào.

"A a! Không, không cần rút ra....."

"Ngoan, A Diên đã nói không thể bắn vào trong."

Cơn thịnh hùng vĩ cương cứng còn nhỏ ra dịch thủy làm người ta sợ hãi, đại quy đầu "ba" một tiếng rời khỏi môi âm hộ đỏ búng, Nhiễm Diên sắp lên tới đỉnh liền kém chút nữa điên mất, mặt huyết ướt dầm dề tê nóng đến cực hạn, cảm giác hư không đánh vào xương cốt rất nhanh làm nàng không chống đỡ được.

Bên trên chấn lốt hỗn độn, dung mạo mỹ nhân đang vẫy vẫy đẹp đến kinh tâm động phách, Quý Thịnh đứng dậy nửa quỳ ở bên sườn vai Nhiễm Diên, đại chương bóp lấy má đào mềm mịn của nàng, ngay lúc nàng phát ra tiếng nức nở kinh sợ, cự long mới vừa rút ra từ hoa huyết, lúc này trực tiếp cắm vào trong đôi môi như hoa.

"Nếu phía dưới không thể bắn vào, vậy ta sẽ đút nàng ăn vào bụng nhỏ, mới vừa rồi không ăn canh thịt chắc là rất đói bụng đi, giờ ăn nhiều một chút."

"Ngô!!!"

Quy đầu thô cứng cường hấn cắn đến cổ họng nàng, tinh dịch phun trào trực tiếp rót vào yết hầu Nhiễm Diên, nùng dịch nóng bỏng phiếm tanh, liên tục phun xuống hầu lộ thật nhỏ.

"Tiếp tục ăn."

Quý Thịnh sáng khoái hơi nhếch mục ưng, thú tính chưa lui khiến ánh mắt hấn cực nóng lại đầy sắc bén, tập trung vào Nhiễm Diên bên dưới, ngọc nhan khuyên thành bị tinh dịch làm sắc đỏ búng, yết hầu không ngừng nuốt, mơ hồ có thể thấy được lượng tinh dịch nhiều đến kinh người.

"Chậm một chút, tiểu dâm oa tham ăn."

Thân thể ngọc bạch mềm mại che kín dấu hôn đáng thương rừng mình, Quý Thịnh một bên vuốt ve nhũ ngực đầy đà, một bên chậm rãi trườn động cự bồng giữa háng, cuối cùng làm cho miệng nhỏ của Nhiễm Diên đều phun đầy tinh dịch của hắn.

Đại não Nhiễm Diên trống rỗng, toàn bộ yết hầu cùng thực quản đều là tinh dịch nóng bỏng, vào đến dạ dày, cổ sền sệt kia còn cuộn cuộn, thật vất vả mới chờ được lúc Quý Thịnh rời khỏi miệng nàng, một tia bạch dịch nuốt không trôi trực tiếp trào ra từ khe miệng, nàng khó chịu thở hổn hển, khó khăn hô hấp luồng không khí mới mẻ, trong lòng lại tràn ngập nỗi hoang mang lo sợ.

Nhìn Nhiễm Diên đã xụi lơ, phần má hồng nhuận, mắt ngọc mờ ngái xuân hoa vũ mị mê người, Quý Thịnh dùng ngón tay chậm rãi vuốt ve chơi đùa hai mảnh môi hồng kiều nộn tươi đẹp, đem tinh dịch tàn lưu bên môi nhét lại vào cái miệng nhỏ thờ dốt không ngừng của nàng, quấy loạn phần lưỡi trơn mềm, cười tà tuần dập.

"Làm sao bây giờ, ta lại cứng rồi, A Diên nói cho Bốn Vương, lần này có cần bắn vào trong hay không?"

Hắn quả thực đáng giận, hàm chứa ngón tay hắn, đôi mắt ửng đỏ chứa đầy nước của Nhiễm Diên tràn ngập sự phẫn nộ lại bất lực, đây đại khái là một lần suy nhược nhất của nàng.

Quý Thịnh sung sướng rút ngón tay ra, đỉnh cự bồng về lại giữa hai chân nàng, tách ra hai đùi ngọc, nhìn thấy một cổ thủy dịch đang từ môi âm hộ sung huyết khẽ run trào ra, xuân tình kiều diễm, dục hương bốn phía.

"Thịt nhĩ chỗ này của A Diên run rẩy thật đáng thương, vẫn là không cần bắn vào sao?" Hắn dùng ngón tay quét quét đám dịch hai bên hoa môi, giữa đám âm mao ướt dính còn trộn lẫn mấy cọng hắc mao thuộc về hắn, chơi đùa một phen nhiệt dịch trơn trượt bôi đầy lên chân tâm, tuyết da non mịn nóng ngứa đến phồng tay.

Hắn cố ý khiêu khích, hoa huyết vốn là không đạt được thỏa mãn trở nên ngày càng hư không, kêu gào thô ngửa quay cuồng, khiến Nhiễm Diên không nhận được mà than nhẹ.

"Ngô a.....Đừng, đừng sờ chỗ đó.....Quý Quý Thịnh....." Giọng nói nàng không rõ, kiều uyển đưa thanh, tiểu cúc huyết bị đâm thủy chảy qua một mảnh sáng bóng, ngón tay thon dài của hắn vừa mới cắm vào đã bị đẩy ra.

"Thật chặt, vẫn là nên đút no cái miệng nhỏ phía trước của A Diên đi."

Đại quy đầu tròn trịa đỉnh lên hai mảnh hoa môi hồng nộn, "phụt" một tiếng liền cắm vào hoa lộ hư không co rút.

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Bạch ngọc anh đào

Edit: Han.

Mị thịt trước đó không đạt được sự thỏa mãn nên vừa nóng lại ướt, đói khát hấp thụ cự long lần nữa căng nhập, tầng tầng nếp gấp hoa thịt bị ma xát, trong tiếng nước nhộp nhộp dâm mỹ, đại quy đầu để ở trước huyết tâm mãi cảm đảo lộn thật mạnh.

"A! Ô ô ~"

Mỗi lần thờ dốt đều có thể ngửi được mùi vị tinh dịch, hương khí tanh nồng sắc lên làm mũi Nhiễm Diên có chút toan trướng chua xót, ngửa đầu lại phải đón nhận khoái cảm mãnh liệt khiến nàng khó chịu bật khóc, mười đầu ngón tay nắm chặt lấy chân gấm bên cạnh, địa phương hư không nhất rớt cuộc đạt được đến thỏa mãn.

"Đâm, đâm ta.....Cắm, cắm nhanh lên!"

Không thể không nói, tinh dục là vũ khí sắc bén dễ dạy dỗ nhân tâm, tuy là Nhiễm Diên mạnh miệng, nhưng khi gặp được căn thịt bồng thiên phú dị bẩm này của Quý Thịnh, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn thần phục.

Cố kỵ một bên mắt cá chân nàng bị thương, Quý Thịnh thay đổi tư thế, hai chân để ở bên sườn đùi nàng, cúi người đem cự long dừ tợn màu hồng tím cắm đến lút cán, bắt lấy tay nhỏ của Nhiễm Diên để ở trên bụng hắn nâng tới bên miệng, ngậm lấy ngón trỏ ánh bạch mềm nộn nhẹ mát.

"Mọi người đều nói Chung Tín sinh ra rất mỹ, so với Vệ Hằng còn hơn một chút, A Diên cảm thấy thế nào?"

Thọc vào rút ra không nhanh không chậm làm huyết thịt tham lam co rút không ngừng, dịch thủy tràn ra ngoài theo động tác rút ra của dương vật, Nhiễm Diên cảm thấy hơi đau nhưng đồng thời cũng cảm thấy vui sướng, mị nhãn như tơ, thanh âm kiều mị lẳng đặng: "Không, không đẹp bằng Đại, Đại Vương....."

Quý Thịnh bật cười, nảy hông thẳng lưng thật mạnh: "Tiểu dân phụ, luôn thức thòi như vậy, kêu Bồn Vương làm thế nào buông bỏ được nàg."

Quy đầu thô cứng liên tiếp tàn nhẫn đảo đánh, đâm đến mức cung khẩu mở rộng, thủy dịch loạn bắn, thịt non co bóp, liếm hút chặt chẽ quả thực bức bách Quý Thịnh chỉ hận không thể thao hồng hoa huyết mắt hồn này, nghe tiếng Nhiễm Diên khóc kêu nhỏ vụn, trong xương cốt hẳn đều là vui vẻ dục tiên dục tử nhẹ nhàng phiêu diêu.

"Bạch bạch bạch! Xi xi~"

"A a a ~ tới, tới rồi! Không, không cần cấm! A ô!"

Cuồng loạn thọc vào rút ra làm nhục huyết vốn là sắp leo lên cao trào lại lần nữa dâng lên khô nóng mãnh liệt, thịt huyết hút chặt lấy cự long thô cứng, ngọc dung mỹ lệ của Nhiễm Diên tràn đầy thống khổ, thét chói tai liên tục lắc đầu, chân trái còn khâu khoá vàng loạn quẫy, hiển nhiên là một bộ dáng không chịu nổi.

Quý Thịnh hãy còn đang cắm sâu vào, côn thịt lớn nổi đầy gân xanh dùng một tốc độ đáng sợ cuồng thao ở trong nhục huyết, quy đầu cắm vào cung khẩu nhanh chóng rút ra, mào gà một đường cọ xát, lại thọc hợp, đâm thủy âm áp tron đỉnh đột nhiên tăng nhiều.

"Bảo bối đâm dâng, phun nhiều nước ra chút!"

"A....."

Một đòn đâm sâu cuối cùng, trực tiếp khiến Nhiễm Diên cong lên vòng eo, muôn vắn sung sướng khuấy khoả áp ù đã lâu trong khoảnh khắc nổ tung khắp cơ thể, côn thịt nháy mắt rời khỏi, một cô thủy dịch trong suốt từ tiểu mật động phun ra, tạo thành độ cung xinh đẹp trong không khí, "tí tách tí tách" xẹt qua.

"Thật đẹp."

Quý Thịnh cúi đầu nhìn cơ bụng nhuộm đầy dịch thủy triều phun, dùng ngón tay quét lấy một chút, ngậm vào trong miệng, tất cả đều là hương vị thơm ngọt của Nhiễm Diên, thẳng đến khi cột nước kia yếu bớt, Nhiễm Diên nằm ở giữa chân gấm ướt át đã không còn tri giác, hẳn tuốt tuốt cự long nóng cháy, đem tinh dịch đã sớm muốn phun trào nhắm ngay trước hoa huyết Nhiễm Diên mà bắn.

Thịt huyết lộ ra bên ngoài đỏ bừng hơi sưng, ẩn giấu trong đó là lỗ nhỏ mềm mại ẩm áp, mật thủy trong suốt hoà cùng bạch dịch nồng đậm phun tung toé, hình ảnh dâm dâng hoa lệ.

Nhiễm Diên hôn mê hồi lâu, khi mở mắt ra thì trời đã sáng, cả người hư nhược không có lấy một tia sức lực, trong không khí vẫn còn tàn mạn dâm vị cùng dục vị. Chân gấm ướt át hỗn độn dưới thân đã sớm được thay mới, ngay cả thân mình của nàg cũng được lau qua.

Giữa hai chân hơi lạnh, nàg nhú mày nhìn lại, mới phát hiện mắt cá chân phải bọc lụa trắng bị treo lên, chân trái khâu khoá vàng lại bình yên vô sự gác ở trên giường, dạ dày bỗng trào lên một cổ chua xót, nàg ho nhẹ hai tiếng, nơi bị đánh ấn tự trước ngựa tựa hồ cũng không còn quá đau như trước, không biết được bôi lên bí được gì, lúc này đã bắt đầu kết vảy.

Bên này nàg mới ho một tiếng, đằng sau màn lụa mỏng trong đại điện liền truyền đến tiếng bước chân, Quý Thịnh chỉ mặc mỗi trung y (quần áo trong, thường mặc đi ngủ) màu trắng ngà bước nhanh đi tới, thân hình cao lớn thon dài, khí tức áp bách.

"Nước....."

Nhiễm Diên đến tay cũng không nâng lên nổi, chỉ có thể phát ra thanh âm hư nhược nho nhỏ, Quý Thịnh hình như còn khá vui vẻ khi hầu hạ nàg, bụng ấm bỏ thêm mật hoa liên tiếp dứt cho nàg uống mấy chén, nước vào làm nhuận miệng lưỡi, ngay cả bụng nhỏ cũng đều có cảm giác no trướng.

"Còn muốn uống nữa sao?"

Hắn ưu nhã nắm chén ngọc lưu li, mắt đen sáng như sao trời hơi mang một tia ý cười kỳ quái, Nhiễm Diên cũng không phát hiện ra, lại tiếp tục uống thêm một ly, môi nhỏ kiều diễm như hoa không ngừng nhấp miệng chén, nụ cười bên môi Quý Thịnh càng đậm.

Đội nàg uống xong rồi, hắn lại lấy khăn giúp nàg chà lau khoé miệng, thời điểm này mới là tháng đầu của mùa thu, thời tiết còn chưa chuyển lạnh, cho nên hắn liền không đắp chăn cho Nhiễm Diên, ngọc thể trần trụi tuyệt mỹ ngang dọc nằm ở trên giường, tuy thời chờ hắn hái.

Uống no nước, Nhiễm Diên cũng không phục được vài phần khí lực, má đào hồng nộn, mắt đẹp hơi liếm nhìn Quý Thịnh nói:

"Thà ta trở về Bàng Cung đi."

Quý Thịnh không hề phản ứng, xoay người từ án ki nhỏ trên đầu giường lấy tới một đĩa bạch ngọc anh đào (quả anh đào màu trắng), sủng nịch liếc mắt nhìn Nhiễm Diên, làm như chưa nghe thấy lời nàg, trầm giọng: "Quả này mới được đưa đến, ăn chút đi."

Không giống như hồng anh đào của tháng năm, bạch ngọc anh đào hình dáng to hơn, tron bóng nhẵn mịn như ngọc thạch, không hạt, lại cực ngọt, là loại

trái cây mà Nhiễm Diên yêu thích nhất trong năm, nhưng lúc này hổ lang (lang = sói, hổ lang = Quý Thịnh) còn ở ngay bên cạnh, nàng quả thực là nuốt không trôi.

"Ta phải về Bàng Cung."

Nếu không trốn thoát khỏi Yến Cung, vậy thì liền không trốn nữa, chỉ là nàng không muốn ngày ngày bị khoá ở trong Thượng Dương Điện như vậy, đánh ần tự thì thôi, làm thương chân nàng, nàng cũng không oán hân, ngay cả việc sinh hài tử cũng có thể thương lượng.

"A Diên đã quên lời nói của Bốn Vương rồi sao? Đợi ở nơi này, sau khi có thai, đừng nói là Trường Hoa Điện, Lập Chính Điện Bốn Vương cũng có thể cho nàng ở, hiểu không?"

Quý Thịnh sờ sờ bụng nhỏ phẳng lạng của Nhiễm Diên, đêm qua từ đầu tới cuối hân đều không có bắn vào trong.

"Xem ra, trí nhớ của A Diên vẫn không được tốt, nếu miệng bên trên không ăn, vậy liền dùng miệng nhỏ phía dưới ăn đi."

"Ngươi! Ngươi muốn làm cái gì!"

Chỉ thấy Quý Thịnh vơ một quả bạch ngọc anh đào trong lòng bàn tay, lại lẩn lẩn ở trên bụng nhỏ tuyết trắng của Nhiễm Diên, lòng bàn tay hơi đẩy, quả nhỏ kia liền theo âm mao thừa thốt rơi xuống, bên dưới hoa môi sưng đỏ được Quý Thịnh bôi được, đã tan sưng, giờ đây lại mỹ lệ như một đoá hoa.

"Tất nhiên là dứt A Diên ăn quả a, ta nhớ rõ năm trước nàng luôn thích ăn loại quả này, đã nhìn quen cái miệng nhỏ phía trên ăn, nhưng còn chưa từng xem qua phía dưới ăn nha."

Thanh âm hân vốn là trầm thấp dễ nghe, nói ra lời hạ lưu thể nhưng lại cũng quá mức mê người.

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Anh đào nhét đầy nhục huyết

Edit: Han.

Quả anh đào lớn hơi lạnh lặn xuống trước huyết khẩu, ngón tay Quý Thịnh để ở tiểu âm hộ đột nhiên đè xuống, bạch quả ónh nhuận liền nhét vào thịt hồng mềm nộn, cảnh sắc kia nhìn thế nào cũng đều làm người nhin không được mà nuốt nước miếng.

"Giữ chặt, lại ăn thêm một quả đi."

Thịt non mẫn cảm nơi kiều huyết còn tàn lưu dư vị cao trào đêm qua, tiểu anh đào không quá cứng chui vào mật động, rất nhanh đã khiến cho hoa huyết dầm dề dâng lên cổ xúc cảm kỳ quái, một tia mật dịch trong suốt dầm nị tràn ra, thuận lợi cho viên anh đào thứ hai chui vào thịt non.

"Ngươi, ngươi dừng tay! Quý Thịnh, ngươi cái tên biến thái này!"

Một chân Nhiễm Diên bị trói treo lên cao, vốn là để đề phòng không cẩn thận động đến vết thương của nàng, không ngờ tới lại tiện lợi cho Quý Thịnh lưu manh dâm loạn, đại khái là vì đã được ngâm qua nước băng, mấy quả anh đào nhiễm hàn khí, lạnh lẽo dần dần thấm vào mật động ấm áp, lúc này Nhiễm Diên đã bị mấy trái anh đào mộng nước tắc đến đỏ bừng mặt.

"A Diên chớ có lộn xộn, nếu bị kẹp nát ở bên trong, Bốn Vương lại móc ra rồi giúp nàng đổi quả mới."

Lời này nói ra, dường như nếu quả không bị kẹp hồng, hân cũng sẽ không móc ra? Nhiễm Diên hiện tại là sợ hân muốn chết, đối với Quý Thịnh khi ở trên giường mà nói, ngay cả chỉ là dấu chấm câu nàng cũng đều không muốn tin.

"Ta muốn ăn muốn ăn, ngươi đừng dứt vào nơi đó nữa!"

Liền tiếp dứt vào ba quả anh đào lớn như vậy, mỗi một quả đều là xếp sát nhau, quả sau nôi quả trước, sau khi nhập vào huyết còn hướng đến chỗ sâu bên trong đình, quả mộng cuối cùng kia vẫn còn đang chen ở trước hoa khẩu mập mạp, chờ đợi tiếp tục bị nhét vào.

"Ha, không vội, đợi chút nữa sẽ dứt cho cái miệng nhỏ phía trên của bảo bối, xem, thịt nh nơi này của nàng, lại bắt đầu phát lạng." (lạng, tao = đại khái giống như dầm dề)

Khó có lúc được nhìn thấy cảnh đẹp kiều diễm như thế, Quý Thịnh hứng thú dâng trào, ngón tay thon dài vân vê một quả anh đào bạch sắc lại hướng đến mật khẩu ấn vào, lập tức bên trong mị thịt non mềm liền chống đỡ năm trái anh đào.

"Ngô a ~"

Phảng phất như anh đào xâu thành một chuỗi chen vào nơi sâu trong hoa huyết, mật huyết co rút kịch liệt tràn ra không ít dâm thủy, một quả anh đào lạnh lẽo đâm sâu, kích thích Nhiễm Diên dồn dập thở dốc, tim đập liên hồi, nhất thời không nhận được xuống, mị thị nơi hoa tâm luật động đem một quả anh đào đầu tiên kẹp nát.

Quả nhỏ ướp lạnh vừa vỡ nát, lập tức chảy ra nước ngọt ở trong nếp gấp kiêu thị nóng bỏng, vừa lạnh vừa nóng, khoái cảm chân thực khiến cơ thể Nhiễm Diên nổi lên từng luồng xúc cảm tê ngứa.

Quý Thịnh nhìn bộ dáng vận vẹo ai uyển của nàng liền biết đã xảy ra chuyện gì, viên quả bạch ngọc anh đào thứ năm ở trong hoa thịt bị hấn moi ra, quả ngọt dính một tia dâm thủy trở nên sáng bóng lấp lánh, còn mang theo mật nước ấm áp từ kiêu huyết của Nhiễm Diên, ném vào trong miệng thương thức, thịt quả hoà với tao thủy cùng nhau nuốt vào trong bụng, dư vị kia quả thực thơm ngọt vô cùng.

"Hương vị thật tuyệt, A Diên cũng ném thử đi."

Chọn lấy một quả anh đào to nhất, ở huyết khẩu ướt đầm dâm dịch lăn lăn, sau khi bên ngoài của quả đã dính đầy mật thủy, hấn cũng không dùng đến tay, trực tiếp cúi người dùng môi dán lên môi âm hộ nhần mịn, đầu lưỡi câu lỏng thịt hoa run rẩy, đem anh đào bạch sắc hút ra ngoài, ngậm vào miệng trần trọc đảo liếm một phen, nước ngọt bên ngoài đều bị hấn mút hết, nâng thân tiến tới cạy mở miệng nhỏ cắn chặt của Nhiễm Diên, nuốt vào.

"Ngô!"

Nước bọt giao triền, một trái anh đào cứ thế ở giữa môi răng hai người luân chuyển qua lại, tận đến khi hàm răng Nhiễm Diên phá nát thịt quả, Quý Thịnh mới dùng lưỡi quấn lấy quả anh đào bị nàng nghiền thành nước kia, sau đó hoà cùng với nước bọt bức bách nàng nuốt xuống.

Phương pháp mới lạ như vậy làm Đại Vương chơi đến nghiện, liên tiếp đưa nuốt thêm rất nhiều lần, tận đến khi khuôn mặt Nhiễm Diên bị hôn đến đỏ bừng, hô hấp khó khăn, lưỡi dính hương tê rần, cánh tay như ngổ sen hư nhuyễn xô đẩy Quý Thịnh.

"Không, từ bỏ.....Tha, tha ta đi....."

Khó có khi nghe thấy Nhiễm Diên dùng thanh âm nhu nhu kiều kiều xin tha như vậy, Quý Thịnh quyết định tạm thời buông tha nàng, chuyển thân quay về cuối giường, phát hiện mấy quả anh đào nuốt ở huyết khẩu đều không thấy bóng dáng đâu, nghĩ đến thì có lẽ là bị hoa thịt co bóp hút đi vào.

"A Diên thật dâm đảng, mới vừa rồi còn nói không ăn, thế nhưng bây giờ lại tự hút vào."

Quý Thịnh vừa nói, một bên lại nhặt lên mấy quả anh đào, cười cười hướng đến mật động hồng non tươi đẹp ẩn vào một trái, môi âm hộ kiều mị hàm chứa quả ngọt óanh bạch căng mọng, nhìn rất giống như thịt trai béo mập sinh ra viên trân châu lớn.

"Đừng nuốt, quá trướng!"

Cũng không biết hấn lại đưa vào bên trong bao nhiêu quả, khiến mấy trái anh đào ở chỗ sâu trong mị thị liên tiếp lăn xoay, đùi ngọc tiêm mỷ bị treo trên cao căng cứng, phần lưng nàng dán ở trên giường đã run rẩy từng trận.

Huyết nhi u hẹp rốt cuộc vẫn là nhỏ, đợi khi Quý Thịnh đếm tới quả thứ chín, anh đào bạch ngọc khảm ở trong huyết thịt ngập nước lặng yên lăn ra ngoài, theo mật thủy cuộn cuộn lưu lại trên chằm gắm thù hoa quỳnh bằng tơ vàng, nơi đó đã ướt một mảng lớn.

"Miệng nhỏ phía dưới của A Diên ăn không nổi, vậy phải làm sao bây giờ?"

Khẩu khí của hấn pha chút bất đắc dĩ cùng âm tà, Nhiễm Diên nghe thấy tức khắc có loại dự cảm không ổn, cổ nén thở dốc, mắt đẹp trừng lớn mềm mại nói: "Moi, mau moi ra a ~"

Quý Thịnh cong môi, cười như không cười, ngón tay du ngoạn ở chân tâm nàng, dừng lại trước huyết khẩu, lớp lớp thịt non đỏ búng tao lẳng, hấn coi bỏ quần dài, cự long cứng rắn lập tức nhảy ra.

"Không cần! Ta không cần!"

"Ngaoan, để Phu quân dùng nó giúp A Diên cảm cảm, đợi quả bên trong vỡ vụn, mới có thể nuốt cho A Diên ăn thêm càng nhiều quả nữa."

Nhiễm Diên còn đang lắc đầu kháng cự, Quý Thịnh đã ở trên giường, quy đầu nóng cứng nhanh chóng đề ở trước mật động, nhục huyết do khăn trương sợ hãi mà liên tục co bóp, anh đào nhét ở bên trong suýt chút đều bị đẩy ra ngoài, còn thịt trắng tấp dính vào, quả ngọt bạch sắc chen đầy hoa huyết tức khắc liền bị áp vào trong chỗ sâu.

"A a!!!"

Một tiếng rên rỉ phát ra, uyển chuyển dâm mị đến tận xương, chỉ thấy thân thể băng cơ ngọc cốt của Nhiễm Diên chấn động, theo cự vật thô dài không ngừng xâm nhập lấp đầy, nàng ở dưới thân hấn liên tục rung mình run rẩy.

"Quả nhi đều nát.....Nơi này còn có, tao thịt hút thật chặt, nước đều tràn ra bên ngoài a."

Nhiễm Diên túm chặt chần gắm dưới thân, chỉ cảm thấy hoa kính đang bị một loại căng nhập cực đoan, chật ních đến đáng sợ, lúc thì là quả anh đào vỡ

nát, lúc thì là đại quy đầu liên tiếp đảo lộn, huyết thịt hấp thụ cự long cứng rắn ngày càng tê mõi tới cực điểm, chân trái khoá vàng không kim được mà quán lấy eo của Quý Thịnh, cổ đẹp thon dài trắng nõn ngưỡng cao.

Môi mọng khê nhếch thờ dốc không phát ra tiếng, hoa nhan khuynh thành xu lệ tựa như thống khổ, lại tựa như sừng khoái cực lạc, côn thịt nóng bỏng thô cứng điên cuồng thâm nhập, mọi tư vị chua ngọt cay đắng cứ thế trong phút chốc dâng lên lúc cao lúc thấp trong lòng nàng.

"Ồ ô....."

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thế!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Cường chế mất khống chế

Edit: Han.

Hoa nội vốn tron ướt ẩm áp, lúc này bị Quý Thịnh đảo lộn mãnh liệt, thịt quả anh đào bắt đầu bị nghiền nát, nước quả hỗn hợp với dâm thủy trào ra, cự vật thô lớn càng thêm phần kích đâm sâu va chạm, hấp thụ, hút chặt, co bóp,.....

"Thật là thoải mái, A Diên đều sướng đến khóc nha."

Từng luồng xúc cảm mỹ diệu không thể miêu tả nối tiếp nhau truyền ra từ nhục huyết, với Quý Thịnh là chặt chẽ đến mất hồn, với Nhiễm Diên là thoải mái được lấp đầy, thân thể cuồng loạn thao lộn, một người sáng khoái thờ dốc nặng nề, một người khó chịu khóc lóc.

Hoa huyết nhỏ hẹp kiêu nộn nhét đầy anh đào bạch ngọc bị côn thịt lớn đâm nát thành tương, quá trình này quả thực vượt ra khỏi sức tưởng tượng, mà toàn bộ quá trình Nhiễm Diên lại cảm thụ được rõ ràng, mỗi một quả anh đào ở hoa huyết bị nghiền nát như thế nào, thịt non chặt chẽ co hút ra sao, trên vách âm hộ bị ma sát thật mạnh tất cả đều là thịt quả anh đào.

"Không, không được ~ ta chịu không nổi, a.....Cầu xin người!"

Quy đầu nóng bỏng hung hăng xông vào nhụy hoa, thao cầm với lực độ lớn khiến Nhiễm Diên rên rỉ khê khóc, nhưng làm thế nào cũng không thể thoát khỏi, hấn thao rất nhanh, cơ thể nàng cũng theo đó mà lay động, hấn cầm chặt, nàng mới có cơ hội để hô hấp.

"54 ngày không sung hạnh A Diên, bắt đầu từ bây giờ liền bù lại đi, sau này, chạy một lần liền làm như vậy một lần, Bốn Vương biết A Diên thích, đặc biệt là mãnh thao nàng như này, đúng không?"

Nắm eo nhỏ mềm mại của Nhiễm Diên, Quý Thịnh cười tà đem mọi sức lực đều dồn xuống thân dưới, nhanh chóng thọc vào rút ra, thịt bông nóng cứng như sắt dùng tốc độ mất thường không thể thấy rõ ra vào vào âm hộ Nhiễm Diên, bọt trắng bay tứ tung, Nhiễm Diên nằm trên giường như chìm vào trong biển rộng sóng gió mãnh liệt, xóc nảy lay động hoàn toàn làm nàng mất đi trọng tâm.

"A a!! Không, không chạy! Ô ô!"

Cảm giác như lục phủ ngũ tạng đều sắp bị đâm lệch vị trí, nàng hoa mắt chóng mặt mức nờ khóc kêu, tay nhỏ trắng nõn bắt lực vung vẩy trong không trung, tựa hồ muốn bắt lấy cọng rom cứu mạng, thế nhưng cái gì cũng không nắm được, chỉ có thể bị Quý Thịnh thao lộn ở đáy sâu nhục dục chìm chìm nổi nổi.

Dục hoả tăng mạnh, khoái cảm muôn vàn, mặt nội huyền ảo sâu thăm cơ hồ biến thành nước, bị cự long to lớn một lần lại một lần thô bạo đâm sâu căng trương.

"Tiểu lăng nhĩ, tiếp tục kêu, anh đào trong tao huyết đều bị cầm nát rồi, tới, lại đút cho nàng ăn."

Quý Thịnh từ trong hoa hồ ướt dính hỗn loạn rút ra cự vật, nắm lấy mấy quả anh đào nhét vào huyết nhi sưng tấy đỏ bưng, còn không đợi Nhiễm Diên hô hấp, côn thịt thấm dầm dâm thủy lại lần nữa đút vào hoa huyết, thao mở môi âm hộ, thủy quang sáng ngời, dính đầy bọt mép.

"A a a!"

Một vòng quả mới nhập huyết, là lại một lần chen lấn đỉnh tới huyết tâm, nước chảy nhỏ giọt không ngừng, khiến nhục huyết mất cảm đến cực hạn rốt cuộc ức chế không nổi khoái cảm xung kích đánh sâu.

Ngọc thể tuyết trắng run rẩy kịch liệt, Nhiễm Diên rất nhanh đã bị đưa đến đỉnh điểm cao trào, nằm ở giữa chăm gắm hỗn độn điên cuồng lắc đầu, cự long thô lớn không hề có dấu hiệu giảm tốc độ, vẫn cứ cuồng loạn ma sát mặt động khiến huyết khẩu liên tục rỉ ra dâm thủy ẩm áp.

"Ngô ~ thật chặt!"

Cao trào làm mị thịt co hút chặt chẽ, mục ung Quý Thịnh một mảnh đỏ ngầu cảm nhận sự sáng khoái, một bàn tay hấn bóp lấy eo nhỏ run rẩy của Nhiễm Diên, một tay nắn bóp vú nộn trắng nõn rung lắc, chỉ thấy bụng nhỏ phẳng lì trơn mềm vì ăn côn thịt lớn mà dồn dập phập phồng.

Vách trong tiểu huyết tiết đầy ái dịch, côn thịt thọc vào rút ra thập phần thông nhuận, âm thanh tiếng nước "bang bang" dâm mỹ vang dội, nghe thấy tiếng rên rỉ mềm lãng còn hơn mèo nhỏ của Nhiễm Diên, động tác đảo lộng của Quý Thịnh càng thêm nhanh.

Ngọc dung xinh đẹp tuyệt mỹ của Nhiễm Diên đã hoàn toàn ửng hồng, cao trào còn chưa lui, lại tiếp tục thừa nhận Quý Thịnh cuồng mãnh thao đánh khiến cơ thể nàng tưởng như sắp hồng mất, khoái cảm tê ngứa tê dại bị phóng đại gấp trăm lần, nàng thậm chí ngay cả sức kêu khóc cũng đều không còn, vui sướng kích thích tràn ngập khiến trước mắt nàng biến thành màu đen.

"Ân! A ~"

Quý Thịnh liên tục gặm nhẹ, cự long bị thịt non ướt mềm hấp thụ cũng đạt tới đỉnh cao tình dục, một kích cuối cùng, ở trong mật thủy của Nhiễm Diên nhảy mất triệu phun, hấn nhanh chóng rút ra côn thịt, tinh dịch nóng bỏng bắn thẳng vào không trung, bạch dịch nồng đậm phun đầy lên trước ngực Nhiễm Diên, bụng nhỏ, thậm chí ngay cả trên má ngọc ửng đỏ cũng bắn không ít.

Lúc này Nhiễm Diên đã sáng đến ngất, giữa hai chân không khép được chảy ra róc rách thủy dịch trong suốt, chất lỏng nóng bỏng bắn ở trên mặt hơi ngứa, cơ hồ là trong vô thức, nàng dùng đầu lưỡi liếm liếm tinh dịch bên khoe miệng.

"Tao hoá!"

Hình ảnh kích thích như vậy, khiến Quý Thịnh bắn càng nhiều.

Khi Nhiễm Diên tỉnh lại, ngọc thể trần trụi mềm ẩm đang bị Quý Thịnh ôm vào trong ngực, chân phải bị treo lên đã được thả xuống giường, mới vừa rồi chịu đựng vui thích quá lớn đã tác động đến chỗ bị thương, xương cốt còn hơi ần ần đau đớn, có điều.....

"Buông, buông ra....."

Cánh tay hư nguyên đỡ đỡ bàn tay Quý Thịnh đang vuốt ve ở trước ngực nàng, bụng nhỏ hơi rùng mình trướng đầy, sau cao trào phản ứng sinh lý muốn bài tiết thực kịch liệt, thêm nữa là lúc đầu nàng uống thật nhiều nước, bây giờ cấp bách muốn đi tiểu.

Quý Thịnh trầm giọng cười, sùng nịch cấn cấn lỗ tai Nhiễm Diên, đem lưng trần trơn mịn của nàng nâng lên dựa vào lồng ngực hấn, bàn tay xoa ắn trước ngực nàng di chuyển xuống dưới, sờ lên bụng nhỏ trắng nõn đánh vòng.

"A Diên muốn tiểu sao?"

"Ngươi, ngươi muốn làm gì! Buông ta ra!"

Trong giọng nói trầm thấp từ tính của hấn còn nhiễm tia tình dục chưa lui, tiếng cười tà nịnh tiết lộ tâm tình sung sướng của hấn, hiển nhiên là hấn đã sớm có dự mưu, Nhiễm Diên kinh ngạc nhìn tư thế của hai người lúc này, thân thể nhỏ xinh của nàng ở trong lồng ngực hấn, tựa như tư thế xi tiểu cho hài đồng, dâm đảng đến mức làm người thấy thẹn.

Khó trách vừa rồi hấn dứt cho nàng uống nhiều nước như vậy....

"Hừ, đừng lộn xộn, để Bôn Vương nhìn xem A Diên bắn nước tiểu như thế nào đi." Điều này hiển nhiên cũng là trừng phạt đối với nàng.

"Không muốn không muốn!"

Hai ngón tay thon dài khép lại cùng nhập huyết, thịt non ướt át trơn dính tức khắc hút chặt, ngón tay tuy rằng không thô dài như côn thịt, nhưng chỉ nguyên việc linh hoạt moi lộng chỗ thịt mềm mẫn cảm cũng đã đủ làm Nhiễm Diên điên cuồng.

"A a!"

Nhiễm Diên khóc lóc cong eo, hai ngón tay xoay tròn đỉnh lộng ở trên điểm G cực kỳ xảo quyết bá đạo, nước tiểu không kiềm chế được mà bắt đầu ở trong niệu đạo tuần hoàn kích thích, hoa thịt mẫn cảm lúc thì bị nhẹ nhàng moi đào, lúc lại bị ma xát thật mạnh.

"Tiểu ra đi, A Diên ngoan, cứ như vậy phun ra là được, thực mỹ."

Hấn trầm giọng mê hoặc nàng, bàn tay còn lại của hấn để ở trên bụng nhỏ của nàng hung hăng xoa ắn, ngón tay trong tiểu huyết nhanh chóng thọc vào rút ra, ngón tay cái thì không ngừng vẽ nắn âm để sung huyết, thanh âm khóc kêu của Nhiễm Diên càng thêm ngất quãng trầm bổng.

"Ô a....."

Thủy dịch ghen trưởng đã lâu rốt cục không ức chế được, trong khoảnh khắc Quý Thịnh rút ngón tay ra, cột nước màu vàng nhạt "tư" một tiếng từ trong một lỗ nhỏ khác phun ra, bắn tung toé trên sàn nhà lát đá cẩm thạch sáng bóng.

Bị cường chế mất khống chế, đón nhận khoái cảm làm Nhiệm Diên lại một lần nữa cao trào.

"Thật xinh đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Cuộc đời này Bồn Vương chỉ cưới một người là nàng

Edit: Han.

Mùi vị thảo dược gay mũi tràn ngập phiêu đảng khắp nơi trong đại điện xa hoa, Nhiệm Diên ngồi dựa vào gối kê bên mép giường, nửa người trên kiêu mềm vô lực ghé vào trên gối hoa, một đầu tóc dài đen bóng, mượt mà như thác nước tản mạn, đôi môi đỏ ửng như rượu nho hảo hạng ủ lâu năm vừa thơm vừa làm say đắm lòng người, mày liễu hơi nhíu, cắn cắn đôi môi đỏ búng, một đôi mắt đẹp như làn nước mùa thu trong lớn nhìn Quý Thịnh đang ngồi bên cạnh.

"Đau..."

Mất cá chân vốn nhỏ nhắn tinh xảo tuyết trắng nay vừa sưng lại đỏ, nghe được Nhiệm Diên hô đau, bàn tay đang bơi được của Quý Thịnh không khỏi nhẹ nhàng hơn vài phần, ngày ấy tuy rằng hắn chìm trong cơn giận dữ, nhưng rốt cuộc vẫn giữ lại được mấy phần lực độ, xương cốt chưa đến mức đứt gãy, chỉ là có chút bị trẹo.

"Chịu đựng một chút, qua mấy ngày nữa sẽ tốt hơn."

Đương thời không có nữ lang y, Quý Thịnh lại không muốn để nam nhân khác tới gần Nhiệm Diên, kết quả là việc thay được hàng ngày đều do hắn tự mình tới làm, mới đầu còn có chút tay chân vụng về không thích ứng, thế nhưng hiện giờ càng làm càng quen tay, cũng đủ cẩn thận, tỉ mỉ.

Nhiệm Diên hừ lạnh một tiếng, ngọc dung dưới ánh nến vàng nhạt cũng không có quá nhiều biểu tình, cúi đầu nhìn trung y trên người do Quý Thịnh tự tay mặc cho nàng, lụa mềm màu trắng ngà hơi xộc xệch, nút thắt thì rời rạc, lại nhớ tới bộ dáng chân tay luống cuống mới vừa rồi của hắn, thần sắc của nàng liền hoà hoãn hơn vài phần.

Sau khi bôi thảo dược đầy đủ, Quý Thịnh lấy ra một dải lụa trắng quấn quanh vết thương, lúc nhẹ nâng chân phải của nàng lên, làn váy mỏng nhẹ hơi trượt xuống, lộ ra cẳng chân mềm mại trắng nõn như ngó sen, bên trên đó còn lưu lại vài đạo dấu vết ái muội, liên tiếp mấy ngày liền đều dùng cách xử phạt về thể xác, sự tức giận của hắn đối với việc nàng chạy trốn cuối cùng cũng tiêu tán, hôm nay khó có được mà buông tha Nhiệm Diên, chịu để cho nàng mặc váy vào.

"Nếu lại có lần sau, chân này của nàng cũng không cần đến nữa, Bồn Vương không ngại có một Vương Hậu gãy chân, A Diên thấy sao."

Rõ ràng là miệng cười đầy ôn nhu tuấn mỹ, nhưng Nhiệm Diên lại vẫn cứ thấy được đáy mắt hắn chứa sự tàn nhẫn không thêm che dấu, trong lòng căng thẳng, rừ mắt rầu rĩ gật đầu, đây cũng coi như là nàng tha hoá hiệp.

Từ từ, Vương Hậu??"

"Thật ngoan." Mục ung thâm thúy của Quý Thịnh lúc này mới có lấy vài phần vừa lòng, cười cười, nhìn biểu tình ngạc nhiên của Nhiệm Diên, nhin không được duỗi tay sờ đầu nàng, trầm giọng nói: "Qua mấy ngày nữa Bồn Vương sẽ lập A Diên làm Hậu, kinh hi sao?"

Tin tức như vậy với Nhiệm Diên mà nói, quả thực là có kinh vô hi, thời đại này nguyên thê (vợ cả) có ý nghĩa vô cùng trọng đại đối với nam nhân, làm Vương Hậu cũng đồng nghĩa là có quyền lực xử lý quốc sự, cho nên mới được xưng là Tiểu Quân, nếu không phải vương nữ được sinh ra trong cung thất, tuyệt đối không thể thành Hậu, đương nhiên, tổ mẫu Chiêu Thái Hậu của Quý Thịnh là dị số, là ngoại lệ.

Quý Thịnh sao có thể không phát hiện ra Nhiệm Diên kinh hoàng thảng thốt, tuấn nhan hiện ngang diệt lệ bỗng nhiên biến nghiêm túc, hiện ra khí chất uy nghi của bậc vương giả.

"Nhiệm Diên, Bồn Vương là thật lòng yêu nàng, cũng thật sự muốn lập nàng làm nguyên thê, mọi việc khi xưa của nàng ta đều có thể bỏ qua, nhưng từ nay về sau, Bồn Vương muốn nàng chân chính trở thành nữ nhân của ta, trở thành Vương hậu Yên quốc."

"Từ ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy nàng, Bồn Vương liền lập lời thề độc, kiếp này không phải nàng thì không cưới, nàng không yêu Bồn Vương một ngày, Bồn Vương liền chờ nàng một ngày, một năm không yêu, liền ngày ngày của mỗi năm đều chờ, đến chết cũng sẽ không buông tha nàng, cho nên, nàng nếu muốn oán muốn hận cũng được, nhưng tuyệt đối đừng lại rời đi."

Đây là Quý Thịnh, bá đạo, cố chấp, tùy ý, rõ ràng biết Nhiệm Diên không yêu hắn, hắn vẫn tình nguyện đem nàng khoá ở bên người, dù là tra tấn lẫn nhau cũng sẽ không chịu thả nàng rời đi, cường thế cho nàng địa vị cùng quyền lợi ngang với hắn, là một cách biến tướng để trói buộc nàng, như con thiêu thân lao đầu vào lửa, đến chết cũng không hối hận.

Lông mi Nhiễm Diên run rẩy, từng giọt lệ nóng theo nhau rơi xuống, nhìn người nam nhân trước mắt này, nàng cảm thấy vừa buồn cười lại hoang đường, khi bàn tay Quý Thịnh nhẹ xoa má nàng, nàng nắm chặt tay thành nắm đấm đánh về phía hắn.

"Quý Thịnh, ngươi chính là kẻ điên! Ta không cần ngươi yêu ta, ta chỉ nghĩ có một cuộc sống an ổn bình tĩnh, vì sao lại đối xử với ta như vậy! Vì sao, ta đến tốt cùng đã tạo ra nghiệt gì, mà lại gặp phải kẻ hỗn trướng như ngươi!"

Sắc mặt Quý Thịnh hơi trầm xuống, ôm lấy Nhiễm Diên khóc lóc như một đứa trẻ, tùy ý nắm tay nàng không ngừng đánh vào trên người hắn, gắt gao ôm chặt nàng, hận không thể đem nàng nhập vào trong huyết thịt.

"Khóc đi, A Diên nói không sai, ta chính là kẻ điên, nàng cứ tùy ý đánh, chỉ cần không rời khỏi ta, nàng muốn Bốn Vương làm cái gì cũng được."

Đây có lẽ là lời nói thấp kém nhất mà Quý Thịnh nói ra trong cuộc đời, cường đại như hắn, thế nhưng lại chịu hạ thấp bản thân để cầu xin, sợ là cũng chỉ đối với một người là Nhiễm Diên mà thôi, tình yêu của hắn là không chấp nhận sự kháng cự, là chiếm hữu cùng hủy diệt, nữ nhân bị hắn yêu, cũng không biết là hạnh phúc hay vẫn là bất hạnh.

Nhiễm Diên đem tất cả mọi ghen uất khổ sở từ trước tới nay đều phóng thích ra, vừa đánh lại cắn Quý Thịnh, khuôn mặt tuấn tú đủ để mê hoặc người khác bị nàng tức giận cào ra vài vết máu, Quý Thịnh không hề né tránh, chỉ lặng lẽ ôm nàng, mặc cho nàng phát tiết.

"A! Khốn khiếp khốn khiếp! Dựa vào cái gì mà đối với ta như vậy! Ta ghét ngươi ghét ngươi! Cường bạo ta, cầm tù ta, đây là tình yêu của ngươi sao! Ô ô, ta vì sao lại xui xẻo như vậy!"

Lực đánh của Nhiễm Diên dần dần suy yếu, mà Quý Thịnh ôm nàng từ đầu đến cuối vẫn không hề nhúc nhích, trên khuôn mặt căng chặt từng viên huyết châu nhỏ giọt ở đuôi huyền diệu theo nơi vương bảo, lắng nghe tiếng Nhiễm Diên khóc, hắn cuối cùng nhìn không được mà cúi đầu hôn lên trán ngọc tron bóng của nàng.

"A Diên ngoan, hận đi, đánh đi....Có điều, vĩnh viễn cũng đừng chờ đợi ta thả nàng rời đi."

Nhiễm Diên đã không còn sức lực, sụp lỵ ở trong lòng ngực Quý Thịnh, tùy ý để bờ môi hơi lạnh của hắn thành kính liếm hôn nước mắt trên phần má nàng, nỗi niềm bị đè nén bấy lâu nay rốt cuộc cũng được giải tỏa hết, trong lòng nàng lúc này lại mơ hồ có chút xúc cảm nhẹ nhàng như được giải thoát.

"Vĩnh viễn? Tùy ngươi đi, ta chỉ cầu một chuyện, sau này nếu Đại Vương thích nữ nhân khác, hãy để ta chuyển tới một cung thất an ổn, để một mình ta sống qua tuổi già....Ngộ!"

Lời tự giễu của Nhiễm Diên còn chưa nói xong, bàn tay hắn nắm lấy cổ tay nàng bỗng dưng buộc chặt.

"A Diên là đang nghi ngờ tâm ý của Bốn Vương? Nghe cho rõ, Bốn Vương cuộc đời này chỉ cưới một người là nàng, sẽ không có nữ nhân khác, nếu nàng chết trước, Bốn Vương liền tùy nàng đi, còn nếu ta bằng hà trước, nàng nhất định cũng phải táng cùng."

Thanh âm hắn mạnh mẽ khí phách, vang vọng khắp nơi trong cung thất, cũng chấn động đến nội tâm hoảng loạn của Nhiễm Diên.

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Rốt cuộc là ai hư?

Edit: Han.

Vết thương nơi mắt cá chân phải khoảng mười ngày sau liền tốt lên, trong lúc đó Nhiễm Diên vẫn luôn bị cấm ở Thượng Dương Điện, mặc kệ có nói như thế nào, Quý Thịnh vẫn không chịu để nàng trở về Bàng Cung, đến cả dây xích vàng trên chân cũng không cởi bỏ, chỉ đợi đến khi nàng có thể xuống giường đi lại, mới phát hiện ra chiều dài của dây xích kia hoàn toàn thích hợp cho nàng vận động.

Bàn chân trần trụi kiều nộn đạp lên thảm mềm, Nhiễm Diên cố tình đem khoá vàng khâu ở mắt cá chân lay động tạo ra từng tiếng "leng keng loảng xoảng", ánh mắt nàng thỉnh thoảng liếc về phía thân ảnh phía sau rèm lụa mỏng, thấy hắn không hề có chút động tĩnh, miệng nở nụ cười trộm dần dần biến thành giận dữ.

"Uy, Quý Thịnh, ngươi không chê ồn sao?!"

Từ sau khi Quý Thịnh đem mọi lời đều nói ra, hắn liền đem tấu chương từ Lập Chính Điện toàn bộ dọn tới Thượng Dương Điện để xử lý, ngày ngày không rời khỏi Nhiễm Diên, qua một thời gian dài, tính tình tốt đẹp của Nhiễm Diên cũng không còn giữ nổi, ngay cả tôn xưng Đại Vương cũng lười dùng, trực tiếp kêu tên tự của hắn.

Sau màn che mỏng thêu chim huyền diệu bay lượn, Quý Thịnh ngồi quỳ ở trước mộc án, bên sườn là đồng đỉnh hình thú đốt huân hương đang bốc lên

từng tia khói mỏng tinh tế lượn lờ, so với Nhiễm Diên xào động, hẳn có thể nói là tâm tình sung sướng.

"Bổn Vương không chê A Diên."

Thanh âm trầm ổn thuần thấp tràn đầy ý cười hài hước, Nhiễm Diên nhin không được mà nắm lấy làn váy chạy qua chỗ hắn, nhìn một khuôn mặt mị hoặc thắm đẫm ý cười, gần đến sôi máu, cắn răng phồng lên má hồng phần nộn đậm đậm chân.

Quý Thịnh rất có hứng thú mà nhìn về phía nàng, bộ dáng giận dữ la lối khốc lóc chơi xấu của Nhiễm Diên như vậy quả thực rất hợp tâm ý hắn, không khỏi làm hắn buồn cười: "Đậm chân chậm một chút. Bổn Vương còn chưa bao giờ gặp qua bộ dáng tốt đẹp này của A Diên đâu."

"Người!" Nhiễm Diên dứt khoát đặt mông ngồi ở trên mặt đất, sau khi gặp gỡ Quý Thịnh, chỉ số thông minh của nàng rõ ràng là không đủ dùng, người nam nhân này vô luận là trí lực hay thủ đoạn đều đem nàng nghiền áp, khiến nàng hận đến ngứa răng.

Ngoài điện, ánh mặt trời xuyên thấu qua các hoa văn nơi song cửa, từng đốm sáng nhỏ vụn loang lổ chiếu lên trên người Nhiễm Diên, mang theo vài tia sắc vàng kim, mỏng lung mà ấm áp, dung mạo vốn là diễm dật khuynh thành lúc này lại hàm chứa chút ngầy thơ tiểu lệ, nói không nên lời mỹ lệ câu nhân, đáng tiếc biểu tình bức bối của nàng kia lại có chút như thú nhỏ bị thương, làm lòng Quý Thịnh trở nên mềm nhũn, đứng dậy đi tới.

"Ngồi dưới đất làm gì? A Diên muốn Bổn Vương thả Mặc Hành, Bổn Vương liền thả, nàng nói để Nữ Âm tiếp tục hầu hạ, Bổn Vương cũng đồng ý, hiện giờ ta chỉ là muốn ngày ngày được ở bên A Diên, nàng lại tức giận như vậy, rốt cuộc là ai hư đây?"

Quý Thịnh ôn thanh khẽ cười, đôi mắt thâm thúy như chim ưng đảo qua tia hàn quang sắc bén, ngồi xổm xuống duỗi tay quệt quệt cái miệng nhỏ vì buồn bức mà chu lên của Nhiễm Diên, nhu tình nơi đáy mắt nồng đậm đến mức gần như không thể hoà tan.

Xem đi, cho dù hắn có thủ đoạn đậm máu khiến người người kinh sợ, trái tim lạnh khốc vô tình, nhưng khi gặp gỡ Nhiễm Diên, cũng chỉ như sắt thép hoá thành tơ mềm.

Loại trêu đùa vui vẻ có tính thú như vậy làm má đào trắng mịn của Nhiễm Diên nổi lên hai rặng mây đỏ, mắt đẹp trong suốt trừng Quý Thịnh, hừ một tiếng đem mặt nhỏ quay qua một bên.

"Trước đây tại sao lại không phát hiện ra nhỉ, tính tình này của nàng quả thực là lớn." Nhìn lông mi dài đậm cong vút khẽ rung động của nàng, Quý Thịnh không giận mà còn cười, cánh tay hữu lực duỗi ra đem Nhiễm Diên ôm vào trong lồng ngực rộng lớn rắn chắc, ngửi mùi thơm nhẹ nhàng truyền đến từ trên người nàng, sùng nịch nói: "Được rồi, qua một thời gian nữa sẽ để nàng trở về Bàng Cung, hiện tại ngoan ngoãn một chút, bởi Bổn Vương đi xem mấy thứ đi."

Dứt lời, liền đem Nhiễm Diên chặn ngang bế lên, thân thể nàng nhỏ yếu yếu điệu nhẹ như lông hồng, chôn ở trong ngực hắn không hề gãy gập. Từng bước đi nhẹ nhàng mang theo dây khoá vàng uốn lượn rung động trên mặt đất, thẳng đến khi đem Nhiễm Diên đặt ngồi ở trên đệm mềm, trong đại điện mới khôi phục lại sự yên tĩnh.

Hoa quế bên ngoài tấm điện còn chưa nở hết, trong không khí lưu chuyển hương hoa khi nồng khi nhạt, so với long tiên hương đốt trong đồng đình hình thú còn dễ ngửi hơn vài phần, Quý Thịnh ngồi xuống ngay sát bên Nhiễm Diên, đem tấu chương mới xem lúc vừa rồi đẩy đến cho nàng.

"A Diên thấy việc này như thế nào?"

Mở ra cuốn thẻ tre rất dài, bên trên khắc đầy chữ Đại Triện (1 kiểu chữ), nhìn vào khiến Nhiễm Diên hoa hết cả mắt, nhặt lấy vài câu quan trọng xem kỹ, mới biết được nguyên lai là Trùng Tề (một chức quan) thượng nghị, muốn Quý Thịnh đưa Thái tử Vệ Hằng về nước làm Quân, rốt cuộc lúc trước cũng là lấy thanh danh của người ta để sát nhập Triều Ca, Vệ Múc vừa chết, hẳn là cũng nên thực hiện lời hứa, bằng không Vệ quốc trở thành chư hầu của họ Cơ, chưa nói đến bị các quốc gia khác chê cười, sợ là sẽ khiến Chu Thiên Tử khó chịu.

Đem khuôn mặt tuấn tú đang dán sát của Quý Thịnh đẩy ra vài phần, thiếu đi cảm giác áp bách mà hắn mang lại, lúc này Nhiễm Diên mới bắt đầu nhàn nhạt nói: "Nếu ta nhớ không lầm, Trùng Tề Quốc Kỳ cũng đã hơn bốn mươi tuổi rồi đi, rốt cuộc là tuổi tác lớn, chức quan quan trọng như thế nên thay đổi, để cho người có tài hơn tới làm."

Người khác nghĩ về Quý Thịnh ra sao, Nhiễm Diên không biết, nhưng bản thân nàng lại rất rõ ràng, thẳng thắn này bá tâm không chỉ là nuốt một Vệ quốc hèn mọn, vốn hẳn chính là người tàn nhẫn vô tình, đồ vật đã rơi vào trong tay hắn thì sao có thể chấp tay nhường ra, chưa nói nếu hiện tại Vệ Hằng về nước, lộ trình tương lai của hắn sẽ nhiều thêm một kẻ địch.

Hiện giờ Vệ Hằng không thể quay về Vệ quốc, chỉ sợ, còn sẽ bởi vì lời thượng nghị của Trùng Tề này mà bỏ mạng.

Nghe Nhiễm Diên nói xong, ý cười của Quý Thịnh càng thêm sâu, đem nàng một phen ôm vào lòng, cười lớn hôn lên trán nàng: "Không hổ là Vương hậu của Bổn vương, A Diên quả nhiên không hề thua kém so với tổ mẫu."

Hắn vốn tưởng Nhiễm Diên sẽ đồng ý với cái nhìn của Trùng Tề, vì phía trên uy danh của Chu Thiên Tử hãy còn đó, dù sao cũng phải làm chút chuyện để giữ mặt mũi, lại không ngờ tới Nhiễm Diên hành sự dứt khoát một đao thấy máu, không hề giống như Trùng Tề làm trò một sự nhin chín sự lạnh, mà còn muốn đem lão thần bãi quan cất chức, ý này chính là hoàn toàn hợp với tâm tư của Quý Thịnh.

"Vậy theo ý của A Diên, Bổn Vương nên xử trí Vệ Hằng thế nào đây."

Nói đến Vệ Hằng, sườn môi ưu nhã của Quý Thịnh hiện lên một tia mỉm cười khó lường, ánh mắt cực nóng nhìn chăm chú vào đoạn bên trên vạt áo đính

trần châu rườm rà, đó là phần cổ trắng tuyết nộn, thấy nàng thoảng sững sờ, hấn nhin không được mà dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve da thịt mềm mại như nước kia.

Câu hỏi nhìn như vô tình nhưng lại chứa đựng sự huyền diệu, Nhiễm Diên hung hăng trừng mắt liếc Quý Thịnh một cái, thẳng nhai này sợ là lại đánh đổ bình dấm chua.

"Xử trí y như thế nào, Đại Vương hấn là đã sớm có quyết sách, hỏi ta làm gì... Có điều, ta khuyên Đại Vương vẫn nên chờ có giết y, Trùng Tề tuy già, nhưng lời nói không phải không có lý, người hiện giờ vừa mới đánh hạ Vệ quốc, đối với mấy quốc gia sẽ như hổ rình mồi, nếu như Vệ Hằng chết đi, sợ là Đại vương sẽ trở thành cái gai trong mắt các nước khác."

Đại tranh chi thế, làm gì còn tôn nghiêm với điểm giới hạn, ai có địa bàn nhiều thì kẻ đó chính là lão đại, một khi nắm được cái có, liền có lý do để xuất binh, Yên quốc hiện nay tuy mạnh, nhưng nếu các quốc gia khác liên hợp lại với nhau, thì cũng đủ để đè chết Quý Thịnh.

"Bỏn Vương khi nào thì nói qua muốn giết y, nhìn xem A Diên gấp kìa, lời nói còn nhiều hơn so với lúc này."

Nhéo néo gáy ngọc Nhiễm Diên, ngữ khí của Quý Thịnh đã có phần không tốt.

Tác giả ps: Rải đường ~ Tiểu Diên chính thức phải làm Hoàng Hậu, mở ra hành trình phu thê.

Han: Tui lại bận mấy hôm nữa nha ~

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thê!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Bỏn Vương còn chưa cắm vào đâu

Edit: Han.

Quý Thịnh dứt khoát đem Nhiễm Diên ôm vào trong lòng ngực, để nàng ngồi ở giữa hai chân, bắt lấy cổ tay xô đẩy giữa của nàng, cúi đầu liền há miệng ngậm lấy vành tai hồng nhạt, đầu lưỡi ướt át cố tình khiêu khích trên vành tai, mẫn cảm như Nhiễm Diên lập tức trở nên mềm nhũn, ngoan ngoãn nằm trong lòng hấn "um" một tiếng, nghe thấy thanh âm kiều uyển nhu mị kìa, tâm Quý Thịnh gần như muốn tan ra.

"A Diên thử nói lại xem, là Vệ Hằng đẹp, hay vẫn là Chung Tin đẹp?"

Khuôn mặt lạnh lùng tuấn mỹ dán sát vào má đào đỏ búng của Nhiễm Diên, hô hấp nóng bỏng cường thế quán quýt giao triền, khiến Nhiễm Diên có chút khó thở, vòng eo vừa vô ý vịn vẹo, lại lơ đãng đụng chạm đến địa phương không nên chạm, nghe hơi thở đột nhiên nặng nề của Quý Thịnh, lưng nàng lập tức cứng đờ.

".....Đều không đẹp bằng người."

Ngoài một mảnh váy lụa đơn bạc thì bên dưới nàng không hề mặc bất cứ thứ gì, kẻ mộng mềm nộn đã bắt đầu bị vật cứng giữa háng quý Thịnh đinh sinh đau, lúc này Nhiễm Diên cũng không dám nói lời bậy bạ, sợ chọc giận tên biến thái chuyên ăn giấm này, một lời không hợp lại bị ấn xuống tử hình ngay tại chỗ.

Quý Thịnh vừa lòng cuồng ngạo mà cười, khoé môi tạo thành một độ cong tà mị mê người, Nhiễm Diên vừa vặn ngừng đầu nhìn hấn liền cảm thấy nội tâm hơi xao động, nhớ tới Vệ Hằng cùng Chung Tin, hai người này đều là kiểu ám áp ôn nhu, mặt mũi như quan ngọc, nhưng nếu so với khí phách uy nghi cường đại của Quý Thịnh thì đúng là kém hơn vài phần, nàng cũng không xem như là che lương tâm mà nói chuyện.

"Được rồi, mau để ta xuống đi thôi."

Nàng tức giận đẩy đẩy ngực Quý Thịnh, một thân vương ào nhạt nguyệt cứng rắn dày nặng, ngón tay non mềm không cần thận xẹt qua ngọc thạch đỉnh ở mép áo, đau đón làm nàng cau mày.

"Cẩn thận một chút." Quý Thịnh vội vàng cầm lấy tay nàng xem xét, vẫn chưa chảy máu, chỉ là trong lòng bàn tay phần hồng non mịn nhiều thêm một vết đỏ.

Nhiễm Diên có chút không thích ứng được hấn nhu tình như vậy, vừa định rút ngón tay về, lại bị Quý Thịnh cúi đầu ngậm lấy ngón cái, hai bên má đào của nàng nháy mắt đỏ búng, tuy không phải là lần đầu tiên bị hấn ngậm ngón tay, nhưng chung quy lại lần này nàng thấy trong lòng có điểm kỳ quái.

Còn chưa kể Quý Thịnh hai mắt như sao trời, ẩm ướt đọng đầy nhu tình, mỗi khi đầu lưỡi ướt mềm nhẹ nhàng liếm lên đầu ngón tay, trái tim Nhiễm Diên lại dâng lên từng tia tê tê đại đại khác thường.

"Dừng, buông ra."

Thanh âm nàng run rẩy, muốn thoát ly khỏi cảm giác kỳ quái cứ quanh quẩn trong lòng. Quý Thịnh không buông ra, nàng dùng sức đẩy, tên biến thái này thể nhưng lại thuận thế ôm lấy nàng ngã xuống sập, trời đất quay cuồng, dây khoá vàng kêu leng keng, đợi khi Nhiễm Diên từ trong lồng ngực hấn ngồi dậy, mới phát hiện ra tư thế ái muội của hai người.

Đây rõ ràng là tư thế nữ trên nam dưới.

"Người buông tay! Quý Thịnh, người làm đau ta!"

Eo thon bị Quý Thịnh giữ chặt, bất luận Nhiễm Diên có xoay động thế nào cũng chỉ có thể ma nghiền ở bên hông hấn, cánh mông tròn trịa rất nhiều lần đụng tới vật thể cứng rắn dưới lớp áo bào, theo động tác của nàng mà nó ngày càng trở nên thô to.

"Làm đau? Là nơi này hay nơi này?"

Quý Thịnh nóng bỏng nhìn cặp mắt đẹp trong suốt đầy hơi nước kia, nhéo eo nàng mà làm càn đình đình hạ thân, vô si cười nói: "Bổn Vương còn chưa cắm vào đâu, A Diên sao đã nói đau rồi?"

Mông nhỏ bị hấn đâm rát, Nhiễm Diên không thể nhịn được nữa mà nắm chặt đôi bàn tay tuyết trắng thành nắm, bắt đầu đánh đấm hấn, tên biến thái chết tiệt, suốt ngày treu chọc nàng.

"A!"

Quý Thịnh cười lớn chế trụ eo nhỏ trong tay, thân mình chuyển động, giữa tiếng quần áo rào rạt rung động, Nhiễm Diên vừa mới ngồi ở trên thân hấn đã bị hấn bá đạo đè xuống dưới thân, nhuyễn ngọc ôn hương nhu nhược mềm mại như không có xương, dụ hấn miệng khô lưỡi đắng, ngay lúc Nhiễm Diên há miệng muốn hô to, đại lưỡi hấn đã nhanh chóng xâm nhập vào trong miệng thom của nàng.

"Ngô ngô ~"

Bị thân hình cao lớn cường tráng áp chế khiến Nhiễm Diên không hề có sức chống cự, nàng lúc này giống như con thỏ nhỏ bị mãnh hổ giữ ở trong móng vuốt, bị bắt mỗi lưỡi triều miên quân quýt, nước bọt ướt át mê loạn, hai luồng ngực nhũ dòn dập phập phồng càng bị Quý Thịnh áp chặt đến tê dại.

Thanh âm rên rỉ nhu mì tràn ra, lưỡi nhỏ đình hương bị hấn mút cắn có chút đau, nhưng Quý Thịnh lại như phát nghiện mà một bên gia tăng hôn liếm, một bên vuốt ve nữ thể non mềm dưới thân, mỗi một nơi bị hấn sờ đến, đều bị vuốt ve khiêu khích mà run rẩy.

"Ấn.....Không.....muốn! Khụ khụ!"

Tận đến khi Nhiễm Diên sắp hít thở không thông mới được buông ra, nước bọt hỗn tạp nhiều kinh người, bị sặc làm nàng ho khan kịch liệt, Quý Thịnh bắt đắc dĩ cười khê nâng tay vỗ nhẹ sau lưng nàng.

"Mới thế đã sặc, đợi chút nữa thì sao chịu nổi?"

Hấn nói mang theo ý ngầm, Nhiễm Diên mặt mũi đỏ ửng gian nan thở dốc coi như không nghe thấy, nhưng Quý Thịnh lại không hề có ý buông tha nàng, nhanh chóng cúi bỏ nút thắt buộc váy nàng, đẩy ra vạt áo lụa mỏng, một đôi ngực nhũ tròn trịa đầy đà kia liên tục phập phồng đong đưa, hai điểm nhụy hồng đã sẫm đỏ ửng tươi đẹp, chỉ đợi hấn đến hái, Quý Thịnh dùng ngón tay nắn vuốt.

"Chắc chắc, cứng rồi, A Diên nhắm hai mắt làm gì? Ngoan, mở mắt nhìn thử xem."

Giữa đông quần áo hỗn độn, Nhiễm Diên so với quả vải căng mọng mới lột vỏ còn muốn mềm người hơn, tươi mới non mịn khiến người nhìn là thấy ngon miệng, Quý Thịnh si mê cúi người không ngừng hôn mút, bá đạo tùy ý đem đầu hồng phủ khắp làn da trắng nõn của nàng, đầu lưỡi dao động chậm rãi quét liếm, khi nụ hôn chạm đến nơi trái tim đang đập rộn ràng, hấn bắt đầu dùng lưỡi đi kích thích qua lại vết ấn tự thật sâu kia.

"Ngô ân ~"

Điện lưu ôn nhu lan tràn làm cơ thể Nhiễm Diên nóng lên, bản năng muốn đẩy nam nhân trên người ra, nhưng hơi thở mãnh liệt của hấn lại khiến nàng không thể kháng cự, nhũ thịt oánh mềm bị Quý Thịnh ngậm cắn nơi hàm răng, tắc tắc ăn mòn, lại ngậm lấy đầu vú mẫn cảm nhẹ mút, trong lúc nhất thời, lý trí cùng dục vọng đan xen, mờ mị mà mờ mắt, mê ly nhìn về phía người ở trước ngực.

"A Diên, thoải mái không?"

Khuôn mặt tuấn mỹ làm nàng hoảng thần kia chứa đựng ý cười nồng đậm, đối diện với mắt nàng, hấn nhả ra đầu vú căng cứng như quả anh đào, làm trò trước mặt nàng, khê liếm qua lại, đầu lưỡi đào qua quả nhỏ đỏ búng, vừa yêu dị lại dâm tà.

Giờ khắc này, Nhiễm Diên rõ ràng cảm nhận được, nơi riêng tư trào ra từng luồng nước ấm làm người thấy thẹn.

Bạn đang đọc truyện *Bê Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Bị nó cấm vừa khóc lại kêu

Edit: Han.

Liếm mát khiêu khích vẫn còn tiếp tục, lưỡi lớn linh hoạt xoay tròn trên bụng nhỏ tuyết trắng của nàng, một đôi bàn tay to lớn cứng cáp nâng hai luồng ngực nhũ đầy đà mượt mà không ngừng xoa nắn, dính nước bọt nụ hoa kiều diễm ướt át tươi đẹp, lông bàn tay nhẹ ần, nhũ thịt mềm nộn rung động, khoái cảm tê dại mê ly đánh thẳng vào lòng Nhiệm Diên.

"Ngô a ~"

Đôi môi căng mọng khê nhếch, hơi thở như lan, có chút gấp gáp mà thở hổn hển, ngực nhũ cùng bụng dưới liên tục bị vuốt ve liếm hút chơi đùa, kích thích làm cả người nàng nóng ran, vầng trán ngọc trơn bóng rịn ra lớp mồ hôi mỏng, nhìn không được mà kiều ngâm rên rỉ.

Quý Thịnh đang cười, luồng nhiệt khí mạnh mẽ hữu lực phun lên trên bụng nhỏ của Nhiệm Diên, vừa nóng lại ngứa, sống lưng nàng dán lên mặt sập theo bản năng căng cứng, cần cổ thon dài ngẩng cao, tận đến khi đại chương sờ xuống sau mông, tiếng rên rỉ tinh tế bỗng nhiên trở nên càng thêm vũ mị.

"Đừng, đừng niết ~ a ~"

Thịt non nơi ngọc mông tròn trịa cũng mềm tương tự như ở bộ ngực sữa, nắm ngón tay hợp lại nắn bóp mang theo lực độ thô bạo, đây không thể nghi ngờ là làm cho Nhiệm Diên vốn chìm trong nước sôi lửa bỏng lại nhiều thêm một tầng kích thích bị lăng nhục, cặp chân nhỏ thon dài bị đè ở dưới háng Quý Thịnh căng cứng co quắp.

"A Diên kêu lên thật dâm dăng, câu dẫn khiến phía dưới Bồn Vương căng cứng rồi, nhìn một cái xem hiện tại nàng có bao nhiêu mỹ, có phải rất muốn để Bồn Vương lập tức cấm vào hay không? Bên trong nhất định là rất hư không đi...."

Hắn nâng thân tiến lên, đầu lưỡi ướt át liếm láp lên má đào non mịn màu sắc như hoa, bàn tay nắn bóp ngọc mông đột nhiên di chuyển ra phía trước tìm kiếm mật huyết, vẩy lụa đơn bạc, giữa hai chân thon dài là lướt là bàn tay ầm ập, ngón tay hắn moi đào nơi âm hộ ần lên một phần thịt mềm, nơi đó đã là một mảnh lấy lợi.

"Uớt rồi."

Giọng nói trầm thấp tràn đầy từ tính nhuộm đắm hương vị tình dục, hắn thân mật cẩn nhẹ lỗ tai Nhiệm Diên, đem lời nói vô cùng thẹn thùng kia nói ra bên tai nàng, dùng thanh âm mê hoặc nhất chậm rãi mà truyền ra.

Trong khoảnh khắc, Nhiệm Diên cắn chặt hàm răng, thần trí mê loạn cơ hồ trầm luân ở trong bể lửa dục vọng của Quý Thịnh, trái tim cuồng loạn như ma, nửa như chờ mong nửa lại sợ hãi, mà hoa huyết ầm ứ thì hiển nhiên càng thêm thành thật, vách trong nóng ngứa nhẹ co rút, khát vọng có được cự vật thô cứng hung hăng đâm vào lấp đầy, từng tiếng rên rỉ "ừm a" cùng mị hô đáng xấu hổ tràn ra từ kẽ răng.

Cặp vú bị rút ra, vật che đầy cuối cùng của hạ thân bị Quý Thịnh ném sang một bên, nhìn biểu tình mê say của Nhiệm Diên, hắn ngồi quỳ đứng dậy, một bên bắt đầu lần lượt cởi bỏ vương bào, một bên thưởng thức âm hộ kiều diễm xuân tình.

"Tao thịt của A Diên đang co rút kia, ha, sao mới vừa nói nàng tao, nước lại càng chảy nhiều thế, đem chân mở lớn một chút, để Bồn Vương nhìn xem dâm thủy chảy ra lại chạy đi đâu."

Lúc này hoa môi vẫn là hồng nộn e lệ khép hờ, bên dưới lớp lông mao mỏng nhu nữ, âm để trốn tránh dưới lớp thịt non hơi nhô lên, chỉ thấy từ giữa cái miệng nhỏ hơi hé, từng cổ từng cổ dịch nhầy trong suốt liên tục trào ra, chảy qua đáy chậu, tựa như một dòng suối nhỏ mà chảy về phía cúc huyết nơi kẽ mông, cảnh đẹp quá mức dâm mị.

Dụ hoặc không tiếng động như vậy trực tiếp làm Quý Thịnh tăng nhanh tốc độ thoát y phục, trong mắt đen uy nghi cuộn cuộn lửa nóng tình dục, càng đáng sợ chính là, hắn thể nhưng nổi lên một cổ cảm giác đói khát, hưng phấn đến mức muốn đem Nhiệm Diên khuynh thành tuyệt sắc lập tức ăn vào trong bụng.

Quần áo dày nặng được trút hết, lộ ra dáng người hùng tráng rắn chắc đầy nam tính, cơ ngực kiên mỹ căng chặt, vừa cuồng dã lại đầy khí phách, mỗi một đường cong đều hoàn mỹ đến cực điểm, thuyết minh cho khí lực mạnh mẽ cường đại, tràn ngập xúc cảm xâm lược áp bách.

"A....."

Nhiệm Diên nhẹ rên, khuôn hoàng hút khí, mắt đẹp đắm nước trắng tấp nhìn về phía eo hông rắn chắc của Quý Thịnh, cây thịt bông thô trắng đã sớm cương cứng, ngang nhiên dựng đứng, so với cánh tay trẻ em mấy tháng còn muốn lớn hơn, nõi đầy gân xanh, thân gầy nhẹ nhàng rung động, tựa như mẫn xà dòn sức chờ phát động.

"Tiểu tao hoá, nhìn rõ chưa? Lúc trước A Diên chính là bị nó cấm đến vừa khóc lại kêu đấy."

Hắn đỡ căn cứ vật kia, cọt cọt lên bụng nhỏ trơn nhẵn của nàng, lửa nóng cứng rắn đánh thẳng vào cảm quan nhạy bén, quy đầu như mào gà nhô lên lướt

qua âm hộ, hô hấp vốn gấp gáp của Nhiễm Diên nhất thời lại càng trở nên rối loạn.

Nàng cảm thấy bản thân có khả năng đã trúng mị được.....Chứ không thì tại sao lại gấp gáp mà muốn bị cưỡng thể cắm vào, muốn bị cắn thịt bông thò lớn mảnh liệt thao đánh, lấp đầy toàn bộ hoa lộ.....

"Hắn là rất muốn?" Tà quang lưu chuyển nơi đáy mắt Quý Thịnh nhiều hơn mấy phần khác thường, nụ cười phong thần tuấn lãng chứa đựng vẻ yêu dị, nắm giữ eo thon của Nhiễm Diên lay chuyển, trầm giọng nói: "Vậy A Diên hãy tự mình ngồi lên đi."

Trời đất quay cuồng, tiếng Nhiễm Diên kinh hô còn chưa dứt, nàng đã bị Quý Thịnh nâng tới trên eo, kiều hoa mềm nóng ướt át vừa lúc áp lên hông hắn, mà căn cốt thịt thô cứng thẳng tắp kia lại chen ở dưới ngọc móng nàng.

"Người! Không, không cần!"

Tư thế then thùng như vậy làm mặt Nhiễm Diên ửng đỏ như máu, bàn tay trắng nõn hoảng hốt chống ở giữa bụng Quý Thịnh, muốn thoát khỏi, lại bị hắn bóp eo nâng lên, không cần tốn nhiều sức lực liền đem mặt động chày đầy dâm thủy nhắm ngay trước cự vật cương cứng.

"Ngoan, thịt nhĩ bên trong A Diên chắc chắn là rất ngứa, ngồi xuống đi, nhất định sẽ cảm thấy thực thoải mái."

Hắn còn đang mê hoặc nàng, vừa nói vừa điều chỉnh tư thế của hai người, viên quy đầu to lớn đã đỉnh trước mặt động đầm nước, còn chưa cắm vào, một cỗ nhiệt dịch đã từ trong hoa lộ phun ra, quy đầu còn gần ở huyết khẩu, tiện đà đều bị mặt thủy làm cho ướt đầm toàn bộ côn thịt.

"Tiểu dâm oa phun nước."

Nhiễm Diên cũng không dự đoán được chính mình đã dâm đẳng đến mức như vậy, chỉ biết là hoa tâm vô cùng tê ngứa, cảm giác hư không khó chịu phát ra từ nội tâm, mỗi âm hộ hàm chứa quy đầu liền nhin không được mà trào nước, mắt đẹp mông lung tức khắc phiếm hồng, khốc lốc nước nở kiêu suyển, nửa người dưới xụi lơ không chút sức lực.

"Ân a ~ tiến, tiến vào.....Thịnh ~"

Một tiếng mị hô này của nàng tựa như dòng điện chạy thẳng đến đáy lòng Quý Thịnh, thoả mãn lớn lao cùng nóng bỏng đan xen làm hắn nháy mắt liền phấn khởi, nắm lấy vòng eo thon nhỏ của Nhiễm Diên bắt đầu buông tay.

"A Diên cúi đầu nhìn, xem ta là như thế nào tiến vào trong nàng, rất nhanh thôi, chúng ta sẽ hoà làm một."

Nhiễm Diên như bị mê hoặc, đầu nhỏ không chịu không chế mà cúi nhìn, giữa hai chân thon dài mở rộng, côn thịt hồng tím dừ tợn cực kỳ uy vũ, bá đạo chia tách huyết khẩu phấn nộn, bắt đầu mạnh mẽ đỉnh nhập, phần eo trầm xuống một phần, cự vật thô lớn kia liền tiến vào một tấc.

"A! Quá thô ~ chậm một chút chậm một chút ~"

Côn thịt còn chưa cắm vào đến một nửa, Nhiễm Diên đã cảm thấy vừa đau lại trướng, tay nhỏ mềm mại vô lực gắt gao nắm chặt cánh tay Quý Thịnh, hai mảnh thịt hoa non mịn như cánh hoa mẫu đơn đã bị banh căng thành trong suốt.

Tác giả ps: Muốn thịt ngọt ngào ~

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thê!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Bọc côn thịt lớn của phu quân cho tốt

Edit: Han.

So với Nhiễm Diên ai uyển dâm kê, Quý Thịnh hiển nhiên cũng không tốt hơn là bao, đại quy đầu cắm vào trước như chìm sâu trong đầm nước ấm, thịt non ướt dính tiết ra dịch nhầy trơn trượt, đem dương vật của hắn quấn hút chặt chẽ.

"Ha ~ thả lỏng một chút, đừng kẹp!"

Trùng trùng điệp điệp nếp gấp thịt hoa quấn quanh eo bóp, hắn gằm nhẹ, giảm tốc độ đem côn thịt tiến vào cơ thể nàng, xúc cảm nóng ướt mềm mại quá mức làm Quý Thịnh sắp không thể khống chế được nội tâm cuồng nhiệt, giữa hơi thở nặng nề, nhìn về phía hạ thân đang dần kết hợp của hai người, côn thịt đem hoa huyết tràn đầy mặt nước banh mở, khiến phần hồng hân cũng là một mảnh ướt dính.

"A a! Không được ~ quá lớn....Ồ!"

Thẳng tắp tiến vào như vậy, hoa hồ miễn cảm bị kích thích đến cực điểm, Nhiễm Diên chỉ cảm thấy bị cự vật thô cứng chậm rãi căng nhập, đem huyết thịt

chặt chẽ từng tắc đẩy ra rồi lấp đầy, mà nàng lại không có cách nào ngăn cản được loại xâm nhập cường hãn đáng sợ này, phía sau lưng khăn trương căng thẳng, nàng cúi đầu khóc lóc ní non, búi tóc đen bóng như thác nước xoã tung, đứng ở giữa eo bụng Quý Thịnh, kiều diễm lại đậm mị.

"Lớn mới có thể đem bên trong A Diên cấm đầy, ngoan, phu quân muốn buông tay." Đại quy đầu gian nan mà cọ đến phần thịt mềm tiết thủy, cuối cùng là đem hơn phân nửa căn thịt bông chôn vào nơi mỹ diệu huyền ảo kia, lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve da thịt bên hông Nhiễm Diên, Quý Thịnh bỗng nhiên buông lỏng vòng tay nâng đỡ eo nàng.

Xi! Chiều sâu thân thể phù hợp tạo thành tiếng nước vang lên ở huyết đế.

"Ngô!!!"

Ngã ngội thật mạnh xuống khiến Nhiễm Diên khó chịu nức nở ngẩng cao đầu, hạ thân trước sau đều bị lấp đầy đến chật ních, mắt đẹp ngập nước tràn đầy tình dục mê ly, đôi môi trở nên hơi trắng khê nhếch không phát ra nổi nửa tia thanh âm.

"Thật là thoải mái."

Rốt cuộc đã cắm vào toàn bộ làm Quý Thịnh vui sướng mất hồn, vô luận là hoa tâm đang hút quy đầu, hay vẫn là vách thịt hoa không ngừng cắn mút co bóp kia, đâm thủy bắt đầu khởi động vuốt lộng, đã hoàn toàn làm rối loạn tâm trí cùng khả năng tự khống chế của hắn.

Còn không đợi Nhiễm Diên bình thường trở lại, hắn liền bắt đầu đình lộng hạ thân, dùng sức lực eo hông kinh người mà trực tiếp đem nàng đâm nâng lên rồi lại rơi xuống, cơn thịt thô lớn vạn phần mạnh mẽ đâm chọc vào chỗ sâu trong bụng nhỏ tạo ra từng luồng tê mỗ khô nóng, huyết nhi nhỏ xinh non mịn đáng thương vuốt ve căn cự vật chắc nịch, cứng rắn cùng trướng nắn hun Nhiễm Diên hoa cả mắt.

"Ngô ách.....Muốn nứt ra rồi, đừng, đừng đâm ta.....A ha!"

Trọng tâm của nàng đều bị gắn vào giữa háng Quý Thịnh, căn cơn thịt hung tàn kia tựa hồ giống chứa tể chi phối mọi cảm quan của nàng, giữa xóc nảy kịch liệt, nàng như rơi vào trong biển rộng gấp bão lớn, từng tiếng rên rỉ yêu kiều ai uuyển đứt quãng vang lên, chuyện này chưa xong, chuyện khác đã tới.

Ứng đồ như mê như say dần lan tràn trên da thịt tuyết trắng, Quý Thịnh kim lòng không nổi mà dùng đại chưởng đi vuốt ve xoa nắn, hai vú lớn là run rẩy lắc lư lợi hại nhất, trơn mềm nóng rục làm hắn yêu thích không buông tay, biên độ eo hông đình lộng càng thêm lớn.

"A Diên ngoan, phu quân đâm nàng có sướng không?" Khó khăn bắt lấy ngực nhũ liên tục nẩy lên trước ngực nàng mà vuốt ve, đại thể là ngón tay kẹp lấy đầu vú kích thích tới nàng, hoa hồ bực căn thịt bông nháy mắt trở nên chặt hơn, kẹp Quý Thịnh âm cuối câu nói vô thức nâng cao.

Khi đình mạnh khiến thân nàng nảy lên, môi âm hộ non mềm hút chặt lấy thân gây đầy gân xanh dữ tợn, tiếng nước ướt át đậm mị, mật huyết bị tùy ý va chạm đã ma xát ra tầng tầng khoái cảm kỳ quái, Nhiễm Diên má đào đỏ ửng, vẻ mặt mê loạn, cố nén sự vui thích tràn ra từ trong mật huyết, cắn chặt hàm răng.

"Không, không sướng ~ thả....thả ta xuống đi, a a~"

Quá mức thô lớn, cứng rắn, nóng bỏng.....như vậy, rõ ràng đã đem hoa huyết đâm đảo đến long trời lở đất.

Kẹp lấy đầu vú như hai quả anh đào, Quý Thịnh dùng sức vừa niết lại kéo, hài lòng mà nghe Nhiễm Diên bị trêu chọc thờ dốc run rẩy, nặng nề cười nói: "Tiêu dam oa khẩu thị tâm phi, thịt non mát chặt như vậy, lại còn liên tục chảy nước, sao có thể không sướng?"

Bỗng nhiên nghe thấy âm từ lăng ngữ thô bỉ làm nội tâm căng thẳng của Nhiễm Diên xuất hiện một vết nứt, bàn tay tắm đầy mồ hôi nóng bỏng chống đỡ bên eo hông cường tráng của Quý Thịnh, nàng rốt cuộc không nhịn được mà khóc lên.

"Cấm chậm một chút ~ cầu xin người, ngô ách ách.....Quá thoải mái, ta chịu không nổi, Đại, Đại Vương....."

Một cái là kiều hoa lăng nhuy, một cái là thịt bông như thiết, đâm cắm thâm sâu đến cực hạn, xẻo cọ ma xát, kích thích mãnh liệt khiến Nhiễm Diên căn bản không hề có sức chống cự, bị Quý Thịnh đình bắn lên cao, khi ngã xuống, đại quy đầu mạnh mẽ đình lên cung khẩu, thao đánh làm hai chân thon dài của nàng liên tục run rẩy.

"Khóc cái gì, bực cơn thịt của phu quân cho tốt, khóc tao lăng như thế, là muốn Bồn Vương lại cấm sâu chút nữa chứ gì?"

Mất thấy phải đón nhận một lần cấm sâu đi lên, Nhiễm Diên bị đâm ngã thân sang một bên, Quý Thịnh vội vàng dùng tay giữ chặt lấy eo nàng, không thể phủ nhận rằng Nhiễm Diên quá mức mỏng manh, ngọc mông tròn trịa, eo liễu thon gọn, điểm mê người nhất còn ở giữa phần bụng tuyết trắng bằng phẳng kia, khi hắn thao vào cổ tử cung mềm yếu, nơi rốn liền bị gồ lên một khối.

"Bụng nhỏ của A Diên đều bị phu quân lấp đầy rồi, tới, nói cho phu quân, đợi chút nữa muốn dùng cái miệng nhỏ nào uống tinh dịch?"

Hắn cường đại không giống như người thường, động tác đình lộng càng thêm cuồng loạn, đem thân thể của Nhiễm Diên xóc nảy liên tục, "bang bang bạch bạch" cộng hưởng cùng tiếng nước ướt át, so với âm đạo thì cổ tử cung còn cắn hút quy đầu chặt hơn, khoái cảm tê dại tận xương lan toả khắp toàn thân.

"A a a!!!"

Nhiễm Diên kinh hoàng lắng kêu, nào có sức lực đi trả lời câu hỏi của hắn, tay nhỏ phẩn nộn gắt gao bóp chặt lấy hai tay Quý Thịnh, hiển nhiên là sắp bị đỉnh đến cao trào, bọt trắng bay tứ tung, nhiệt dịch nơi giao hợp tràn ra bốn phía, cón thịt màu đỏ tím to lớn làm người sợ hãi, thao đánh thật mạnh, đại quy đầu chui vào tử cung sâu thẳm.

Khản trương xen lẫn kích thích làm say lòng người, ché trụ eo nhỏ run rẩy của Nhiễm Diên, Quý Thịnh động thân xoay người, đem nàng áp trở về trên sập, mà cự vật chưa từng rời khỏi mật huyết thì hung hăng đâm đỉnh lên vách tử cung, xúc cảm mãnh liệt làm Nhiễm Diên khóc lớn thất thanh, đồng tử phóng đại, trong mắt tất cả đều là nhục dục điên cuồng cuộn cuộn.

"Dâm nhi, hôm nay ta sẽ bắn vào bên trong."

Thủ sẵn hai chân đã nhũn ra của nàng nâng lên đầu vai, chân nhỏ bất lực mà lay động ở giữa không trung thê mỹ đến cực điểm, thanh âm nức nở ni non mị cốt, tiếng hô hấp dồn dập nặng nề, tiếng thân thể va chạm, tiếng nước ướt át, âm vang khoá vàng.....Hết thấy đan xen hỗn loạn ở trong đại điện xa hoa lãng phí.

Mật thủy tràn ra hương tức nồng đậm, hoa hồ dầm nước dâm đẳng đang điên cuồng co bóp chuẩn bị đón nhận cao trào, mị thị tăng tăng cắn hút quần chặt, quy đầu thao đánh mang theo vài phần thô bạo, thâm nhập đầu đá lung tung ở trong tử cung, Quý Thịnh cuối cùng cũng dâng lên cảm giác muốn bắn.

"Tới tới, đều bắn cho A Diên, đem bụng nhỏ của A Diên đều bắn đầy tinh dịch, để nàng sinh hài tử cho ta!"

"A a....."

Tinh dịch đang dùng một loại phương thức thụ thai mà trướng đầy tử cung, bụng nhỏ trong lúc cao trào run rẩy co rút, mấy ngày liền đều giao hợp, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Quý Thịnh bắn vào bên trong Nhiễm Diên, đã lâu mới đón nhận lại xúc cảm bị cấm bắn thật sâu, làm nàng hoàn toàn trầm luân trong khoái cảm.

Han: Đạo này bạn dọn nhà vs sắm Tết nên cứ loay hoay cả ngày, ko có time đăng truyện:v, đành đăng vào tối muộn vậy ^^

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thê!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: A Diên đến từ nơi nào?

Edit: Han.

Ngày ấy bị thao lột tàn nhẫn khiến Nhiễm Diên đã liên tiếp hai ngày không thể xuống giường, nàng ngoan ngoãn nằm ở trên giường mà không hề kêu la đòi trở về Bàng Cung, cạn kiệt sức lực, ngay cả khoá vàng trên mắt cá chân cũng không thấy quá khó coi, khi nhìn thấy thân ảnh Quý Thịnh thì trong lòng luôn nảy sinh những cảm giác quý dị không nói nên lời.

Tựa như ngưng ngừng, lại giống như nội tâm rung động.....

Đêm đến, khó có được lúc hắn không thú tính quá độ, ôm lấy nàng dựa người trên gối, thân mật rúc vào nhau, mười ngón tay đan xen, hắn bỗng nhiên lại trầm giọng hỏi: "A Diên đến từ nơi nào?"

Trong điện ánh sáng như ban ngày, hương quế nhàn nhạt theo ngọn gió đêm phiêu tán trong không khí, gò má ửng hồng vũ mị của Nhiễm Diên thoáng xẹt qua một tia cương cứng, hàng mi dài run rẩy che giấu đôi mắt đẹp.

"Có nói người cũng không biết, chi bằng không nói."

Tất cả mọi người đều biết Trình Hoa phu nhân của lão Yến Vương lai lịch bất minh, như thể là từ trên trời rơi xuống, sau khi nàng vào cung đã có rất nhiều người tìm kiếm xuất xứ của nàng, ngay cả Quý Thịnh cũng đã phái không ít người đi điều tra, nhưng một thân quần áo lố lằng xuất hiện ở khu vực săn bắn, nàng quả thật giống như vô thanh vô thức mà xuất hiện.

Quý Thịnh cười khẽ một tiếng, ánh mắt uy nghi hơi rừ, nghe ra trong lời nói của Nhiễm Diên có sự xa cách, cũng không thấy ngoài ý muốn, nắn nắn năm ngón tay tinh tế như ngọn hành, cúi đầu hôn lên mặt nàng.

"Không nói cũng không sao, đợi lúc nào A Diên muốn nói, thì lại nói cho Bỗn Vương."

Ôn nhu như mật ngọt, Nhiễm Diên trong lúc lơ đãng vô tình đối diện với cặp mục ưng sáng rõ như sao trời kia, trong lòng "lộp bộp" một tiếng, vô cùng rối loạn, cuống quýt rút tay ra đẩy nhẹ lồng ngực đang đè ép của Quý Thịnh, tay nhỏ chạm vào cơ bắp săn chắc gọi cảm quá mức, ngọc dung trắng nõn điểm lệ nháy mắt đỏ bừng.

"Được rồi, người tránh ra chút đi!"

Hai người dựa vào rất gần, đem hoa nhan với hai răng mây đỏ thu vào trong đáy mắt, Quý Thịnh chế nhạo chọc chọc phẩn má Nhiễm Diên, cười khề nói: "A Diên đây là đang thẹn thùng sao?"

Hắn không nói còn đỡ, lời này vừa nói ra, mặt Nhiễm Diên lại càng đỏ hơn, biểu tình bối rối rục rờ như hoa đào phủ đầy trời xuân chọc người yêu thương, Quý Thịnh ôm lấy thân thể không an phận của nàng lên trước ngực, nhéo nhéo mặt Nhiễm Diên chơi vô cùng vui vẻ.

"Ngô! (Buông ta ra)! Buông ra."

Má đào mềm nộn bị xoa nắn chu lên, Nhiễm Diên nói không rõ lời liền đầm ngực Quý Thịnh, thế mà hắn vẫn cười thật sung sướng, tiếng cười phát ra làm toàn bộ lồng ngực đều chấn động, ấn đầu nhỏ loạn quấy đê lên lớp vương bào nửa thất nửa mờ.

Phanh! Phanh! Nhịp đập mạnh mẽ nơi trái tim hắn làm chấn động màng tai Nhiễm Diên.

"Đừng nhúc nhích, để ta ôm nàng như vậy trong chốc lát."

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng nói trầm thấp của hắn, Nhiễm Diên thực sự không thích ứng được kiểu dựa sát vào nhau như vậy, không cam lòng mà muốn xô đẩy hắn, Quý Thịnh bắt đắc dĩ vỗ vỗ mông vênh của nàng, nói lời uy hiếp: "Nếu còn động đây thì tối nay cũng đừng ngủ."

Lời này hiển nhiên là rất có lực uy hiếp, ôm lấy Nhiễm Diên ngoan ngoãn nằm im, hương thơm vương đầy trong lòng làm đáy mắt Quý Thịnh tràn ngập một mảnh nhu hoà, lúc có lúc không mà vỗ về mái tóc dài đen nhánh hơi tán loạn của nàng, đem tóc đen quấn lên đầu ngón tay.

"A Diên còn nhớ rõ tình hình khi lần đầu tiên nhìn thấy Bôn Vương không?"

Quý Thịnh vĩnh viễn không quên được ánh mắt đầu tiên lúc nhìn thấy Nhiễm Diên, hiện giờ lại có chút tò mò khi đó nàng nghĩ về hắn như thế nào.

Nhiễm Diên hơi giật mình, cổ tay trắng nõn nhẹ nhàng áp lên lồng ngực Quý Thịnh, không hề chống cự hắn ôm ấp, nhớ về cái ngày hôn thiên địa ám ấy, khi nàng kinh hoàng sợ hãi bị kéo đến chỗ đám người, ánh mắt đầu tiên nhìn đến chính là Quý Thịnh, hắn một thân khí phách vô song ngồi ở trên tuần mã, bất luận là lão Yến Vương hay Công tử Tuyên đều không thể bì kịp với hắn.

Thế nhưng, ánh mắt hắn lạnh lùng âm trầm, khiến nàng bản năng cảm thấy hoảng sợ, cho nên về sau cũng không dám nhìn hắn thêm lần nào nữa.

"Không nhớ rõ....."

Nàng đang nói dối, Quý Thịnh có thể dễ dàng phân biệt được điều đó, ôm chặt vòng eo Nhiễm Diên, ngón tay thon dài đẩy ra tóc đen tán mạn giữa trán nàng, nhìn cặp mắt đen nhánh sáng ngời liêm diễm mê hoặc nhân tâm hơi rũ xuống kia.

"Có biết Bôn Vương sau khi nhìn thấy nàng đã nghĩ gì không? Ta nói với chính mình, nhất định phải cưới nàng làm thê."

Nhiễm Diên ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn, buột miệng thốt ra: "Ta mới không tin, lúc ấy ánh mắt của ngươi rõ ràng là chỉ hận không thể ăn ta!"

Vừa dứt lời, bờ môi mỏng của Quý Thịnh liền hiện ra nụ cười mê người, kéo lấy eo Nhiễm Diên đem nàng ôm chặt vào lòng, dán sát vào đôi môi căng mọng không ngừng ngả ra phía sau của nàng, vô sỉ nói: "Đúng rồi, chính là bởi vì muốn ăn nàng, nên mới muốn cưới nàng làm thê đó."

Cái từ "ăn" này hiển nhiên là khác hoàn toàn với nghĩa mà Nhiễm Diên nói đến, trêu ghẹo tà nịnh chọc đến Nhiễm Diên trừng mắt liếc hắn một cái.

"Bôn Vương lại đói bụng, vậy nên phải tiếp tục ăn A Diên thôi ~" Quý Thịnh cười sung sướng, đem Nhiễm Diên áp xuống dưới giường.

"A! Ta từ bỏ!"

Tác giả ps: Bỏ não Đại Vương đùa giỡn Tiểu Diên ~

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Bôn Vương muốn lột da hắn

Edit: Han.

Buổi sáng nghe tiếng chim tước lanh lảnh, có cơn mưa lạnh đầu thu, bên ngoài cửa sổ nửa mở là một mảnh mây mù âm u, cung nhân tấp nập bắt đầu xử lý các đồ vật trong điện, phía nội điện chỉ có Nữ Âm có thể tiến vào, nâng hoa sen còn vương sương sớm, vén lên tầng tầng sa mỏng thấu chim loan, liền thấy Nhiễm Diên đã sớm thức dậy ngồi quỳ ở trước đài trang, áo khoác màu trắng ngà thấu hoa văn đám mây, dưới là làn váy sẫm màu, còn có dây khoá vàng thật dài uốn lượn trên sàn điện.

"Phu nhân."

Nhiễm Diên đỡ búi tóc quay đầu, cổ tay trắng nõn như tuyết nâng kim quan cài tóc, cân nhắc xem nên đem trâm trâm châu khảm ngọc bích cắm vào chỗ nào, nhưng nhìn búi tóc lụp xụp chỉ chực bung ra kia, thật sự là không biết phải xuống tay từ đâu.

"Nữ Âm mau lại đây, nhìn xem Quý Thịnh búi tóc cho ta cái kiểu gì, mà vừa động vào đã sắp bung hết ra thế này."

Thanh âm uyển chuyển nhẹ nhàng như châu như ngọc, lộ ra mấy phần ý cười kiều tiếu, lại nhiều thêm một tia ghét bỏ, thế gian này chỉ sợ là có mỗi nàng dám dùng khẩu khí oán giận như vậy mà nói đến Yên Quốc Vương, buồng hoa sen trong tay, Nữ Âm nhanh chóng tiến đến, trong lòng còn có chút thấp thỏm.

"Đại Vương lần đầu tiên búi tóc cho Phu nhân, khó tránh khỏi ngượng tay, Phu nhân cũng không cần huy đi."

Nhiễm Diên cười nhạo một tiếng, má đào chưa tô son điểm phấn đã vô cùng kiều diễm, đem trâm ngọc bích ném trở về trên đài trang, nhìn về Nữ Âm phía sau qua gương, nói: "Được rồi, không huy không huy."

Nhớ lại bộ dáng buồn cười sáng nay khi Quý Thịnh vấn tóc cho nàng, hần phỉ hơn nửa canh giờ tâm tư chỉ để búi tóc như vậy, nàng cũng không dám huy đi.

Nữ Âm nghe thế liền nhẹ nhàng thở ra, tiến lên cầm lấy lược ngà voi trên mặt đài trang, nâng mấy sợi tóc dài còn sót lại của Nhiễm Diên chải nhẹ, bỗng nhiên nói: "Phu nhân, Tề Quốc vong rồi."

Đang thưởng thức cánh hoa sen trắng Nhiễm Diên nghe thế liền ngẩn ra.

"Sao lại thế?"

"Là Đại Vương...Đại Vương sau khi diệt Vệ, đã đem trọng binh chuyển hướng về phía Triệu quốc, Triệu Vương sợ hãi liền cúi đầu xưng thần, đại quân ta từ Triệu vào Tề, một đường đánh tới Lâm Tri, vốn tưởng sẽ xảy ra một tràng ác chiến, lại không ngờ có người ra mở cửa thành, còn giam giữ Tề Vương dâng lên Yên quân."

Nhiễm Diên nhướn mày, Quý Thịnh ở bên nàng nhiều ngày nhưng vẫn chưa từng nói qua việc này, người này quả nhiên tâm tư thâm trầm không thể lường trước.

"Là ai mở cửa thành?"

Nữ Âm cầm lược ngà voi ngừng tay, nhìn mấy viên đá quý mượt mà màu sắc rực rỡ khảm trên mặt lược, nghĩ đến, nói Quý Thịnh đã tặng hơn phân nửa bảo vật hoa mỹ trong khắp thiên hạ cho Nhiễm Diên cũng không quá, thật sự là sung đến tận xương tủy.

"Là Chung Tín tướng quân."

Bang, một tiếng vang giòn khe khẽ, ngón tay vịn vào cánh hoa sen trắng vô tình bóp gãy vụn nửa cánh hoa, Nhiễm Diên nhất thời có chút không thể tin nổi, nhớ đến ngày ấy từ biệt, dung mạo chói mắt của mỹ thiếu niên trên ngựa trắng, rõ ràng là cốt khí hiên ngang, sao tự nhiên lại.....phản quốc?

"Nô tỳ nghe nói, Tề Vương đã sớm thêm nhỏ dãi nam nhan của Chung tướng quân, nhưng Tướng quân vẫn luôn cự tuyệt, sau chuyện của Phu nhân, Tề Vương tâm tình buồn bực, lại tin vào lời gièm pha của lũ tiểu nhân, liền ra lệnh diệt tộc Chung thị, đại thể là do nguyên nhân đó."

"Diệt tộc?"

Phụ mẫu huynh đệ tỷ muội...tất cả đều chết dưới tay một tên hôn quân, nhân dân cũng chìm sâu trong đói nghèo loạn lạc, khi quốc gia chi vong, tự mình tóm được hôn quân ném ra ngoài thành, để quân địch vào kinh, tuy nghĩa cử này là đúng, nhưng đáng tiếc cuối cùng Chung Tín lại đeo lên lưng danh xấu phản bội.

Nhiễm Diên tiếc hận lắc lắc đầu, Tề quốc tất phải diệt vong vốn là chuyện sớm muộn sẽ xảy ra, thế nhưng việc này lại không nên bắt đầu từ Chung Tín.

"Cái tên hỗn trướng Tề Vương kia hiện giờ ở nơi nào?"

Nữ Âm thấy Nhiễm Diên bỗng nhiên buồn bực, vội trả lời: "Đang được đại quân áp giải trở về Thượng Điều, hẳn là mấy ngày nữa sẽ tới, nghe nói là lệnh của Đại Vương, muốn bắt sống."

Ngẩn ngừ trong thời gian hai tháng, liên tiếp tiêu tốn hai nước, lại thắng Triệu mà không tốn lấy một binh một tốt nào, Quý Thịnh đúng là hô mưa gọi gió, chư quốc xung quanh chắc chắn sẽ khiếp sợ uy danh hắn, hiện tại Nhiễm Diên càng thêm tin tưởng, thời kỳ loạn thế Xuân Thu này sẽ kết thúc trong tay hắn.

Ngủ với một bá vương như thế, nàng cũng không biết là hạnh phúc hay vẫn là bất hạnh.

Khi ánh nến rực rỡ được thấp lên, bên ngoài Thượng Dương Điện mới truyền đến tiếng hô: "Đại Vương đến!"

Lúc đó Nhiễm Diên đang tựa vào gối, nằm nghiêng bên giường lớn, cánh tay đỡ đầu, trong tay cầm ngự án được đưa tới từ trong quân doanh của Quý Thịnh, mới biết được lúc đánh vào Tề, tin tức về quân sự luôn được tức trực truyền vào Thượng Dương Điện, chỉ là nàng lại chưa từng chủ động xem qua.

Thay vương bào, Quý Thịnh mới bước vào nội điện, bước đi trầm ổn hướng về phía Nhiễm Diên đi tới, trên khuôn mặt tuấn mỹ tan đi nét lạnh lùng, chỉ còn lại nhu tình thuộc về riêng nàng.

"Lúc nào rồi, nàng còn xem mấy thứ đó làm gì." Nhặt lên một quyển thẻ tre Nhiễm Diên tiện tay vứt ở trên mặt đất, Quý Thịnh nhìn nội dung khẽ cười: "Vốn đang muốn cho A Diên một cái kính hi, thế nhưng Nữ Âm lại nói ra trước."

"Kính hi?" Ánh mắt Nhiễm Diên rớt cuộc cũng rời khỏi thẻ tre, sóng mắt liếm điểm chân chờ nhìn về phía thân hình cao lớn của nam nhân, khí thế của hắn càng thêm áp bách.

Quý Thịnh đến gần, tùy ý ngồi xuống bên giường, đem Nhiễm Diên ôm vào trong lòng, ngón tay thon dài nhéo nhéo vòng eo thon thả mềm mại như không xương, mục ưng thâm thúy tối tăm ác liệt.

"Lão già Lữ Khác kia dám mơ tưởng đến A Diên của ta, đợi ta đem y bắt về Thượng Điều, Bôn Vương nhất định phải lột da y."

Hắn cười đầy ưu nhã, hôn lên đôi môi Nhiễm Diên hơi lạnh, trong lời nói lại nhuốm đẫm lệ khí giết chóc cực kỳ đáng sợ. Nhiễm Diên cả người cương cứng ngồi ở trong lòng hắn, hơn nửa ngày mới nhớ ra lão Tề Vương ngu ngốc háo sắc hình như tên là Lữ Khác, từ sau khi trở về, trừ bỏ nói qua về Chung Tín, Quý Thịnh cũng chưa từng hỏi đến những chuyện khác khi nàng ở Tề quốc, hiện giờ xem ra, nhất cử nhất động của nàng, sợ là hắn đã sớm biết được.

"Quả thật là nên giết y." Nhiễm Diên lạnh giọng nói.

Một là vì Tề Vương từng phái người ban đêm đến bắt cóc nàng, nếu không phải được Chung Tín cứu, hậu quả sẽ khó mà lường nổi; hai là tên này mất mủ tai điếc hành động độc ác khiến lòng người căm phẫn, nếu còn để y sống trên thế gian thì quả thực có lỗi với vong linh của người tộc Chung thị cùng dân Tề.

"Đối với Tề Vương, mấy năm nay dân Tề đã sớm oán hận ngập trời, Đại Vương nếu xử quyết y, thì dân Tề quốc chắc hẳn cũng sẽ cảm tạ người." Kể từ đó, còn có thể lấy được lòng dân của một quốc gia, nói cho cùng thì, đánh thiên hạ dễ, trị thiên hạ khó, dân tâm là thứ vô cùng quan trọng.

Quý Thịnh hiện tại đang làm những chuyện giống như Tần Thủy Hoàng của đời sau, Nhiễm Diên không hi vọng sau khi hắn tranh bá thiên hạ, sẽ gặp phải tình cảnh "Sở tuy tam hộ, vong Tần tất Sở dã" *.

"A Diên biết suy nghĩ cho Bôn Vương như vậy lòng ta rất cảm động." Quý Thịnh nở nụ cười tuấn mỹ, cánh tay ôm lấy Nhiễm Diên lại chặt hơn mấy phần.

*Sở tuy tam hộ, vong Tần tất Sở dã: Nghĩa là, nước Sở tuy chỉ còn 3 hộ nhưng diệt Tần tất là Sở. Có người cho rằng, trận đánh ở bến Tam Hộ của Hạng Vũ để diệt Tần chính là ứng vào điềm Tần sẽ mất về tay Sở.

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thế!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Bôn Vương chỉ thuộc về một mình A Diên

Edit: Han.

Ngày đại quân hồi Yên, Quý Thịnh cởi bỏ khoá vàng trên mắt cá chân Nhiễm Diên, mặc y phục lộng lẫy mang theo nàng ngồi vào long liễn đi về phía Thiên Điện, văn võ bá quan đã sớm chờ sẵn, lúc này trên quảng trường to lớn rộng rãi đã là một mảnh tung bừng nhộn nhịp.

Quý Thịnh bước xuống long liễn trước, đợi khi xoay người đỡ Nhiễm Diên xuống, đám đông văn võ luôn khe khẽ nói nhỏ nháy mắt đều trở nên yên tĩnh, một là kinh ngạc vì sự nhu tình của Yên Vương, hai hiển nhiên là vì bị mỹ mạo của Nhiễm Diên làm ngây người.

Gió nhẹ đưa tà váy dài gọn sóng bay bay, dải lụa mềm choàng tay nhẹ như mây, chỉ thấy Nhiễm Diên đi từng bước nhỏ giữa không gian lung linh rực rỡ, mà nhan sắc mỹ lệ khuynh thành của nàng lại càng khiến người ta loá mắt.

"Đại Vương thiên tuế!"

Một người hô lên, mọi người liền đồng loạt quỳ gối trên mặt đất, khi tất cả đều cung kính cúi đầu, chỉ còn lại từng tiếng gió rít gào và hơi thở uy nghiêm.

"Đáng nhẽ không nên mang A Diên tới đây." Trong lời nói trầm thấp của Quý Thịnh đã có chút lạnh lẽo, đen mặt nắm tay Nhiễm Diên đi trên thảm giữa quảng trường, quanh thân lệ khí khiếp người.

Nhiệm Diên chỉ cảm thấy hân như vậy rất thú vị, dùng quạt lông không tước trong tay nửa che má hồng nhõn miệng tươi cười.

Bước lên tầng tầng thềm ngọc, hai người nắm tay đứng ở nơi cao nhất, đây là lần đầu tiên Nhiệm Diên xuất hiện ở trường hợp long trọng được nhiều người quý lạy như thế, hơn nữa còn là các đại thần trong triều - bộ xương của quốc gia, bề ngoài mà nhìn xuống dưới, nàng cuối cùng cũng hiểu rõ quyền uy của bậc đế vương, giống như Quý Thịnh ngay trong thời khắc này, cử ngũ chí tôn.

"A Diên, cuộc đời này Bồn Vương nhất định sẽ nắm tay nàng cùng quân lâm thiên hạ, thụ hưởng vinh quang, nhận lấy sự bái lạy của mọi người."

Trong hoảng hốt, Nhiệm Diên ngẩng đầu nhìn về phía người nam nhân bên cạnh, khí tức uy nghi của bậc đế vương nồng đậm quanh thân hắn, ngay cả nàng ở thời khắc này cũng đều phải khuất phục dưới khí tràng mạnh mẽ ấy, có điều nàng cũng không hề sợ hãi, bởi vì hắn đã cho nàng một lời hứa nặng nhất.

Sau khi cùng Quý Thịnh sống vai ngồi quý sau ngự án, các đại thần phía dưới mới có thể đứng dậy nhập toà (vào chỗ ngồi của mình).

"Hôm nay là ngày đại hi của Yến quốc ta, Tề Vệ đều diệt, Bồn Vương mời các khanh cùng tham gia yến hội, một là muốn chúc mừng Yến quốc thịnh vượng, hai là đề khao ba quân, mọi người cùng chung vui." Dứt lời, Quý Thịnh liền nâng chén rượu khắc Cửu Long một ngụm uống hết, mạnh mẽ cuồng ngạo nhưng vẫn không mất đi sự ưu nhã uy nghiêm.

Các đại thần tất nhiên là phải kính lại, cùng nâng chén cao quá đỉnh đầu, hướng về phía đài cao trên thềm ngọc, hô vang: "Ngô Vương đại hi."

Tiếng hô chúc rung trời vãn quanh vang vọng, tận đến khi quan lễ tuyên bố khai yến, cung nhân mới bắt đầu tấp nập mà bung lên các món ngon, sênh ca hoà tấu réo rắt, cung vũ hút mắt. Nhiệm Diên không thể không cảm thán, so với hầu hết các chư quốc "Lễ băng nhạc hư"* khác, Yến quốc chi thịnh đã là sự thật được định.

(* Lễ băng nhạc hư: thành ngữ, ý chỉ đạo đức xã hội xuống cấp, chế độ tan rã)

"A Diên lúc này không phải nói là đói bụng sao, nhanh ăn đi."

Các món ngon phía trên ngự án của quân vương hiển nhiên là khác với chúng đại thần, ở thời kỳ Xuân Thu thiếu thốn nguyên liệu thực phẩm mà còn có nhiều món ăn phong phú thế này đã là không dễ dàng, Nhiệm Diên lúc này mới phát hiện hơn phân nửa đều là món nàng thích, nhìn Quý Thịnh toàn tâm toàn ý gấp thức ăn cho nàng, trên ngọc dung đậm nhiên của Nhiệm Diên nhiều thêm một mật đồ ửng.

"Đủ rồi, ta không ăn hết nhiều như vậy."

Nàng đề thấp thanh âm, trong tiếng nói uyển chuyển kiều mị tất cả đều là bắt đắc dĩ, tiếp nhận đĩa ngà voi do Quý Thịnh đưa tới, ném thử đồ ăn trong đĩa, thỉnh thoảng nhìn về nhóm vũ nữ giữa quảng trường, thời này ca múa phần nhiều là đề tán dương thượng cổ, nên mang hơi hướng nghiêm túc trang trọng.

"Chuyện tâm ăn đi, vở kịch lớn còn ở phía sau."

Quý Thịnh lấy một tấm khăn lụa từ trong khay gỗ trên tay cung nhân, thay Nhiệm Diên lau đi nước sốt nơi khoe miệng, đôi mắt nồng đậm ý vị thâm tình sùng nịch, không hề bận tâm đây là trường hợp nào, nhưng Nhiệm Diên sao dám để hắn hầu hạ, đặc biệt là còn ở trước mắt bao nhiêu người, sợ đến ngày mai truyền ra nàng lại có thêm danh hào mị quân hoạ thủy.

"Để ta tự làm."

"Đừng lộn xộn." Quý Thịnh làm sao có thể buông tha cơ hội khoe ân ái, bờ môi mỏng cong lên độ cung tuyệt đẹp, nắm lấy tay Nhiệm Diên đang đẩy hắn ra, cười nói: "Không lâu nữa nàng sẽ là vương hậu của ta, sợ gì chứ."

Nhiệm Diên vô lực phản bác, hân quá bá đạo tùy ý, chỉ đành mặc hắn, phân tâm nghe ca vũ ồn ào giữa sân, tò mò hỏi: "Còn có tuồng gì chưa hát?"

"A Diên muốn xem luôn bây giờ sao?" Thấy Nhiệm Diên gật đầu, Quý Thịnh liền buông khăn lụa trong tay xuống, ôn nhu cười, bỗng nhiên vỗ vỗ tay, phía trên quảng trường lập tức khôi phục lại sự yên tĩnh, tất cả mọi người đều ngừng hoạt động của mình.

Trong khoảnh khắc, các vũ nữ đều lui xuống, bên sườn phía đông truyền đến thanh âm giáp vệ tiến vào, Nhiệm Diên chần chờ ngược mắt nhìn lại, liền thấy mấy chục binh sĩ áp giải một người chậm rãi đi lên sân, người nọ đã ở tuổi trung niên, trên người y còn mặc vương bào huyền sắc thêu kỳ lân xộc xệch hỗn độn, ước chừng là quá mức sợ hãi, đi đường cũng run run, rất nhiều lần đều xụi lơ ngã xuống mặt đất, giáp vệ đành phải đem y kéo tới giữa sân.

"Đây là.....Tề Vương?" Nhiệm Diên không khỏi ngạc nhiên.

Không chỉ riêng Nhiệm Diên, ngay cả quân thần Yến quốc cũng bắt đầu khe khẽ nói nhỏ bàn luận, Tề Vương với vẻ mặt trắng bệch hoảng sợ, lúc nhìn thấy Quý Thịnh trên thềm ngọc, liền sử dụng cả tay lẫn chân bò lên vài mét, cao giọng gào khóc.

"Yến Vương! Yến Vương tha mạng! Quả nhân nguyện xưng thần với Yến quốc, dâng lên trân bảo và mỹ nhân, dù phải làm trâu làm ngựa cũng được, chỉ cầu xin Yến Vương tha cho một mạng...oa!" Thanh âm y tràn đầy kinh hoàng, nói năng lộn xộn cầu xin, không hề có tôn nghiêm của vua một nước, nằm sấp trên mặt đất như con kiến, chỉ nguyện tham sống sợ chết.

"Quả nhân còn có mấy nữ nhi, cũng, cũng có thể dâng lên cho Đại Vương, mong Yến Vương khai ân!"

Quý Thịnh không nói gì, rất có hứng thú mà nhìn Tề Vương, tư thế ưu nhã nâng chén ngọc nhấp một ngụm rượu mạnh, trong mắt đen thâm thúy hung ác tràn đầy ý cười hài hước, tận đến khi nghe thấy Nhiệm Diên ngồi bên cạnh cười lạnh, hần mới dựa sát lại.

"Tức giận sao? Ngoan, Bồn Vương chỉ thuộc về một mình A Diên."

Lúc này là lúc nào rồi mà hần còn giờ giọng tà nịnh lưu manh ấy ra, Nhiệm Diên trừng mắt liếc hần một cái, Quý Thịnh mới thành thật nghiêm túc hơn một chút, tuy tiện phát phát tay với giáp vệ, mấy người kia liền kéo Tề Vương trối lại, giờ tay chém xuống, vương bào vốn tượng trưng cho hoàng quyền lập tức nát thành nhiều mảnh, Tề Vương trong sự kinh hoàng bị lột thành trần như nhộng.

Một thân to mọng béo múp, thịt thừa xếp thành từng vòng, Nhiệm Diên vội dùng quạt lông che khuất đôi mắt, bất mãn nhìn về phía Quý Thịnh hỏi: "Người đây là muốn làm cái gì?"

Quý Thịnh nở nụ cười ôn hoà, thừa dịp diện tích của quạt lông khổng tước khá lớn, nhân cơ hội trộm thòm lên má Nhiệm Diên, đến khi quay người ngồi thẳng lại, trên trán nhan đã chỉ còn một mảnh lạnh lùng âm lệ, trầm giọng hạ lệnh: "Lột da y cho Bồn Vương."

Quảng trường lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng thét thảm thiết thê lương đến cực điểm của Tề Vương, còn chưa chịu tra tấn đã bị dọa sợ đến tiểu ra, ngay cả Nhiệm Diên cũng giật mình kinh ngạc, mắt đẹp khẽ run, bên tai chỉ còn tiếng Quý Thịnh nói khẽ.

"Bồn Vương nói muốn lột da y, A Diên còn tưởng là nói đùa sao? Ngoan, mau nhìn xem."

Khô hình như thế, Nhiệm Diên làm sao dám xem, dụng cụ hành hình đã được dọn lên, lúc này Tề Vương giống như gia súc sắp bị làm thịt, thân thể bị treo lên, trối chặt vào cột gỗ, người bên dưới không một ai dám mở miệng cầu xin.

Loại hình pháp tàn nhẫn không thua gì lăng trì này khiến Nhiệm Diên sờn cả tóc gáy, muốn mở miệng nhưng phía dưới đã bắt đầu tra tấn.

Dao nhỏ sắc bén dùng lực độ cắm vào trong xương sống Tề Vương, một đao hạ xuống, tiếng hét thảm thiết của y hãy còn vang vọng xung quanh, phía sau lưng đã bắn đầy máu tươi, làn da dày dặn nhanh chóng bị cắt, chia làm hai nửa....

Tác giả ps: Đại Vương vẫn luôn tàn bạo thành tính, thôi thì tha thứ cho hần đi ~

Han: Đạo này có chút vui chơi quên nhiệm vụ (￣▽￣)~, 4-5 chương tới là HHH nên mấy cô cố đợi tui nha, yêu yêu <3

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: A Diên kêu thật dễ nghe

Edit: Han.

Đừng nói là Nhiệm Diên, đông đảo các đại thần ở đây cũng có không ít người trực tiếp nôn ra, bao nhiêu món ngon mỹ vị mới thưởng thức đều biến thành bã, chỉ còn mấy người có thể trấn định ngồi yên ổn thì phần lớn cũng đã từng xem qua Quý Thịnh hạ lệnh khổ hình.

Nhiệm Diên nhắm chặt hai mắt nằm trong lòng ngực Quý Thịnh, trong gió tất cả đều là mùi máu tươi, tiếng da thịt chia lìa cùng thanh âm gào thét thảm thiết của Tề Vương còn không dứt bên tai, loại hình pháp không nguy hiểm đến tính mạng nhưng vô cùng tàn nhẫn này thật khó có thể chịu đựng.

"Ta phải về cung!"

Tuy nói Tề Vương đáng chết, nhưng rốt cuộc vẫn là chư hầu được phân phong, dù có vong quốc thì cũng chỉ nên một đao chém đầu, coi như còn cho y chút thể diện, không ngờ Quý Thịnh trời sinh tàn nhẫn, tra tấn người cũng biến thái muốn chết.

Đại khái là thấy Nhiệm Diên sắp nôn ra đến nơi, Quý Thịnh mới hết hứng thú mà đem nàng rời khỏi Thiên Điện, lúc ấy hành hình vẫn còn đang diễn ra, mà quần thần bởi vì khẩu dụ Quý Thịnh lưu lại, toàn bộ bị cưỡng chế ngồi xem hết trận khổ hình này....

Trở về Thượng Dương Cung, Quý Thịnh liền để cung nhân đi sắc một chén thuốc an thần, tự mình dứt cho Nhiệm Diên từng muỗng từng muỗng, thấy sắc mặt nàng vô cùng khó coi, lúc này mới có chút hối hận.

"Được rồi, lần sau Bồn Vương sẽ không để A Diên xem mấy cảnh như hôm nay nữa, uống xong chén thuốc này thì ngủ một lát đi."

Nhiệm Diên uể oải gật đầu, rất nhiều lần muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn mở miệng: "Đại Vương tâm ý rộng khắp thiên hạ, dùng khổ hình bình nhân tâm cũng đúng, nhưng vạn lần không nên quá mức thô bạo, nếu dẫm vào vết xe đổ của Triệu công, thì chỉ sợ bá nghiệp khó thành."

Ngày xưa Triệu quốc Tuyên Công nổi danh khắp nơi với tiếng là người tàn bạo, ăn thịt trẻ con, nấu sống mỹ nhân, không có chuyện ác nào mà không làm, dân trong nước vô cùng sợ hãi, cuối cùng bị lật đổ vương vị chết thảm, đến nay vẫn còn lưu lại danh xấu.

"Ừ, Bồn Vương nghe lời A Diên."

Quý Thịnh cười cười, môi mỏng cong lên. Đợi sau khi Nhiễm Diên ngủ rồi, hắn mới khởi giá quay về Thiên Điện....

Vào tuần trăng giữa tháng tám, Nhiễm Diên cho cung nhân làm các loại bánh có nhân để ăn, thời đại này còn chưa có tết Trung Thu, lại càng không ai biết bánh trung thu là vật gì, Quý Thịnh khó có dịp ăn nhiều hơn mấy cái, cảm thấy cực mới lạ.

"Lại là vật ở quê nhà của A Diên sao?"

Từ sau khi tên biến thái này không bắt nàng mang xiềng xích, thái độ của Nhiễm Diên đối với hắn tốt lên không ít, nàng bánh trung thu nhân hoa quế ăn một ngụm ngon lành, gật đầu nói: "Đúng vậy, còn có rất nhiều thứ nữa, sau này ta sẽ làm thử."

Lúc này Nhiễm Diên cũng đã làm ra bút và nghiên mực, vừa nhanh lại tiện lợi, gần nhất nàng đang bắt đầu tận lực nghiên cứu kỹ thuật tạo giấy, cuối cùng cũng có chút bộ dáng giống một người xuyên việt.

"Bồn Vương ngày càng tò mò về quê nhà của A Diên." Ngón tay thon dài của Quý Thịnh khẽ vuốt má đào của nàng, ngắm nhìn đường cong duyên dáng nơi cằm nàng, đôi mắt hắn hơi híp lại mang theo mấy phần cân nhắc, trầm giọng nói: "Liệu rằng có hay không một ngày nào đó, A Diên sẽ đột nhiên biến mất vào hư không giống như khi tới đây?"

Ngay cả bản thân hắn cũng nhận ra sự khẩn trương trong lời nói.

Nhiễm Diên ngẩn ra, trên tay cầm bánh trung thu nhưng lại không ăn nổi nữa, nàng vẫn còn nhớ rõ ngày ấy khi xuyên qua cũng hoàn toàn không có lấy nửa điểm dấu hiệu nào, xuyên một cái liền tới nơi này, mới đầu nàng còn ngày ngày đêm đêm mong ngóng nghĩ quay về hiện đại, nhưng đã hai năm trôi qua, nàng vẫn còn ở đây, có điều...liệu mười năm hai mươi năm nữa thì sao.....

"Ta cũng không biết."

Quý Thịnh tức khắc thay đổi sắc mặt, một phen ôm chặt lấy Nhiễm Diên, giống như sợ nàng sẽ lập tức biến mất ngay lúc này, cấp bách mà bá đạo nói: "Bồn Vương không cho phép nàng đi!"

"Người, người buông ra chút." Nhiễm Diên bị hắn ôm siết nữa ngạt thở, đành phải nhanh chóng vỗ về hắn: "Ta đã ở chỗ này lâu như vậy, hắn là không thể quay về, người mau buông tay!"

Quý Thịnh lúc này mới bắt tri bắt giác mà buông nàng ra, có điều tâm tình hắn vẫn không tốt lắm, vậy nên tất nhiên là phải làm chút việc có thể ổn định tâm tình, vì thế liền khiêng Nhiễm Diên lên đi về phía suối nước nóng trong Bàng Cung, cuối thu khí trời hơi se lạnh, quả thật là thời điểm tốt nhất để ngâm nước nóng.

"A!"

"Bùm" một tiếng, Nhiễm Diên bị vút vào trong ao nước to, bọt nước bắn tung toé khắp nơi, sương mù vẩn vít, nàng vất vả lắm mới bám được lấy vách tường bờ dậu, thì Quý Thịnh cũng đã đem quần áo cởi ra gần hết, thân hình lồ lộ trắng trẻo tiến vào trong nước, cười lớn túm chặt lấy mắt cá chân của Nhiễm Diên đang bò lên bờ.

"A Diên còn muốn đi đâu?"

Hắn dùng sức kéo, Nhiễm Diên lại một lần nữa bị ném vào trong nước suối ấm áp, hơi nước bốc lên lượn lờ, làn nước ấm áp trong suốt, quần áo ướt đầm dãn sát làm hiện ra thân thể mềm mại là lướt của Nhiễm Diên, bàn tay to của Quý Thịnh nhanh chóng tập kích cạp vấy nàng.

"Người, người có thể bình thường một chút hay không!"

Nhiễm Diên vô cùng bức bối, vừa rồi đột nhiên bị ném vào nước mà không kịp phòng bị, sắc nước khiến hai má nàng ửng đỏ, cặp vú lớn kịch liệt phập phồng, còn chưa kịp lấy lại tinh thần, hai tầng váy dài bằng lụa cảm đã nổi lên mặt nước.

"Bồn Vương chẳng lẽ không bình thường sao?" Hắn cười tà liếm liếm vành tai nóng lên của Nhiễm Diên, bàn tay to rộng cứng cáp trực tiếp bao lấy một bên nhũ thịt mềm mại, vuốt ve thật mạnh, tận đến khi Nhiễm Diên yếu đuối rên rỉ một tiếng, một bàn tay khác lại càng thêm can rở mà chui vào nơi giữa hai chân nàng.

"Ngô ~"

Quý Thịnh ôm lấy Nhiễm Diên từ phía sau, dưới làn nước trong vắt, mơ hồ có thể thấy được ngón tay hắn tìm kiếm khiêu khích đầy dâm tà ở giữa lớp lông mu thưa thớt, Nhiễm Diên cắn môi thân mình run rẩy, dù chân tâm mềm mại trắng nõn kẹp chặt cũng trốn không thoát lòng bàn tay moi lộng tê dại ở trên âm đế.

"Lấy, lấy ra."

"A Diên kêu lên thật dễ nghe, làm Bồn Vương cũng cứng rắn theo."

Hơi nước ẩm áp lượn lờ vẫn quanh đường cong duyên dáng nơi cổ ngọc tuyết trắng, Quý Thịnh bị dụ hoặc, há miệng cắn lên phần xương sống tiêm mỹ sau cổ, môi lưỡi dao động, da thịt ngọc ngà trơn mềm rùng mình ở trong miệng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Lỗ nhỏ tao lẳng bị cấm mở

Edit: Han.

Hoa huyết tắm ở trong nước dần dần nóng lên, Nhiễm Diên bị cắn cổ nên không thể động đậy, chịu đựng ngón tay thon dài cùng bàn tay lơ đãng thọc vào, mặt động lập tức co chặt, mặt nước gợn sóng lăn tăn, thanh âm rên rỉ yếu đuối uyển chuyển mị cốt.

"A ~ Không, không cần cấm vào ~ bên trong thật khó chịu...."

Nàng nghiêng đầu, má đào như hoa, hơi thở như lan gấp gáp, thân thể vận vẹo ở trong lòng ngực trần trụi của Quý Thịnh, nhiệt độ cơ thể nóng bỏng cùng hơi thở nguy hiểm của nam nhân bao vây lấy nàng, đầu ngón tay ấn một cái ở chỗ nào đó trong thịt mềm, hai đùi ngọc miễn cưỡng đứng thẳng ở đáy ao của nàng nháy mắt liền mềm nhũn.

"Ồ ô ~ rút ra đi mà!"

Thanh âm run khóc thật đáng thương, Quý Thịnh tạm thời buông lỏng cổ nàng, cánh tay ôm lấy eo thon run rẩy nhấc lên, bởi vì chênh lệch độ cao thân thể nên hai chân Nhiễm Diên lập tức rời khỏi đáy ao.

"Thịt nhừ của A Diên sao lại hút chặt như vậy." Ngón tay càng cấm càng sâu, có nước ấm bôi trơn nên rất thông thuận, huyết thịt chặt chẽ bị Quý Thịnh hết mọi lại đào, mỗi một chỗ đều là điểm mẫn cảm khiến Nhiễm Diên không cách nào thừa nhận.

Hắn vui thích khi nàng dầm dề, không hề cho Nhiễm Diên cơ hội chống cự, gấp hai ngón tay lại hung hăng xoay tròn đỉnh lộng, trái ba lần phải ba lần, làm vách thịt hoa ngứa đến tê dại, bàn chân Nhiễm Diên trong nước ra sức vùng vẫy nhưng ngoại trừ rên rỉ thì vẫn không thể làm gì được hắn.

"Nước, thật nhiều nước.....vào trong! A a ~"

"Đợi tí nữa Bồn Vương sẽ giúp nàng móc ra là được."

Quý Thịnh cười cười cắn vạt áo mở rộng mặc ở hai đầu vai nàng, băng cơ ngọc cốt non mềm còn có hương thơm, ngón tay móc lộng ở trong vách âm hộ lại biến hoá sang phương thức khác, thêm một ngón tay tiến vào, ba ngón đồng thời dùng lực mạnh thọc vào rút ra, bị thịt huyết ướt đầm quần quanh, xúc cảm cực kỳ mỹ diệu.

Giữa hơi nước vẩn vơ, tâm trí Nhiễm Diên mê mẩn, ngón tay xâm nhập vào trong hoa huyết kia khiến nàng vừa yêu lại hận, không cảm lòng nổi mà hừ kêu rên rỉ, thân mình mềm mại không xương đã hoàn toàn thần phục nhục dục.

"Được rồi, nên dứt đồ vật lớn cho A Diên, thịt non phía dưới chắc đã đói lắm rồi? Hút ngón tay Bồn Vương chặt đến mức sắp không rút ra nổi."

Quý Thịnh vừa nói, vừa ôm Nhiễm Diên đi về phía cạnh ao, rút ra ngón tay từ trong hoa huyết ướt át, đem thân thể mềm mại là lướt xoay người để lên trên vách đá bóng loáng, bốn mắt nhìn nhau, một là hoá thành nước xuân kiều mị, một là cương mãnh như lang như hổ, một là chờ đợi được hái, một là sẵn sàng tiến công.

Bắt lấy chân trái Nhiễm Diên từ trong nước nâng lên, còn lại một bên chân thon miễn cưỡng chạm đến mặt đất, giữa da thịt mịn màng bóng nộn, mặt động đỏ bừng còn đang co chặt đã không còn sự che lấp, còn thịt hồng tím nửa ẩn nửa lộ trong nước suối cứng rắn ngẩng cao đầu, hoa hồng vừa mới được mở rộng quả thực là thời điểm thích hợp để tiến vào, phần trên của đại quy đầu đỉnh lên cái miệng nhỏ trong nước.

"A! Vào chậm một chút...."

Tiến vào trong tư thế cực kỳ quý dị như vậy làm vách tường hoa liên tục run rẩy, Nhiễm Diên ngấm dãi, nửa nghiêng thân mình, mày liễu nhú chặt hơi cúi đầu, dưới làn nước ấm trong veo, còn thịt to lớn đáng sợ nhiều lần đem toàn bộ phần đầu nuốt vào.

"Cấm chậm sẽ làm tiểu dân nhi khó chịu, hư!" Bóp lấy đùi ngọc thon dài trong lòng, Quý Thịnh hạ eo thật mạnh, cùng với tiếng nước vang lên, thịt bông thô lớn lấp đầy toàn bộ âm đạo chỉ với một cú thúc, bất ngờ bị thịt non ở sâu bên trong cắn hút làm xương cốt hắn cũng muốn mềm.

Va chạm này khiến một bên chân nhỏ vốn gian nan đạp ở đáy ao của Nhiễm Diên lại bay lên không trung, hoa lộ vốn đã tràn ngập chất dịch nhảy và nước ẩm, bị cự vật nóng cứng mạnh mẽ lấp đầy như vậy, dường như đem hoa huyết nhỏ xinh căng sắp nứt ra.

"Ách ân ~ quá trường ô! Đừng cử động, bên trong của ta.....Ách! A~"

Quý Thịnh nào có chịu nghe lời cầu xin cầu xin của Nhiễm Diên, eo hông có tiết tấu mà kích thích, nâng lên rồi trằm xuống, niêm mạc âm đạo vô cùng kiều nộn tăng tăng bó chặt lấy côn thịt, làm hấn phần khô nên càng thêm mạnh mẽ.

"Đã cắm sâu như vậy mà còn không động thì tao thịt bên trong A Diên sẽ ngứa."

Mặt nước dập dòn, chỗ sâu trong bụng nhỏ cực mẫn cảm nay phải đón nhận sự đâm cắm thô bạo nhất, mật thịt chặt chẽ nhanh chóng bị dần mở, mà xát, côn thịt lớn làm người mê loạn phi thường dừng hẳn, cuồng dã tiến lên làm u nội trời sinh nhỏ hẹp rất nhanh đã khuất phục mà đâm dâng lên.

"A.....A! Ách ách ~ Đại, Đại Vương ~ Quý Thịnh.....Ô, ô, người muốn đâm chết ta a~"

Đại quy đầu cực nóng thao thẳng vào chỗ bí ẩn nhất trong cơ thể, khoái cảm tê dại như điện giật nháy mắt nổ tung, đảo đánh khuấy lộn cuồng loạn liên tiếp khiến Nhiễm Diên thở dốc cũng chậm vài giây, bị một lượng nước lớn xâm nhập, nằng suốt chút nữa bị thao cầm lấp đầy làm sướng đến ngất đi.

"A Diên ngoan, Bôn Vương luyện tiết nằng như vậy thì sao có thể dùng côn thịt đâm chết nằng, cùng lắm là đem cái lỗ nhỏ tao lẳng này của nằng cắm mở thôi, khiến nằng ngày ngày đều cầu Bôn Vương làm nằng, được không?"

Thanh âm nước ao dao động kịch liệt vang lên, hai khối thân thể giao triển chặt chẽ như hợp lại làm một trong nước, trong nằng có hấn, hấn xâm nhập nằng, cứ mãi phiên vân phúc vũ, hoàn toàn tiến vào trạng thái cực lạc.

Cự vật thô cứng càng thêm sung to dữ tợn, ma xát vách trong âm hạch mềm ướt, Nhiễm Diên khó chịu nắm chặt lấy cánh tay Quý Thịnh, nắm ngón tay như bạch ngọc bám thật sâu vào cơ bắp săn chắc, mong có thể giảm bớt phần nào khoái cảm ngập trời mà hấn mang lại cho nằng.

"Ô a a ~~~ thật thoải mái ~"

Hoa tâm mềm nộn bị thao đánh mãnh liệt, Nhiễm Diên dâm dâng kêu to, vách tường hoa nội u hẹp đã quen với sự ma xát của côn thịt.

Cường đại như Quý Thịnh, lúc này cũng không tránh khỏi hô hấp hỗn loạn, cúi người chế trụ hàm dưới ngẩng cao của Nhiễm Diên, đem khuôn mặt diễm lệ khuynh thành đỏ hồng nâng hướng về phía mình, há miệng ngậm lấy môi lưỡi thơm mềm liên tục lẳng kêu kia, quần hút điên cuồng, nước bọt triền miên, biên độ đưa đẩy của hạ thân càng thêm nhanh mạnh.

"U uml!"

Bị ép chặt khiến Nhiễm Diên giãy giụa nức nở, tình dục cuộn cuộn, dưới làn sóng cuồng thao đem nằng mê loạn leo lên cực hạn khuấy khoả, theo từng tiếng vang "bang bang" mà thân thể một lần lại một lần được kết hợp, tiến vào quá sâu tựa như không gì có thể tách hai người ra.

Khi quy đầu tiến vào trong cung khẩu, Quý Thịnh mới buông ra đôi môi căng bóng màu đỏ tươi do bị hấn mút sung lên, giữ lấy eo theo lắc lư trong nước, nhìn mị thịt hồng thắm bị dương vật thao cầm lôi ra ngoài, đẩy mất hấn hiện ra tia sáng hung ác nham hiểm cực đoan.

"A Diên, đừng rời khỏi ta....."

Từ cung nóng bỏng vô cùng mềm yếu lại đón nhận một đòn đâm mạnh, trong tiếng Nhiễm Diên điên cuồng kêu khóc, hai người rốt cuộc đạt tới đỉnh cao trào, cảm nhận được khoái cảm sung sướng mất hồn đến cực điểm.

Han: Tui đang nghĩ coi có nên tìm thêm bạn editor phụ cho truyện ko? Hồi trước ko có ý định này nhưng nhiều khi bận ko ed được mà lên wt thấy các cô chờ đợi với yêu thương nhiều quá nên cũng thấy hơi bối rối vì ko thể up truyện đều đặn đk (>, < ~)

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thế!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Công cụ làm A Diên sung sướng (đạo cụ trời buột)

Edit: Han.

Dư vị khoái cảm tê dại xoay chuyển làm Nhiễm Diên mê man, nửa mộng nửa tỉnh, rời khỏi nước suối ấm áp, nằng bị Quý Thịnh đặt ở trên giường, bên sườn giường trang trí một loạt đồng đỉnh, bốc lên hương hoa sen lan tỏa khắp bốn phía, mà phía đối diện với giường là một mặt kính bạc siêu lớn, đem thân thể quang loã của hai người chiếu rọi hoàn toàn trong đó.

Nhiễm Diên nửa tựa ở trên giường, quanh thân mềm mại tê dại, chỉ thấy trên mặt kính phản chiếu ra hình ảnh mật động giữa hai chân vì thừa nhận hoan ái

quá độ mà đỏ bừng, hai mảnh hoa môi sưng mọng đáng thương, rõ ràng là âm hộ đã được lau sạch nước, nhưng lúc này vẫn cứ ướt đầm hoa lệ.

"Người lại muốn làm gì?" Nhiệm Diên xấu hổ vội khép hai chân, nhìn về phía Quý Thịnh ở bên cạnh, trên lồng ngực cường tráng gợi cảm của hắn còn lưu lại vài vết móng tay do bị nài nỉ.

Quý Thịnh từ tủ gỗ cạnh giường lấy ra mấy hộp gỗ, trên tuần nhan là một mảnh tà tứ thoả mãn, ánh mắt ôn nhu nhìn về phía Nhiệm Diên, nói: "Ta đã chuẩn bị không ít thứ tốt, nhưng vẫn không có cơ hội mang ra, hôm nay liền để A Diên thử xem."

Thứ được hắn gọi là đồ tốt khiến A Diên nháy mắt trở nên thấp thòm, quả nhiên liền thấy Quý Thịnh mang ra một bó lớn lụa mềm từ trong một cái hộp, nàng ngạc nhiên không thôi muốn đứng dậy, động tác của hắn lại vô cùng nhanh chóng mà ngồi lên bên hông nàng, đem thân thể mềm mại vịn vào ngực hắn.

"Đừng sợ, chỉ là mấy công cụ có thể làm A Diên sáng khoái thôi, nàng nhất định sẽ thích."

Tiếng nói trầm thấp nhu hoà, Nhiệm Diên nhất thời mê ly mà không kịp chuẩn bị, hai cổ tay mảnh khảnh đã bị Quý Thịnh dùng lụa mềm trói lại, mang theo lực độ gãy gập rất nhỏ của Nhiệm Diên, dây lụa bị cột chặt vào thành giường khắc hoa lan sơn thếp vàng.

"Quý Thịnh!"

Nàng tức muốn học máu, má đào đỏ bừng bừng, trong mắt đẹp liễm diễm cảnh xuân tất cả đều là sự bất an, chốc Quý Thịnh tâm ngứa khó nhịn mà cúi người hôn lên mắt nàng, bờ môi mòng khê nhếch đầy mỉa mai hoặc cùng tính kẻ: "Ngoan, hưởng thụ cho tốt."

Mắt thấy hắn lại cầm một cái dây lụa đỏ quấn vòng quanh đầu ngón tay, đồng tử Nhiệm Diên tối tăm căng thẳng, thanh âm mềm mại đầy luống cuống: "Người, người đừng làm trò xằng bậy!"

"Được, sẽ không xằng bậy." Hắn nói như thế, nhưng lại dùng tay nâng hai luồng thịt nhũ trắng nõn đang đong đưa kịch liệt, dây lụa đỏ thấm luồn qua ngón út đi xuống một bên ngực nhũ đầy đặn phập phồng quấn quanh một vòng, lụa mềm đột nhiên buộc chặt khiến vú lớn bỗng dựng đứng lên, thịt vú tuyết trắng ửng hồng.

"A~"

Nhiệm Diên đỏ mặt nhẹ ngậm một tiếng, ngực nhũ bị biến thành một hình dáng quá mức dâm dăng, đợi khi Quý Thịnh đem một bên vú lớn khác cũng trói lại y như thế, thì hai luồng nhũ phong đã trở nên hoàn toàn no đủ.

Thủ pháp trói buộc của hắn cũng không thuần thực, nhưng vẫn tiến hành đầu vào đấy, Nhiệm Diên vẫn còn đang rối rắm thẹn thùng vì một bên ngực trước đau thì Quý Thịnh đã bắt đầu đi trói những nơi khác, một đôi đùi ngọc cân xứng bị dây lụa kéo mở rộng ra thành hình chữ V, cửa âm hộ kiêu mị như hoa rớt cuộc bị phơi bày triệt để.

"Thật đẹp."

Nhiệm Diên đã hoàn toàn mất đi khả năng gãy gập, nghe Quý Thịnh tựa tiểu phi tiểu mà tán thưởng, ráng hồng tràn ra ở hai bên má, hung hăng trừng mắt: "Người...cái tên biến thái này!"

Nàng vừa nói ra lời, núm vú trước ngực liền bị búng búng, vốn là ngọc cơ như tuyết, lúc này lại chuyển thành màu ửng hồng mị nhân tâm cốt, khiến trông mắt Quý Thịnh như bốc lửa, hai ngón tay hắn nheo nheo tiểu núm vú hơi cứng, nắm bóp vân vê khiến Nhiệm Diên rên rỉ không ngừng.

"Không, không cần ~ ngô ~"

Thịt nhũ no đủ bị buộc hơi đau nhưng vô cùng mãn cảm, một thoáng chạm nhẹ vào liền cảm thấy tê ngứa, Nhiệm Diên khó chịu ngẩng cao cổ, hai chân bị trói cao căng chặt, từ trong gương nhìn lại, hoa môi điểm lệ đều đang run rẩy.

"Ách, thịt nhũ của A Diên lại chảy nước rồi."

Ngón tay quét qua bên ngoài mặt động dính đầy dịch trơn sền sệt, Quý Thịnh dâm tà bôi toàn bộ lên trên núm vú, hai quả anh đào ẩm ướt sáng bóng phả lệ yêu mị, nghe Nhiệm Diên liên tục thở dốc, dị quang nơi đáy mắt hắn càng thêm sâu.

Chỉ trong chớp mắt, cũng không biết hắn từ cái hộp nào lấy ra hai chiếc kẹp gỗ nhỏ nhắn tinh xảo, quơ quơ trước đôi mắt trừng to đầy kinh ngạc của Nhiệm Diên, cực kỳ vô sỉ hỏi: "A Diên có biết vật này dùng ở nơi nào không?"

Kẹp gỗ nhỏ bề mặt trơn nhẵn dán lên da thịt tuyết trắng của nàng, dần dần di chuyển xuống dưới, hai bên nhũ thịt đã hoàn toàn hồng thắm, nhẹ nhàng bóp mở miệng kẹp, kẹp lên trên núm vú mãn cảm.

"A! Người ~ ngô!"

Đầu vú bị kẹp gỗ kẹp chặt, còn chưa kịp cảm nhận được đau đớn thì một luồng khoái cảm quý dị đã dâng lên, đặc biệt là khi cả hai bên núm vú đều bị kẹp lấy, giữa trán Nhiệm Diên thấm đầy mồ hôi nóng, thân thể truyền đến xúc cảm vui sướng mang theo ý đau khổ có thể miêu tả.

Mà phương pháp chơi đùa mới lạ dâm dăng như vậy vẫn tạo ra khoái cảm ma mị, xoa bóp ngực nhũ đã sung huyết, bị bóp mạnh khiến Nhiệm Diên nhất

thời nâng cao tiếng rên rỉ, kích thích quá độ làm cao trào vốn chưa lui trong thân thể bắt đầu co rút run rẩy lên, băng cơ ngọc cốt trắng nõn loá mắt như một món ăn mỹ vị ngon miệng nhất.

"Không được, không được ~ quá khó tiếp thu rồi ~ ách ân ~"

Lúc này Quý Thịnh đang dùng đầu lưỡi liếm láp cẳng chân nhỏ xinh mềm nộn của nàng, sự khấn trương cao độ làm Nhiễm Diên vô cùng mất cảm, nàng sao có thể thừa nhận được hân trên chọc khắp nơi, nhìn bản thân mình bị trói thành một khối từ trong gương, gấp gáp thở dốc cầu xin.

"Nói dối, A Diên rõ ràng rất thích, chảy nhiều nước như vậy mà còn muốn gạt Bồn Vương."

Lưỡi to ướt át của hân ngừng ở một bên đùi hân mịn kiều nộn của nàng đánh vòng, mắt thấy được càng ngày càng có nhiều luồng thủy dịch trong suốt chảy ra từ trong miệng hoa huyết hơi mờ, mặt nước đầm đìa hoà cùng hương sen tràn ngập bốn phía.

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Dâm nhạc chi vật (đạo cụ trói buộc)

Edit: Han.

Môi âm hộ đỏ thắm còn hơi sưng do tàn lưu của cuộc hoan ái vừa rồi, mấy cọng lông mu màu đen ướt át dính ở cửa mật động, khi thịt non hơi co lại, một cổ chất lỏng trong suốt sền sệt liên trào ra ngoài, mắt thấy thủy dịch lướt qua da thịt nơi đây chày, sắp chảy xuống cúc huyết, Quý Thịnh cúi người dùng đầu lưỡi chặn lại luồng nhiệt dịch kia, hút vào trong miệng.

Tê lưu, tê lưu ~

"Ngô a! Tránh ra ~ ô ô!"

Đầu lưỡi liếm láp ở cửa động mềm nóng ướt át dị thường, đôi môi mỏng của hân liên tục liếm hút mật dịch, đầu lưỡi thô to đánh vòng ở ngoài huyết khẩu, dao động không ngừng, thế nhưng hân còn dùng hàm răng đi gặm cắn môi âm hộ sưng đau cùng mị thịt mềm dãn ở hoa khẩu.

"Ân ô! Quý Thịnh Quý Thịnh ~ tha cho ta đi! Không được ô ô.....Quá kích thích rồi ~"

Khoái cảm toan ngứa tê dại nhẹ lan tràn khắp toàn thân, eo thon của Nhiễm Diên khó chịu mà vặn vẹo, mông tròn kề sát mặt giường run run, hàm răng cắn chặt che giấu tiếng nức nở cùng hô hấp nặng nề, ngón tay thon dài bị buộc ở bên giường chỉ biết bất lực mà nắm chặt dây lụa, đôi mắt đẹp ngậm nước diễm đạm đáng yêu làm người động tình.

"Tiểu dâm nhi, tao thật ở động nhỏ thiếu chút nữa kẹp cứng đầu lưỡi của Bồn Vương rồi, nhiều dâm thủy như vậy, Bồn Vương giúp nàng hút ra, có phải thấy thoải mái hơn nhiều không?"

Tuần nhan ngẩng lên từ giữa hai chân nàng tà mị đến cực điểm, thậm chí so với nữ tử còn muốn hoàn mỹ hơn mấy lần, môi mỏng lay động ít dâm dịch trở nên vô cùng yếu dã mà mị, ở dưới ánh nhìn của Nhiễm Diên, Quý Thịnh thể nhưng cười khê dùng đầu lưỡi móc ngắt chơi đùa âm hạch dưới lớp lông mao thừa thớt, nhất thời khiến thân thể mềm mại của nàng điên cuồng run rẩy.

"A Diên đã lâu không bán ra mật thủy cho Bồn Vương nhìn, lúc này liền bán thử đi."

Một tay nắm đùi ngọc thon dài bên người, hân dùng một bên tay khác vờ nắn, vuốt ve thô bạo hoa châu, tiểu trân châu vốn dĩ đã sưng lớn cứng rắn mẫn cảm vạn phần, giờ lại bị hân niết lộn như vậy, Nhiễm Diên nhất thời không chịu nổi, trực tiếp thét chói tai tiết ra một đợt thủy dịch.

"Không cần.....A!"

Nàng nức nở mị kêu, thân thể đông đưa, kẹp gỗ trên hai vú cũng càng thêm chặt hơn, sau khi chịu đựng mấy động tác kích thích mạnh mẽ, phun ra cột nước cao cao hình vòng cung, "tí tách tí tách" bắn đầy trên giường, trong khoảnh khắc, không khí tràn ngập toàn là mùi vị dâm mỹ.

"Bảo bối thật dâm đàng."

Bàn tay Quý Thịnh không kịp rút ra từ âm hộ, bị phun đầy vệt nước, mật thủy trong suốt như vậy không giống với dâm dịch sền sệt từ từ phân bố, mà ngược lại là nước ấm trong vắt, chứng minh Nhiễm Diên đã thật sự sướng khoái tới cực điểm.

Cột nước đẹp dễ dần yếu đi rồi ngừng hẳn, Nhiễm Diên chìm đắm trong cực lạc vui thích hỗn hển thở dốc, xương cốt khắp thân tựa như đều bị loại bỏ, má đào đỏ bừng như bốc lửa, thoáng động nhẹ, trong máu thịt liền có cảm giác tê ngứa như bị sâu gặm cắn, lan tràn ở trong huyết lộ, chân tâm vô cùng hư không.

"Ngô....."

Loại ngựa ngáy cào tâm cào phổi so với khi mũi được phát tác còn muốn nóng bức kịch liệt hơn.

Hiển nhiên là Quý Thịnh rất hiểu nàng cần gì lúc này, từ một hộp giấu ở bên lấy ra một cây cự vật màu đen, không biết dương vật giả ấy làm từ thứ gì mà còn có thể đông đưa, sống động lại dữ tợn hung mãnh.

"Nhìn thử đi, vì muốn làm A Diên sung sướng, Bồn Vương đã tốn không ít tâm tư, thứ này tuy không so được với vật ấy của ta, nhưng cũng có thể mang lại một phen tình thú khác."

Không giống với dương vật giả bình thường, cây cự vật giả này tập hợp rất nhiều thứ tốt mà thành, xúc cảm của nó rất giống với vật thật, là sự kết hợp giữa mềm với cứng, càng kích thích chính là trên thân gây còn có nhiều đạo hoa văn nổi, cự vật như thế mà cắm vào hoa huyết, chỉ sợ là không ai có thể trụ được lâu.

"Không được! Lấy ra....." Nhiễm Diên bị thứ đồ vật kia dọa không nhẹ, ngay cả hoa huyết phiếm hồng cũng đều co rút lại.

Quý Thịnh nắm dương vật giả đặt ở trên âm hộ nàng, nhẹ cọ lấy thủy dịch chảy róc rách, đem trụ thể màu đen mà xát ướt đầm toàn bộ, cười nói ôn nhu: "Ngoan, trong vật này được bổ thêm không ít dược liệu, cắm nhiều sẽ có lợi với A Diên."

Đồ vật vừa có thể sung sướng lại còn giúp điều trị nơi riêng tư ở trong tay Quý Thịnh gấp gấp muốn tiến vào mặt động nhỏ xinh.

"Ngươi, tên biến thái chết tiệt này!! Quý Thịnh.....Ngô a!"

Bởi vì hai chân bị trói, Nhiễm Diên căn bản không có lấy nửa điểm sức lực chống cự, khi quy đầu cứng rắn lấp đầy môi âm hộ mềm mại nhiều nước, nàng vừa tức giận phun ra lời mắng mủi lại vừa không nhịn được rên rỉ yêu kiều làm nơi giữa háng Quý Thịnh càng thêm cứng rắn, trong đôi mắt đen âm ngoan của Quý Thịnh tất cả đều là lửa dục bùng bùng nóng bỏng, hai ngón tay nhanh chóng mở rộng hoa môi ướt đầm, đem cự vật trong tay ẩn hướng vào bên trong.

Huyết thịt chặt chẽ bị vật lớn xâm nhập liền rung mình co rút, khi quy đầu đỉnh nhập đường đi, nàng ngẩng đầu nhìn về phía gương lớn nơi vách tường, lúc này đến thờ mệnh Nhiễm Diên cũng không dám, vật lớn hình trụ màu đen kia cường bách căng hoa khẩu nhỏ hẹp của nàng căng ra lớn nhất, mới dứt vào lần thứ nhất đã khiến toàn bộ vách thịt hoa lộ đều trở nên ướt đầm dâm loạn.

"Chậm rãi ăn, tiểu tao hoá đừng gấp."

Môi âm hộ kiểu nộn điểm lệ bị cấm mất đi hình dạng vốn có, Quý Thịnh phong đạm vân khinh không chế dương vật giả thâm nhập không nhanh không chậm, ngắm nhìn từng luồng dịch nhầy trào ra từ huyết động, hình ảnh hương điểm hoa lệ như thế nhưng hấn lại vẫn xem đến không chớp mắt, có thể thấy được là khả năng tự khống chế của Quý Thịnh người này đã đạt đến mức biến thái.

"A a! Quý Thịnh, ngươi... cái tên khốn khiếp ~"

Nhiễm Diên kêu khóc chửi bậy, tên biến thái này căn bản không hành động theo lẽ thường, đồ vật lớn đáng sợ như vậy bị hấn khống chế liên tục chuyển động vòng tròn nghiền áp huyết nhỏ, hoa văn nhấp nhô trên thân dương vật giả cọ xát mạnh mẽ lên vách thịt mềm, khoái cảm tê ngứa cực đoan bức Nhiễm Diên sắp phát điên.

"Được, Bồn Vương là tên khốn khiếp, bảo bối dâm đảng còn đang bị tên khốn khiếp chơi đâu, tiểu nộn huyết có vẻ rất thích ăn dương vật nha."

Bị chơi đùa thao cầm theo kiểu biến thái mới lạ này hiển nhiên là kích thích hơn so với bình thường, cự vật ngấm đen càng cắm càng sâu, mũi thịt quăn hút ở trên thân dương vật bị mang theo xoay tròn nên càng thêm ướt át lấy lợi.

"Ô a....."

Hoa tâm chặt chẽ miễn cảm giấu ở chỗ sâu bên trong huyết thịt non mịn, khi bị quy đầu lớn của cự vật chui vào, thịt non nóng bỏng ướt át còn chưa kịp chống cự đã bị đẩy ra thật mạnh, ngay sau đó là thân cự vật thô to theo vào quấy lộn, đến lúc toàn bộ hoa thịt đều dồn lại cắn hút theo một hướng, thì bàn tay to nắm cự vật thô trướng đột nhiên thay đổi sang một phương hướng khác.

"Ngươi! A a!!!"

Huyết thịt vừa mới được giảm bớt chút tê ngứa thì rất nhanh đã bị vật lớn dồn áp mà nghiền theo một phương hướng khác, tầng tầng thịt non bị quấy lộn bất ngờ, lại thêm lực đạo tay hấn tăng mạnh, làm non nửa cự bông còn lại bên ngoài hoa khẩu cũng đi vào gần hết.

Chỉ có bản thân Nhiễm Diên mới biết được một tác cự vật xâm nhập thêm vào này đã đem nàng đỉnh lộn đến cực lạc như thế nào.....

Bạn đang đọc truyện *Bê Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Tiếp tục đút tiểu dâm nhi ăn nó (đạo cụ)

Edit: Han.

Quy đầu giả cứng rắn để ở trên hoa tâm, động tác xoay tròn đè ép đem theo hoa thịt non mềm, nghiền lộng như mưa rền gió dữ, làm cho toàn bộ hoa lộ đều đạt tới cực nóng bỏng quý dị.

"Chắc chắn, còn thừa một đoạn chưa ăn hết đâu....Quên nói cho A Diên, vật này còn có loại kích thích khác nha."

"Ngô ngô a ~"

Hai chân bị trói nên không thể khép lại, bên trong mật huyết tê ngứa tán loạn, mật dịch từ hoa thịt chảy nhỏ giọt theo bản năng bọc bám vào cự vật đang chiếm cứ lối đi, sau vài lần ma sát mạnh, nghe tiếng nước ướt át dâm mĩ, Quý Thịnh không hề lay động dương vật đáng sợ kia, mà là trực tiếp cắm vào địa phương sâu nhất, cứ thế rồi buông lỏng tay ra.

Rất nhanh, Nhiễm Diên sẽ biết một loại kích thích khác trong lời nói của hắn là gì.

Run rẩy ngẩng cao cổ trắng tuyết, ánh mắt kinh ngạc của nàng đối diện với chính mình phản chiếu trong gương lớn, vật thể màu đen chôn trong chân tâm non mịn chỉ còn nhìn thấy phần cuống đê, có vẻ như yên lặng vô hại, kỳ thật phần thân vật nhét đầy trong hoa hồ đang khiến cho tiểu huyết chịu sự tra tấn mới lạ trước tay chưa từng có.

"Ô! Rút ra đi ~ nhanh lên, rút ra đi! Nó, nó đang động!"

Rõ ràng là khí cụ không có sự sống, lúc này thế nhưng run rẩy cử động ở trong hoa kính, chui vào trong nhục hoa mẫn cảm, chỉ thấy biên độ dao động đang tăng lên.

Quý Thịnh nghe nàng tiem hô mị kêu, ý cười ôn nhu càng thêm đậm, ngón tay lướt qua lại bên ngoài huyết khẩu, không hề ngoài ý muốn nói: "Được vật được đặc chế bên trong đồ vật, kỳ lạ nhất đó là khi hút vào quá nhiều mật thủy, sẽ liên ở trong hoa lộ nữ tử trướng to chấn động, A Diên chậm rãi hưởng thụ đi."

"A a.....Không muốn không muốn ~"

Nhiễm Diên làm thế nào cũng không dự đoán được thứ này còn có công năng kỳ diệu đến vậy, lặng yên không một tiếng động liền đem toàn bộ âm đạo chấn động tê dại một mảnh, biên độ dao động dâm thục không hề theo bất cứ quy luật nào làm nàng thích ứng không nổi, rên rỉ la hét thất thanh.

"Dâm oa, vật này chính là càng ăn nhiều tao thủy, sẽ càng rung động mạnh."

Không cần phải nói, hoa hồ của Nhiễm Diên chỉ sợ đã tràn lan mật dịch, nhìn ngọc thể kiều nhuỷ của nàng rung mình giật giật kịch liệt, Quý Thịnh liền biết nàng lúc này có bao nhiêu sảng khoái, tiếng thờ dốc nức nở tao mị đến tận xương kếm chút làm hắn cảm giữ không xong, cúi đầu nhìn côn thịt dựng thẳng nơi hạ thân, hắn chỉ đành phải tùy ý tuốt tuốt mấy lần, ai ngờ lại càng tuốt càng thô cứng.

"Chết tiệt." Hắn bất đắc dĩ phun ra một tiếng thô tục, liền vỗ về mông nhỏ lay động ở trên giường của Nhiễm Diên, ngọc mông màu hồng phấn dính đầy dâm thủy, lực đạo nắn vuốt vừa phải khiến Nhiễm Diên thoải mái kêu to.

"Ách! A!"

Cơ rút trong nháy mắt, làm huyết thịt vừa tê vừa ngứa chặt chẽ thêm mấy phần, nhiệt dịch cuộn cuộn không ngừng bị cự vật nhanh chóng hút đi, rung động điên cuồng khuấy đảo hoa tâm sung sướng vui thích rồi lại thống khổ không nói nên lời.

Quý Thịnh tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội trêu đùa Nhiễm Diên, gai nhọn chìm nổi trong nhục dục như vậy, nhìn thế nào cũng là cảnh tượng tuyệt diệu mê người, ngón tay thon dài của hắn khi thì trêu đùa lay động kẹp gồ nhỏ trên núm vú, thỉnh thoảng thì lại xoa bóp vú nộn sưng to, nghe được tiếng Nhiễm Diên kêu rên réo rất thảm thiết dâm mị, đầu ngón tay hơi lạnh lướt qua bụng nhỏ nóng bỏng run rẩy, đè ép lên âm hạch dính đầy thủy dịch dưới lớp lông mu.

"Ồ ồ.....Không.....Không được.....Quá tê.....Ngứa a a..."

Mỗi một chỗ kích thích đều trực tiếp khiến Nhiễm Diên lâm vào sung sướng cực lạc vô pháp thừa nhận, quá nhiều mật thủy phun trào làm cự vật màu đen không kịp hút, liền tràn lan ra ngoài huyết khẩu, mắt thấy trụ thể thô lớn kia cũng sắp bị đẩy ra đến nơi, Quý Thịnh duỗi tay cầm lấy phần gốc.

Dương vật giả chỉ còn lại quy đầu nhét ở trong hoa thịt, thủy dịch tí tách tí tách chảy xuôi, cán vật màu đen lay động vụn vụn như măng xà, chấn động đến ngón tay Quý thịnh cũng rung rung.

"Chắc, tất cả đều là nước, xem ra A Diên rất thích nó, để Bồn Vương tiếp tục đút tiểu dâm nhi ăn nó."

Nhiễm Diên không thấy rõ nơi dâm đẳng kiều diễm giữa hai chân, lại có thể từ trong gương nhìn đến từng màn cảnh tượng đầy thẹn thùng kia, dương vật giả màu đen bị Quý Thịnh cắm lại vào mật động, huyết thịt mấp mấp còn chưa kịp bọc hút, hắn đã liên mạch mẽ thọc vào rút ra.

"A ô ~~ khốn kiếp ~"

Tay hần thao tác cự trụ, phụt phụt nhanh chóng đảo lộn, hoa khẩu bị căng ra thành một cái động nhỏ liên tục bắn ra từng đợt thủy dịch. Mà trong gương lớn trên vách tường, chỉ thấy được từ hoa nội chặt chẽ rút ra một thân dương vật thô trướng, rồi lại nhanh chóng biến mất ở trong cái miệng nhỏ đỏ tươi, hình ảnh dâm mỹ kích thích thị giác.

Nhiễm Diên bị dục hoá đốt người đã quên hết tất cả, chỉ còn biết đến một cây cự vật đảo lộn không ngừng làm nàng sung sướng mất hồn, giữa tiếng khóc kêu nức nở, khi thần kinh căng chặt sắp đạt tới đỉnh điểm, thì dương vật trong huyết thịt chặt chẽ lại đột nhiên bị rút ra.

"Ba" một tiếng, hoa lộ cực nóng nháy mắt trở nên hư không trống rỗng, nhiệt dịch cuộn cuộn rỉ ra chảy xuống dưới mông, có điều rất nhanh, một căn cự vật thô lớn khác đã đâm vào.

"A! Thật, thật thoải mái!"

Nàng lẳng kêu từ tận đáy lòng, khoảnh khắc côn thịt lấp đầy hoa lộ khiến nàng càng thêm sung sướng, mắt đẹp ngậm nước nhắm chặt nghênh đón căn cự bông cứng rắn ma sát mở rộng, xúc cảm đối lập mãnh liệt, làm trái tim nàng đập cuồng loạn.

"Ân ~ hút thật chặt ~ dâm bảo ~"

Côn thịt trướng đau rất cuộc được cắm vào đâm lầy thịt non ướt nóng mơ ước đã lâu, xúc cảm tron mềm co bóp chặt chẽ khiến Quý Thịnh sướng đến mức sau lưng cứng đờ, không cảm lòng nổi mà thờ đốc nặng nề, thẳng lưng đâm mạnh mấy phát, thô bạo mà thao đến vách trong mẩn cảm, không hề cho Nhiễm Diên cơ hội giảm xóc.

Độ nóng cùng cứng rắn không giống nhau đỉnh lộn, làm huyết thịt chặt chẽ liên tục co bóp lên, khi quy đầu ma sát mạnh qua điểm G, eo thon của Nhiễm Diên đã không chống đỡ nổi mà giật giật.

Bạch bạch bạch!

Tiếng thao đánh cảm đảo vang vọng trong tấm điện, hoà với tiếng nữ nhân ai uểnh khóc kêu, nam nhân thờ đốc nặng nề như dã thú nguy hiểm, áp chế chi phối bạn tình, nỗ lực trèo lên đỉnh tình dục.

"Tới rồi! Tới rồi a!! A....."

Túi trứng chụp đánh ở đáy chậu lạnh lẽo đến tê dại, mà quy đầu chôn sâu trong cung khẩu lại nóng đến kinh người, trong tiếng rên rỉ gằm nhẹ thoả mãn, tinh dịch hoà cùng mật nước nhanh chóng bắn vào địa phương sâu nhất của Nhiễm Diên.

Han: *Tranh thủ mấy hôm rảnh rồi để đăng chương mới, ko các cô lại bảo tui drop:v :v tui ko muốn thế đâu, nhưng năm cuối phải thi thỏ rồi làm khoá luận tốt nghiệp khiến tui bận bù đầu T-T*

Bạn đang đọc truyện *Bê Hạ, Không Thế!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Âm sát

Edit: Han.

Từ sau khi Nhiễm Diên hồi Yến cung, Quý Thịnh liền bắt đầu cho người chuẩn bị đại lễ lập Hậu, thời kỳ này thủ tục nghênh Hậu của quân vương là vô cùng phức tạp, cần phải xem ngày tính giờ kỹ lưỡng, có điều thân phận của Nhiễm Diên không phải công thất cũng chẳng phải quý tộc, bởi vậy rất nhiều trình tự đã được lược bớt, tạm định là vào tháng ba năm sau cử hành đại lễ, tính ra thì còn những hơn nửa năm, Quý Thịnh liền cảm thấy không vui, chung quy cũng vẫn phải nhịn lại.

"Bôn Vương phải cho A Diên một điển lễ long trọng nhất, cho nên cần chút thời gian để phía dưới chuẩn bị."

Thời điểm này đúng là lúc cuối thu, tiết trời mát mẻ, Quý Thịnh nắm tay Nhiễm Diên tản bộ trong Quê Lâm (*rừng quê*) nơi thành bắc cạnh kinh đô, đây là lượt hoa kim quế nở muộn cuối cùng trong năm nay, mấy ngày nữa sẽ héo tàn, khó có được lúc chính sự thanh nhàn, Quý Thịnh liền mang theo Nhiễm Diên ra cung.

Cỏ non xanh xanh, chim tước hót vang, ngồi xuống nhặt lên mấy đoá hoa kim quế, mùi thơm ngào ngạt làm Nhiễm Diên thả lỏng, quay đầu lại nhìn Quý Thịnh đứng thẳng phía sau, đổi sang một thân thường phục khiến hắn trở nên tuấn tú ưu nhã, mục ung đậm liếm hơi híp, thiếu đi vài phần uy nghiêm, nhiều hơn chút ý vị nho nhã, mỉm cười ôn nhu, diệt lệ mê người.

Ma xui quỷ khiến, Nhiễm Diên bỗng nhiên hoảng hốt.

"A Diên đang xem Bồn Vương sao, mau đứng lên đi."

Hắn vừa nói liền lộ ra sự tùy ý phóng túng, cười vui đem Nhiễm Diên nâng dậy, nhìn bộ dạng nàng ngẩn ngơ, bắt đắc dĩ khom lưng duỗi tay thay nàng phát đi lá cây mắc vào làn váy, động tác nhẹ nhàng đến cực điểm.

"Hiện tại mới biết Bồn Vương đẹp sao."

"Đừng, đừng dựa gần như vậy." Lấy lại tinh thần, Nhiễm Diên hơi thở hỗn hển hoàn khí, phát hiện ra mặt Quý Thịnh đã tiến sát lại, má đào đỏ lên, tay chân luống cuống lùi về phía sau.

Quý Thịnh sung sướng không thôi, hiện giờ hắn rất thích đùa giỡn Nhiễm Diên như vậy, cánh tay dài rộng duỗi ra vòng lấy eo thon của nàng, ôm vào lồng ngực: "Được rồi, không phải nàng nói muốn đi xem mê thạch sao, đi thôi."

Chỗ sâu trong Quê Lâm có một thạch động lớn, hình thù lổm chổm kỳ quái, thường có người nghe danh mà tới xem, ngay như hôm nay, ở trong rừng cũng không thiếu người đến, phần nhiều là phu thê cầm tay, cảnh tượng hoà thuận ấm áp, cho nên trước khi vào rừng Quý Thịnh đã hạ lệnh cho thân vệ canh giữ bên ngoài, chỉ dẫn theo cung nhân hầu hạ và Nữ Âm, cùng với Nhiễm Diên đóng vai phu thê bình thường mà tiến vào rừng.

Cánh tay đặt ở bên hông đầy thế nào cũng không buông, Nhiễm Diên trừng mắt oán trách Quý Thịnh mấy lần, hắn còn da mặt dày cười cười, làm nàng đành phải tùy ý hắn, may mà hiện nay quốc phong tư tưởng thoải mái, sẽ không khiến người đề ý.

"Đó là mê thạch sao?"

Nhiễm Diên giương mắt nhìn lại, cây quế mọc rậm rạp vờn quanh thạch động, hình dạng quả thực là quái dị mới lạ, không biết được hình thành từ chất gì, vách đá lổm chổm trắng muốt như ngọc, dưới những đốm nắng loang lổ phát ra màu sắc lấp lánh rực rỡ, khiến người ta phải trầm trồ.

"Ừ, qua đó nhìn thử xem, Bồn Vương cũng là lần đầu tiên tới đây."

Thấy Nhiễm Diên thích thú, Quý Thịnh liền mang theo nàng đi vào trong thạch động, Nữ Âm cùng cung nhân yên lặng đi theo phía sau.

"Trước kia khi còn ở quê nhà, ta cũng từng du ngoạn qua thạch động như vậy, có điều không thể so được với nơi này, nhìn xem, màu sắc này quả thật là quá đẹp, quá thần kỳ." Nhiễm Diên giờ tay chọc chọc vách đá bạch ngọc, tay áo rộng thêu hoa hải đường hơi rung động, ngón tay nàng vốn tinh tế trắng nõn lại càng thêm sáng lên vài phần.

Ánh mắt Quý Thịnh hơi trầm xuống, hiện tại hắn đại khái có thể đoán ra được một chút, quê nhà trong lời nói của Nhiễm Diên cùng với những chư quốc khác mà hắn biết đến có lẽ không giống nhau, xuất phát từ bản năng, hắn không thích nghe tới địa phương đó chút nào.

"Tê ~ Ngươi niết đau ta." Liếc mắt nhìn mười ngón tay đan nhau của hai người, Nhiễm Diên nhũn mày hô đau, ngạc nhiên ngược mắt nhìn về phía Quý Thịnh, chần chờ: "Ngươi...."

"Cẩn thận."

Nhiễm Diên bỗng nhiên mở to hai mắt, khủng hoảng nhìn phía sau Quý Thịnh, kiếm quang mang theo hàn khí lặng yên không một tiếng động đã đâm về hướng hai người.

"Cơ Thịnh, nấp mạng đi." (*)

Nghe đến tiếng thét chói tai kia, vành tai Quý Thịnh hơi động, khi trường kiếm cắt qua không khí đến gần thân mình, hắn che chở Nhiễm Diên dùng tốc độ nhanh nhất chọt xoay người, "Đang" một tiếng, kiếm khí sắc bén trực tiếp chém vào vách đá.

Hai người ổn định bước chân, mới phát hiện thạch động yên tĩnh đã xuất hiện hơn mười mấy hắc y nhân đằng đằng sát khí, Quý Thịnh sắc mặt âm trầm, lệ khí nồng đậm, nhìn Nhiễm Diên ở trong lồng ngực, còn không quên đẩy đẩy sau lưng nàng, một bộ dáng không đặt mấy tên hắc y nhân kia vào mắt.

"Đừng sợ."

Kinh hoảng mới vừa qua đi, Nhiễm Diên liền trấn tĩnh hơn nhiều, dựa vào ngực Quý Thịnh, cảm thấy vô cùng an toàn, đôi môi hơi mỉm: "Ta không sợ, ngươi cẩn thận một chút."

Dứt lời, liền thoát ly ôm ấp của Quý Thịnh, chủ động trốn đến phía sau, bên kia Nữ Âm đã rút kiếm bắt đầu chém giết với hắc y nhân, khiến cho Nhiễm Diên kinh ngạc chính là, mấy cung nhân hầu hạ nhỏ bé thể nhưng đều là cao thủ thâm tàng bất lộ.

Quý Thịnh khoanh tay nhìn về phía một người bị mặt cách đó hơn hai mét, cười lạnh nói: "Người Vệ quốc."

Thấy thân phận bị nhìn thấu, người nọ ra tay càng thêm tàn ác: "Ta là nhi tử của Vệ Múc, đừng nhiều lời, hôm nay nhất định phải lấy mạng ngươi để tế vong linh phụ thân."

Ngày đó đại quân của Quý Thịnh tiến vào Triều Ca, việc làm đầu tiên chính là bắt và xử cực hình Vệ Múc, không dự đoán được còn để cá lọt lưới, thậm chí xâm nhập vào Yên quốc hành thích, rất lâu rồi hắn chưa thấy qua đám người nào không biết trời cao đất dày như vậy.

"Muốn lấy mạng của Bồn Vương, còn phải xem người có bản lĩnh này hay không đã."

Trường kiểm lại lần nữa chém tới, Quý Thịnh vẫn chưa động đến bội kiếm, chỉ lặng yên loé thân, nâng chưởng đánh về phía ngực người nọ, dễ dàng đem người kia bức thối lui vài bước, người nọ tất nhiên không cam lòng, chiêu nào chiêu nấy đánh ra đều trí mạng, nhưng vẫn không thể tiếp cận được Quý Thịnh, y đồ mất, chiêu số rối loạn.

Đây là lần đầu tiên Nhiễm Diên nhìn thấy Quý Thịnh ra tay, trước kia chỉ biết hắn cung tiễn siêu phàm, không nghĩ tới võ nghệ cũng cường hãn, hiện giờ còn chưa dùng đến binh khí, mà đã thành công áp chế kẻ địch.

Từ đầu đến cuối, Quý Thịnh đều đem Nhiễm Diên bảo hộ ở sau lưng, một chưởng đánh bay một tên, tay đoạt được đại đao liền chém về phía một tên khác, sau tia máu tươi bắn ra, trên tuấn nhan lạnh lùng của hắn nhiều thêm một phần tà tử.

Mà tên tự xưng là nhi tử Vệ Múc cũng bị thương không nhẹ, đồng bọn thiệt hại quá nửa, chặt vật quý gói thấy thế cục đã mất, chỉ có thể được ăn cả ngã về không, thừa dịp Quý Thịnh cùng hai kẻ khác chém giết, nhặt trên mặt đất lên một đoạn kiếm gãy, phi thân đâm tới Nhiễm Diên đang trốn sau khe đá.

"A Diên"

Tên kia vốn một chiêu liền chết, Nhiễm Diên không biết võ nghệ căn bản trốn không thoát, ở trong kiếm quang đầy hàn ý cảm nhận được nguy hiểm dần dần đến gần, ngay ở lúc nàng bản năng nhắm mắt chuẩn bị thừa nhận đau nhức.

Thanh âm da thịt xé rách cùng máu tươi phun trào nổ tung bên tai, một cổ mùi máu cực nhẹ nháy mắt lan tràn.

Như thế cảm nhận được gì đó, Nhiễm Diên chợt mở mắt ra, nơi đồng tử trong suốt lập tức phản chiếu tuấn nhan hơi trắng bệch của Quý Thịnh, hắn giờ tay ôm lấy nàng vẫn còn đang ngẩn ngơ, nhẹ giọng nói: "Không sao rồi."

Giây tiếp theo, chặt đứt một nửa mũi kiếm xuyên qua ngực hắn, buổi sáng Nhiễm Diên có ý chọn cho hắn áo gấm màu ánh trắng, giờ đã biến thành đỏ thẫm, nhiễm đầy máu tươi...

"Quý Thịnh"

Tác giả ps: "Bắt đầu rải cầu huyết ~"

** Cơ Thịnh: "Cơ" là quốc họ của Yến quốc, vậy nên tên nam chính là Cơ Thịnh hoặc Quý Thịnh.*

Han: *Thực ra thỉnh thoảng tác giả vẫn dùng Cơ Thịnh nhưng tui lười quá nên chuyển qua Quý Thịnh hết (:v)*

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Thiên mệnh thuộc về Vương

Edít: Han.

Đã khuya, trong Lập Chính Điện đèn đuốc vẫn sáng trưng, cung nhân cẩn trọng nghiêm túc ra ra vào vào, tất cả đều mang thần sắc khẩn trương, không khí nặng nề ngưng trọng, mùi máu tươi kéo dài mãi chưa tan.

"Thái y, thế nào rồi?"

Nhiễm Diên ngồi quỳ bên giường, sắc mặt tái nhợt, mà Quý Thịnh nằm sấp ở trên giường vẫn hôn mê như cũ, một đao đâm xuyên qua ngực hắn kia, trong huyết nhục mờ hồ còn có thể thấy được xương cốt trắng phau lộ ra, vài bộ sạch sẽ được phủ lên chỗ bị thương, nhưng phút chốc lại biến thành màu máu.

Máu, không ngừng chảy.

"Phu nhân, đoạn kiếm này tuy đã lấy ra, nhưng chỉ sợ đã thương đến tâm mạch, nếu không thể cầm máu, Đại Vương e là không cứu được." Lão Thái y nhìn về phía Nhiễm Diên, cũng không dám che giấu, từ lúc trời còn sáng đến bây giờ, đã thay đổi mấy lượt thương y, duy chỉ có khi lão ở đây, thương thế của Quý Thịnh mới có chút chuyển biến tốt đẹp.

Ánh dạ quang rực rỡ chiếu rọi trên khuôn mặt trắng bệch của Nhiễm Diên, lông mi thật dài run rẩy, vết máu bên má lâu không được lau đã khô cứng, từ đầu đến cuối nàng đều nắm chặt tay Quý Thịnh, tới tận bây giờ nàng vẫn còn chưa quên được nỗi khiếp sợ lúc ban ngày.

"Chẳng lẽ trong Yến cung không có loại dược nào có thể cầm máu sao?"

Gọng nói nàng bình đạm căng chặt khô khốc, không có tức giận, chỉ có nỗ lực trấn tĩnh, ánh mắt lạnh băng làm lão Thái y có chút lạnh run, cung nhân hầu hạ ở trong điện đều sợ hãi, chỉ cần hơi có sai lầm, ai cũng đều không giữ được mạng.

"Có thì có, nhưng đã vô dụng."

Lão Thái y run tay nhẹ nhàng vạch lên vải trắng nhiễm máu, tia máu đỏ thẩm phun ra như suối, nhìn đến ghê người. Nhiễm Diên ở khoảng cách gần nhất tự nhiên xem được rõ ràng, đầu óc nhất thời trống rỗng.

Một đao này vốn là muốn đâm về phía nàng.

"Phu nhân, có lẽ còn có loại dược có thể cứu Đại Vương." Lão Thái y thay khăn thấm máu chuyển sang cho cung nhân phía sau, chần chờ một chút, cuối cùng vẫn nói ra: "Trước kia nghe nói Vệ quốc có một loại bí dược, có thể nhanh chóng cầm máu làm khép miệng vết thương, thương thế của Đại Vương như này, có lẽ chỉ loại dược kia mới có thể cứu. Đáng tiếc, dược này quá mức quý giá, chỉ có trưởng tử mới có, người ngoài không thể thấy."

Nhiễm Diên hơi hơi nhấp môi, lẩm bẩm nói: "Trưởng tử thật sự có loại dược này sao?"

Hiện giờ Vệ quốc đã diệt vong, phần lớn cung thất quý tộc đã chạy nạn sang các nước khác, nếu muốn tìm dược, sợ là khó càng thêm khó, hơn nữa, dù có tìm được dược, chỉ e Quý Thịnh cũng không chịu đựng được lâu như vậy.

Lúc lâu sau.

"Ta biết ai có." Ánh mắt bị thương của nàng bỗng chốc sáng ngời, vội nhìn về phía lão Thái y, trịnh trọng nói: "Hiện tại ta sẽ ra cung đi lấy dược, Thái y chờ rồi khỏi nơi này, người cần phải đảm bảo Đại Vương chịu đựng được đến lúc ta quay lại."

"Dạ"

Lại quay đầu nhìn Quý Thịnh hôn mê trên giường, khuôn mặt tái nhợt như tuyết của Nhiễm Diên rốt cuộc cũng có ý cười, lấy khăn ôn nhu thay hắt lau đi mồ hôi mỏng trên trán, bởi vì mất quá nhiều máu, tuần nhan của hắt chỉ còn màu xám trắng, nàng chưa từng gặp qua một Quý Thịnh như vậy, ngón tay mảnh dài xoa vâng trán lạnh lẽo của hắt, tựa hồ muốn đem đôi lông mày đang nhíu chặt xoa buông.

"A Diên"

Thanh âm ni non mỏng manh đến mức gần như không thể nghe thấy, Nhiễm Diên lại nghe được rõ ràng, ở một khắc kia nàng che miệng khóc ra tiếng, trong lòng ngũ vị tạp trần, đem bàn tay ấm áp dán lên khuôn mặt Quý Thịnh, cũng mặc kệ hắt có nghe được hay không, liền khóc lóc nói: "Chờ ta trở lại, người sẽ không có việc gì."

"Phu nhân, Khâm thiên giám mới bói ra, là quẻ đại hung."

Ra khỏi Lập Chính Điện, Nhiễm Diên nhìn cung nhân quỳ phục trên mặt đất, liếc mắt nhìn ngọn đèn dầu sáng ngời nơi Trắc điện, nơi đó tụ tập một đám Đại Vu, dùng quẻ tượng tới nhận định sinh tử của Quý Thịnh.

Nhiễm Diên dừng chân, nặng nề cười lạnh: "Nói cho bọn họ, nếu còn muốn sống, nhanh chóng lăn trở về Khâm thiên giám đi."

Tên cung nhân hoảng sợ run run rẩy rẩy, cũng đứng, thời đại này coi trọng mấy thứ về bói toán quý thần, sợ rằng không có ai dám nói giống như Nhiễm Diên."

"Nữ Âm, đi."

Vệ quốc đã diệt, Nhiễm Diên không có khả năng đi Vệ mà tìm dược, nhưng nói đến trưởng tử, ai có thể so sánh được với Vệ Hằng, y thân là Thái tử của Vệ quốc, nhất định là có bí dược. Cho nên, Nhiễm Diên chỉ dẫn theo Nữ Âm cùng một đám giáp vệ liền phi ngựa ra cung.

Quý Thịnh ban cho Vệ Hằng phủ đệ cách Yên cung rất gần, khi Nhiễm Diên xoay người xuống ngựa, giáp vệ đã gõ cửa lớn của Vệ phủ, quân sự sau khi thấy lệnh bài huyền diệu, lập tức né tránh quỳ xuống một bên.

"Vệ Đại phu có ở trong phủ không?"

"Bẩm, có"

Nhiễm Diên nhanh chóng vào phủ, theo sau quân sự đến Thượng Chính uyển, Mà Vệ Hằng đêm khuya còn chưa đi vào giấc ngủ, lúc này đang ở hành lang uống rượu, tựa hồ sớm đoán được sẽ có người đến, có điều khi thấy người đó là Nhiễm Diên, nét cười ôn nhã trên mặt hắt khẽ biến.

"Không dự đoán được người đến sẽ là Phu nhân, chưa kịp ra cửa tiếp đón, Từ Hằng thất lễ."

Vẫy vẫy tay, Nhiễm Diên ý bảo Nữ Âm cùng người khác lui ra, ánh trăng soi tỏ hành lang sát bên hồ nước, gió lạnh từng trận làm tung bay thường phục Nhiễm Diên vẫn chưa kịp thay, trên vạt áo lụa trắng tuyết thêu hoa hải đường còn loang lổ vết máu.

"Vậy Thái tử đang đợi ai?"

Âm điệu lạnh băng không chút tạp chất, Vệ Hằng cười híp mắt nhìn chén rượu trong tay, thoáng trầm ngâm: "Việc Vệ Ấu ám sát Yến Vương ta đã sớm biết, nhưng không hề ngăn trở, Cơ Thịnh nếu muốn mạng này của ta, thì cứ lấy đi."

Nhiệm Diên ngẩn ra, xem ra Vệ Hằng đối với nỗi nhục diệt quốc vẫn còn tồn tại ý hận, lúc này thứ y đang chờ có lẽ chính là lệnh vua ban chết đi.

"Người thông minh không nói tiếng lòng, Quý Thịnh bị thương, cần phải dùng Vệ thất bí được, Thái tử hẳn là có."

"Có thì có, nhưng Phu nhân cảm thấy Từ Hằng sẽ lấy ra sao? Nếu Cơ Thịnh không chết, còn chẳng phải đã uống phí công Vệ Ấu liều chết ám sát."

Đạo lý này Nhiệm Diên đương nhiên biết, có điều sau khi xác định được y có được, nàng đã trộm thờ dài nhẹ nhõm một hơi, lúc này mới tiến lên vài bước, từ trên cao nhìn xuống Vệ Hằng, so với ngày xưa nhẹ nhàng cao quý ôn nhã như ngọc, y hôm nay quả thực quá mức suy sút.

"Thái tử khi đó sang Yến quốc, đáng lý ra phải sớm lường trước được sẽ có ngày này, cường quốc tranh bá, không có chỗ cho sự mềm yếu, Quý Thịnh lúc xưa là huynh đệ tốt của ngài, nhưng hẳn cũng là Yến quốc Vương, thấu tóm Vệ quốc là chuyện sớm muộn, tiếc chẳng người là nhân tài hiếm có, mới uỷ thác chức Đại Phu để cho ngài vào triều, cái gọi là không để mình châu phủ bụi trần, Thái tử chẳng lẽ còn không niệm tình này."

Vệ Hằng không nói, Nhiệm Diên cũng không ngừng.

"Thiên hạ này vốn là hợp lâu sẽ phân, phân lâu tất hợp, đôi mắt nhìn quân vương các chư quốc, có rất nhiều kẻ như Tề Vương vô năng mất mùa tai điếc, so với việc để người dân oán than thấu trời, còn không bằng huỷ diệt sau đó kiến tạo một tân triều (triều đại mới), mà Quý Thịnh chính là thiên mệnh thuộc về Vương" (ý nói Thịnh ca là người được trời lựa chọn, là mệnh thiên tử)

Chén rượu trong tay Vệ Hằng rơi xuống đất, ánh mắt của y lúc nhìn về phía Nhiệm Diên đã đại biến.

"Hay cho câu hợp lâu tất phân, phân lâu tất hợp, Phu nhân không hổ là kỳ nữ tử."

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Nếu ta chết

Edit: Han.

Tiếp nhận bình ngọc nhỏ từ tay Vệ Hằng, Nhiệm Diên ôn thanh nói: "Đa tạ."

"Phu nhân cần gì nói cảm ơn, thế cục thiên hạ Từ Hằng đã sớm nhìn thấu, Quý Thịnh muốn đoạt thì đành tùy hấn thôi, chỉ là Phu nhân, người..." Vệ Hằng bỗng nhiên chuyển giọng, chỉ chỉ bình được trong tay Nhiệm Diên, nhẹ giọng nói: "Có được được này hẳn nhất định sẽ tính lại, nếu hẳn khoẻ mạnh, Phu nhân sẽ vĩnh viễn là chim trong lồng kia."

Đây là lời mà Nhiệm Diên nói với hắn lúc trước, trước ngày hôm nay, Quý Thịnh vẫn là tên xấu xa muốn độc chiếm nàng, chỉ là, hiện tại đã không giống.

"Hôm nay ta tự mình đến lấy được, tất nhiên là muốn cứu hắn." Nhìn ra nỗi lo lắng của Vệ Hằng, Nhiệm Diên thấy cảm kích.

Vệ Hằng vốn là người thông minh, vừa nghe liền hiểu rõ, khúc mắc trong lòng Nhiệm Diên đã được cởi bỏ, nếu y còn nói thêm sẽ biến thành châm ngôn, vội gạt đầu cười nói: "Nếu đã vậy liền chúc mừng Phu nhân và Đại Vương."

Tận đến khi đoàn người Nhiệm Diên chạy về hướng cửa cung, Vệ Hằng còn đứng ở trong gió lạnh như cũ, thật lâu sau vẫn chưa từng hồi phủ.

Khi Nhiệm Diên trở về Lập Chính Điện, liền nhận thấy không khí có chút không thích hợp, còn chưa vào Lập Chính Điện, cung nhân đứng ở dưới hiên liền vội vàng chạy lại đây, nhỏ giọng nói với nàng: "Trịnh Thái hậu từ hành cung Kiến Dương đã trở lại."

Vừa dứt lời, một trận khóc thét thất thanh truyền đến từ trong điện, ngay sau đó là một đám giáp vệ khéo mấy người lúi ra, Nhiệm Diên nhú mày nhìn lại, phát hiện là lão Thái y, vội nâng cao giọng quát lớn.

"Dừng tay."

Giáp vệ tất nhiên không dám kháng lệnh, buông Thái y lui đến một bên, Nhiệm Diên sai cung nhân tiến lên nâng lão Thái y dậy, nói với lão: "Dược ta đã lấy về đây, theo ta vào trong giúp Đại Vương bôi được."

"Dạ." Mới vừa bị kéo lê ra ngoài, lão Thái y hơi thờ hồn loạn, nhưng vẫn đi theo Nhiệm Diên tiến vào trong Lập Chính Điện.

Vào nội điện, ánh mắt Nhiệm Diên liền dừng ở bên giường, Trịnh Thái hậu khóc lóc kêu than gât lệ không ngừng, hai tên Đại vu miệng niệm chú ngữ, âm ỉ náo loạn khắp đại điện, nhất thời không nén được lửa giận, nàng lạnh giọng quát to.

"Cầm miệng, người đâu, đem hai tên vu giả này ra ngoài."

Trịnh Thái hậu bỗng nhiên đứng dậy cản lại, ánh mắt lúc nhìn Nhiễm Diên giống như nhìn kẻ thù, hung tợn mắng nhiếc: "Đều tại yêu phụ bi ổi là người, con trai ta mới ra nông nổi này, người còn dám mang vu giả rồi đi, đây là muốn mưu hại tính mạng của Thịnh nhi sao?"

Đem Thái y đuổi ra, giữ lại mấy tên Đại Vu miệng niệm một đồng chú ngữ vô dụng, đến tột cùng là ai muốn mưu hại Quý Thịnh, Nhiễm Diên còn không muốn nhiều lời với Trịnh phi.

"Ta có bí được, trước tiên giúp Đại Vương cầm máu đã."

Lúc này là thời khắc sinh tử tồn vong của Quý Thịnh, lão Thái y nhận lấy bình được, bước nhanh về phía mép giường, gấp vệ cũng không dám chậm trễ, kéo hai vu giả ra ngoài, còn Trịnh Thái hậu thì bị cung nhân bên người giữ chặt.

"Thái hậu bớt giận, Thái hậu bớt giận."

Đáng tiếc cung nhân sức lực yếu ớt, nào có giữ nổi Trịnh Thái hậu, bà ta tiến lên đẩy ngã Thái y, xoay người réo lên: "Không được dùng loại được không rõ lai lịch này, Nhiễm Diên, đồ tiện nhân này, người đừng hòng độc sát Vương nhi của ta, hôm nay ta có thể hời cung, nhất định sẽ không để người có chốn dung thân."

Giọng nói của bà ta rất lớn, Nhiễm Diên nghe thấy ngoài điện truyền tới từng trận tiếng bước chân, mảy liễu nhẩn lại, quay đầu nhìn liền thấy một lão giả mặc quan bào mang theo binh sĩ nhập điện, lúc này trên khuôn mặt Nhiễm Diên đã bao trùm đầy sương lạnh, lão giả này chính là Trùng Tề Quốc Kỳ mà cách đây không lâu, nàng đã nhắc với Quý Thịnh rằng nên bãi chức.

"A, Thái hậu cùng Trùng Tề hôm nay muốn làm cái gì."

Nhiễm Diên cười lạnh khinh thường, hành cung Kiến Dươg cách Thượng Kinh rất xa, dù tính là Trịnh Thái hậu thu được tin tức nhanh thì cũng không thể đến kịp trong hôm nay, nhìn lại đoàn người võ trang hạng nặng đầy đủ của Trùng Tề, càng thêm khả nghi.

"Còn thất thần cái gì, mau đem con yêu nữ này kéo ra ngoài chém đầu." Trịnh Thái hậu chờ không kịp nữa, trên khuôn mặt trang điểm tinh xảo lộ ra nụ cười vằn vẹo đắc ý.

Quốc Kỳ tuân mệnh, ánh mắt nhìn Nhiễm Diên đầy khinh thường, vượt vượt chòm râu nói: "Yêu nữ hại quốc, lão phu vì cơ nghiệp mấy chục năm của Đại Yên, trên phụng Tiên Vương, dưới hầu Tần Vương, nhưng Đại Vương vì tin vào lời người nói, mới tước bỏ chức vị của lão phu, nếu lưu lại mạng người, chỉ sợ sẽ trở thành mối họa hại nước hại dân."

Lúc này Nhiễm Diên đã bình tĩnh tới cực điểm, tựa như đang xem một trò khôi hài, mắt đẹp liễm diễm hàn khí, thanh lãnh lạnh lẽo đến thấu xương: "Bổn Phu nhân cũng muốn nhìn xem, hôm nay ai dám đụng đến ta."

Khí thế kia rất giống với Quý Thịnh, quả thật đã dọa được đám binh sĩ muốn tiến lên, tất cả đều do dự không dám tới gần.

"A Diên" giường bên cạnh đột nhiên truyền tới một tiếng họ nhẹ nhàng ngào, đánh vỡ không khí giương cung bạt kiếm trong nội thất, tìm Nhiễm Diên lơ mắt một nhịp, bởi vì... Quý Thịnh đang gọi tên nàng.

"Thịnh nhi."

"Đại Vương."

Cũng không thềm nhìn đến Trùng Tề quỳ trên mặt đất, Nhiễm Diên chạy vài bước đến mép giường, bắt lấy bàn tay Quý Thịnh đuổi về phía nàng, xúc cảm lạnh lẽo làm nàng không nhận được mà rơi nước mắt, nhìn đồng tử đen nhánh thâm thúy mê hoặc của hắn, hốc mắt nàng càng thêm đỏ.

"Ta lấy được bí được cầm máu từ chỗ Vệ Hằng, ta đã tự mình thử qua, hữu dụng, người đừng nói chuyện, để Thái y dùng được đi."

Đại khái là khó có lúc thấy Nhiễm Diên khóc thút thít như vậy, Quý Thịnh tươi cười yếu ớt, trong ánh mắt lấp lánh tựa sao trời tất cả đều là sự vui mừng nhẹ nhàng rút tay khỏi đôi bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Nhiễm Diên, chậm rãi áp lên má nàng, nước mắt trong suốt nóng bỏng dừng ở lòng bàn tay hắn.

"A Diên là đang khóc vì ta sao?"

Thấy nàng gật đầu, ý cười bên môi hắn càng đậm, một bên ho khụ, một bên dùng lòng bàn tay lau đi nước mắt nơi má nàng.

"Đừng khóc, nếu ta chết, A Diên hẳn là phải vui vẻ mới đúng."

Bởi vì thương đến tâm mạch, hắn vừa nói dứt lời, trong miệng đã bắt đầu khụ ra máu tươi, Nhiễm Diên hoảng sợ trừng to đôi mắt, càng khóc lớn hơn, run rẩy che lại miệng hắn, nói: "Cầm miệng, vui vẻ cái đầu người, nếu người chết, ta sẽ đi tìm thật nhiều thật nhiều mỹ nam, mỗi ngày ngủ với một người."

Nói đến đoạn sau, nàng đã khóc không thành tiếng, bởi vì từ trong đôi mắt hắn, nàng nhìn thấy nồng đậm tình yêu, đó là tình cảm mà hắn đã ẩn dấu thật lâu, là chữ yêu mà trước kia nàng luôn chối bỏ, nay đắm vào tìm nàng thật đau, thật đau.

"Khụ khụ, được, chỉ cần A Diên sống vui vẻ là được khụ khụ."

Câu nói của hắn dứt quãng hỗn loạn, máu tươi liên tục trào ra từ giữa những ngón tay của Nhiễm Diên, trên khuôn mặt tuấn mỹ chẳng còn sự uy nghi, chỉ còn lại nét ôn hoà, hắn nhìn Nhiễm Diên không dám chớp mắt, sợ hãi rằng rất nhanh sẽ không còn được nhìn thấy nàng.

"Không phải ngươi từng nói muốn ta chôn cùng sao, tên lừa đảo này, lại muốn gạt ta." Nhiễm Diên nhìn bàn tay bị máu nhiễm hồng, hai mắt đầm lệ mông lung, cuối cùng cũng biết cái gọi là đau đến tê tâm liệt phế.

Quý Thịnh cười gian nan, ngậm lấy một đoạn ngón tay Nhiễm Diên, giữa những tiếng ho khụ, hơi thở dần trở nên mỏng manh.

"Luyến tiếc."

A Diên của hắn sợ đau, sao hắn có thể để nàng uống thuốc độc tự sát được, lại cũng chẳng thể để nàng còn trẻ đã phải bồi táng, lắng tắm lạnh lẽo quanh năm không thấy được mặt trời, để một mình hắn đi là được.

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Cả đời chỉ chấp nhận một người nam nhân

Edit: Han.

Han: Đến chương này tình cảm của Nhiễm Diên dành cho Quý Thịnh đã khác nên ta sẽ đổi xưng hô nha (:3>)

Thậm chí tới tận những giây phút cuối, Quý Thịnh vẫn không yên lòng về Nhiễm Diên, chống đỡ một hơi cuối cùng, mở mắt nhìn về phía Trịnh Thái hậu và Trùng Tề đứng trong điện, vừa ho khụ vừa hạ lệnh.

"Mọi việc đều nghe theo lệnh của Vương Hậu, nếu dám không nghe, giết."

Dứt lời, miệng lại phun ra một búng máu tươi, giữa những thanh âm hỗn loạn tiếng Trịnh Thái hậu không cam lòng mắng nhiếc cùng Nhiễm Diên kêu khóc, hắn mang theo nỗi nhớ nhung, chậm rãi khép lại đôi mắt lãnh lệ kia.

"Quý Thịnh Quý Thịnh, Thái y mau lên, mau dùng được, mau"

Đây có lẽ lần đầu tiên Nhiễm Diên sợ hãi đến như vậy, bàn tay dính đầy máu tươi run rẩy lời kéo lão Thái y đang quỳ trên mặt đất, cho dù hai mắt Quý Thịnh đã nhắm lại, nàng vẫn như cũ, không hề buông tha tia hy vọng cuối cùng.

"Phu nhân, Đại Vương hồng phúc tề thiên, nhất định sẽ bình an."

Nữ Âm tiến lên đỡ lấy Nhiễm Diên quỵ liệt gối dưới đất, cầm khăn lụa thay nàng chà lau vết máu trên tay, mà lão Thái y cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng rải được lên miệng vết thương, quả nhiên là bí dược tương truyền của công thất Vệ quốc, bột phấn sẫm màu thấm vào trong huyết nhục, rất nhanh đã thấy máu tươi róc rách đọng lại, không còn tiếp tục trào ra.

Nhưng rốt cuộc vẫn là mất máu quá nhiều, cho dù máu đã ngừng chảy, sắc mặt trầm trọng của lão Thái y cũng không giảm bớt chút nào.

Hơi thở của tử vong lan tràn trong không khí, Nhiễm Diên lại lần nữa trấn định, giọng nói khàn khàn bật ra câu hỏi trong vô thức: "Thế nào rồi?"

Ngữ điệu vội vàng chứa đựng nhiều tình cảm không nói rõ.

Lão Thái y tiếp tục thay băng vải mới, đem vải nhiễm máu đưa cho cung nhân, nom nớp lo sợ trả lời: "Quá mức hung hiểm, nếu Đại Vương có thể chịu đựng qua đêm nay, nhất định sẽ bình an, nhưng chỉ sợ..."

Nắm ngón tay Nhiễm Diên nắm cánh tay Nữ Âm siết chặt, mà Trịnh Thái hậu ở bên cạnh tất nhiên là không thể tiếp thu được sự thật này, giống như phát điên lao về phía Nhiễm Diên, mặc dù đã bị mấy cung nhân hợp lực giữ chặt lại, nhưng trong miệng vẫn kêu la đầy mê lương.

"Vương Nhi vì bảo vệ yêu nữ nhà ngươi mới ra nông nỗi này, nếu Đại Vương xảy ra chuyện gì bất trắc, tiện phụ ngươi nhất định sẽ chết không được từ tế, ta dù phải bỏ mạng này cũng sẽ giết ngươi."

Nhiễm Diên chỉ nặng nề liếc Trịnh phi một cái, cũng không còn sức lực đôi co với bà ta, vẫy vẫy tay với cung nhân: "Đưa Thái hậu về Trường Nhạc Điện đi."

Rốt cuộc là người làm mẹ, dù mục đích lần này Trịnh Thái hậu tới rất quý giá, nhưng giờ phút này bà ta vẫn thật lòng lo lắng cho nhi tử, Nhiễm Diên có thể

lý giải được, cho nên cũng không tranh chấp với bà ta, có điều, khi nhìn Trùng Tề rời đi, ánh mắt của nàng bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo.

"Trùng Tề tuổi tác đã cao, đầu óc thiếu minh mẫn, có một số việc còn không hiểu rõ ràng, Bôn Phu nhân tôn kính người vì đã phụng hầu hai triều quân vương, tối nay người đeo đao tiến vào Lập Chính điện, tội đại bất kính có thể hủy bỏ, nhưng nếu có lần thứ hai, nhất định sẽ trừng phạt nặng."

Quý Thịnh mang nàng ra cung vốn là quyết định tức thời, vì sao người của Vệ quốc lại trùng hợp biết được, còn mai phục tại nơi đó, nếu không có người mật báo thì sao Vệ Hằng có thể biết được việc này, hiện tại chỉ biết trong triều có người trợ giúp Vệ Ấu hành thích, nhưng còn không biết là ai, trùng hợp thay Quốc Kỳ lại xuất hiện vào đúng lúc này, tiếc là Vệ Ấu đã bị mất mạng, chết không đối chứng.

Quốc Kỳ kinh hoàng, vội chấp tay hành lễ với Nhiệm Diên, mặt xám xịt như màu đất, lạnh giọng trả lời: "Việc tối nay là lão thần lỗi mẫn, đa tạ Phu nhân khoan dung độ lượng, cầu mong Đại Vương sớm ngày bình phục."

Vào triều làm quan nhiều năm, lão có thể nắm giữ chức vụ quan trọng, tất nhiên là tính ý, biết được Nhiệm Diên chẳng phải loại người đầu đường xó chợ, cũng nhanh chóng mà xuống nước, dứt lời nói liền cung kính mang theo đoàn người tức tốc dời đi, sự việc tối nay mà bị truy cứu, sợ rằng lão có mười cái đầu cũng không đủ để chém.

Đuối hết mấy người này đi, Nhiệm Diên mới thả lỏng thân thể cứng đờ, quay đầu nhìn Quý Thịnh nằm trên giường, nàng lại bắt đầu lo lắng bồn chồn.

Nhiệm Diên chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày, cường đại như Quý Thịnh sẽ ra đi trước nàng, rõ ràng là một người bá đạo uy vũ, hiện giờ lại nằm im lìm ở một chỗ, đáng sợ hơn chính là, nàng thế nhưng đã quen với thanh âm hần cười nói, một Quý Thịnh không nói không cười, thậm chí đến mắt cũng không thể mở như vậy, khiến nàng không biết phải làm sao.

"Chàng nhất định phải bình an, không phải chúng ta đã nói rồi sao, ta sẽ không bao giờ rời khỏi Yên cung, cả đời này chàng đều ở bên ta, nếu lúc này chàng dám bỏ ta mà đi, ta nhất định sẽ hận chàng."

Đôi mắt đông đầy nước, lệ nóng chảy dài bên má, ngũ quan tinh mỹ điểm lệ che kín thần sắc bi thương, hần đem tình yêu của hần áp đặt lên nàng, trước kia nàng luôn trốn tránh cảm hận không muốn đối mặt, nhưng cố tình hiện tại, khi nàng chuẩn bị đối mặt, hần lại muốn buông tay.

"Chàng chính là Quý Thịnh, sao có thể dễ dàng mà ngã xuống như thế, chàng còn rất nhiều mộng tưởng chưa hoàn thành đâu." Nhiệm Diên cười, trong mắt đầy lệ, ngón tay quét qua vành tai Quý Thịnh, thay hần vén lên mấy sợi tóc rối, ngũ quan tuấn mỹ của hần vẫn mê người như vậy.

Hần còn có quốc gia, con dân, còn ý nguyện to lớn, loạn thế thiên hạ còn chưa định, sao hần có thể buông tay mà đi.

"Tình lại đi, chờ chàng khỏe, ta liền làm Vương hậu của chàng, sinh con cho chàng, chàng có lẽ còn không biết, ở thời đại của chúng ta là chế độ một vợ một chồng, hơn nữa ta là người bảo thủ, cả đời chỉ chấp nhận một người nam nhân."

Nhiệm Diên khóc lớn, đem mặt chôn ở trong bàn tay lạnh lẽo của Quý Thịnh, hần ngày thường thích nhất là vuốt ve nàng như vậy, nhưng bàn tay cứng cáp thon dài lúc này lại không hề nhúc nhích.

Một đêm này trôi qua không hề yên ổn, tận đến khi bầu trời hiện lên từng ngôi sao mai, bàn tay Nhiệm Diên vẫn luôn cầm chặt kia mới có chút phản ứng, lúc đó mười ngón tay nàng đã nắm đến mức cứng đờ, nhưng lúc bàn tay to của hần vừa động, nàng liền lập tức mở to hai mắt nhìn.

"Quý Thịnh."

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thề!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 76: A Diên cứ coi như Bôn Vương phát ngốc đi

Edit: Han.

"A Diên, đừng đi."

Thấy Quý Thịnh rút cuộc đã tỉnh lại, nhưng ánh mắt vẫn còn tan rã mất đi tiêu cự, đại thể hần là gọi tên nàng theo bản năng, Nhiệm Diên vội nắm chặt tay hần liên tục trả lời.

"Ta ở đây, vẫn luôn ở chỗ này, không đi."

Thanh âm cấp bách kia lọt vào tai Quý Thịnh, mờ ảo không giống như chân thật, tận đến khi trong mắt hần dần dần có một tia ánh sáng, ác mộng chìm nổi bất an mới tiêu tán đi, nhìn Nhiệm Diên vui sướng đến bật khóc, vừa mới dạo một vòng trước quý môn quan, hần lúc này mới chậm rãi lộ ra nụ cười.

"Đừng khóc, Bôn Vương nào có dễ chết như vậy."

Nụ cười suy yếu hoàn toàn là nhu tình cùng ý muốn trấn an nàng, một dòng cảm xúc chua xót kỳ diệu trong khoảnh khắc lấp đầy tim Nhiễm Diên, nhin không được mà đem mặt chôn ở căn cổ Quý Thịnh, thân thể hần rút cuộc không còn lạnh lẽo.

"Chàng, đồ ngốc này, chẩn kiểm cái gì, có biết đã làm ta sợ đến mức nào không"

Nhiễm Diên thậm chí từng hy vọng một kiểm kìa nên đâm vào người nàng, có chết thì cũng tốt hơn là Quý Thịnh vì nàng mà chết, chỉ là mọi thứ đều đã xảy ra, cho dù không muốn, thì nàng cũng đã thấy rõ được đáy lòng của chính mình, cùng tình yêu của hần.

"Chàng nhất định là cố ý có đúng không, đừng nghĩ là ta sẽ cảm động, khốn khiếp." Nhiễm Diên nhăn mũi hừ nhẹ, mắt đỏ hồng ngồi thẳng dậy nhìn về phía Quý Thịnh, mới phát hiện ra bản mặt cười tươi thoả mãn kia của hần, trong lòng liền mềm nhũn: "Cười cái gì mà cười."

Quý Thịnh lẳng lặng nhìn chăm chú nữ nhân trước mắt, trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn ngập nhu tình, ở khoảnh khắc thay Nhiễm Diên chẩn một kiểm kìa, ý niệm duy nhất trong đầu hần lúc ấy là không thể để nàng bị thương, lúc đó hần thậm chí đã quên mất bản thân mình là Yến quốc Vương, cũng đã quên rằng chính mình khả năng sẽ chết.

Thành thật mà nói, ngay khi nhìn thấy Nhiễm Diên rơi lệ, lòng hần đã sớm tan rã.

"A Diên luôn thích nói dối, rõ ràng Bồn Vương nghe thấy nàng nói chờ ta tỉnh lại, nàng sẽ sinh con cho Bồn Vương."

Nhiễm Diên ngạc nhiên, có chút không tin được: "Chàng, chàng đều nghe thấy sao?"

Quý Thịnh đạm nhiên gạt đầu, đáy mắt thâm thúy đen nhánh tràn ra niềm vui sướng, mùi máu tanh trong không khí vẫn còn chưa tản hết, ở đó còn lẫn với hương thơm nhàn nhạt thuộc về Nhiễm Diên, lúc này đây, trái tim hần trở nên âm ập.

"Tất nhiên là nghe thấy, đáng tiếc hiện tại Bồn Vương đang bị trọng thương, có điều đợi ta khoẻ lại, liền lập tức cùng Vương hậu sinh."

Cái này.... Nhiễm Diên muốn giết chết chính mình.

Quý Thịnh xem như bình an vượt qua một ải này, ngay cả lão Thái y cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được, nước mắt nước mũi tèm lem nói: "Quả là hồng phúc tề thiên, Đại Vương đã không còn gì đáng ngại, chỉ cần đều đặn dùng thuốc, không quá mấy ngày miệng vết thương sẽ khép lại."

Vết đâm kia quả thực rất nghiêm trọng, may mà Nhiễm Diên lấy được được từ tay Vệ Hằng, nhờ thế mà miệng vết thương khép lại cực nhanh.

Lúc này, Quý Thịnh nằm ở trên gối đang được Nhiễm Diên đút thuốc, dây cột tóc bó lại mái tóc dài đen nhánh hơn nữ tử, tuấn nhan diệt lệ khôi phục vài phần huyết sắc vẫn luôn treo ý cười nhàn nhạt, đặc biệt là khi nhìn Nhiễm Diên, nụ cười càng thêm nhộn nhạo.

"Nghiêm túc uống thuốc, cười tươi như vậy làm gì."

Nhiễm Diên liếc hần một cái, hai má đào hơi ửng hồng, người này chẳng lẽ bị đâm một kiếm xong đến đầu óc cũng hồng luôn rồi?

Nhiễm Diên nào ngờ được rằng, Quý Thịnh vui vẻ là bởi thái độ của nàng đối với hần, khi hôn mê, những lời mà Nhiễm Diên nói ở bên tai hần, từng câu từng chữ hần đều nghe được rõ ràng, thế nên đến thời điểm nguy hiểm nhất, hần cũng vẫn can đảm liều chết trụ lại.

"A Diên cứ coi như Bồn Vương phát ngốc là được."

Được rồi, quả nhiên đúng là bị đâm hồng đầu.

Tin tức Quý Thịnh bị thương sớm đã truyền khắp trong triều, sau hôm Quý Thịnh tỉnh lại, tam khanh thượng đại phu đều kéo nhau vào cung yết kiến, trong suốt lúc đó, Nhiễm Diên hoàn toàn không rời Lập Chính Điện, nhìn người tự xưng là phát ngốc kia khôi phục lại thần sắc uy nghiêm của quân vương, ánh mắt sắc bén dọa mấy tên chư thần có tâm ngo ngoe rục rịch ứa mồ hôi lạnh.

"Người Vệ quốc dám ngang nhiên hành thích, ý đồ đáng tội chết, lập tức truyền lệnh của Bồn Vương, diệt tộc nhân Vệ Múc."

"Rõ"

Vệ Múc đã sớm chết, mà ngày đó hành thích Quý Thịnh là nhi tử của Vệ Múc - Vệ Ấu trong lúc bị trọng thương cũng đã bị Quý Thịnh một đao chém chết, một tộc thân nhân của bọn họ kia còn lại cũng không nhiều lắm. Nhiễm Diên chưa từng lên tiếng, nếu luận tội hành thích, có lẽ ngay cả Vệ Hằng cũng không thể thoát tội chết, Quý thịnh chỉ hạ mệnh lệnh này, xem như còn nhẹ.

Không khí trong đại điện nặng nề lắng đọng, tầm mắt lạnh lùng của Quý Thịnh đảo qua đám quần thần quý đầy đất, cuối cùng dừng trên người Trùng Tề tiên nhiệm, mày kiếm hơi nhíu.

"Quắc Kỳ."

"Có lão thần, Đại Vương có gì dặn dò."

Thanh âm run rẩy tiết lộ y đang sợ hãi, tận đến khi nghe Cơ Thịnh một lần nữa hạ lệnh bãi chức y, Nhiễm Diên ngồi cạnh giường mới liếc mắt nhìn về thân ảnh phía xa, yên lặng khẽ cong khoé môi, người này sợ là hận nàng đến thấu xương.

Đội cho quần thần cung kính lui ra hết, không khí đông lạnh trong đại điện cũng theo đó mà tan đi, Nhiễm Diên đỡ Quý Thịnh thay đổi tư thế từ ngòai sang nằm, bị hấn thuận thế bắt được tay, ngón tay thon dài hơi lạnh vuốt ve mu bàn tay mềm mại của nàng, từng chút từng chút dịu dàng.

"Mẫu thị hấn là bị Quắc Kỳ kích động, qua mấy ngày nữa Bồn Vương sẽ cho người đưa bà về Kiến Dương."

Sau khi Quý Thịnh tỉnh lại, Trịnh Thái hậu cũng từng tới thăm, thấy hấn sủng Nhiễm Diên đến tận xương, lập tức liền thay đổi thái độ, đối đãi Nhiễm Diên tốt như con dâu, còn xin lỗi không ngừng, diễn xuất khiến người ta phải liếc mắt trông coi.

Nhiễm Diên không tin Trịnh Thái hậu có thể đối xử tốt với nàng, Quý Thịnh đương nhiên cũng sẽ không tin, cho nên vì Nhiễm Diên mới đưa bà ta quay về hành cung Kiến Dương.

"Ân, đừng sờ linh tinh, nằm yên, đợi chút nữa còn phải đối diện được."

Không có người khác ở đây, Quý Thịnh lại khôi phục bộ dạng ngốc nghếch kia, nhìn Nhiễm Diên cười si ngốc, ánh mắt nhu hoà, tuần nhan đẹp đẽ mê người, rất nhiều lần Nhiễm Diên đều bị hấn mê hoặc đến tim đập bang bang bang.

Han: Cảm ơn lượt vote và cmt của mí cô (:3<) ~^3^~ <3 <3

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thề!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.